821(73)Eng
D26

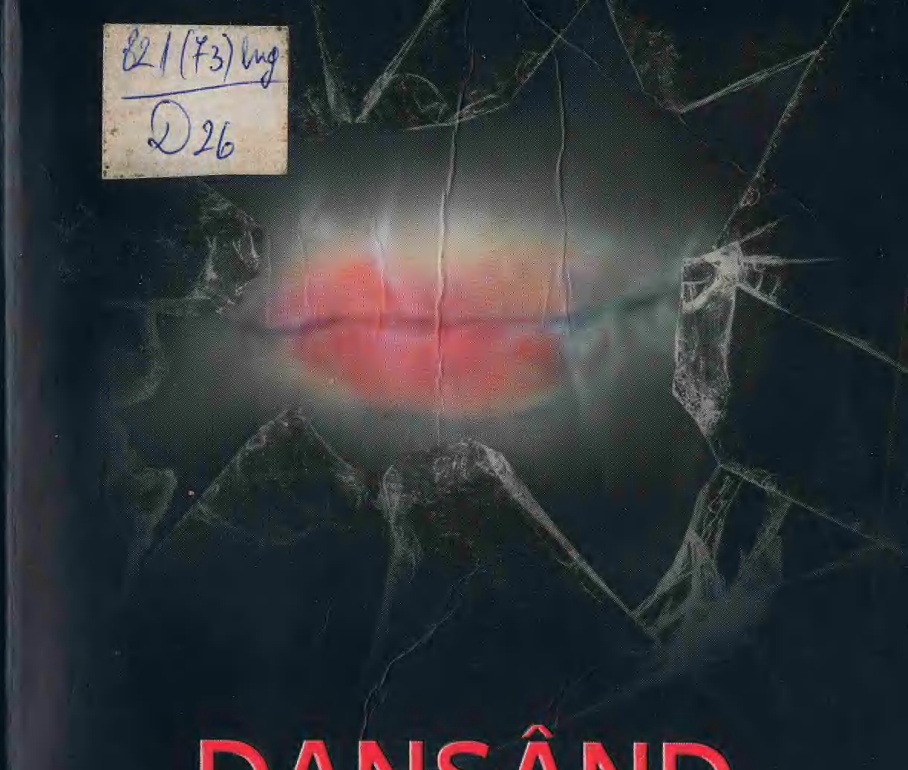

DANSÂND CU MOARTEA

JEFFERY DEAVER

„Cel mai bun scriitor de thrillere psihologice."
THE TIMES

seria Lincoln Rhyme

JEFFERY
DEAVER

DANSÂND CU MOARTEA

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEAVER JEFFERY
Dansând cu moartea / Jeffery Deaver; trad.: Lorena Mihăeş -
Bucureşti: Editura RAO, 2011

ISBN 978-606-8255-92-7

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEFFERY DEAVER
The Coffin Dancer
© 1998 by Jeffery Deaver
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
LORENA MIHĂEŞ

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8255-92-7

În memoria bunicii mele,
Ethel May Rider

Nota autorului

Toți scriitorii știu că operele lor sunt doar parțial produsele propriului efort. Romanele sunt modelate de cei pe care îi iubim și de prieteni, uneori direct, alteori într-un fel mai subtil, dar nu mai puțin important. Aș vrea să le mulțumesc unor oameni care m-au ajutat la această carte: lui Madelyn Warcholik, pentru că a făcut ca personajele mele să rămână consecvente și ca acțiunea să n-o ia razna, încât să fie trasă pe dreapta pentru depășirea vitezei, precum și pentru că a reprezentat un izvor nesecat de inspirație. Redactorilor David Rosenthal, Marysue Rucci și Carolyn Mays pentru că au dus la bun sfârșit partea cea mai grea, cu hotărâre și abnegație. Agentei Deborah Scheider pentru că e cea mai bună în branșă. Și scriitoarei și surorii mele, Julie Reece Deaver, pentru că a stat mereu lângă mine.

I

Prea multe feluri de a muri

Şoimii nu pot fi animale de casă. Nu există sentimente la mijloc. Într-un fel, îți trebuie o măiestrie de psihiatru. Îți pui mintea contra unei alte minți, cu o motivație şi un interes ieşite din comun.

Şoimul, TH. White

Când Edward Carney îşi luă la revedere de la Percey, soţia sa, nu se gândi nici o secundă că o vedea pentru ultima oară.

Se urcă în maşina parcată într-un loc găsit cu greu pe East Eighty-first Street din Manhattan şi intră în trafic. Carney, om cu simţul observaţiei, văzu o furgonetă neagră parcată lângă reşedinţa lor. O furgonetă veche cu geamurile stropite cu noroi. Se uită atent şi recunoscu plăcuţa cu numere de West Virginia; îşi dădu seama că văzuse vehiculul de mai multe ori pe stradă în ultimele zile. Imediat însă, maşinile din faţa lui începură să se mişte mai repede. Prinse semaforul galben şi uită complet de dubă. Intră curând pe autostrada FDR şi se îndreptă spre nord.

Douăzeci de minute mai târziu, apucă telefonul din maşină şi îşi sună soţia. Se îngrijoră văzând că nu răspunde. Percey ar fi trebuit să zboare împreună cu el – dăduseră cu banul cu o seară în urmă pentru cine să stea pe locul din stânga, iar ea câştigase şi apoi îi aruncase unul dintre bine cunoscutele ei zâmbete victorioase. La ora trei noaptea se trezise însă cu o migrenă înfiorătoare care a chinuit-o toată ziua. După câteva telefoane, găsiseră un copilot care să o înlocuiască, iar Percey luase un Fiorinal şi se culcase.

672.438

Doar o migrenă o putea face să renunțe la pilotaj.

Edward Carney, un bărbat înalt de patruzeci și cinci de ani ce încă-și mai purta părul tuns milităreşte, își lungi gâtul în timp ce asculta telefonul care suna la kilometri distanță. Când intră robotul, puse la loc receptorul, uşor îngrijorat.

Conducea cu o viteză constantă de nouăzeci de kilometri pe oră, pe mijlocul benzii din dreapta; ca majoritatea piloților, la volan era conservator. Avea încredere în ceilalți aviatori, dar îi considera nebuni pe cei mai mulți dintre şoferi.

În biroul Hudson Air Charters din incinta aeroportului regional Mamaroneck din Westchester, îl aştepta o felie de tort. Aranjată și împodobită, Sally Anne, mirosind ca în parfumeria din magazinul Macy's, îl făcuse ea însăşi pentru a sărbători noul contract al companiei. Purtând la vedere oribila broşă de stras în formă de avion primită de la nepoți de Crăciun, aceasta se uita prin încăpere pentru a se asigura că fiecare dintre cei vreo doisprezece angajați lua o porție din tortul de ciocolată neagră. Ed Carney gustă din prăjitură și vorbi despre zborul din acea seară cu Ron Talbot, al cărui pântec imens arăta că îi plac dulciurile, deşi se hrănea mai ales cu cafea și țigări. Talbot, deopotrivă director de operațiuni și director executiv, își făcea griji cu voce tare în legătură cu încărcarea la timp, calculul corect al necesarului de combustibil și estimarea costurilor. Carney îi dădu restul lui de tort și-l îndemnă să se relaxeze.

Se gândi din nou la Percey, intră în birou și ridică telefonul.

Dar tot nu răspunse nimeni acasă.

Acum, neliniștea se transformă în îngrijorare. Oamenii care au copii și cei care au propria afacere răspund mereu la telefon. Trânti receptorul la loc și se gândi să sune un vecin și să-l roage să treacă pe la ea. Apoi însă, un camion mare și alb se opri în fața hangarului de lângă biroul său și Ed trebui să-și reia munca.

Talbot îi aduse un teanc de documente la semnat tocmai când sosi şi tânărul Tim Randolph, într-un costum închis la culoare, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Tim îşi spunea „copilot", iar lui Carney îi plăcea asta. „Ofiţerii secunzi" erau oameni ai marilor companii, educaţi în spiritul acestora; deşi Carney respecta orice ofiţer care era competent pe locul din dreapta, nu putea să suporte îngâmfarea.

Lauren, bruneta înaltă care era asistenta lui Talbot, purta rochia ei norocoasă de un albastru asortat cu sigla companiei Hudson Air – silueta unui vultur care zboară deasupra unui glob haşurat. Se aplecă spre Carney şi îi şopti:

– Acum va fi în regulă, nu?

– Va fi, o asigură el. Se îmbrăţişară pentru o clipă. Îl îmbrăţişă şi Sally Anne şi îi oferi nişte tort pentru drum. El o refuză. Ed Carney îşi dorea să plece. Departe de sentimentalisme, departe de ceremonii. Departe de pământ.

Şi, curând, chiar plecă. Naviga la cinci kilometri deasupra solului pilotând un Lear 35A, cel mai bun avion privat fabricat vreodată, fără nici un fel de înscrisuri sau însemne cu excepţia numărului de înregistrare, de un argintiu lucios ca nişte solzi.

Zburau spre un apus uimitor – un disc perfect portocaliu ce cobora spre nişte nori imenşi, roz şi sângerii, prin care treceau săgeţi de raze.

Doar răsăritul era la fel de minunat. Şi doar furtunile – la fel de spectaculoase.

Mai erau 1 170 de kilometri până la O'Hare, distanţă pe care o parcurseră în mai puţin de două ore. Controlorul traficului aerian din Chicago Center îi rugă politicos să coboare la altitudinea de 4 200 de metri, după care fură preluaţi de Controlul Aterizărilor din Chicago.

Tim stabili legătura.

– Aterizări Chicago. Aici Lear patru nouă *Charlie Juliet* la patru două sute.

– Bună seara, *Charlie Juliet,* spuse cu voce calmă controlorul de trafic. Coboară şi rămâi la două patru sute. Altimetrul Chicago treizeci punct unu unu. Aşteptaţi vectori la douăzeci şi şapte L.

– Recepţie, Chicago. *Charlie Juliet* coboară de la patru la doi.

O'Hare e cel mai aglomerat aeroport din lume; Controlul Traficului Aerian îi puse în aşteptare deasupra suburbiilor din vestul oraşului, unde se învârtiră în cerc aşteptându-şi rândul să aterizeze.

Zece minute mai târziu, vocea plăcută rosti, pe fundalul zgomotos al transmisiei: „*Charlie Juliet,* direcţia zero nouă zero contra vântului la douăzeci şi şapte L.

Zero nouă zero. Nouă *Charlie Juliet*", răspunse Tim.

Carney scrută constelaţiile de pe cerul uimitor de culoarea antracitului şi se gândi: „Priveşte, Percey, sunt toate stelele nopţii..."

Brusc, avu poate cea mai neprofesionistă pornire din întreaga lui carieră. Îngrijorarea pentru Percey îi crescuse ca febra. Simţea nevoia disperată de a vorbi cu ea.

– Preia tu comanda, îi spuse lui Tim.

– Recepţie, îi răspunse tânărul, iar mâinile sale trecură imediat pe manşă.

Controlorul de trafic aerian se auzi:

– *Charlie Juliet,* coboară la o mie două sute. Păstrează direcţia.

– Recepţie, Chicago, zise Tim. Aici *Charlie Juliet* iese din două mii şi coboară spre o mie.

Carney schimbă frecvenţa pentru a putea da un telefon. Tim îl privi.

– Sun la companie, îi explică apoi Carney.

Îl rugă pe Talbot, care răspunse, să-i facă legătura acasă. În timp ce aşteptă, Carney şi Tim parcurseră toate etapele procedurilor de dinaintea aterizării.

– Flapsurile extinse... la douăzeci de grade.

– Douăzeci, douăzeci, verde, răspunse Carney.

– Verifică viteza.

– O sută optzeci de noduri.

În timp ce Tim vorbea în microfon – „Chicago, aici *Charlie Juliet*, coborâm; de la doi la unu" – Carney auzi telefonul care suna acasă în Manhattan, la 1 130 de kilometri distanţă.

Hai, Percey, răspunde! Unde eşti?

Te rog...

Controlorul de trafic aerian zise:

– *Charlie Juliet*, redu viteza la unu opt zero. Contactează turnul. Bună seara.

– Recepţie, Chicago. Unu opt zero noduri. Bună seara.

Sună de trei ori.

Unde Dumnezeu poate fi? Ceva e în neregulă.

Nodul din stomac i se strânse şi mai tare.

Motorul scoase un scrâşnet. Hidraulicele gemură. Paraziţii pârâiră în casca lui Carney.

Tim zise tare:

– Flapsurile treizeci. Reduc viteza.

– Flapsurile, treizeci, treizeci, verde. Redu viteza. Trei, verde.

Şi apoi, în cele din urmă – în cască – se auzi un clic.

Vocea soţiei sale rostind:

– Alo?

Râse tare, uşurat.

Carney deschise gura să spună ceva, dar, înainte să scoată vreun sunet, avionul se zgâlţâi – aşa de tare că într-o fracţiune de secundă forţa exploziei îi smulse căştile masive de la urechi

şi piloţii fură aruncaţi în bordul de comandă. În jurul lor explodară schije şi lumini.

Uimit, Carney apucă instinctiv manşa moartă cu mâna stângă; dreapta îi fusese spulberată. Se întoarse spre Tim chiar în clipa în care trupul însângerat şi inert dispărea în gaura căscată pe o parte a fuzelajului.

– Dumnezeule, nu, nu...

Apoi carlinga se desprinse complet de restul avionului, se ridică în aer lăsând în urmă fuzelajul, aripile şi motoarele avionului Lear şi fu înghiţită de un nor de foc.

– O, Percey, şopti el. Percey...

Deşi nu mai avea un microfon în care să vorbească.

De mărimea unui asteroid, în nuanța fildeșului.

Firele de nisip luceau pe ecranul calculatorului. Bărbatul era aplecat în față, cu gâtul înțepenit de durere și cu ochii mijiți – din cauza concentrării, nu pentru că ar fi avut vreo problemă oftalmologică.

În depărtare, tunete. Cerul dimineții era verde-gălbui și furtuna stătea să înceapă. Fusese cea mai umedă primăvară din ultimele decenii.

Fire de nisip...

– Mărește, ordonă el, iar imaginea de pe monitor se supuse și își dublă dimensiunile.

„Ciudat", se gândi.

– Cursorul în jos... stop.

Se aplecă iar în față, concentrat, studiind ecranul.

Nisipul, medită Lincoln Rhyme, e o încântare pentru criminaliști: fragmente de roci, uneori amestecate cu alte materiale, având o mărime cuprinsă între 0,05 și 2 milimetri (mai mare e pietrișul și mai fin, mâlul). Aderă la hainele răufăcătorului precum o vopsea lipicioasă și apare la locul crimei sau prin ascunzători, făcând legătura dintre ucigaș și victimă. Poate, de asemenea, să spună multe despre locul unde a fost suspectul. Nisip opac înseamnă că a fost în deșert. Nisip translucid

înseamnă că a fost pe plajă. Hornblendă înseamnă Canada. Obsidian, Hawaii. Cuarţ şi rocă vulcanică opacă, New England. Magnetit gri neted, vestul Marilor Lacuri.

Lincoln Rhyme nu avea însă nici cea mai vagă idee de unde provenea acest nisip. Cel din zona New York-ului era format în mare parte din cuarţ şi feldspat. Pietros în Strâmtoarea Long Island, foarte fin pe ţărmul Atlanticului, mâlos în Hudson. Dar acesta era alb, lucitor, rugos, amestecat cu sfere mici şi roşii. Şi ce erau inelele acelea? Inele albe de piatră ca nişte felii microscopice de calamar. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător.

Enigma îl ţinuse treaz pe Lincoln Rhyme până la ora 4 dimineaţa. Tocmai îi trimisese o mostră de nisip unui coleg de la laboratorul de criminalistică al FBI-ului, în Washington. O făcuse după multe ezitări – Lincoln Rhyme ura ca altcineva să răspundă la întrebările pe care şi le punea.

Ceva se mişcă la fereastra de lângă pat. Se uită într-acolo. Vecinii lui – doi şoimi călători – se treziseră şi se pregăteau să pornească la vânătoare. „Fiţi atenţi, porumbeilor", se gândi Rhyme. Apoi îşi înălţă capul şi mormăi: „La dracu'", deşi nu se referea la frustrarea de a nu identifica proba aceea nenorocită, ci la întreruperea iminentă.

Pe scări se auzeau paşi grăbiţi. Thom dăduse drumul vizitatorilor, însă Rhyme nu dorea vizitatori. Se uită supărat spre hol.

– Nu, nu acum, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar aceştia nu auziră, bineînţeles, şi oricum nu s-ar fi oprit nici dacă ar fi auzit.

Doi...

Unul din ei era masiv. Celălalt nu.

Un ciocănit scurt în uşa descuiată şi intrară.

– Lincoln.

Rhyme mormăi ceva.

Lon Sellitto era detectiv clasa întâi la NYPD şi responsabil cu bunul mers al lucrurilor. Lângă el era mai tânărul şi mai zveltul lui partener, Jerry Banks, îmbrăcat elegant într-un costum ecosez de un gri şobolan. Îşi udase bretonul rebel cu spray – Rhyme simţea miros de propan, izobutan şi acetat de vinil –, dar şuviţa de păr tot nu stătea la locul ei.

Bărbatul cel rotofei aruncă o privire în dormitorul de la etajul al doilea, ce măsura şase metri pe şase. Nici un tablou pe perete.

– Ce e schimbat, Linc? În încăpere?

– Nimic.

– Hei, da, ştiu – e curat, zise Banks, apoi se opri brusc când îşi dădu seama de gafă.

– Da, curat, zise Thom, imaculat în pantalonii maronii călcaţi, cămaşa albă şi cravata cu motiv floral despre care Rhyme credea că e nejustificat de ţipătoare, deşi el însuşi i-o cumpărase tânărului, prin comandă poştală. Thom îl ajuta pe Rhyme de câţiva ani buni deja şi, deşi fusese concediat de două ori şi îşi dăduse demisia o dată, criminalistul îl reangajase de tot atâtea ori pe asistentul-îngrijitor. Thom ştia suficient despre cvadriplegie ca să fie doctor şi învăţase destule despre investigaţii de la Lincoln Rhyme pentru a fi detectiv. Dar el se mulţumea să fie ceea ce compania de asigurări numea „îngrijitor", cu toate că şi Rhyme, şi Thom disprețuiau cuvântul. Rhyme îi spunea fie „cloşcă", fie „pacoste", ambele încântându-l pe cel vizat peste măsură. Acum se mişca în jurul vizitatorilor.

– Nu i-a plăcut, dar am angajat o firmă de curăţenie care a făcut lună pe aici. Practic, era nevoie de o dezinsecţie. Nu mi-a vorbit o zi întreagă după asta.

– Nu era nevoie de curăţenie. Acum nu mai găsesc nimic.

– Dar chiar *nu trebuie* să găsească nimic, nu? contraatacă Thom. La urma urmei, pentru asta sunt aici.

Nu avea chef de glume.

– Deci? Rhyme își întoarse chipul atrăgător spre Sellitto. Care-i treaba?

– Avem un caz. Ne-am gândit că s-ar putea să vrei să ne ajuți.

– Sunt ocupat.

– Ce-i aia? întrebă Banks arătând cu capul spre calculatorul cel nou de lângă patul lui Rhyme.

– O, zise Thom cu o veselie enervantă, are ultima tehnologie acum. Arată-le, Lincoln. Arată-le!

– Nu *vreau* să le arăt.

Tună iar, dar nu căzu nici o picătură de ploaie. Natura îi șicana azi, ca în multe alte dăți.

Thom insistă:

– Arată-le cum funcționează!

– Nu vreau.

– Îi e jenă.

– Thom, mormăi Rhyme.

Dar tânărul asistent era tot atât de imun la amenințări ca și la dojeni. Își aranjă cravata de mătase hidoasă – sau elegantă.

– Nu știu de ce se poartă așa. Ieri părea foarte mândru de întreaga aparatură.

– Ba nu!

Thom continuă:

– Cutia aia de acolo – arătă spre un dispozitiv bej – e legată la calculator.

– Uau, două sute de megaherți? întrebă Banks arătând spre calculator. Ca să scape de mustrările lui Rhyme, acesta se repezise să pună întrebarea ca o bufniță care înșfacă o broască.

– Da, zise Thom.

Dar pe Lincoln Rhyme nu-l interesau calculatoarele. În acea clipă, pe Lincoln Rhyme îl interesau doar inelele microscopice de calamari sculptați și nisipul în care se cuibăreau.

Thom continuă:

– Microfonul e legat la calculator. Orice spune calculatorul recunoaşte. A durat ceva până să-i înveţe vocea. Vorbea prea încet.

De fapt, Rhyme era foarte mulţumit de sistem – calculatorul extrem de rapid, o telecomandă specială pentru controlul aparaturii casnice şi un software care recunoştea vocea. Era suficient să vorbească şi putea să comande cursorului ca şi când ar fi folosit un mouse şi o tastatură. Şi putea să-i şi dicteze. Acum, doar rostind un cuvânt, putea să dea căldura mai tare sau mai încet, să stingă sau să aprindă luminile, să dea drumul la televizor sau la casetofon, să scrie la calculator, să dea telefoane şi să trimită faxuri.

– Poate chiar să compună muzică, îi informă Thom pe vizitatori. Îi spune calculatorului ce note muzicale să treacă pe portativ.

– Asta chiar că e folositor, zise Rhyme acru. Muzică.

Infirmitatea localizată la nivelul C4 – lui Rhyme îi fusese afectată a patra vertebră cervicală – îi permitea să încuviinţeze din cap. Putea de asemenea să dea din umeri, deşi nu atât de categoric cum i-ar fi plăcut. Mai putea să facă o scamatorie – să mişte inelarul stâng câţiva milimetri în ce direcţie dorea. De câţiva ani buni, acesta era întregul lui repertoriu de mişcări fizice; probabil că în planurile lui de viitor nu intra şi scrierea unei sonate.

– Poate să joace şi jocuri, zise Thom.

– Urăsc jocurile. Nu-mi pierd vremea cu nici un fel de joc.

Sellitto, care îi amintea lui Rhyme de un pat mare şi nefăcut, se uita la calculator şi nu părea impresionat.

– Lincoln, începu el pe un ton grav. Avem un caz urgent. Noi şi cei de la FBI. Azi-noapte am dat peste o problemă.

– Am dat cu capul într-un zid de cărămidă, îndrăzni Banks să adauge.

– Ne-am gândit... mai bine zis, *eu* m-am gândit că poate o să fii de acord să ne ajuți.

Să *vrea* să-i ajute?

– Lucrez la ceva acum, le explică Rhyme. Pentru Perkins, de fapt. Thomas Perkins, agentul special care conducea biroul din Manhattan al FBI-ului. Unul dintre băieții lui Fred Dellray a dispărut.

Agentul special Fred Dellray, un veteran în FBI, se ocupa de coordonarea majorității ofițerilor sub acoperire din biroul newyorkez. Dellray însuși fusese unul dintre cei mai buni ofițeri sub acoperire din FBI. Primise felicitări chiar de la director pentru că infiltrase agenți peste tot, de la cartierul general al baronilor drogurilor din Harlem până la organizațiile militanților de culoare. Tony Panelli, unul dintre agenții lui Dellray, era dat dispărut de câteva zile.

– Perkins ne-a spus, zise Banks. Cam aiurea.

Rhyme își dădu ochii peste cap la auzul expresiei nu prea meșteșugite. Deși spunea adevărul. Agentul dispăruse din mașină în fața clădirii FBI-ului din centrul Manhattan-ului, în jurul orei 9 seara. Străzile nu erau aglomerate, dar nici pustii. Motorul mașinii de poliție Ford Crown Victoria mergea, iar portiera era deschisă. Nu erau urme de sânge sau de împușcături, nici alte semne care să indice o luptă. Nu existau martori – cel puțin nu martori care să vrea să vorbească.

Într-adevăr, cam aiurea.

Perkins avea la dispoziție o echipă foarte bună de investigare a locului crimei, plus echipa de cercetare criminalistică a FBI-ului. Rhyme fusese cel care pusese pe picioare echipa de cercetare criminalistică, iar Dellray îl rugase tot pe el să investigheze locul dispariției. Ofițerul criminalist care lucra ca

partener al lui Rhyme petrecuse multe ore în maşina lui Panelli, dar nu găsise amprente necunoscute, doar probe lipsite de relevanţă şi – singurul indiciu posibil – câteva fire din acel nisip foarte ciudat.

Firele de nisip care străluceau acum pe ecranul calculatorului său, la fel de netede şi de imense precum nişte corpuri cereşti.

Sellitto continuă:

– Perkins o să pună alţi oameni să lucreze la cazul Panelli, Lincoln, dacă o să ne ajuţi. Şi, oricum, cred că-l vrei pe ăsta.

Verbul ăla din nou – *vrei*. Despre ce era oare vorba?

Rhyme şi Sellitto lucraseră împreună la cazuri importante de omucidere cu ceva ani în urmă. Cazuri grele – şi publice. Îl cunoştea pe Sellitto la fel de bine ca pe oricare alt poliţist. În general, Rhyme nu avea încredere în propria capacitate de a-i citi pe oameni (Blaine, fosta lui soţie, zicea – adesea cu patimă – că Rhyme putea să zărească o carcasă de scoică la kilometri distanţă, însă putea să nu observe o fiinţă umană care stătea chiar în faţa lui), dar acum îşi dădea seama că Sellitto îi ascundea ceva.

– Bine, Lon. Ce e? Spune-mi.

Sellitto îi făcu semn din cap lui Banks.

– Philip Hansen, zise tânărul detectiv cu subînţeles, ridicând întrebător din sprâncene.

Rhyme cunoştea numele doar din ziare. Hansen – un om de afaceri important şi bogat, originar din Tampa, Florida – deţinea o firmă de comerţ în Armonk, New York. Era extrem de profitabilă şi mulţumită ei devenise multimilionar. Hansen se descurca foarte bine pentru un antreprenor. Nu trebuia niciodată să caute clienţi, nu-şi făcea niciodată reclamă, nu avea probleme cu încasările. De fapt, singura problemă a companiei PH Distributors, Inc. era faptul că guvernul federal şi statul New York cheltuiau multă energie pentru a o închide şi a-l băga pe preşedintele ei la închisoare. Pentru că produsele pe

care le vindea firma lui Hansen nu erau, aşa cum pretindea el, vehicule militare uzate, ci arme, cel mai adesea furate din bazele militare sau importate ilegal. La începutul anului, doi soldaţi îşi pierduseră viaţa când un camion cu arme mici, care se îndrepta spre New Jersey, fusese jefuit lângă Podul George Washington. În spatele jafului se afla Hansen – un lucru pe care procurorul Statelor Unite şi cel al New York-ului îl ştiau, dar nu putuseră să-l dovedească.

– Noi şi Perkins încercăm să punem pe picioare cazul, zise Sellitto. Lucrăm împreună cu Departamentul de Investigaţii Criminalistice al armatei. Dar sunt nişte căcăcioşi.

– Şi nimeni, niciodată, nu-l dă în gât, adăugă Banks. Absolut niciodată.

Rhyme se gândi că da, nimeni nu ar fi îndrăznit să se lege de un om precum Hansen. Tânărul detectiv continuă:

– Dar săptămâna trecută am dat, în sfârşit, lovitura. Hansen e pilot. Firma lui are depozite la aeroportul Mamaroneck – ştii, cel de lângă White Plains. Un judecător a emis un mandat de percheziţie. Bineînţeles că nu am găsit nimic. Dar săptămâna trecută, la miezul nopţii, ce crezi? Aeroportul e închis, dar mai sunt câţiva oameni care lucrează până târziu. Îl văd pe tipul ăsta care se potriveşte descrierii lui Hansen cum merge la un avion privat, încarcă nişte sacoşe mari din pânză şi decolează. Fără autorizaţie. Pur şi simplu îşi ia zborul. Se întoarce patruzeci de minute mai târziu, aterizează, se urcă la loc în maşină şi o ia la goană. Fără nici o sacoşă. Martorii le dau numărul de înregistrare celor de la FAA[1]. Se dovedeşte că e avionul particular al lui Hansen, nu al companiei.

Rhyme zise:

---

[1] FAA – Federal Aviation Administration (Administraţia Aeronautică Federală) (n.tr.)

– Deci știa că vă apropiați și a vrut să nu fie legat în nici un fel de crime. Începea să înțeleagă de ce au nevoie de el. Se interesă: Cei de la Controlul Traficului Aerian i-au dat de urmă?

– LaGuardia l-a avut în vizor o perioadă. Chiar deasupra Strâmtorii Long Island. Apoi a coborât sub radar vreo zece minute.

– Și ați trasat o linie să vedeți cât de departe putea să ajungă peste strâmtoare? Ați adus și scafandrii?

– Da. Știam că, de îndată ce afla că avem trei martori, Hansen avea să fugă ca din pușcă. Așa că am reușit să-l reținem până luni. În arestul federal.

Rhyme râse:

– Aveți un judecător care să accepte așa ceva?

– Da, pentru că există riscul să dispară, zise Sellitto. Plus niște porcării de genul violare a regulamentului FAA și creare de situații periculoase. Nu avea plan de zbor, zbura sub minimumul FAA.

– Și ce a zis domnul Hansen?

– Cunoaște procedura. Nu vorbește cu cei care l-au arestat, nu vorbește cu procurorii. Avocatul neagă totul și pregătește un proces pentru arestare nejustificată și așa mai departe... Așa că, dacă găsim afurisitele de sacoșe, luni ne prezentăm în fața juraților și, pac, al nostru e.

– Cu condiția, sublinie Rhyme, ca sacoșele să conțină ceva incriminator.

– Conțin sigur.

– De unde știi?

– Pentru că Hansen e speriat. A angajat pe cineva să omoare martorii. Deja de unul a scăpat. I-a aruncat avionul în aer azi-noapte lângă Chicago.

„Și, se gândi Rhyme, acum vor ca eu să găsesc sacoșele..." Prin cap îi treceau tot felul de întrebări amețitoare. Oare este posibil să stabilești poziția avionului într-un loc anume deasupra apei

pe baza unui anume tip de precipitat salin ori studiind o insectă găsită strivită pe marginea din față a aripii? Se poate calcula ora morții unei insecte? Dar concentrațiile de sare și poluanți din apă? Dacă zbori așa de aproape de apă, oare motoarele și aripile vor agăța alge care să se depoziteze pe fuzelaj sau pe coadă?

– Am nevoie de niște hărți ale Strâmtorii, începu Rhyme. De schițe ale avionului...

– Păi, Lincoln, nu de asta am venit, zise Sellitto.

– Nu ca să găsești sacoșele, adăugă Banks.

– Nu? Atunci, de ce?

Rhyme dădu pe spate o șuviță enervantă de păr de pe frunte și se încruntă la bărbatul mai tânăr.

Sellitto cercetă iar cu privirea cutia bej care controla aparatura casnică. Firele care ieșeau din ea erau roșii, galbene și negre și zăceau încolăcite pe podea ca niște șerpi la soare.

– Vrem să ne ajuți să-l găsim pe ucigaș. Tipul pe care l-a angajat Hansen. Să-l oprești înainte să ajungă și la ceilalți doi.

– Și?

Rhyme își dăduse seama că Sellitto nu spusese tot ce avea de spus.

Aruncând o privire pe geam, detectivul zise:

– Se pare că e Dansatorul, Lincoln.

– Dansatorul pe Coșciug?

Sellittto își întoarse privirea și încuviință.

– Ești sigur?

– Am auzit că acum câteva săptămâni a avut o treabă în Washington. L-a ucis pe secretarul unui congresman implicat în afaceri cu arme. Avem lista convorbirilor telefonice și am găsit apeluri de la un telefon public de lângă reședința lui Hansen către hotelul unde stătea Dansatorul. Trebuie să fie el, Lincoln.

Pe ecran, firele de nisip de mărimea unor asteroizi, netede precum umerii unei femei, își pierdură atracția.

– Păi, zise Rhyme încet, asta e problema acum, nu?

Îşi aminti:

În ajun, ţârâitul de greier al telefonului amestecându-se cu zgomotul ploii ce cădea pe geamul dormitorului.

Îl privise cu dispreţ ca şi cum cei de la NYNEX erau de vină pentru ameţeala şi durerea sufocantă de cap, luminile stroboscopului jucându-i pe pleoapele închise.

În cele din urmă, se dăduse jos şi apucase receptorul când telefonul suna pentru a patra oară.

– Alo?

Îi răspunse ecoul unei legături prin radio.

Apoi o voce. Poate.

Un râs. Poate.

Un bubuit asurzitor. Un clic. Tăcere.

Fără ton. Doar tăcere acoperită de valuri care i se spărgeau în urechi.

Alo? Alo?...

Închisese telefonul şi se întorsese pe canapea, privise ploaia de seară, privise cum furtuna de primăvară îndoia şi îndrepta la loc arbustul de afară. Adormise din nou. Până când telefonul sunase iar, o jumătate de oră mai târziu, aducându-i ştirea prăbuşirii lui Lear Nouă *Charlie Juliet*, purtându-i spre moarte pe soţul ei şi pe tânărul Tim Randolph.

Acum, în această dimineață cenușie, Percey Rachael Clay știa că apelul misterios de seara trecută fusese de la soțul ei. Ron Talbot – cel care își luase inima în dinți și o sunase pentru a-i spune despre prăbușire – îi explicase că acesta stabilise o legătură telefonică cu ea chiar înainte ca Lear-ul să explodeze.

Râsul lui Ed...

Alo? Alo?...

Percey desfăcu dopul de la sticluță și luă o înghițitură. Se gândi la ziua aceea cu vânt, în urmă cu mulți ani, când ea și Ed zburaseră cu un Cessna 180 echipat cu ponton spre Lacul Roșu, în Ontario, aterizând cu aproximativ 170 de mililitri de combustibil rămase în rezervor și sărbătorind sosirea dând pe gât o sticlă de whiskey canadian, care avea să le dea cea mai groaznică mahmureală din viața lor. Amintirea îi umplu ochii de lacrimi, așa cum îi umpluse atunci durerea.

– Hai, Perce, ajunge cu asta, da? zise bărbatul care stătea pe canapeaua din sufragerie. Te rog.

Arătă spre sticlă.

– A, da, răspunse cu o voce gravă și cu un sarcasm ținut în frâu. Sigur. Și mai luă o înghițitură. Simți nevoia să aprindă o țigară, dar se abținu. De ce dracu' m-a sunat chiar atunci? întrebă ea.

– Poate că era îngrijorat în ceea ce te privește, presupuse Brit Hale. Din cauza migrenei.

Nici Hale nu dormise toată noaptea. Talbot îl sunase și pe el pentru a-l anunța de accident și plecase din apartamentul lui din Bronxville ca să fie cu Percey. Rămăsese cu ea toată noaptea, o ajutase să dea telefoanele care trebuiau date. Hale, nu Percey, fusese cel care le dăduse vestea părinților ei, la Richmond.

– Dar nu are nici un sens, Brit. Un telefon înainte de sfârșit.

– Nu are nici o legătură cu ce s-a întâmplat, zise Hale pe un ton blând.

– Ştiu, oftă ea.

Se cunoşteau de ani de zile. Hale fusese unul dintre primii piloţi de la Hudson Air şi lucrase gratis primele patru luni până când rămăsese fără bani şi, în ciuda voinţei sale, fusese nevoit să o abordeze pe Percey, cerând să i se dea un salariu. Nu aflase niciodată că aceasta îl plătise din propriile economii, căci compania nu avusese profit în primul an după înfiinţare. Hale aducea cu un profesor de şcoală, slab şi sobru. De fapt, era sociabil – total opusul lui Percey – şi un glumeţ incorigibil care întorcea avionul cu susul în jos dacă pasagerii erau foarte nepoliticoşi şi indisciplinaţi şi îl ţinea aşa până când se potoleau. Hale stătea adesea în locul din dreapta lui Percey şi era copilotul ei preferat. „E o onoare să zbor cu dumneavoastră, doamnă, zicea el imitându-l neconvingător pe Elvis Presley. Vă mulţumesc din suflet."

Durerea din spatele ochilor aproape că dispăruse acum. Percey pierduse prieteni – în accidente aviatice mai ales – şi ştia că şocul psihic e un bun anestezic pentru durerea fizică.

La fel şi whiskey-ul.

Încă o gură din sticluţă.

– La dracu', Brit. Se trânti pe canapea lângă el. La dracu'.

Hale o cuprinse cu braţul lui puternic. Ea îşi lăsă capul cu bucle negre pe umărul lui.

– O să fie totul bine, zise el. Îţi promit. Ce pot să fac?

Percey dădu din cap. Era o întrebare fără răspuns.

Încă o înghiţitură de bourbon, apoi se uită la ceas. Nouă dimineaţa. Mama lui Ed urma să sosească din clipă în clipă. Prieteni, rude... Trebuia să pună la punct înmormântarea...

Atât de multe de făcut.

– Trebuie să-l sun pe Ron, spuse ea. Trebuie să facem ceva. Compania...

În lumea aviaţiei „Compania", cu C mare, era o entitate, un lucru viu. Se vorbea despre ea cu veneraţie, cu frustrare sau cu

mândrie. Uneori cu îndurerare. Moartea lui Ed îi rănise pe mulţi, inclusiv Compania, iar rana se putea dovedi mortală.

Atât de multe de făcut...

Dar Percey Clay, femeia care nu intra niciodată în panică, femeia care controlase cu calm periculoasele mişcări *Dutch roll* ale unui Lear 23, de obicei fatale pentru acest tip de aparat, scoţându-l dintr-o serie de spirale vertiginoase care i-ar fi pus la grea încercare chiar şi pe cei mai experimentaţi piloţi, stătea acum nemişcată pe canapea. „Ciudat, se gândi ea ca dintr-o altă dimensiune, nu mă pot mişca." Şi chiar se uită la mâini şi la picioare să vadă dacă nu cumva se albiseră şi sângele nu mai curgea prin ele.

O, Ed...

Şi Tim Randolph, bineînţeles. Nu puteai găsi un copilot mai bun, iar ofiţerii de felul lui erau foarte rari. Îşi imagină chipul lui tânăr şi rotund, un fel de Ed mai tânăr. Zâmbi în mod inexplicabil. Iute şi ascultător, dar ferm – nu dădea niciodată comenzi aiurea, nici măcar lui Percey, când era la manşă.

– Îţi trebuie nişte cafea, zise Hale şi se îndreptă spre bucătărie. Îţi fac un cappuccino cu ciocolată şi lapte.

Una dintre glumele lor era cea despre cafeaua de cocotă. Piloţii adevăraţi, ziceau ei, beau doar Maxwell House sau Folgers.

În acel moment, Hale nu vorbea de fapt despre cafea. Ce voia el să spună era: Lasă băutura. Percey înţelese aluzia. Puse dopul sticluţei şi o aşeză pe masă cu zgomot.

– Bine, bine!

Se ridică şi începu să se plimbe prin sufragerie. Se zări in oglindă. O faţă de mops. Păr negru cu bucle încăpăţânate. În adolescenţa ei chinuită, într-un moment de disperare, se tunsese băieţeşte. Ca să le dea clasă la toţi. Deşi tot ce reuşise să facă prin acest act de sfidare fusese să le dea şi mai multe

motive de batjocură fetelor frumoase de la Lee School din Richmond. Percey era slabă şi avea ochii negri, despre care mama ei spunea mereu că erau cea mai mare calitate a ei. Adică singura ei calitate. Şi o calitate pe care bărbaţii, bineînţeles, nu dădeau doi bani.

Azi avea linii negre sub aceşti ochi, iar tenul era lipsit de strălucire – un ten de fumător, îşi aminti ea, din vremea când fuma câte două pachete de Marlboro pe zi. Găurile din loburile urechilor se închiseseră demult.

O privire pe geam, pe lângă copaci, înspre stradă. Zări maşinile care treceau şi ceva i se iţi în minte. Ceva neliniştitor.

Ce, ce era?

Sentimentul dispăru, împrăştiat de ţârâitul soneriei.

Percey deschise uşa şi se trezi faţă în faţă cu doi poliţişti robuşti.

– Doamna Clay?

– Da.

– NYPD. Îi arătară legitimaţiile. Suntem aici pentru a vă supraveghea până când aflăm ce s-a întâmplat cu soţul dumneavoastră.

– Intraţi, zise ea. Şi Brit Hale e aici.

– Domnul Hale? zise unul din poliţişti dând din cap. E aici? Asta-i bine. Am trimis o patrulă a poliţiei locale din Westchester şi la dumnealui acasă.

Ea se uită atunci pe lângă unul din poliţişti, în stradă, şi sentimentul îi reapăru.

Trecând pe lângă detectivi, ieşi pe scările din faţa casei.

– Am prefera să rămâneţi în casă, doamnă Clay...

Se uită pe stradă. Ce era oare?

Apoi înţelese.

– E ceva ce ar trebui să ştiţi, le spuse ea poliţiştilor. O furgonetă neagră.

– O...

– O furgonetă neagră. Era o furgonetă neagră.

Unul din polițiști scoase un carnețel.

– Spuneți-mi tot ce știți.

– Așteaptă, zise Rhyme.

Lon Sellitto se opri din povestit.

Rhyme auzi acum alți pași care se apropiau, nici grei, nici ușori. Știa ai cui sunt. Nu era vorba de deducție. Îi auzise de multe ori.

Chipul Ameliei Sachs, încadrat de un păr lung și roșu, se ivi în capul scărilor, iar Rhyme o văzu cum ezită o clipă, apoi intră în cameră. Purta uniforma de serviciu de un albastru marin, dar fără șapcă și cravată. Avea în mână o sacoșă de cumpărături de la Jefferson Market.

Jerry Banks îi zâmbi. Era evident că o place, lucru doar parțial nepotrivit – nu mulți ofițeri de poliție au în spate o carieră de model pe Madison Avenue, așa cum avea Amelia Sachs cea înaltă. Dar privirea, ca și atracția, nu fu reciprocă, iar tânărul, el însuși un băiat drăguț, în ciuda feței prost bărbierite și a vârtejurilor de păr, păru resemnat în această postură.

– Bună, Jerry, zise ea.

Înclină capul către Sellitto cu un respectuos „domnule". (Acesta era detectiv cu grad de locotenent, o adevărată legendă a Omuciderilor. Sachs avea gene de polițist și fusese învățată, acasă ca și la academie, să-i respecte pe cei în vârstă.)

– Pari obosită, comentă Sellitto.

– N-am dormit, spuse ea. Am căutat nisip. Scoase din sacoșă vreo douăsprezece pungi mai mici. Am fost să culeg mostre.

– Bine, zise Rhyme. Dar nu mai are importanță. Am primit alt caz.

– Alt caz?

– Cineva a venit în oraș. Iar noi trebuie să-l prindem.

– Cine?

– Un ucigaş, interveni Sellitto.

– Pro? întrebă Sachs. CO?

– Da, profesionist, zise Rhyme. Nu ştim de nici o legătură cu CO.

Crima organizată era cel mai mare furnizor de ucigaşi plătiţi din ţară.

– Lucrează pe cont propriu, îi explică Rhyme. Îi spunem Dansatorul pe Coşciug.

Ea ridică din sprânceana care se înroşise de la frecatul cu unghia.

– De ce?

– Doar o victimă a ajuns în contact cu el şi a mai trăit suficient de mult încât să ne dea detalii. Are – sau cel puţin avea – un tatuaj pe partea de sus a braţului: Moartea cu coasa dansând cu o femeie în faţa unui coşciug.

– Grozav, asta chiar e ceva de pus în cutiuţa cu „Semne particulare", zise ea ironic. Ce altceva mai ştiţi despre el?

– E alb, probabil în jur de treizeci de ani. Asta-i tot.

– Aţi dat de urma tatuajului? întrebă Sachs.

– Sigur, răspunse Rhyme sec. Am mers până la capătul pământului. Şi chiar vorbea serios. Nici un departament de poliţie din nici un oraş mare de pe glob nu găsise date despre un asemenea tatuaj.

– Îmi cer scuze, doamnă şi domnilor, zise Thom. Am puţină treabă.

Conversaţia se opri în timp ce tânărul îşi roti şeful. Pentru cvadriplegici, anumite părţi ale corpului lor sunt personificate, pacienţii dezvoltând relaţii speciale cu ele. După ce coloana vertebrală îi fusese sfărâmată în timpul unei investigaţii la locul crimei, în urmă cu câţiva ani, braţele şi picioarele lui Rhyme deveniseră cei mai aprigi duşmani ai lui. Făcuse eforturi disperate, încercând să le forţeze să facă ce dorea el, dar

acestea câştigaseră detaşat şi rămăseseră inerte. Apoi se confruntase cu spasme devastatoare care îi zguduiau trupul fără milă. Încercase să le facă să se oprească. Până la urmă încetaseră – se pare că de la sine. Rhyme nu putea să pretindă că a învins, deşi le acceptase capitularea. După aceea, se orientase spre provocări mai mărunte şi se oprise asupra plămânilor. În cele din urmă, după un an de terapie, se descotorosise de ventilator. Îi scoseseră tubul de pe trahee şi putea să respire de unul singur. Era unica lui victorie împotriva propriului trup şi rămăsese cu groaznica superstiţie că plămânii îşi aşteptau rândul pentru a-şi lua revanşa. Îşi închipuia că avea să moară de pneumonie sau de emfizem într-un an sau doi.

Pe Lincoln Rhyme nu-l deranja în mod special gândul sfârşitului, însă existau prea multe feluri de a muri, iar el era hotărât să nu aleagă unul neplăcut.

Sachs întrebă:

– Vreun indiciu? Ultima adresă?

– Ultima cunoscută era pe undeva prin zona Washingtonului, zise Sellitto cu accentul lui tărăgănat de Brooklyn. Asta-i tot. Nimic altceva. Dar, când şi când, am mai auzit despre el. Mai mult Dellray decât noi, cu cârtiţele şi oamenii lui. Ai zice că Dansatorul are zece feţe diferite. Îşi schimbă forma urechilor, îşi face implanturi faciale, silicoane. Îşi incizează cicatrice, apoi le scoate. Se îngraşă, apoi e la loc slab. Odată a jupuit un cadavru – a scos pielea de pe mâinile unui tip şi a purtat-o ca pe nişte mănuşi ca să-i prostească pe poliţişti cu amprentele.

– Pe mine nu a reuşit, îi aminti Rhyme. Nu m-a prostit.

„Dar tot nu l-am prins", se gândi el cu amărăciune.

– Are totul pus mereu la cale, urmă detectivul. Înscenează diversiuni, apoi pleacă. Şi îşi face treaba temeinic. Curăţă după el al dracului de bine.

Sellitto se opri; nu părea deloc în largul lui, lucru ciudat pentru un om a cărui meserie era să vâneze criminali.

Cu privirea afară pe fereastră, Rhyme nu simți reticența fostului său partener. Continuă pur și simplu:

– Cazul ăsta – cu mâinile jupuite – a fost ultima lovitură a Dansatorului în New York. Acum cinci, șase ani. A fost angajat de un investitor bancar de pe Wall Street să-l elimine pe partenerul său. A făcut treaba bine și n-a lăsat urme. Echipa mea de investigații a mers la locul faptei și s-a apucat de treabă. Unul dintre membrii ei a luat din coșul de gunoi o hârtie mototolită. Aceasta a declanșat explozia. Erau vreo 240 de grame de pentrită îmbunătățită cu gaz. Ambii polițiști au fost uciși și orice indiciu a fost practic distrus.

– Îmi pare rău, zise Sachs. Se lăsă o tăcere ciudată. Era mentorul și partenerul ei de mai bine de un an – și devenise și prietenul ei. Își petrecuse chiar unele nopți acolo, dormind pe canapea sau chiar, ca într-o relație nevinovată de frate și soră, în patul imens Clinitron al lui Rhyme. Dar discuțiile lor erau în principal legate de criminalistică, iar Rhyme o adormea cu povești despre vânătoarea de criminali în serie și spărgători celebri. Se fereau, în general, de subiecte personale. Iar acum nu rosti mai mult decât: Trebuie să-ți fi fost greu.

Rhyme înlătură sentimentele de compasiune dând din cap. Se uită fix la peretele gol. O vreme, în cameră fuseseră lipite postere artistice. Nu mai erau demult, dar ochii lui practicau jocul „unește punctele" cu bucățile de bandă adezivă ce rămăseseră pe perete. Desenă urma unei stele asimetrice în timp ce, undeva în străfundurile sale, Rhyme simți o disperare surdă, revăzând scena oribilă a exploziei și cadavrele arse și împrăștiate ale ofițerilor.

Sachs întrebă:

– Tipul care l-a angajat s-a arătat dispus să-l vândă pe Dansator?

– Da, bineînțeles. Dar nu știa nici el prea multe. A lăsat banii într-o cutie poștală. Fără transferuri electronice, fără numere de cont. Nu s-au întâlnit niciodată față în față. Rhyme trase aer adânc. Partea cea mai rea e că bancherul care l-a plătit să facă treaba s-a răzgândit. Fusese un moment de rătăcire. Însă n-a avut cum să dea de Dansator. Oricum, nu mai conta. Dansatorul i-a spus de la bun început: „Nu te poți răzgândi".

Sellitto îi prezentă pe scurt lui Sachs ancheta referitoare la Phillip Hansen, martorii care văzuseră decolarea avionului la miezul nopții și bomba din seara trecută.

– Cine sunt ceilalți martori? se interesă ea.

– Percey Clay, soția acestui tip, Carney, ucis noaptea trecută în avion. E președinta companiei Hudson Air Charters. Soțul ei era vicepreședinte. Celălalt martor e Britton Hale, un pilot care lucrează pentru ei. Am trimis baby-sitteri să stea cu ochii pe ei.

Rhyme zise:

– L-am chemat pe Mel Cooper. Va lucra în laboratorul de sub noi. Cazul Hansen e o prioritate, așa că îl aducem pe Fred Dellray din partea FBI-ului. Ne va pune agenți la dispoziție dacă vom avea nevoie și va elibera una dintre locuințele pentru protecția martorilor pentru Clay și Hale.

Memoria remarcabilă a lui Lincoln Rhyme preluă controlul pentru o clipă, iar acesta nu mai putu urmări ce spunea Sellitto. În fața ochilor îi apăru din nou o imagine a biroului unde Dansatorul plasase bomba în urmă cu cinci ani.

Își aminti. Coșul de gunoi care explodase precum un trandafir negru. Mirosul explozibilului – duhoarea înecăcioasă de chimicale care n-avea nimic în comun cu mirosul fumului de lemn ars. Crăpăturile solzoase de pe lemnul carbonizat. Corpul calcinat al tehnicianului pe care flăcările îl contorsionaseră într-o postură pugilistică.

Bâzâitul faxului îl scoase din cumplita reverie. Jerry Banks trase prima foaie.

– Raportul investigației de la locul prăbușirii, anunță el.

– E vremea să mergem, copii!

Spală-le. Spală-le bine.

Soldat, ai mâinile curate?

Imediat, domnule, imediat.

Bărbatul solid, de vreo treizeci și cinci de ani, stătea în toaleta unei cafenele de pe Lexington Avenue, adâncit în ceea ce făcea.

Freacă, freacă, freacă...

Se opri și se uită afară pe ușa toaletei bărbaților. Nimeni nu părea a fi interesat că era acolo de aproape zece minute.

Își reluă treaba.

Stephen Kall își examină cuticulele și încheieturile mari și roșii ale degetelor.

Par curate, par curate. Fără viermi. Nici măcar unul.

Se simțise bine după ce mutase furgoneta de pe stradă și o parcase într-un garaj subteran. Stephen luase din spatele mașinii instrumentele de care avea nevoie și urcase apoi rampa, strecurându-se pe strada aglomerată. Lucrase de mai multe ori în New York, dar nu se putuse niciodată obișnui cu mulțimea, cu miile de oameni care locuiau într-un singur cvartal.

Mă fac să mă simt lipsit de importanță.

Mă fac să mă simt ca un vierme.

Așa că se oprise aici, la toaleta bărbaților, să se frece puțin pe mâini.

Soldat, încă n-ai terminat? Mai ai încă două ținte de eliminat.

Aproape e gata, domnule, aproape. Trebuie să elimin orice urmă înainte de a continua operațiunea, domnule.

O, pentru numele lui Dumnezeu...

Apa fierbinte curgea pe mâinile lui. Le freca cu o perie pe care o avea la el, într-o pungă de plastic. Apăsă iar pe săpunieră. Şi frecă din nou.

În cele din urmă, îşi cercetă cu atenţie mâinile înroşite şi le uscă sub jetul fierbinte de aer al uscătorului. Fără hârtie, fără fibre vorbăreţe.

Şi fără viermi.

Stephen purta o uniformă de camuflaj, deşi nu era vorba de măsliniul ţinutei militare şi nici de bejul gen „Furtună în deşert". Era în jeanşi, pantofi de sport Reebok, un tricou muncitoresc, un hanorac gri murdar de vopsea. De curea avea prinse telefonul mobil şi o ruletă mare de măsurat. Părea un muncitor în construcţii din Manhattan şi era îmbrăcat astfel pentru că nimănui nu avea să i se pară suspect un muncitor care purta mănuşi într-o zi de primăvară.

Ieşi.

Tot foarte mulţi oameni. Dar avea mâinile curate şi nu se mai simţea un zero.

Se opri la colţ şi se uită în jos, pe stradă, la clădirea unde locuiau Soţul şi Soţia şi care acum era doar a Soţiei pentru că Soţul fusese spulberat într-un milion de particule deasupra Tărâmului lui Lincoln.

Deci doi martori erau încă în viaţă şi amândoi trebuiau să fie morţi înainte de întrunirea de luni a marelui juriu. Se uită la ceasul său masiv din oţel inoxidabil. Era nouă şi jumătate, duminică dimineaţa.

Soldat, e suficient timp pentru amândoi?

Domnule, e posibil să-i prind pe amândoi acum, dar mai sunt încă aproape patruzeci şi opt de ore, domnule. E timp mai mult decât suficient să localizez şi să neutralizez ambele ţinte, domnule.

Păi, soldat, nu-ţi plac provocările?

Domnule, provocările sunt viața mea.

În fața casei era doar o mașină de poliție. Se aștepta la asta.

Avem, prin urmare, un câmp de luptă bine știut, în fața casei, și unul străin, în casă...

Ridică privirea și se uită în susul și în josul străzii, apoi o luă la pas pe trotuar, simțind furnicături în mâinile bine frecate. Rucsacul cântărea aproape douăzeci și șapte de kilograme, dar abia dacă îl simțea. Stephen cel cu părul tuns scurt era tot un pachet de mușchi.

În timp ce mergea, se gândi că ar fi putut trece drept un localnic. Anonim. Nu sub numele de Stephen sau domnul Kall sau Todd Johnson sau Stan Bledsoe sau oricare alta dintre multiplele identități pe care le folosise în ultimii zece ani. Numele lui adevărat era precum un cadru metalic lăsat în curte, ceva de care știi că e acolo, dar nu-l vezi cu adevărat.

Se întoarse brusc și intră în clădirea din fața reședinței Soției. Stephen împinse ușa și se uită la ferestrele mari ale casei de vizavi, parțial acoperite de un sânger înflorit. Își puse o pereche de ochelari de vânătoare scumpi, cu reflexe gălbui, și strălucirea din geam dispăru. Putu să vadă siluete care se mișcau în cameră. Un polițist... nu, doi polițiști. Un bărbat cu spatele la fereastră. Poate Prietenul, celălalt martor pe care fusese angajat să-l omoare. Și... da! Iat-o și pe Soție. Scundă. Cu înfățișare casnică. Băiețoasă. Purta o bluză albă. Asta o făcea o țintă bună.

Aceasta ieși din raza lui vizuală.

Stephen se aplecă și desfăcu fermoarul rucsacului.

Thom îl mută în scaunul cu rotile Storm Arrow.

Apoi Rhyme preluă inițiativa, apucă cu gura paiul de plastic al dispozitivului de comandă și direcționă scaunul spre liftul micuț din locul unei foste debarale, care îl duse cu repeziciune la primul etaj al casei.

Pe la 1890, atunci când fusese construit imobilul, camera prin care Lincoln Rhyme își împingea acum căruciorul fusese un salon separat de sufragerie. O structură din mortar și șipci de lemn, cu ornamente în formă de cupă de crin, nișe arcuite și podele solide de stejar lipite la fel de strâns ca oțelul sudat. Cu toate astea, un arhitect ar fi fost îngrozit să vadă că Rhyme pusese ca peretele ce despărțea cele două camere să fie demolat și ca niște găuri mari să fie săpate în pereții care mai rămăseseră pentru a trage cabluri electrice prin ei. Cele două încăperi unite formau acum un spațiu dezordonat, umplut nu cu vitralii de la Tiffany sau cu peisaje mohorâte de George Innes, ci cu altfel de obiecte de artă: tuburi pentru analiza tipurilor de sol, calculatoare, microscoape compuse, microscoape de comparare, un cromatograf de gaze, un spectrometru de masă, o sursă alternativă de lumină PoloLight, dispozitive cu pulberi magnetice pentru relevarea amprentelor digitale. Un microscop electronic cu scanare foarte scump, conectat la un analizor cu raze X,

era aşezat într-un colţ. Tot aici se aflau şi instrumentele obişnuite ale criminalistului: ochelari de protecţie, mănuşi de latex rezistente la tăiere, recipiente de laborator, şurubelniţe şi pensete, linguri pentru prelevarea post-mortem a amprentelor, cleşti, bisturie, spatule, tampoane de vată, borcane, pungi de plastic, tăviţe pentru examinare, sonde. O duzină de perechi de beţişoare chinezeşti (Rhyme le ordonase asistenţilor săi să ridice probele aşa cum apucau colţunaşii la restaurantul Ming Wa).

Rhyme opri scaunul Storm Arrow, roşu şi lucios ca un măr, lângă masa de lucru. Thom îi puse microfonul deasupra capului şi dădu drumul la calculator.

O clipă mai târziu, în pragul uşii apărură Sellitto şi Banks împreună cu un alt bărbat care tocmai sosise. Era foarte înalt, cu pielea neagră precum cauciucul roţilor. Purta un costum verde şi o cămaşă de un galben ciudat.

– Bună, Fred.

– Lincoln.

– Salut. Sachs înclină din cap spre Fred Dellray când acesta intră în cameră. Îl iertase pentru că o arestase cu puţină vreme în urmă – o ceartă între agenţi – şi acum exista o afinitate curioasă între această poliţistă zveltă şi frumoasă şi agentul înalt, ieşit din tipare. Amândoi erau, hotărâse Rhyme categoric, poliţişti ai *oamenilor* (el însuşi fiind un poliţist al *dovezilor).* Dellray avea tot atât de puţină încredere în dovezile criminalistice cum avea Rhyme în declaraţiile martorilor. Cât despre fosta poliţistă de proximitate, Sachs, ei bine, Rhyme nu putea face nimic în privinţa înclinaţiilor ei naturale, dar hotărâse că ea avea să-şi lase deoparte aceste talente şi să devină cel mai bun criminalist din New York sau poate chiar din ţară. Un ţel care îi era la îndemână, deşi ea nu ştia acest lucru.

Dellray măsură camera cu paşi mari, se opri lângă fereastră şi îşi încrucişă braţele lungi. Nimeni – nici măcar Rhyme – nu-l

putea caracteriza exact pe agent. Locuia singur într-un apartament mic din Brooklyn, îi plăcea să citească literatură şi filozofie şi îi plăcea încă şi mai mult să joace biliard în baruri ieftine. Cândva giuvaierul din coroana ofiţerilor FBI sub acoperire, Fred Dellray mai era încă strigat uneori cu porecla pe care o avusese când lucrase în domeniu: „Cameleonul". Fusese renegat, toată lumea ştia asta, însă mai-marii lui din Birou îl lăsau în pace; Dellray făcuse peste o mie de arestări. Dar petrecuse prea mult timp sub acoperire şi, în ciuda aptitudinii sale deosebite de a fi altcineva, devenise „exagerat", cum îi spuseseră şefii. Nu era decât o chestiune de timp până când ar fi fost descoperit şi ucis, aşa că acceptase în silă un post administrativ din care supraveghea alţi ofiţeri sub acoperire şi IC-urile – informatorii confidenţiali.

– Băieţii mei mi-au spus că avem de-a face cu Dansatorul în carne şi oase, zise agentul, cu accentul său caracteristic.

Gramatica şi vocabularul lui erau, ca şi viaţa sa, în mare măsură improvizate.

– Ceva veşti despre Tony? întrebă Rhyme.

– Băiatul meu care a dispărut? întrebă Dellray încruntându-se supărat. Nici. O. Veste.

Tony Panelli, agentul care dispăruse din Clădirea Federală în urmă cu câteva zile, lăsase o soţie acasă, un Ford gri cu motorul pornit şi nişte fire de nisip nesuferit de misterioase – asteroizii plăcuţi la vedere care promiteau răspunsuri, dar care nu dăduse, până acum, nici unul.

– După ce îl prindem pe Dansator, ne întoarcem la treabă, eu şi Amelia. Cu normă întreagă. Îţi promit.

Dellray bătu nervos într-o ţigară pe care o ţinuse după urechea stângă.

– Dansatorul... Rahat. Sper să-l tragem în ţeapă de data asta. Rahat.

– Dar lovitura? întrebă Sachs. Cea de seara trecută. Avem ceva detalii?

Sellitto se apucă să răsfoiască teancul de faxuri, precum şi propriile notiţe. Ridică privirea:

– Ed Carney a decolat de pe aeroportul Mamaroneck aseară, în jurul orei şapte şi un sfert. Compania – Hudson Air – e o firmă privată de chartere. Transportă marfă, clienţi ai corporaţiilor şi chestii dintr-astea. Închiriază şi avioane. Tocmai obţinuseră un contract să transporte – fiţi atenţi – organe umane pentru transplanturi către spitalele din Vestul Mijlociu şi de pe Coasta de Est. Am auzit că e o afacere cu concurenţă mare.

– O chestie sângeroasă, completă Banks, dar fu singurul care zâmbi la propria glumă.

Sellitto continuă:

– Clientul era U.S. Medical and Healthcare. Cu sediul în Somers. Unul dintre acele lanţuri spitaliceşti deţinute de investitori. Carney avea un orar foarte dens. Trebuia să zboare la Chicago, Saint Louis, Memphis, Lexington, Cleveland şi apoi să aterizeze în Erie, Pennsylvania. De unde se întorcea în dimineaţa asta.

– Avea pasageri? întrebă Rhyme.

– Nu, zise Sellitto. Doar încărcătura. Era un zbor de rutină. Apoi, la zece minute după plecarea de la O'Hare, explodează bomba. Face avionul ţăndări. Carney şi copilotul lui au murit. Au fost şi patru răniţi la sol. Apropo, nevastă-sa trebuia să zboare cu ei, dar s-a îmbolnăvit şi nu a mai mers.

– Există un raport NTSB[1]? întrebă Rhyme. Ei, bineînţeles că nu. Nu încă.

– Raportul nu va fi gata decât în două-trei zile.

---

[1] NTSB – National Transportation Safety Board (Comisia Naţională pentru Siguranţa Transporturilor) (n.tr.)

– Dar n-avem cum să aşteptăm două-trei zile! exclamă Rhyme. Am nevoie de el acum!

Pe gâtul lui se putea vedea o cicatrice roz de la tubul de aer. Dar Rhyme se detaşase de plămânul artificial şi putea respira al naibii de bine. Lincoln Rhyme era tetraplegic C4, dar putea să ofteze, să tuşească şi să strige ca un marinar:

– Trebuie să ştiu totul despre bombă!

– O să sun un amic din Oraşul Vânturilor[1], se oferi Dellray. Mi-e dator vândut. O să-i zic care-i treaba şi o să-l pun să ne trimită urgent tot ce au.

Rhyme încuviinţă, apoi medită la ce îi spusese Sellitto.

– Bine, deci avem două locuri. Locul unde s-a prăbuşit avionul în Chicago. E prea târziu să mai faci ceva, Sachs. E al naibii de contaminat acum. Putem doar să sperăm că tipii din Chicago fac o treabă cât de cât decentă. Celălalt loc e aeroportul din Mamaroneck – acolo unde Dansatorul a plasat bomba la bord.

– De unde ştim că a pus-o în aeroport? întrebă Sachs.

Îşi roti părul de un roşu strălucitor, apoi îl prinse cu o clamă în vârful capului. Asemenea şuviţe de păr erau un pericol la locul crimelor; ar fi putut să contamineze dovezile. Sachs purta mereu asupra ei un pistol Glock 9 şi o duzină de clame de păr.

– Bună întrebare, Sachs. Îi plăcea teribil când aceasta îi ghicea gândurile. *Nu* ştim şi nici nu vom şti până ce nu găsim locul unde a fost amplasată bomba. Se poate să fi fost pusă printre cutiile cu marfă, într-o sacoşă de călătorie sau un borcan de cafea.

„Ori în coşul de gunoi, se gândi el posac", amintindu-şi din nou de atacul cu bombă de pe Wall Street.

– Vreau fiecare aşchie din bomba asta, aici, cât se poate de repede. Avem nevoie de ea, zise Rhyme.

---

[1] Chicago (n.tr.)

– Păi, Linc, interveni Sellitto încet, avionul era la un kilometru şi jumătate în aer când a explodat. Epava s-a răspândit în patru zări.

– Nu mă interesează, replică Rhyme, iar muşchii gâtului îl înţepară. Mai caută încă?

Locul prăbuşirii era cercetat de echipe de salvare locale, dar ancheta era condusă de FBI, aşa că Fred Dellray puse mâna pe telefon şi-l sună pe agentul special de acolo.

– Spune-i că avem nevoie de fiecare bucăţică a epavei care a fost atinsă de explozibil. Vorbesc aici de nanograme. Vreau bomba aia.

Dellray transmise cererea integral, apoi închise şi clătină din cap.

– Au eliberat zona.

– Ce? pufni Rhyme. După douăsprezece ore? E ridicol! E impardonabil!

– Trebuie să deblocheze străzile. A zis că...

– Maşinile pompierilor! strigă Rhyme.

– Ce?

– Fiecare maşină de pompieri, ambulanţă, maşină de poliţie... fiecare vehicul care a fost la locul accidentului. Vreau să le verificaţi cauciucurile.

Dellray îl privi cu faţa lui lungă şi neagră.

– Vrei să repeţi tu asta? Fostului meu bun prieten?

Agentul îi întinse telefonul.

Rhyme ignoră aparatul şi îi spuse lui Dellray:

– Cauciucurile maşinilor de intervenţie sunt printre cele mai bune surse de probe de la locul crimei dacă acesta a fost contaminat. Ele au sosit primele, au de obicei cauciucuri noi, cu şanţuri adânci, şi probabil că nu s-au dus şi în altă parte în afară de locul faptei. Vreau să fie curăţate toate cauciucurile şi rămăşiţele să fie trimise aici.

Dellray reuşi să obţină de la Chicago promisiunea că roţile maşinilor de intervenţie aveau să fie, pe cât posibil, curăţate.

– Nu „pe cât posibil", răcni Rhyme. *Toate!*

Dellray îşi dădu ochii peste cap şi transmise şi această indicaţie, apoi închise.

Rhyme strigă brusc:

– Thom! Thom, unde eşti?

Mult-criticatul asistent apăru în pragul uşii, o clipă mai târziu.

– Eram în spălătorie, acolo eram.

– Lasă naibii rufele. Avem nevoie de un orar. Scrie, scrie...

– Ce anume să scriu, Lincoln?

– Pe tabla aia de acolo. Aia mare. Rhyme îl privi pe Sellitto. Când se întruneşte marele juriu?

– Luni la nouă.

– Procurorul o să vrea ca ei să fie acolo cu câteva ore mai devreme – o maşină va veni să-i ia între şase şi şapte.

Se uită la ceasul din perete. Era acum ora 10 dimineaţa. Sâmbătă.

– Avem la dispoziţie exact patruzeci şi cinci de ore. Thom, scrie, „Ora 1 din 45".

Asistentul ezită.

– Scrie!

Acesta se conformă.

Rhyme îi privi pe cei din cameră. Îi văzu cum clipesc nesiguri şi pe Sachs încruntându-se cuprinsă de îndoială. Poliţista duse mâna la cap şi se scărpină cu un aer absent.

– Credeţi că sunt melodramatic? întrebă el. Credeţi că nu avem nevoie de o monitorizare constantă?

O clipă, nimeni nu zise nimic. În cele din urmă, Sellitto rosti:

– Păi, Linc, până atunci nu se va întâmpla nimic.

– Ba da, ceva o să se întâmple, zise Rhyme cu privirea aţintită pe şoimul ce se lansase în aer fără nici un efort, deasupra

Cenral Park-ului. Până luni dimineața la ora șapte, ori îl prindem noi pe Dansator, ori ambii martori vor fi morți. Nu există alte opțiuni.

Thom ezită, apoi luă creta și scrise.

Tăcerea grea fu întreruptă de țârâitul telefonului lui Banks. Acesta ascultă câteva minute, apoi li se adresă.

– Avem ceva, spuse el.

– Ce? întrebă Rhyme.

– Polițiștii care îi păzesc pe doamna Clay și pe celălalt martor, Britton Hale, îi știi?

– Ce-i cu ei?

– Sunt acasă la ea. Unul din ei tocmai a dat telefon. Se pare că doamna Clay zice că în ultimele zile a remarcat o furgonetă neagră pe care nu o mai văzuse până atunci, parcată în fața casei. Cu numere din alt stat.

– Știe numerele? Sau statul?

– Nu, răspunse Banks. Zice că, după ce soțul ei a plecat spre aeroport, furgoneta a lipsit ceva vreme.

Sellitto se holbă la el.

Rhyme își lungi gâtul.

– Și?

– Zice că s-a întors în dimineața asta timp de câteva ore. Acum a plecat. Era...

– Dumnezeule, șopti Rhyme.

– Ce e? întrebă Banks.

– Centrala! strigă criminalistul. Să-mi faceți legătura cu Centrala. Acum!

Un taxi opri în fața casei Soției.

Din el coborî o femeie în vârstă care se îndreptă cu pași nesiguri spre ușă.

Stephan o privi, vigilent.

Soldat, nu-i aşa că-i o ţintă uşoară?

Domnule, un trăgător nu se gândeşte niciodată la o ţintă ca fiind uşoară. Fiecare ţintă cere concentrare şi efort maxim. Dar, domnule, pot să nimeresc ţinta asta şi să-i produc leziuni mortale. Pot să-mi transform ţintele în piftie, domnule.

Femeia urcă scările şi dispăru în hol. O clipă mai târziu, Stephen o văzu apărând în sufrageria Soţiei. Zări o pâlpâire de material alb – din nou bluza Soţiei. Cele două se îmbrăţişară. O altă siluetă intră în cameră. Un bărbat. Poliţist? Se întoarse. Nu, era Prietenul.

Ambele ţinte, se gândi Stephen aţâţat, la doar treizeci de metri.

Femeia mai în vârstă – mama sau soacra – rămase în faţa Soţiei, în timp ce vorbeau cu capetele plecate.

Mult iubitul Model 40 al lui Stephen era în furgonetă. Dar pentru lovitura asta nu avea nevoie de puşca cu lunetă, ci doar de Beretta cu ţeava lungă. Era un pistol excelent. Vechi, uzat şi funcţional. Spre deosebire de mulţi mercenari şi profesionişti, Stephen nu-şi transforma armele în fetişuri. Dacă metoda cea mai bună pentru a omorî o anumită victimă era o piatră, folosea piatra.

Îşi evaluă ţinta, măsurând unghiurile de incidenţă, potenţiala distorsionare şi deflecţie a geamului. Femeia în vârstă se îndepărtă de Soţie şi se aşeză chiar în faţa ferestrei.

Soldat, ce strategie ai?

Avea să tragă prin fereastră şi s-o lovească pe bătrână undeva la cap. Aceasta avea să cadă. Soţia avea să se îndrepte instinctiv către ea şi să se aplece asupra ei, devenind o ţintă uşoară. Prietenul urma să intre şi el în fugă în cameră, numai bine ca să fie împuşcat.

Şi poliţiştii?

Un risc minim. Agenții în uniformă erau trăgători modești și probabil că nu trăseseră niciodată în timpul serviciului. Cu siguranță aveau să intre în panică.

Holul clădirii era tot gol.

Stephen armă pistolul și strânse trăgaciul astfel încât să-l poată controla mai bine. Deschise ușa și o țintui cu piciorul, se uită în susul și în josul străzii.

Nimeni.

Respiră, soldat. Respiră, respiră, respiră...

Coborî pistolul în palmă, cu patul sprijinit de mâna înmănușată. Începu să aplice o presiune imperceptibilă pe trăgaci.

Respiră, respiră.

Se uită fix la femeia în vârstă și uită complet de apăsat, uită de țintit, uită de banii pe care îi câștiga, uită de orice din univers. Ținu pur și simplu pistolul, ferm ca o stâncă, în mâinile lui relaxate și așteptă ca acesta să tragă singur.

5

Femeia în vârstă ştergându-şi lacrimile, Soţia stând în spatele ei cu braţele încrucişate.

Erau morţi, erau...

Soldat!

Stephen îngheţă. Slăbi degetul de pe trăgaci.

Lumini!

Girofaruri zumzăind încet pe stradă. Lumini rotindu-se pe o maşină de poliţie. Apoi, încă două maşini, apoi douăsprezece, şi o dubă de la Intervenţii săltând peste gropile din asfalt. Îndreptându-se spre casa Soţiei din ambele sensuri.

Pune-ţi arma în siguranţă, Soldat.

Stephen lăsă pistolul în jos şi intră înapoi în holul întunecat.

Poliţiştii se revărsau din maşini ca apa dintr-o găleată răsturnată. Se răspândiră pe trotuar uitându-se peste tot, inclusiv sus, pe acoperişuri. Se năpustiră în casa Soţiei spărgând uşa de la intrare şi lăsând în urmă mii de cioburi.

Cei cinci ofiţeri de la ESU[1], purtând echipamentul de luptă, se înşiruiră de-a lungul bordurii, acoperind exact punctele care trebuiau acoperite, cu ochii atenţi, cu degetele pe trăgacele negre ale pistoalelor negre. Poate că poliţiştii de proximitate erau

---

[1] ESU – Emergency Services Unit (Brigada de intervenţii rapide) (n.tr.)

mult lăudați, dar nu existau soldați mai buni decât cei de la ESU din New York. Soția și Prietenul dispăruseră, probabil întinși la podea. La fel și bătrâna.

Alte mașini, umplând strada și parcând pe trotuare.

Stephen Kall se făcu mic. Ca un vierme. Palmele îi transpiraseră și își mișcă pumnul astfel încât mănușa să absoarbă transpirația.

Evacuarea, soldat...

Se folosi de o șurubelniță ca să desfacă încuietoarea de la ușa principală și, mergând repede, dar fără să fugă, cu capul plecat, se îndreptă spre intrarea de serviciu care dădea în alee. Nu-l văzu nimeni, așa că se strecură afară. Ajunse curând pe Lexington Avenue și se îndreptă spre sud prin mulțime, spre garajul subteran unde parcase furgoneta.

Se uită în față.

Avem probleme și aici, domnule.

Alți polițiști.

Închiseseră Lexington Avenue, pe o distanță de trei cvartale în direcția sud, și stabileau un perimetru în jurul casei, oprind mașinile, cercetând trecătorii, mergând din ușă în ușă, uitându-se cu lanternele în vehiculele parcate. Stephen văzu doi polițiști, cu mâinile pe paturile pistoalelor lor Glock, spunându-i unui bărbat să iasă din mașină în timp ce ei scotoceau printr-un morman de pături aflat pe locul din spate. Ceea ce îl tulbură pe Stephen fu să vadă că bărbatul era alb și avea cam aceeași vârstă cu el.

Clădirea unde parcase era în interiorul perimetrului de control. Nu avea cum să iasă de acolo fără să fie oprit. Șirul de polițiști se apropia. Intră repede în garaj și deschise ușa furgonetei. Își schimbă repede ținuta – descotorosindu-se de hainele muncitorești și îmbrăcându-se în blugi, pantofi cu talpa înaltă (fără model care să-l dea de gol), tricou negru, hanorac

verde-închis (fără inscripții) şi o şapcă de baseball (fără emblema vreunei echipe). În rucsac avea laptopul, câteva telefoane mobile, pistoalele şi muniția din furgonetă. Îşi mai luă nişte gloanțe, binoclul, luneta cu vedere nocturnă, uneltele, câteva pachete cu explozibil şi nişte detonatoare. Stephen puse totul în rucsacul mare.

Arma Model 40 era într-o cutie de chitară Fender. O luă din spatele furgonetei şi o puse pe podea împreună cu rucsacul. Se gândi ce să facă cu maşina. Stephen nu atinsese niciodată vreo parte a vehiculului fără să poarte mănuşi, iar înăuntru nu era nimic care să-l dea de gol. Dodge-ul era furat şi seria şasiului fusese îndepărtată. El însuşi făcuse plăcuțele de înmatriculare. Oricum, mai devreme sau mai târziu plănuia să se descotorosească de ea şi să termine treaba fără furgonetă. Hotărî să o abandoneze acum. Acoperi Dodge-ul cu o husă albastră şi înfipse briceagul în cauciucuri, dezumflându-le ca să pară că zace acolo de luni de zile. Ieşi din garaj folosind liftul.

Afară, se strecură în mulțime. Dar peste tot erau polițişti. Pielea i se făcu ca de găină. O simțea umedă şi strânsă. Intră într-o cabină telefonică şi ridică receptorul prefăcându-se că dă un telefon, îşi lipi fruntea de învelişul metalic al telefonului şi simți cum transpirația îi înțeapă fruntea. „Sunt peste tot", se gândi. Îl căutau, îl priveau. Din maşini. Din stradă.

De la *ferestre*...

Amintirea îi reveni...

Chipul din fereastră.

Inspiră adânc.

Chipul din fereastră...

Se întâmplase în urmă cu puțină vreme. Stephen fusese angajat să dea o lovitură în Washington, D.C. Treaba lui era să-l omoare pe asistentul unui congresman care vindea informații clasificate despre arme militare unui – presupusese

Stephen – concurent al bărbatului care îl angajase pe el. Asistentul era paranoic, nu fără motiv, şi avea o ascunzătoare în Alexandria, Virginia. Stephen aflase unde era şi reuşise în cele din urmă să se apropie suficient de mult pentru a putea trage cu pistolul – deşi se dovedise a fi o împuşcătură cu probleme.

O singură şansă, o singură împuşcătură...

Stephen aşteptase patru ore, iar când apăruse victima reuşise să tragă un singur foc. „L-am lovit", se gândise el, dar bărbatul dispăruse într-o curte.

Ascultă-mă, băiete. Mă asculţi?

Da, domnule.

Ţinta doborâtă trebuie urmărită şi treaba terminată. Urmăreşti dâra de sânge până în iad şi înapoi, trebuie să faci asta.

Dar...

Nici un dar. Te asiguri că a murit. De fiecare dată. Pricepi? Nu ai altă opţiune.

Da, domnule.

Stephen se căţărase pe zidul de cărămidă şi sărise în curtea bărbatului. Găsise trupul asistentului zăcând pe pietriş, lângă o fântână cu forma unui cap de capră. Deci împuşcătura fusese mortală.

Dar se întâmplase ceva ciudat. Ceva ce îi dăduse fiori pe şira spinării, deşi puţine lucruri din această viaţă îl făcuseră să tremure. Poate că era o întâmplare, ţinând de felul în care căzuse sau de traiectoria glonţului. Dar părea că cineva scosese din pantaloni cu grijă cămaşa plină de sânge a victimei şi o ridicase pentru a lăsa să se vadă gaura mică de deasupra sternului.

Stephen se întorsese, căutându-l din priviri pe cel care făcuse asta. Dar nu, nu era nimeni în zonă.

Sau cel puţin aşa se gândise la început.

Apoi îşi aruncă privirea în capătul celălalt al curţii. Zări o magazie veche, cu ferestre slinoase, luminate de soarele care

apunea. În una din acele ferestre văzu – sau i se păru că vede – un chip care se uita la el. Nu putu să distingă chipul bărbatului – sau al femeii – cu claritate, însă oricine era nu părea prea înspăimântat. Nu se ferise şi nici nu încercase să fugă.

Un martor, ai lăsat un martor după tine, soldat!

Domnule, voi elimina imediat posibilitatea de a fi identificat.

Dar când deschise uşa magaziei cu piciorul, descoperi că era goală.

Evacuarea, soldat...

Chipul din fereastră...

Stephen rămăsese în clădirea goală ce dădea spre curtea casei asistentului, sub lumina îndrăzneaţă a soarelui din vest, şi începuse să se învârtă lent, în cerc, ca un nebun.

Cine era? Ce făcea? Sau totul era în imaginaţia lui? La fel cum tatăl său vitreg vedea lunetişti în cuiburile vulturilor din stejarii din West Virginia.

Chipul din fereastră îl privise fix, aşa cum se uita uneori la el şi tatăl său vitreg, cercetător şi iscoditor. Stephen, amintindu-şi ce îşi spunea adesea tânărul Stephen: Oare am greşit? Sau a fost bine? Oare ce *crede* despre mine?

În cele din urmă nu mai rezistase să aştepte şi se întorsese la hotelul său din Washington.

Stephen fusese împuşcat, bătut şi înjunghiat, dar nimic nu-l zguduise la fel de tare ca incidentul din Alexandria. Nu fusese niciodată bântuit de chipurile victimelor sale, fie ele vii sau moarte. Chipul din fereastră rămăsese însă ca un vierme care i se urca încet pe picior.

Făcându-i pielea ca de găină...

La fel se simţea şi acum, văzând şirurile de poliţişti care se îndreptau spre el din toate direcţiile de pe Lexington. Maşinile claxonau, şoferii erau iritaţi, dar poliţiştilor nu le păsa; căutau înverşunaţi în continuare. Era o chestiune de minute

până ce aveau să-l descopere – un bărbat alb, atletic, singur, purtând o cutie de chitară în care încăpea la fix cea mai bună armă de pe pământ.

Își îndreptă privirea spre ferestrele negre și murdare ce dădeau spre stradă.

Se rugă să nu zărească vreun chip la geam.

Soldat, despre ce dracu' vorbești?

Domnule, eu...

Soldat, cercetează zona...

Da, domnule.

Simți un miros amar, de ceva ars.

Se întoarse și văzu că se afla în fața unui Starbucks. Intră și studie clienții în timp ce se prefăcea că citește meniul.

La o masă stătea singură, pe unul dintre scaunele șubrede și incomode, o femeie grasă. Citea o revistă și sorbea dintr-o ceșcă mare de ceai. Avea vreo treizeci de ani, era scundă, cu o față lată și un nas mare. Starbucks, se gândi el... Seattle... lesbiană?

Dar nu, nu era. Femeia răsfoia revista *Vogue* cu invidie, nu plină de dorință.

Stephen cumpără un ceai de mușețel Celestial Seasonings. Luă ceașca și se îndreptă spre locul de la geam. Tocmai trecea prin dreptul mesei la care stătea femeia, când ceașca îi alunecă din mână și căzu pe scaunul din fața acesteia, împrăștiind ceaiul fierbinte pe podea. Femeia se lăsă pe spate surprinsă și se uită la expresia plină de groază de pe fața lui Stephen.

– Dumnezeule, șopti el. Îmi pare așa de rău! Se întinse să ia o mână de șervețele. Spune-mi că nu te-am stropit. *Te rog!*

Percey Clay se trase din strânsoarea tânărului detectiv care o ținea lipită pe podea.

Joan Clay, mama lui Ed, zăcea ceva mai încolo, cu fața încremenită într-o expresie de șoc și uimire.

Brit Hale era lipit de perete, acoperit de doi polițiști vânjoși. Părea că aceştia îl arestează.

– Îmi pare rău, doamnă, doamna Clay, zise unul din polițiști. Noi...

– Ce se întâmplă aici? Hale părea confuz. Spre deosebire de Ed, de Ron Talbot şi chiar de Percey, Hale nu fusese niciodată în armată, nu fusese niciodată aproape de un câmp de luptă. Nu-i era frică – purta mereu mâneci lungi, în loc de tradiționala cămaşă albă cu mâneci scurte a piloților pentru a ascunde cicatricele de pe brațe căpătate în urmă cu câțiva ani, când se cățărase într-un Cessna 150 care ardea pentru a salva un pilot şi un pasager. Dar ideea de crimă – un rău făcut intenționat – îi era complet străină.

– Am primit un apel de la unitatea operativă, explică detectivul. Cred că cel care l-a ucis pe domnul Carney s-a întors. Probabil după voi doi. Domnul Rhyme crede că şoferul furgonetei negre pe care ați văzut-o ieri e chiar ucigaşul.

– Păi, ne păzesc bărbații *aceia,* răbufni Percey, arătând cu capul spre polițiștii care sosiseră mai devreme.

– Dumnezeule, murmură Hale şi privi pe fereastră. Sunt vreo douăzeci de polițiști afară.

– Vă rog să vă îndepărtați de la fereastră, domnule, zise detectivul cu glas ferm. Ar putea să fie pe acoperiş. Locul nu e încă securizat.

Percey auzi paşi alergând pe scări.

– Pe acoperiş? întrebă ea acru. Poate că tocmai sapă un tunel prin subsol. O luă pe doamna Carney de după umeri. Eşti bine, mamă?

– Ce se întâmplă? Ce sunt toate astea?

– Cred că s-ar putea să fiți în pericol, spuse polițistul. Nu dumneavoastră, doamnă, i se adresă el mamei lui Ed. Doamna

Clay şi domnul Hale. Pentru că sunt martori în acel caz. Ni s-a spus să securizăm zona şi să vă ducem la sediul poliţiei.

– Au vorbit deja cu el? întrebă Hale.

– Nu ştiu la cine vă referiţi, domnule.

Bărbatul cel slab răspunse:

– Tipul *împotriva* căruia depunem mărturie. Hansen. Lumea lui Hale era o lume a logicii. A oamenilor rezonabili. A maşinilor, numerelor şi motoarelor hidraulice. Dăduse greş în cele trei mariaje ale sale pentru că singurul lucru pentru care îi vibra inima era ştiinţa zborului şi sentimentul irezistibil de a se afla în carlingă. Îşi dădu părul de pe frunte şi zise: Întrebaţi-l. Vă va spune unde se află ucigaşul. El e cel care l-a angajat.

– Nu cred că e chiar atât de simplu.

În pragul uşii apăru un alt poliţist.

– Strada e asigurată, domnule.

– Vă rog să veniţi cu noi. Amândoi.

– Dar mama lui Ed?

– Locuiţi în zonă? vru să ştie poliţistul.

– Nu. Stau la sora mea, răspunse doamna Carney. În Saddle River.

– O să vă ducem cu maşina acolo şi o să punem o patrulă din New Jersey să stea de pază. Nu sunteţi implicată, aşa că sunt sigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji.

– O, Percey!

Femeile se îmbrăţişară.

– Totul va fi bine, mamă.

Percey încercă din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

– Nu, nu va fi, zise femeia plăpândă. Nu va mai fi niciodată bine...

Un ofiţer o conduse spre o maşină de poliţie.

Percey privi vehiculul cum pleacă, apoi îl întrebă pe poliţistul de lângă ea:

– Unde mergem?

– Să ne întâlnim cu Lincoln Rhyme.

Un alt polițist interveni:

– Vom ieși împreună, veți fi încadrați de câte doi polițiști. Stați cu capul în jos și nu ridicați privirea indiferent de motiv. O să mergem repede spre duba aceea de acolo. O vedeți? Urcați fără întârziere în ea. Nu vă uitați pe geam și puneți-vă centura de siguranță. O să cam gonim. Întrebări?

Percey deschise sticluța și luă o gură de bourbon.

– Da, cine naiba e Lincoln Rhyme?

– Ai cusut asta? Singură?

– Da, zise femeia trăgând de vesta brodată din denim care, la fel ca fusta în carouri pe care o purta, era puțin cam largă, calculată să-i ascundă silueta impunătoare.

Cusătura îi aminti de inelele ce alcătuiesc corpul unui vierme. Îl trecu un fior și i se făcu greață.

Cu toate acestea, zâmbi și spuse:

– E uimitor!

Șterse ceaiul și își ceruse scuze ca un domn, așa cum se purta uneori tatăl lui vitreg.

Vru să știe dacă o deranja să stea la masa ei.

– Ăăă... nu, răspunse ea și ascunse exemplarul din *Vogue* în geanta de pânză, de parcă ar fi fost o revistă deocheată.

– Apropo, zise Stephen. Sunt Sam Levine. Ochii ei luciră la auzul numelui de familie și se opriră asupra trăsăturilor lui ariene. De fapt, mi se spune Sammie în general, adăugă el. Pentru mama sunt Samuel, dar numai dacă am făcut ceva greșit.

Un râset.

– O să-ți spun „prietene", anunță ea. Eu sunt Sheila Horowitz.

Se întinse ca să se uite pe geam pentru a nu fi nevoit să-i strângă mâna umedă cu cinci viermi albi și grași.

– Încântat de cunoştinţă, rosti el luând o înghiţitură din ceaşca nouă de ceai care i se păru îngrozitor la gust.

Sheila observă că două dintre unghiile ei scurte erau murdare. Încercă pe furiş să cureţe mizeria de sub ele.

– E relaxant, explică ea. Să coşi. Am un Singer vechi. Unul dintre modelele alea negre. Îl am de la bunică-mea.

Încercă să-şi netezească părul lucios şi scurt, dorindu-şi în mod evident ca măcar azi să se fi spălat pe cap.

– Nu cunosc nici o fată care să mai coasă, zise Stephen. Fata cu care mă întâlneam în liceu cosea. Îşi făcea singură aproape toate hainele. Asta chiar m-a dat pe spate.

– Hm, la New York nimeni, dar absolut nimeni nu mai coase.

Pufni cu înţeles.

– Mama cosea ore în şir, tot timpul, povesti Stephen. Fiecare cusătură trebuia să fie perfectă. Fără glumă. Fiecare milimetru. Asta era adevărat. Mai am încă unele dintre lucrurile pe care le-a făcut. E aiurea, dar le-am păstrat doar pentru că sunt făcute de ea.

Asta nu era adevărat.

Stephen mai avea încă în urechi motorul maşinii Singer care pornea şi se oprea în cămăruţa încinsă a mamei sale. Zi şi noapte. Cusăturile trebuiau să fie perfecte. La milimetru. De ce? Pentru că era important. Iată metrul de croitorie, iată cureaua...

– Cei mai mulţi bărbaţi – accentul pe care ea îl puse pe ultimul cuvânt explica multe despre viaţa Sheilei Horowitz – nu dau doi bani pe cusut. Vor fete care fac sport sau care merg la cinema. Adăugă repede: Şi eu fac. Adică schiez. Nu sunt la fel de bună ca tine, pun pariu. Şi aş vrea să mă duc să văd filme. Unele filme.

Stephen zise:

– O, dar eu nu schiez. Nu prea îmi place sportul.

Aruncă o privire afară şi văzu că peste tot erau poliţişti. Se uitau în toate maşinile... Un roi de viermi albaştri...

Domnule, nu înţeleg ce-i cu ofensiva asta.

Soldat, nu e treaba ta să înţelegi. Treaba ta e să te infiltrezi, să evaluezi, să izolezi şi să elimini. Asta e tot ce ai de făcut.

– Pardon? se dezmetici el, neînţelegând ce-i spusese.

– Ziceam, las-o baltă. Adică, ar trebui să merg la sală luni de zile ca să fiu în formă ca tine. O să mă înscriu la Clubul Health & Racquet. Aşa am de gând. Doar că am nişte probleme cu spatele. Dar pe bune, chiar am de gând să mă înscriu.

Stephen râse:

– Sunt atât de dezgustat de toate tipele astea care par atât de bolnăvicioase! Ştii, nu? Slabe şi palide. Ia, de exemplu, una din tipele astea slăbănoage de la televizor şi trimite-o pe vremea regelui Arthur. Imediat, gărzile l-ar chema pe medicul de la Curte şi i-ar zice: „Trage să moară, stăpâne!"

Sheila clipi, apoi izbucni în râs, arătându-şi dinţii urâţi. Gluma îi oferi o scuză pentru a pune mâna pe braţul lui. Bărbatul simţi cum cei cinci viermi îi strâng pielea şi se luptă din răsputeri să nu i se facă greaţă.

– Tăticu', zise ea, era ofiţer în armată, călătorea mult. Mi-a spus că în alte ţări se crede că americancele sunt slabe.

– A fost soldat? întrebă Sam Sammie Samuel Levine şi zâmbi.

– Colonel în rezervă.

– Păi...

Prea mult, oare? se întrebă. Spuse:

– Sunt înrolat. Sergent. În armată.

– Nu mai spune! Unde eşti?

– Operaţiuni speciale. În New Jersey. Sigur ştia destule ca să nu mai pună întrebări despre activităţile celor de la trupele speciale. Mă bucur că ai un soldat în familie. Uneori nu le spun

oamenilor cu ce mă ocup. Nu e prea senzațional. Mai ales pe aici. La New York, vreau să zic.

– Nu-ți face probleme, prietene. Eu cred că e *foarte* senzațional. Arătă din cap spre cutia Fender: Eşti şi muzician?

– Nu chiar. Sunt voluntar la o grădiniță. Îi învăț pe copii muzică. Mai avem şi activități dintr-astea.

Se uită afară. Lumini intermitente albastre şi albe. O mașină de poliție trecu pe stradă.

Îşi trase scaunul mai aproape, dar simți un parfum respingător care îl făcu să se strângă din nou şi văzu în fața ochilor imaginea unor viermi care se prelingeau prin părul ei unsuros. Îi veni să vomite. Se scuză pentru o clipă şi timp de trei minute îşi frecă mâinile cu apă. Când se întoarse, observă două lucruri: că îşi desfăcuse nasturele de sus al bluzei şi că spatele jachetei era plin de păr de pisică. Pentru Stephen, pisicile nu erau altceva decât nişte viermi pe patru picioare.

Se uită afară şi văzu că şirul de polițişti se apropia. Stephen se uită la ceas şi zise:

– Trebuie să mă duc să-mi iau pisica. E la veterinar...

– O, ai o pisică? Cum o cheamă?

Se aplecă în față.

– Buddy.

Ochii ei sclipiră.

– O, ce drăguț, ce drăguț! Ai o poză cu el?

Cu un nenorocit de motan?

– Nu am la mine, spuse Stephen şi plescăi cu regret.

– Mititelul Buddy e bolnăvior?

– Nu, doar îi face un control.

– A, ce bine. Ai grijă cu viermii.

– Cum adică? întrebă el alarmat.

– Paraziții, ştii tu.

– A, aşa e.

– Păi, dacă eşti un prieten de treabă, zise Sheila cât de melodios era în stare, poate că o să ţi-i prezint pe Garfield, pe Andrea şi pe Essie. De fapt o cheamă Esmeralda, da' bineînţeles că ei nu i-a plăcut niciodată.

– Sună bine, mormăi el privind fotografiile pe care Sheila le scoase din portofel. Aş vrea să-i cunosc.

– Ştii ce, zise ea brusc, stau la trei blocuri de aici. La numărul optzeci şi unu.

– Hei, am o idee. Părea foarte vesel. Ce-ar fi să las totul baltă şi să vin să fac cunoştinţă cu micuţii? Poate după aia mă ajuţi să-l iau pe Buddy.

– S-a făcut, spuse Sheila.

– Haide.

Afară, aceasta remarcă:

– Hei, ia uite ce de poliţişti! Ce s-o fi întâmplat?

– Uau. Habar n-am.

Stephen îşi puse cutia pe umăr. Se auzi un zgomot metalic. Poate că o grenadă se ciocnise de Beretta.

– Ce-ai în ea?

– Instrumente muzicale. Pentru copii.

– A, cum ar fi trianglurile?

– Da, ceva de genu' ăsta.

– Vrei să car eu chitara?

– Vrei?

– Da, cum să nu!

Luă cutia Fender, îşi strecură braţul sub al lui şi împreună trecură pe lângă un ciorchine de poliţişti care nu acordară nici o atenţie cuplului de îndrăgostiţi. Continuară să meargă pe stradă, râzând şi discutând despre pisici.

6

Thom apăru în pragul uşii lui Lincoln Rhyme şi făcu semn cuiva să intre.

Un bărbat la vreo cincizeci de ani, cu părul tuns scurt. Căpitanul Bo Haumann, şeful Brigăzii de intervenţii rapide din cadrul NYPD – unitatea SWAT a poliţiei. Cărunt şi cu tendoane proeminente, Haumann arăta ca sergentul disciplinat care fusese când era în armată. Se exprima rar şi cumpătat, iar când vorbea te privea ţintă în ochi, cu o urmă de zâmbet pe buze. În operaţiunile tactice purta adesea vestă antiglonţ şi mască de gaze şi era de obicei unul dintre primii ofiţeri care intrau într-o descindere în forţă.

– Chiar el e? întrebă căpitanul. Dansatorul?

– Aşa se aude, zise Sellitto.

O pauză scurtă care, venind de la poliţistul cărunt, era ca un oftat pentru ceilalţi. Apoi luă cuvântul:

– Am vreo două echipe de ofiţer 32-E.

Ofiţerii 32-E, numiţi aşa după încăperea unde îşi desfăşurau activitatea, la Police Plaza, nu erau un secret pentru nimeni. Numiţi oficial poliţişti pentru intervenţii speciale din cadrul Brigăzii de intervenţii rapide, erau în mare parte foşti militari care fuseseră intensiv antrenaţi pentru procedurile de căutare şi supraveghere – dar şi pentru atac armat, tir de precizie

şi salvarea ostaticilor. Nu erau prea mulţi. În ciuda reputaţiei proaste a oraşului, în New York se desfăşurau puţine operaţiuni tactice, iar negociatorii de ostatici – consideraţi a fi cei mai buni din ţară – de obicei îşi neutralizau adversarii, înainte să fie nevoie de un atac armat. Cele două echipe ale lui Haumann care s-ar fi ocupat de Dansator aveau în total un număr de zece ofiţeri, însemnând toate efectivele.

O clipă mai târziu intră în cameră un bărbat cu început de chelie, slab şi purtând nişte ochelari demodaţi. Mel Cooper era cel mai bun laborant din IRD – Divizia de investigaţii şi resurse a departamentului, al cărei şef fusese Rhyme. Cooper nu cercetase niciodată locul unde se desfăşurase o crimă, nu arestase niciodată un criminal, uitase probabil cum se trage cu pistolul pe care îl purta la el împotriva voinţei sale, atârnat de cureaua veche din piele. Cooper nu-şi dorea decât să stea pe un scaun într-un laborator, uitându-se la microscop şi analizând amprentele digitale (de fapt, într-un laborator şi pe ringul de dans, căci era dansator profesionist de tango).

– Domnule detectiv, zise Cooper folosind titlul pe care îl avea Rhyme atunci când, demult, îl angajase pe Cooper de la poliţia din Albany, am crezut că trebuie să cercetez nisipul. Am auzit că e vorba de Dansator. Nu exista decât un loc unde vorba circula mai repede decât pe stradă, şi anume la Poliţie. Lincoln, o să-l prindem de data asta. O să-l prindem.

În timp ce Banks îi punea la curent pe nou-veniţi, Rhyme ridică privirea. În pragul uşii văzu o femeie care cerceta cu ochii ei negri întreaga încăpere, fără precauţie sau stinghereală.

– Doamna Clay? întrebă el.

Ea încuviinţă. Un bărbat suplu apăru în pragul uşii, lângă ea. „Britton Hale", presupuse Rhyme.

– Intraţi, vă rog, zise criminalistul.

Ea înaintă până în mijlocul camerei, se uită la Rhyme, apoi la echipamentul de lângă Mel Cooper.

– Percey, zise ea. Spune-mi Percey. Tu eşti Lincoln Rhyme?

– Da. Îmi pare rău de ce s-a întâmplat cu soţul tău.

Văduva dădu repede din cap, părând stânjenită de compasiunea arătată.

„E ca mine", se gândi Rhyme.

Îl întrebă pe bărbatul care stătea lângă Percey:

– Sunteţi domnul Hale?

Pilotul zvelt încuviinţă şi făcu un pas în faţă pentru a da mâna, dar observă apoi că braţele lui Rhyme erau legate de scaunul cu rotile.

– O, murmură el, apoi se înroşi.

Se dădu înapoi.

Rhyme îi prezentă celorlalţi din echipă, cu excepţia Ameliei Sachs, care – la insistenţele lui – tocmai îşi schimba uniforma şi îmbrăca jeanşii şi hanoracul care se aflau întâmplător în dulapul lui Rhyme. Acesta îi explicase că Dansatorul ucidea sau rănea adesea poliţişti ca o formă de diversiune; voia ca ea să arate a civil, pe cât posibil.

Percey scoase o sticluţă din buzunarul pantalonilor – o sticluţă argintie – şi luă o înghiţitură din ea. Bău licoarea – Rhyme simţi mirosul de bourbon scump – ca şi cum ar fi fost un medicament.

Trădat de propriul trup, Rhyme nu era decât rar atent la calităţile fizice ale celorlalţi, în afară de victime şi de criminali. Dar Percey era greu de ignorat. Nu avea mai mult de un metru şi jumătate. Cu toate acestea, radia. Ochii ei, negri ca noaptea, erau fermecători. Doar când reuşeai să-ţi dezlipeşti privirea de la ei îi observai faţa, care nu era prea drăguţă – băieţoasă şi cu nasul cârn. Avea o claie de păr negru ondulat, tăiat scurt, deşi Rhyme se gândi că nişte bucle lungi i-ar fi îmblânzit forma rigidă a feţei. Nu avea felul de a fi învăluitor

pe care îl au unii oameni scunzi – mâinile pe şolduri, braţele încrucişate, degetele duse la gură. Făcea tot atât de puţine gesturi inutile ca şi el, îşi dădu seama Rhyme.

Se gândi brusc: „Parcă ar fi ţigancă".

Îşi dădu seama că şi ea îl studia. Şi că reacţia ei era una de curiozitate. Când îl vedeau pentru prima dată, cei mai mulţi oameni îşi luau un zâmbet prostesc, se făceau roşii ca focul şi se forţau să se uite fix la fruntea lui astfel încât privirea să nu le alunece fără voie pe corpul mutilat. Dar Percy îi privi doar o dată faţa – un chip frumos cu un nas à la Tom Cruise, un chip care părea mai tânăr decât cei patruzeci şi ceva de ani pe care îi avea – şi o dată picioarele înţepenite, braţele şi corpul. Însă atenţia ei fu imediat atrasă de tot echipamentul lui – de scaunul cu rotile Storm Arrow, de dispozitivul de comandă, de microfon, de computer.

Thom intră în cameră şi se duse la Rhyme pentru a-i măsura tensiunea.

– Nu acum, zise şeful său.

– Ba acum.

– Nu!

– Stai liniştit, zise Thom şi citi tensiunea. Trase stetoscopul. Nu e rea. Dar eşti obosit şi în ultima vreme ai fost mult prea ocupat. Ai nevoie de odihnă.

– Pleacă de aici, mormăi Rhyme.

Se întoarse spre Percey Clay. Pentru că avea un handicap, pentru că era tetraplegic, pentru că era doar un rest dintr-o fiinţă umană, vizitatorii păreau adesea să creadă că nu înţelegea ce i se spune; vorbeau cu el rar şi chiar i se adresau prin intermediul lui Thom. Percey însă îi vorbi direct, crescând în ochii lui din acest motiv.

– Crezi ca suntem în pericol, eu şi Brit?

– Chiar sunteţi. Un pericol foarte serios.

Sachs intră în cameră şi se uită la Percey şi la Rhyme.

Acesta îi prezentă pe nou-veniți.

– Amelia? întrebă Percey. Te cheamă *Amelia?*

Sachs încuviință.

Un zâmbet scurt apăru pe fața lui Percey. Se întoarse puțin pentru a-i împărtăși sentimentul lui Rhyme.

– Nu mi s-a pus numele după aviatoarea aceea, zise Sachs amintindu-și, bănui Rhyme, că Percey era pilot. După una din surorile bunicului. Amelia Earhart a fost o eroină?

– Nu, spuse Percey. Nu chiar. E doar un fel de coincidență.

Hale interveni:

– O să fie păzită, nu? Douăzeci și patru de ore?

Arătă spre Percey.

– Cu siguranță, zise Dellray.

– Bine, rosti Hale. Bine... Încă ceva. Cred că ar trebui să aveți o discuție cu tipul ăla, Phillip Hansen.

– O discuție? întrebă Rhyme.

– Cu Hansen? completă Sellitto. Bineînțeles. Doar că neagă tot și asta-i tot ce are de spus. Se uită la Rhyme: Gemenii s-au ocupat de el o perioadă. Apoi, iar către Hale: Sunt cei mai buni anchetatori ai noștri. Dar el n-a scos o vorbă. N-am avut noroc până acum.

– Nu puteți să-l amenințați sau ceva de genul ăsta?

– Hm, nu, zise detectivul. Nu prea cred.

– Nu contează, continuă Rhyme. Oricum, Hansen n-are ce să ne povestească. Dansatorul nu se întâlnește niciodată față în față cu clienții și nu le spune niciodată cum are de gând să procedeze.

– Dansatorul? întrebă Percey.

– Ăsta e numele pe care i l-am dat criminalului. Dansatorul pe Coșciug.

– Dansatorul pe *Coșciug?*

Percey râse încet, ca și cum numele i-ar fi spus ceva. Dar nu mai zise nimic.

– Sună cam înspăimântător, opină Hale şovăielnic, ca şi cum poliţiştii n-ar fi trebuit să le dea porecle ciudate tipilor răi pe care voiau să-i prindă. Rhyme se gândi că avea dreptate.

Percey îl privi pe Rhyme în ochii care erau aproape la fel de negri ca şi ai ei.

– Deci ce-ai păţit? Ai fost împuşcat?

Sachs – şi Hale – tresăriră la auzul întrebării atât de directe, dar pe Rhyme nu-l deranjă. Prefera oamenii care erau ca el – aceia care nu fac uz inutil de tact. Zise calm:

– Cercetam locul unei crime pe un şantier. O grindă s-a prăbuşit. Mi-a rupt gâtul.

– Ca şi actorul acela. Christopher Reeve.

– Da.

Hale spuse:

– E ceva îngrozitor. Dar cât curaj! L-am văzut la televizor. Dacă aş fi fost în locul lui, cred că m-aş fi sinucis.

Rhyme se uită spre Sachs, iar ea îl văzu. Se întoarse spre Percey din nou.

– Avem nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să ne dăm seama cum a pus bomba în avion. Aveţi idee?

– Nu, zise Percey şi se uită la Hale, care clătină din cap.

– Aţi văzut pe cineva străin lângă avion înainte de zbor?

– Mi-a fost rău azi-noapte, zise Percey. Nu m-am dus la aeroport.

Hale spuse:

– Eu am fost plecat la pescuit. A fost ziua mea liberă. M-am întors acasă abia târziu.

– Unde se afla mai exact avionul înainte de decolare?

– În hangar. Îl echipam pentru cursă. A trebuit să scoatem scaunele, să instalăm rafturi speciale cu prize. Pentru refrigeratoare. Ştiţi ce transportam, nu?

– Organe, zise Rhyme. Organe umane. Împărțiți hangarul cu o altă companie?

– Nu, e al nostru. De fapt, e închiriat.

– Cât de ușor se poate intra în el? vru Sellitto să știe.

– Dacă nu e nimeni acolo, se încuie, dar în ultimele zile am avut echipe care au muncit douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru echiparea avionului Lear.

– Îi cunoașteți pe muncitori? întrebă Sellitto.

– Sunt ca și familia noastră, le luă Hale apărarea.

Sellitto dădu ochii peste cap în direcția lui Banks. Rhyme își spuse că detectivul se gândea că membrii familiei sunt mereu primii suspecți într-un caz de crimă.

– Avem nevoie de numele lor, oricum. Sper să nu te deranjeze. Să-i verificăm.

– Sally Anne, ea e șefa de birou. O să vă facă rost de listă.

– Va trebui să sigilați hangarul, zise Rhyme. Să nu intre nimeni.

Percey dădu din cap.

– Nu putem...

– Sigilați-l, repetă el. Toata lumea să iasă de acolo. Toată... lumea.

– Dar...

Rhyme insistă:

– N-avem încotro.

– Stai, zise Percey, oprește-te aici. Se uită spre Hale. *Foxtrot Bravo?*

Acesta dădu din umeri.

– Ron zice că mai durează cel puțin o zi.

Percey oftă.

– Learjet-ul pe care îl pilota Ed era singurul echipat pentru acest zbor. Mâine-noapte avem programată o altă cursă. Va

trebui să muncim fără oprire ca să pregătim un alt avion pentru zborul acela. Nu putem închide hangarul.

Rhyme zise:

– Îmi pare rău. Nu avem de ales.

Percey clipi:

– Nu ştiu cine eşti tu ca să-mi spui că nu avem de ales...

– Sunt cineva care încearcă să vă salveze viaţa, pufni Rhyme.

– Nu pot risca să pierd contractul.

– Stai aşa, doamnă, zise Dellray. Cred că nu pricepi, tipu' ăsta rău...

– Mi-a ucis soţul, răspunse ea cu o voce dură. Înţeleg perfect. Dar nu am de gând să pierd contractul.

Sachs îşi puse mâinile în şold:

– Hei, ia-o mai uşor. Dacă e cineva care vă poate salva pielea, acela e Lincoln Rhyme. Nu cred că avem nevoie de ambiţii aici.

Vocea lui Rhyme interveni în discuţie. Întrebă calm:

– Ne poţi da o oră pentru percheziţie?

– O oră? cumpăni Percey.

Sachs râse şi se întoarse surprinsă spre şeful ei. Întrebă:

– Să percheziţionezi un hangar într-o oră? Haide, Rhyme! Faţa ei spunea: Eu îţi iau apărarea şi tu mă iei peste picior? De partea cui eşti?

Unii criminalişti aveau echipe întregi care cercetau locul faptei, însă Rhyme insista mereu ca Amelia Sachs să cerceteze singură, aşa cum făcuse şi el. Un criminalist se putea concentra altfel decât atunci când mai erau şi alţii acolo. O oră era foarte puţin pentru ca o singură persoană să acopere un perimetru mare. Rhyme ştia asta, dar nu-i răspunse lui Sachs. Nu-şi luă privirea de la Percey, care zise:

– O oră? Bine. E în regulă.

– Rhyme, protestă Sachs, am nevoie de mai mult timp!

– Păi eşti cea mai bună, Amelia, o tachină el.

Ceea ce însemna că decizia fusese deja luată.

– Cine ne poate ajuta? o întrebă Rhyme pe Percey.

– Ron Talbot. E asociat în companie şi e directorul nostru de operaţiuni.

Sachs notă repede numele în carneţel.

– Pot să plec acum? se interesă ea.

– Nu, răspunse Rhyme. Vreau să aştepţi până ce avem bomba din avionul care se îndrepta spre Chicago. Vreau să mă ajuţi s-o analizez.

– Am doar o oră la dispoziţie, făcu ea o încercare. Ţii minte, nu?

– Va trebui să aştepţi, mormăi el, apoi îl întrebă pe Fred Dellray: Cum rămâne cu ascunzătoarea?

– A, avem un loc care o să vă placă, zise poliţistul către Percey. În Manhattan. Şerifii federali îl folosesc pentru protecţia martorilor de seamă. Singura problemă e că avem nevoie de cineva din NYPD care să pună la punct detaliile. Cineva care îl cunoaşte şi îl apreciază pe Dansator.

Chiar atunci Jerry Banks ridică privirea, întrebându-se de ce se uită toată lumea la el.

– Ce e? întrebă el. *Ce?* şi încercă în zadar să-şi aranjeze vârtejul de păr rebel.

Stephen Kall, care vorbea ca un soldat şi care trăgea cu arme militare, nu fusese niciodată, de fapt, în armată.

Dar acum îi zise Sheilei Horowitz:

– Sunt mândru de moştenirea mea militară. E purul adevăr.

– Unii oameni nu...

– Nu, o întrerupse el, unii oameni nu te respectă din cauza asta. Dar e problema lor.

– E problema lor, repetă Sheila ca un ecou.

– Îmi place unde stai.

Se uită prin încăperea minusculă plină de mobilă de la reduceri.

– Mulțumesc, prietene. Hei, ceva de băut, gen? Ups, iar folosesc cuvintele aiurea. Mama stă cu ochii mereu pe mine. Că mă uit prea mult la televizor. Și din astea. Ruşinică, ruşinică.

Despre ce dracu' vorbeşte?

– Stai singură? întrebă el cu un zâmbet plăcut, părând sincer interesat.

– Da, eu şi trioul dinamic. Nu ştiu de ce se ascund. Prostuții ăştia mici! Sheila trase nervoasă de marginea vestei. Şi pentru că el nu îi răspunsese, ea repetă: Deci? Ceva de băut?

– Sigur.

Văzu o singură sticlă de vin, plină de praf, sus pe frigider. Păstrată pentru ocazii speciale. Cum era acum?

Se părea că nu. Ea desfăcu un Dr. Pepper dietetic.

Stephen se duse la fereastră şi se uită afară. Pe stradă nu era nici un polițist. Şi se aflau doar la un cvartal de gura de metrou. Apartamentul era la etajul al doilea şi, cu toate că avea gratii la ferestrele din spate, acestea nu erau încuiate. Dacă era cazul, putea să se cațăre pe scara de incendiu şi să dispară pe Lexington Avenue care era mereu aglomerată...

Femeia avea telefon şi calculator. Asta era bine.

Se uită la calendarul de perete – imagini cu îngeri. Erau câteva notițe, dar nimic pentru sfârşitul acela de săptămână.

– Hei, Sheila, vrei să..

Se opri, dădu din cap şi nu mai adăugă nimic.

– Ăăă, ce?

– Păi... Ştiu că e o prostie să te întreb. Adică, e cam din scurt. Mă întrebam dacă ai vreun plan pentru zilele următoare.

Cu precauție aici.

– Păi, ăăă, trebuie să o vizitez pe maică-mea.

Stephen se încruntă dezamăgit.

– Ce păcat! Ştii, am un locşor în Cape May...

– La Jersey Shore[1]!

– Da, mă duc acolo...

– După ce îl iei pe Buddy?

„Cine mama dracului era Buddy?

A, da, pisica."

– Da. Dacă nu ai nimic de făcut, mă întrebam dacă ai vrea să vii.

– Ai...?

– O să fie şi mama acolo, cu nişte prietene.

– Doamne, nu ştiu ce să zic.

– Păi, de ce n-o suni pe maică-ta să-i spui că va trebui să se descurce fără tine în weekendul ăsta?

– Păi... Nu e nevoie s-o sun. Dacă nu apar, nu e mare brânză. I-am zis ceva de genul, poate vin, poate nu vin.

Deci minţise. Un sfârşit de săptămână de una singură. Nimeni nu avea să-i simtă lipsa în următoarele câteva zile.

O pisică sări lângă el şi îşi lipi faţa de a lui. Îşi imagină o mie de viermi împrăştiindu-i-se pe corp. Îşi imagină viermi chircindu-se prin părul Sheilei. Degetele ei ca nişte viermi. Stephen începu să o deteste pe femeie. Voia să strige.

– O, salută-l pe noul nostru prieten, Andrea. Te place, Sam.

Se ridică şi cercetă cu privirea apartamentul. Se gândi: „Ţine minte, băiete, poţi ucide cu orice".

– Spune-mi, o întrebă el, ai bandă adezivă?

– Păi, pentru ce... Se tot gândi. Pentru...?

– Pentru instrumentele din cutie. Trebuie să lipesc la loc o tobă.

---

[1] Jersey Shore – ansamblu de staţiuni turistice de pe ţărmul Atlanticului (n.red.)

– A, sigur, am aici. Se duse în hol. Le trimit mătuşicilor mele cadouri de fiecare Crăciun. Cumpăr mereu câte o rolă. Nu ţin minte niciodată dacă am cumpărat deja, aşa că am vreo tonă. Vezi ce zăpăcită sunt?

El nu-i răspunse pentru că inspecta bucătăria şi ajunse la concluzia că era cea mai bună zonă din apartament unde s-o omoare.

– Uite! Îi aruncă rola în joacă. El o prinse instinctiv. Era supărat că nu apucase să-şi pună mănuşile. Ştia că avea să lase urme pe rolă. Începu să tremure de furie şi, când o văzu pe Sheila rânjind şi spunându-i: „Frumoasă prindere, prietene", zări de fapt un vierme uriaş care se apropia de el. Puse rola jos şi îşi trase mănuşile.

– Mănuşi? Ţi-e frig? Hei, prietene, ce...?

El nu-i dădu atenţie şi deschise uşa frigiderului, începând să scoată mâncarea.

Femeia înaintă spre el. Zâmbetul îi pălea treptat de pe buze.

– Ăăă, ţi-e foame?

El se apucă să scoată rafturile.

Schimbară o privire şi, brusc, ea scoase din gât un „Iiii" slab.

Stephen prinse viermele cel gras înainte să ajungă la uşa din faţă.

Repede sau încet?

O târî înapoi în bucătărie. Spre frigider.

7

Trei.

Percey Clay, absolventă de inginerie, cu certificat de mecanic de avioane şi deţinătoare a tuturor licenţelor pe care Agenţia Federală pentru Aviaţie le putea acorda unui pilot, nu avea vreme pentru superstiţii.

Cu toate acestea, în timp ce traversa Central Park în duba blindată, îndreptându-se spre casa pentru protecţia martorilor din Midtown, îi veni în minte vechea zicătoare pe care călătorii superstiţioşi o repetă ca pe o mantra morbidă. Accidentele se produc întotdeauna câte trei.

La fel şi tragediile.

Întâi, Ed. Acum, a doua lovitură: ce auzea la telefon de la Ron Talbot care era în biroul lui de la Hudson Air.

Stătea la mijloc, între Brit Hale şi acel tânăr detectiv, Jerry Banks. Ţinea capul plecat. Hale o privea, iar Banks se uita precaut pe geam, la trafic, la trecători şi la copaci.

– U.S. Med e de acord să ne mai dea un transport. Respiraţia lui Talbot se auzea alarmant de precipitată în telefon. Unul dintre cei mai buni piloţi pe care îi cunoscuse vreodată, Talbot nu mai pilotase un avion de ani de zile – ţinut la sol de sănătatea lui precară. Percey considera asta ca pe o pedeapsă

oribil de nedreaptă pentru păcatele sale legate de băutură, ţigări şi mâncare (mai ales pentru că le avea şi ea). Adică *pot* să ne anuleze contractul. Bombele nu sunt un caz de forţă majoră. Nu ne scutesc de îndeplinirea contractului.

– Dar ne lasă să facem zborul de mâine.

O pauză.

– Da, ne lasă.

– Haide, Ron, pufni ea. Las-o baltă!

Îl auzi cum îşi aprinde o altă ţigară. Masiv şi fumător – bărbatul de la care cerşea ţigări Camel când se lăsa de fumat – Talbot cam uita să-şi spele hainele şi să se bărbierească. Şi nu se pricepea nici să dea veştile proaste.

– E vorba de *Foxtrot Bravo,* zise el cu greu.

– Ce-i cu el?

N695FB era Learjet-ul 35A al lui Percey. Adică, nu din punct de vedere legal. Legal, bimotorul cu reacţie era închiriat celor de la Clay-Carney Holding Corporation, Inc., o subsidiară a Hudson Air Charters, Ltd., de către Morgan Air Leasing Inc., care îl închiriase la rândul ei de la subsidiara Transport Solutions Incorporated a La Jolla Holding Two, o companie din Delaware. Această situaţie complicată era ceva obişnuit şi legal, având în vedere faptul că atât avioanele, cât şi accidentele aviatice sunt extrem de costisitoare.

Toată lumea de la Hudson Air Charters ştia însă că November Sic Nine Five *Foxtrot Bravo* era al lui Percey. Avea mii de ore de zbor cu acel avion. Era favoritul ei. Era copilul ei. Şi, în multele nopţi în care Ed era plecat, gândul la avion îi alunga ghimpele singurătăţii. Un avion frumos care putea zbura la aproape 14 000 de metri cu o viteză de 460 de noduri – aproape 800 de kilometri pe oră. Ea ştia că poate zbura chiar şi mai sus şi mai repede, deşi acesta era un secret pe care cei de

la Morgan Air Leasing, La Jolla Holding, Transport Solutions şi FAA[1] nu-l ştiau.

Talbot continuă:

– Să-l echipez – e mai greu decât credeam.

– Zi mai departe.

– Bine, rosti el în cele din urmă. Stu şi-a dat demisia.

Stu Marquard, mecanicul-şef.

– *Ce?*

– Nenorocitul şi-a dat demisia. De fapt, nu încă, explică Talbot. A zis că e bolnav, dar avea o voce ciudată, aşa că am dat nişte telefoane. Pleacă la Sikorsky. Deja a acceptat slujba.

Percey era uimită.

Aceasta chiar era o problemă importantă. Avioanele Lear 35A erau echipate din fabrică pentru opt pasageri. Ca să pregătească avionul pentru transportul celor de la U.S. Medical, trebuiau scoase aproape toate banchetele, trebuiau instalate compartimente pentru refrigeratoare, rezistente la şocuri, iar de la generatoarele motorului trebuiau trase alte cabluri de electricitate. Asta însemna importante schimbări electrice şi de structură.

Nu exista mecanic mai bun ca Stu Marquard, care echipase avionul lui Ed cât ai zice peşte. Fără el, Percey nu ştia cum aveau să fie gata pentru zborul de a doua zi.

– Ce-i, Percey? întrebă Hale, văzând-o cum se încruntă.

– Stu a plecat, şopti ea.

El dădu din cap, fără să înţeleagă.

– De unde a plecat?

– Şi-a dat demisia, murmură ea. A plecat. Se duce să muncească la elicoptere.

Hale o privi uluit.

– Astăzi?

---

[1] FAA – Federal Aviation Agency (Agenţia Federală pentru Aviaţie) (n.tr.)

Ea încuviință.

Talbot continuă:

– Se știe că a fost vorba de o bombă. Polițiștii n-au zis nimic, dar toată lumea știe ce s-a întâmplat. Sunt nervoși. Vorbeam cu John Ringle...

– Cu Johnny? Un pilot tânăr pe care îl angajaseră cu un an înainte. Doar nu pleacă și el?

– Mă întreba dacă avem de gând să închidem afacerea o vreme. Până ce se lămurește treaba.

– Nu, nu închidem nimic, zise ea hotărâtă. Nu anulăm nici un transport. Continuăm ca de obicei. Și, dacă mai sună cineva și zice că e bolnav, concediază-l.

– Percey...

Talbot era morocănos, dar toată lumea știa că are un suflet bun.

– Bine, zise ea. Atunci îi concediez eu.

– Ascultă, în legătură cu *Foxtrot Bravo*, pot să fac în mare parte singur treaba, se oferi Talbot, care avea și el certificat de mecanic de avioane.

– Fă tot ce poți. Dar încearcă totuși să mai găsești un mecanic, îi spuse ea. Vorbim mai târziu.

Închise.

– Nu-mi vine să cred, zise Hale. Să-și dea demisia!

Pilotul era uimit.

Percey era furioasă. Oamenii băteau în retragere – cel mai grav păcat posibil. Compania murea. Și nu avea nici cea mai mică idee cum să o salveze.

Percey Clay nu avea o dibăcie de maimuță când venea vorba să conducă o afacere.

Dibăcie de maimuță...

O expresie pe care o auzise când era pilot militar. Inventată de un pilot din aviația Forțelor Navale, cu grad de

amiral, se referea la talentul ezoteric, înnăscut, de a manevra aeronava.

Cu siguranță, Percey era dibace ca o maimuță când venea vorba de pilotat. Orice tip de aparat, fie că mai zburase cu el sau nu, în orice condiții climaterice, VFR[1] sau IFR[2], ziua sau noaptea. Pilota avionul ireproşabil şi îl aducea la sol în locul acela magic pe care îl țintea piloții – exact la „trei sute peste cifre" – la trei sute de metri deasupra pistei de aterizare marcate cu alb. Planoare, biplane, Hercules, Boeing-uri 737, MIG-uri – se simțea ca acasă în carlinga oricărei aeronave.

Dar dibăcia de maimuță a lui Percey Rachael Clay nu depăşea această zonă.

Fără nici o îndoială, nu era deloc dibace în relațiile cu familia. Tatăl ei, cu afaceri în domeniul tutunului, refuza să-i vorbească de ani de zile – de fapt chiar o dezmoştenise – de când abandonase facultatea, UVA[3], pentru a se înscrie la şcoala de aviație de la Virgina Tech. (Deşi ea îi spusese că plecarea din Charlottesville era inevitabilă – la şase săptămâni după începerea primului semestru, Percey o bătuse pe preşedinta unei frății când blonda înaltă comentase, puțin cam tare, că slăbănoaga ar fi trebuit să depună jurământ la Agronomie, şi nu la asociația lor plină de rafinament.)

Cu siguranță, nu era dibace la gestionarea relațiilor. Ameţitoarele ei performanțe aviatice pe uriaşele aparate de zbor Tomcat nu redresau balanța înclinată de prostul ei obicei de a vorbi pe şleau, atunci când toți cei din jur nu scoteau o vorbă în legătură cu anumite evenimente.

---

[1] 1 VFR – Visual Flight Rules, regulile de navigație valabile pe timp de zi pentru piloții avioanelor private (n.red.)

[2] IFR – Instrument Flight Rules, regulile pentru pilotajul nocturn, bazate pe folosirea instrumentelor de navigație (n.red.)

[3] UVA – University of Virginia (n.tr.)

Şi nu era dibace când venea vorba de a conduce compania aeriană a cărei preşedintă era. I se părea uimitor cum Hudson Air avea atâtea comenzi şi totuşi era în permanenţă la un milimetru de faliment. La fel ca Ed, Brit Hale şi ceilalţi piloţi, Percey muncea fără întrerupere (unul dintre motivele pentru care fugise de liniile comerciale era hotărârea stupidă a celor de la FAA care le interzicea piloţilor să zboare mai mult de optzeci de ore pe lună). Prin urmare, de ce erau ei în permanenţă aproape de faliment? Dacă n-ar fi fost abilitatea încântătorului Ed de a face rost de clienţi şi cea a morocănosului Ron Talbot de a reduce cheltuielile şi de a jongla cu creditorii, nu ar fi reuşit să supravieţuiască în ultimii doi ani.

Compania aproape că se prăbuşise luna trecută, dar Ed reuşise să pună mâna pe contractul cu U.S. Medical. Lanţul spitalicesc făcea bani frumoşi din transplanturi, iar ea aflase că nu era vorba doar de inimi şi rinichi. Problema cea mai importantă era de a duce primitorului organul donatorului la câteva ore după operaţie. Organele erau adesea transportate cu zboruri comerciale (puse în refrigeratoare în cabina pilotului), dar totul depindea de programul şi de ruta liniei aeriene. Hudson Air nu avea aceste restricţii. Compania fusese de acord să pună un avion la dispoziţia celor de la U.S. Medical. Trebuiau să efectueze transporturi în serie pe Coasta de Est şi în Vestul Mijlociu, oprindu-se la şase sau opt dintre sediile companiei, ori de câte ori era nevoie. Cursele erau garantate. Ploaie, zăpade, vânt, condiţii minime – atâta vreme cât aeroportul era deschis şi aveau voie să zboare, Hudson Air transporta marfa la timp.

Prima lună era de probă. Dacă treaba mergea, urmau să primească un contract pe optsprezece luni care trebuia să asigure supravieţuirea companiei.

Se părea că Ron îşi convinsese clientul să le mai acorde o şansă, dar dacă *Foxtrot Bravo* nu era gata pentru zborul

de a doua zi... Percey nici nu voia să se gândească la o asemenea posibilitate.

În timp ce traversa Central Park în maşina poliţiei, Percey Clay urmări primele semne al primăverii. Lui Ed îi plăcea parcul şi alerga adesea acolo. Dădea două ture lacului, după care se întorcea acasă terminat, cu părul încărunţit atârnându-i în şuviţe peste faţă. „Iar eu?" Percey râse trist în sinea ei. O găsea acasă, aplecată deasupra vreunui tratat de aeronautică sau unui manual de reparare a turbinelor pentru iniţiaţi, poate fumând, poate bând un Wild Turkey. Zâmbind, Ed o împungea în coaste cu degetul şi o întreba dacă mai putea să facă şi altceva nesănătos în acelaşi timp. Printre hohotele de râs, el lua câteva înghiţituri de bourbon.

Îşi aminti apoi cum se apleca şi o săruta pe umăr. Când făceau dragoste, el îşi lipea faţa de pielea ei, iar Percey Clay credea că în locul acela unde gâtul se unea cu umerii ei delicaţi, doar acolo era o femeie frumoasă.

Ed...

Toate stelele serii...

Ochii i se umplură iar de lacrimi şi privi în sus, la cerul cenuşiu. Prevestitor de rău. Estimă plafonul de zbor la 500 de metri, vântul din direcţia 090 cu o viteză de 15 noduri. Turbulenţe. Se mişcă în scaun. Degetele puternice ale lui Brit Hale o ţineau strâns de braţ. Jerry Banks vorbea despre ceva. Ea nu ascultă.

Percey Clay luase o hotărâre. Deschise din nou telefonul mobil.

8

Sirena urlă.

Lincoln Rhyme aşteptă să audă efectul Doppler în timp ce maşina se îndepărta. Dar, chiar în faţa casei sale, sirena mai scoase un sunet şi apoi tăcu. O clipă mai târziu, Thom conduse un tânăr în laboratorul de la primul etaj. Cu o tunsoare scurtă, la modă, poliţistul din Illinois avea o uniformă albastră care probabil că fusese proaspăt spălată când o îmbrăcase cu o zi înainte, dar acum era şifonată şi murdară de funingine şi noroi. Îşi trecuse un aparat electric de bărbierit peste faţă, dar nu lăsase decât nişte urme prin barba neagră care contrasta cu părul lui blond şi rar. Ţinea doi saci mari de pânză şi un dosar cafeniu, iar Rhyme fu mai fericit să-l vadă decât pe oricine altcineva în ultima săptămână.

– Bomba! răcni el. Am aici bomba!

Poliţistul, surprins de adunătura ciudată de apărători ai legii, probabil că se întreba ce-l lovise, când Cooper îi smulse sacii, iar Sellitto mâzgăli o semnătură pe chitanţă şi pe fişa de primire în custodie pe care i le împinse înapoi în mână.

– Mulţumesc, la revedere, zise detectivul pe nerăsuflate, întorcându-se spre masa cu probele.

Thom îi zâmbi politicos poliţistului şi îl conduse afară din cameră.

Rhyme strigă:

– Să-i dăm drumul, Sachs. Pierzi vremea! Ce-avem?

Ea îi zâmbi rece şi se îndreptă spre masa lui Cooper, unde tehnicianul aşeză cu grijă pe masă conţinutul sacilor.

Oare ce era cu ea? O oră era de ajuns pentru a investiga locul faptei, dacă asta o supăra. De fapt, îi plăcea când o vedea iritată. El însuşi dădea cele mai bune rezultate când era aşa.

– Bine, Thom, ajută-ne. Tabla. Trebuie să scriem care sunt probele. Să facem nişte tabele. „LC-1." Primul cap de tabel.

– L, ăăă, C?

– Locul crimei, zise tăios criminalistul. Ce altceva ar putea fi? „LC-1, Chicago."

Într-un caz recent, Rhyme folosise spatele unui afiş mototolit de la Metropolitan Museum drept tabel pentru a nota probele. Acum se perfecţionase – avea mai multe table agăţate sus pe perete, împrăştiind un miros care îi amintea de zilele de şcoală din Vestul Mijlociu, în primăverile umede, când se dădea în vânt după ora de ştiinţe exacte şi detesta scrierea şi engleza.

Asistentul, aruncând o privire exasperată spre şeful său, luă creta, înlătură cu mâna o urmă de praf de pe cravata sa perfectă şi pantalonii călcaţi la linie şi scrise.

– Ce avem, Mel? Sachs, ajută-l!

Începură să despacheteze pungile şi borcanele de plastic cu cenuşă, bucăţele de metal, fibre şi plastic. Puseră conţinutul pe nişte tăviţe de porţelan. Membrii echipei de anchetă de la locul prăbuşirii – dacă erau la fel ca specialiştii pe care Rhyme îi instruise – probabil că folosiseră magneţi pe rotile, aspiratoare mari şi o serie de ecrane de plasă fină pentru a localiza rămăşiţele exploziei.

Rhyme, expert în cele mai multe dintre domeniile investigaţiei criminalistice, era o autoritate în bombe. Subiectul nu-l interesase în mod special, până când Dansatorul nu lăsase

pachetul micuț în coșul de gunoi al biroului de pe Wall Street, acolo unde cei doi tehnicieni ai săi fuseseră uciși. După aceasta, Rhyme își pusese în cap să învețe tot ce se putea despre explozivi. Studiase la Unitatea de explozivi a FBI-ului, una dintre cele mai mici – dar cea mai elitistă – din laboratorul federal, compusă din paisprezece examinatori și tehnicieni. Ei nu căutau DEI – dispozitive explozive improvizate, numele pe care cei din poliție îl dădeau bombelor – și nu le dezamorsau. Treaba lor era să analizeze bombele și locul unde explodaseră și să dea de urma fabricanților și a celor care îi ajutaseră (realizarea bombelor era considerată o artă în anumite cercuri, iar ucenicii munceau din greu să învețe tehnicile meseriașilor renumiți).

Sachs se uita la pungi.

– Bomba nu se autodistruge?

– Nimic nu se distruge complet niciodată, Sachs. Ține minte asta! Totuși, când se apropie în scaunul cu rotile și examină pungile, recunoscu: Asta a fost una rea. Vezi fragmentele astea? Grămada asta de aluminiu din stânga? Metalul e fărâmițat, nu îndoit. Asta înseamnă că dispozitivul a avut o brizanță înaltă...

– O ce înaltă? întrebă Sellitto.

– Brizanță, explică Rhyme. Rata detonării. Dar chiar și așa, între șaizeci și nouăzeci la sută din bombă rămâne după explozie. Bineînțeles, nu și explozibilul. Deși rămân mereu suficiente reziduuri pentru a putea face determinări. Păi, avem o grămadă de muncă aici.

– O grămadă? pufni Dellray. E ca și cum ar trebui să-l pui pe hopa-mitică în picioare.

– Dar Fred, nu asta e treaba noastră, zise Rhyme repede. Tot ce avem de făcut este să-l găsim pe nenorocit. Împinse scaunul pe lângă masă. Cum arată, Mel? Văd o baterie, văd un cablu, văd cronometrul. Ce altceva? Poate bucățele din container sau din valize?

În comparație cu cronometrele și detonatoarele, valizele trimiseseră la închisoare mai mulți terorişti. Deşi nu se vorbeşte despre asta, valizele nereclamate sunt adesea donate FBI-ului de către companiile aeriene şi detonate în încercarea de a simula explozii şi de a oferi standarde pentru criminalişti. În cazul exploziei zborului Pan Am 103, FBI-ul i-a identificat pe terorişti analizând nu explozibilul, ci radioul Toshiba ascuns înăuntru, valiza Samsonite ce conținea radioul şi hainele în care era învelit. S-a descoperit că hainele din valiză proveneau de la un magazin din Sliema, Malta, al cărui proprietar a identificat un agent libian sub acoperire care le cumpărase.

Cooper scutură însă din cap.

– Nimic în zona detonării în afară de componentele bombei.

– Deci nu era într-o valiză sau vreun bagaj, medită Rhyme. Interesant! Şi cum dracu' a urcat-o la bord? Unde a pus-o? Lon, citeşte-mi raportul de la Chicago.

– „E greu de stabilit locul exact unde a avut loc explozia, citi Sellitto, din cauza incendiului şi a distrugerii avionului. Amplasarea bombei pare să fi fost sub carlingă în spatele acesteia."

– Sub şi în spate. Mă întreb dacă acolo e şi cala de bagaje. Poate... Rhyme tăcu. Capul i se mişca în faţă şi în spate, uitându-se la sacii cu probe. Aşteaptă, aşteaptă! strigă el. Mel, lasă-mă să văd bucăţile alea de metal. A treia sacoşă din stânga. Aluminiul. Pune-l sub un microscop!

Cooper conectase camera video a microscopului compus la computerul lui Rhyme. Ce vedea Cooper vedea şi Rhyme. Tehnicianul începu să pună pe lamele mostre din bucăţile minuscule de resturi şi să le aşeze sub microscop.

O clipă mai târziu, Rhyme comandă:

– Cursorul în jos. Dublu clic.

Imaginea de pe ecranul calculatorului se mări.

– Aici, uite! Învelişul avionului a explodat spre interior.

– Spre interior? întrebă Sachs. Vrei să spui că bomba a fost *în afară?*

– Cred că da, da. Ce zici, Mel?

– Ai dreptate. Capetele niturilor sunt toate îndoite înăuntru. E clar că a fost în exterior.

– O rachetă, poate? întrebă Dellray. SAM?

Sellitto citi mai departe din raport:

– „Nu există înregistrări radar care să corespundă unor misile".

Rhyme clătină din cap.

– Nu. Totul indică o bombă.

– Dar pe *dinafară?* întrebă Sellitto. N-am mai auzit până acum.

– Aşa s-ar explica asta, strigă Cooper. Tehnicianul, purtând nişte ochelari cu lupă şi înarmat cu o sondă de ceramică, parcurge cu privirea nişte bucăţi de metal cu repeziciunea unui cowboy care îşi numără vitele din cireadă. Fragmente de metal feros. Magneţi. Nu s-ar fi lipit de învelişul de aluminiu, dar dedesubt era oţel. Am şi câteva bucăţele de răşină epoxidică. A lipit bomba pe dinafară şi a fixat-o cu magneţi până când s-a întărit adezivul.

– Uită-te la undele de şoc din răşină, arătă Rhyme. Adezivul nu se uscase complet, asta înseamnă că a fixat-o cu puţin timp înainte de decolare.

– Putem afla marca epoxidului?

– Nu. Are o compoziţie generică. Se vinde peste tot.

– Nu avem nici o speranţă de amprente? Spune-mi adevărul, Mel.

Răspunsul lui Cooper fu un râs sceptic. Cu toate astea, respectă procedura şi scană fragmentele. Nu se vedea nimic în afară de urma exploziei.

– Absolut nimic.

– Vreau să-l miros, zise Rhyme.

– Să-l miroşi? întrebă Sachs.

– Având în vedere rezultatul, ştim că este un explozibil puternic. Vreau să ştiu exact de ce tip.

Mulţi atentatori folosesc un explozibil lent – substanţe care ard repede, dar nu explodează decât dacă sunt închise, de exemplu, într-o ţeavă sau o cutie. Praful de puşcă e cel mai comun dintre acestea. Explozibilul rapid – de exemplu, plastic sau TNT – explodează în starea lui naturală şi nu e nevoie să fie izolat într-un recipient. Acesta e scump şi se găseşte greu. Tipul şi sursa explozibilului pot spune multe despre identitatea atacatorului.

Sachs aduse o pungă lângă scaunul lui Rhyme şi o deschise. Acesta inhală.

– RDX, zise Rhyme, recunoscându-l imediat.

– În concordanţă cu explozia, întări Cooper. Crezi că-i vorba de C3 sau C4? întrebă el.

RDX era componenta principală a celor două explozibile militare din plastic; era ilegal să se afle în posesia unui civil.

– Nu C3, spuse Rhyme mirosind din nou explozibilul de parcă era un Bordeaux vechi. Nu miroase dulce... Cu siguranţă nu. Şi, ciudat... Mai simt ceva... Vezi ce zice cromatograful, Mel.

Tehnicianul puse mostra în cromatograful de gaze cu spectrometru de masă. Această maşinărie separa elementele în compuşi şi le identifica. Putea să analizeze mostre de mărimea unui microgram şi, odată ce stabilea despre ce era vorba, putea să introducă informaţia într-o bază de date şi să găsească, în multe cazuri, numele mărcii.

Cooper examină rezultatele.

– Ai dreptate, Lincoln. E RDX. Şi ulei. Şi ceva ciudat – amidon...

– Amidon! strigă Rhyme. Asta am mirosit. E făină de guar...

Cooper râse în timp ce cuvintele pe care tocmai le rostise apăreau pe ecranul calculatorului.

– Cum ţi-ai dat seama?

– Pentru că e dinamită militară.

– Dar nu conţine nitroglicerină, protestă Cooper. Ingredientul activ al dinamitei.

– Nu, nu e dinamită propriu-zisă, explică Rhyme. E un amestec de RDX, TNT, ulei de motor şi făină de guar. Nu-i ceva prea obişnuit.

– Militară, zici? interveni Sellitto. Asta ne duce spre Hansen.

– Aşa e.

Tehnicianul puse mostrele la microscop.

Imaginile apărură simultan pe ecranul calculatorului lui Rhyme. Bucăţi de fibră, sârmă, resturi, aşchii, praf.

Îi aducea aminte de o imagine similară văzută cu mulţi ani în urmă, deşi în circumstanţe diferite. Se uita printr-un caleidoscop greu din alamă, cumpărat drept cadou aniversar pentru o prietenă. Claire Trilling, frumoasă şi elegantă. Rhyme găsise caleidoscopul într-un magazin din Soho. Îşi petrecuseră seara în faţa unei sticle de merlot, încercând să ghicească ce fel de cristale ori pietre preţioase exotice formau imaginile uimitoare. În cele din urmă, Claire, care avea, ca şi Rhyme, aproape aceeaşi curiozitate ştiinţifică, desfăcuse partea de jos a tubului şi golise conţinutul pe masă. Râseseră. Obiectele nu erau altceva decât nişte bucăţi de metal, talaş, o agrafă pentru hârtie, bucăţele rupte din Paginile Aurii, pioneze.

Rhyme se debarasă de aceste amintiri şi se concentră asupra obiectelor pe care le vedea pe ecran. O bucată de hârtie ceruită de Manila – ambalajul dinamitei militare. Fibre – mătase artificială şi bumbac – de la fitilul detonant pe care Dansatorul îl legase în jurul dinamitei, prea moale pentru a putea fi modelată în jurul fitilului. Un fragment de aluminiu şi o sârmuliţă

colorată – de la amorsa electrică. Altă sârmă şi o bucată de grafit de mărimea unei gume de şters, de la baterie.

– Cronometrul, strigă Rhyme. Vreau să văd cronometrul!

Cooper luă de pe masă o pungă mică de plastic. În ea se afla inima nemişcată şi rece a bombei.

Era în stare aproape perfectă şi asta îl surprinse pe Rhyme. „Aha, prima ta scăpare", se gândi el, vorbind în sinea sa cu Dansatorul. Cei mai mulţi atentatori pun explozibilul în jurul sistemului de detonare pentru a distruge urmele. Dar aici, Dansatorul pusese din greşeală cronometrul în spatele unei protuberanţe groase din carcasa de metal care adăpostea bomba. Marginea protejase cronometrul de explozie.

Pe Rhyme îl înţepă gâtul în timp ce se aplecă în faţă, uitându-se la cadranul îndoit al cronometrului.

Cooper cercetă dispozitivul.

– Am numărul modelului şi cine l-a fabricat.

– Trece totul prin CRE.

Colecţia de Referinţă a Explozivilor a FBI era cea mai mare bază de date cu dispozitive explozibile din lume. Includea informaţii despre toate bombele descoperite în Statele Unite, precum şi probe fizice de la multe dintre ele. Anumite componente ale colecţiei erau vechi, datând din anii '20.

Cooper scrise la tastatura calculatorului său. O clipă mai târziu, modemul şuieră şi pârâi.

După două minute primi răspunsul la cerere.

– Nu e bine, zise bărbatul cel chel strâmbându-se uşor – era starea maximă de emoţie a tehnicianului. Nici un profil anume nu se potriveşte cu această bombă.

Aproape toţi atentatorii urmează un tipar atunci când îşi construiesc dispozitivele – învaţă o tehnică şi se ţin de ea îndeaproape. (Având în vedere natura produsului, nu e o idee bună să experimenteze prea mult.) Dacă unele părţi ale bombei

Dansatorului s-ar fi potrivit cu un dispozitiv exploziv improvizat din, să zicem, Florida sau California, echipa ar fi putut găsi indicii suplimentare de la locul exploziilor respective care să-i ducă la aria în care locuia individul. În general, dacă două bombe au în comun în construcția lor cel puțin patru puncte – fire sudate, de exemplu, în loc de lipite, sau cronometre analogice, în loc de digitale – probabil că sunt făcute de aceeași persoană ori sub oblăduirea ei. Bomba de acum câțiva ani a Dansatorului de pe Wall Street se deosebea de cea din prezent. Rhyme era însă conștient că aceasta din urmă trebuia să servească unui scop diferit. Prima bombă fusese pusă pentru a împiedica cercetarea locului faptei; aceasta, pentru a arunca în aer un avion. Și dacă Rhyme știa ceva despre Dansatorul pe Coșciug era faptul că acesta își adapta instrumentele la treaba pe care trebuia să o facă.

– Mai rău de atât? întrebă Rhyme, cercetând chipul lui Cooper în timp ce tehnicianul privea fix monitorul.

– Cronometrul.

Rhyme oftă. Înțelese.

– Câte miliarde au fost produse?

– Daiwana Corporation din Seoul a vândut anul trecut o sută patruzeci și două de mii. Către magazine de distribuție, reprezentanți și alte companii industriale. Nu au nici un cod pe ele pentru a putea spune de unde provin.

– Minunat. Absolut minunat.

Cooper continuă să citească de pe ecran.

– Hm. Cei de la CRE zic că sunt interesați de dispozitiv și speră să-l poată introduce în baza de date.

– Da, e prioritatea noastră numărul unu, mormăi Rhyme.

Mușchii umărului i se încordară brusc și fu nevoit să se lase pe spate, cu capul pe tetiera scaunului cu rotile. Respiră profund câteva minute până ce durerea insuportabilă cedă și se

stinse apoi complet. Sachs, singura care observă, se îndreptă spre el, dar Rhyme o refuză printr-un semn şi zise:

– Câte cabluri vezi, Mel?

– Se pare că sunt doar două.

– Cu mai multe canale sau fibră optică?

– Nu. Cablu obişnuit.

– Fără şunturi?

Şuntul este un fir separat care asigură legătura în cazul în care cablul de la baterie sau de la cronometru este tăiat în tentativa de a împiedica explozia. Toate bombele sofisticate au aceste şunturi.

– Păi, interveni Sellitto, asta e o veste bună. Înseamnă că începe să devină neglijent.

Dar Rhyme credea că e tocmai invers.

– Nu prea cred, Lon. Scopul şuntului este să îngreuneze dezamorsarea. Faptul că nu a avut şunt înseamnă că era suficient de sigur că bomba nu va fi găsită şi va exploda exact aşa cum a plănuit – în aer.

– Chestia asta, întrebă Dellray plin de dispreţ, privind la componentele bombei. În ce fel de cercuri ar trebui să se învârtă tipul nostru ca să facă ceva de genul ăsta? Avem ofiţeri la Investigaţii care ştiu o grămadă despre furnizorii de bombe.

Fred Dellray, la rândul său, învăţase despre bombe mai mult decât intenţionase vreodată să ştie. Toby Doolittle, partenerul şi prietenul lui de-o viaţă, lucrase la parterul clădirii federale din Oklahoma City în urmă cu ceva ani. Fusese ucis pe loc în explozia bombei făcute cu îngrăşăminte.

Rhyme clătină însă din cap.

– Se găsesc de-a gata, Fred. În afară de explozibil şi de fitilul detonatorului. Probabil că i le-a dat Hansen. La dracu', Dansatorul putea să-şi procure tot ce avea nevoie de la Radio Shack[1].

---

[1] Lanţ american de magazine de produse electronice (n.red.)

– Cum? întrebă Sachs surprinsă.

– Da, zise Cooper şi adăugă: Îi spunem Magazinul Atentatorilor.

Rhyme plimbă scaunul pe lângă masă, până la o bucată din carcasa de oţel mototolită precum o hârtie şi se uită la ea îndelung. Apoi se trase în spate şi se uită în tavan.

– Dar de ce s-o pună pe exterior? medită el. Percey zicea că sunt mereu mulţi oameni în preajmă. Iar pilotul nu se plimbă oare în jurul avionului înainte de decolare, nu se uită la roţi şi la chestii dintr-astea?

– Ba cred că da, zise Sellitto.

– De ce nu au văzut-o nici Ed Carney, nici copilotul lui?

– Pentru că, îl întrerupse Sachs brusc, Dansatorul nu putea să monteze bomba până nu se asigura cine va fi în avion.

Rhyme se întoarse spre ea.

– Asta e, Sachs! Era acolo şi privea. Când a văzut că în avion se suie Carney, a ştiut că a prins măcar una dintre victime. A montat-o după îmbarcarea lui Carney şi înainte de decolarea avionului. Trebuie să aflăm unde, Sachs. Şi să investigăm. Mai bine să-i dăm drumul.

– Avem doar o oră – de fapt, chiar mai puţin deja, spuse calm Amelia Sachs şi se îndreptă spre uşă.

– Încă ceva, zise Rhyme.

Ea se opri.

– Dansatorul e puţin diferit de tot ce-ai văzut până acum. Oare cum să-i explice? În ceea ce-l priveşte, ce vezi nu e neapărat necesar ce este.

Ea ridică dintr-o sprânceană vrând să zică: „Bine, şi?"

– Probabil că nu e în aeroport. Dar dacă vezi că cineva se îndreaptă spre tine, atunci... să tragi tu prima.

– Poftim? zise ea râzând.

– Să ai grijă în primul rând de tine, locul faptei vine al doilea.

– Sunt doar un tehnician, răspunse ea şi ieşi pe uşă. Doar n-o să-i pese lui de mine.

– Amelia, ascultă-mă...

Dar îi auzi paşii coborând. Succesiunea obişnuită: zgomotul înfundat pe lemnul de stejar, paşii tăcuți când străbătea covorul persan, tropăitul pe marmura de la intrare. Apoi, finalul – când uşa se închidea trântindu-se.

9

Cei mai buni soldați sunt cei care au răbdare.

O să țin minte asta, domnule.

Stephen Kall stătea la masa din bucătăria Sheilei, gândindu-se cât de mult o ura pe Essie, pisica tărcată, sau cum naiba o chema, și asculta o lungă conversație înregistrată. Inițial, se hotărâse să găsească pisicile și să le omoare, dar observase că, din când în când, acestea scoteau un sunet parcă nepământean. Dacă vecinii erau obișnuiți cu el, puteau deveni suspicioși dacă din apartamentul Sheilei Horowitz nu se mai auzea nimic.

Liniște... Privi cum se derulează banda. Ascultă.

Douăzeci de minute mai târziu, auzi pe casetă ceea ce spera să audă. Zâmbi. E bine. Scoase Modelul 40 din cutia de chitară Fender, îl strânse la piept ca pe un copil și se îndreptă spre frigider. Întinse gâtul. Zgomotele încetaseră. Nu se mai zgâlțâia. Se simți oarecum ușurat, senzația că pe trup i se târau viermi aproape că dispăruse, nu mai avea atâtea furnicături când se gândea că viermele dinăuntru era acum nemișcat și rece. Putea să plece în siguranță. Își luă bagajul și ieși din apartamentul întunecos în care mirosea înțepător a pisică și vin prăfuit și prin care se târau milioane de viermi dezgustători.

Peisaj de țară.

Amelia Sachs gonea printr-un tunel de pomi primăvăratici, cu stânci pe o parte a drumului și o faleză modestă pe cealaltă. O spoială de verde și, peste tot, o explozie galbenă de forsiții.

Sachs era o fată de la oraș, născută la Brooklyn General Hospital, și locuia de-o viață în acel cartier. Natura, pentru ea, însemna Prospect Park duminica sau, în serile din timpul săptămânii, rezervația forestieră din Long Island unde își ascundea Dodge Charger-ul negru ca un rechin de mașinile de patrulă care străbăteau zona după cei care, asemenea ei, participau la curse ilegale.

Acum, la volanul unui vehicul special al Investigațiilor – o dubă transformată în laborator criminalistic – apăsă pe accelerator, intră pe acostament și depăși o camionetă care avea lipit pe geamul din spate un motan Garfield cu susul în jos. Drumul o ducea drept în inima ținutului Westchester.

Luând mâna de pe volan, își trecu degetul prin păr și își atinse scalpul. Apoi apucă din nou volanul, apăsă mai tare pe accelerator până ce intră în suburbia cu malluri, clădiri comerciale neîngrijite și fast food-uri.

Se gândea la bombe, la Percey Clay.

Și la Lincoln Rhyme.

Ceva era schimbat la el în ziua aceea. Ceva important. Lucrau împreună de un an, de când el o luase de la o acțiune sub acoperire pentru Ministerul Apărării ca să-l ajute la prinderea unui răpitor în serie. În acea vreme, Sachs se afla într-o perioadă proastă a vieții – o misiune care mersese prost și un scandal de corupție în cadrul departamentului care o deziluzionaseră așa de mult încât voia, nici mai mult, nici mai puțin, să iasă din poliție. Dar Rhyme nu o lăsase. Pur și simplu. Deși nu era decât consultant civil, acesta aranjase să fie transferată la Investigații. La început ea protestase, dar renunțase curând să se

mai împotrivească; ideea era că îi plăcea noua activitate. Şi îi plăcea să lucreze cu Rhyme, a cărui inteligenţă era stimulantă şi intimidantă şi – ceva ce nu recunoscuse faţă de nimeni – a naibii de incitantă.

Ceea ce nu însemna însă că îl citea ca pe o carte deschisă. Lincoln Rhyme nu-şi dezvăluia gândurile, iar ea nu-l putea ghici complet.

Să tragi tu prima...

Asta ce mai însemna? Nu tragi *niciodată* cu arma la locul faptei dacă acest lucru e posibil. O singură împuşcătură ar contamina locul cu carbon, sulf, mercur, antimoniu, plumb, cupru şi arsenic, iar împuşcătura şi reculul ar putea distruge probe vitale. Rhyme însuşi îi povestise un episod când trebuise să tragă într-un criminal care se ascundea la locul faptei, iar grija lui cea mai mare fusese că împuşcăturile deterioraseră o bună parte din probe. (Când Sachs, care credea că în cele din urmă i-a ghicit gândurile, zisese: „Dar ce importanţă mai avea, Rhyme? Doar prinseseşi criminalul, nu?", acesta îi răspunsese caustic: „Şi dacă avea *parteneri*, ei? *Atunci* cum rămânea treaba?")

Prin ce se deosebea Dansatorul pe Coşciug, în afară de numele caraghios şi de faptul că părea ceva mai deştept decât mafiotul tipic sau ucigaşii plătiţi ai bandelor din vestul New York-ului?

Şi să cerceteze hangarul *într-o oră?* Sachs avea impresia că el fusese de acord pentru a-i face o favoare lui Percey. Ceea ce nu era stilul lui. Rhyme ţinea locul crimei închis zile întregi dacă era cazul.

Aceste întrebări o sâcâiau, iar Ameliei Sachs nu-i plăceau întrebările fără răspuns.

Nu mai avea însă vreme pentru speculaţii. Sachs roti volanul şi intră în Aeroportul Regional Mamaroneck. Era o zonă aglomerată, cuibărită în partea împădurită din Westchester

County, la nord de Manhattan. Marile linii aeriene aveau companii afiliate care se ocupau aici de service – United Express, American Eagle –, dar marea majoritate a avioanelor garate erau jeturi corporatiste, toate fără însemne, probabil din motive de securitate, se gândi ea.

La intrare, erau mai mulți agenți de poliție care verificau actele de identitate. O priviră cu surprindere când parcă – văzând tânăra superbă cu păr roșu la volanul unui vehicul de reacție rapidă al Investigațiilor de la NYPD, îmbrăcată în blue-jeans, hanorac și o șapcă Mets. Îi arătară drumul cu mâna. Ea urmă indicatoarele pentru Hudson Air Charters și găsi clădirea formată din module mici la capătul unui șir de terminale ale unor linii comerciale.

Opri în fața clădirii și coborî. Se prezentă celor doi ofițeri care păzeau hangarul și avionul argintiu lucios dinăuntru. Fu mulțumită să vadă că poliția locală înconjurase cu bandă hangarul și aerodromul din fața lui pentru a securiza zona. Dar mărimea zonei nu o încântă deloc.

O oră să investigheze? Putea să petreacă o zi întreagă aici.

Îți mulțumesc frumos, Rhyme.

Intră grăbită în birou.

Vreo doisprezece bărbați și femei, unii îmbrăcați în costume, alții în salopete, stăteau în grupuri mici. Cei mai mulți aveau douăzeci-treizeci de ani. Sachs bănui că, până noaptea trecută, fuseseră o echipă tânără și entuziastă. Acum chipurile lor lăsau să se vadă o supărare colectivă care îi îmbătrânise brusc.

– E cineva aici pe nume Ron Talbot? întrebă ea arătându-și insigna.

Cea mai în vârstă persoană din cameră – o femeie la vreo cincizeci de ani, cu părul strâns și dat cu fixativ, îmbrăcată într-un costum demodat – se îndreptă spre Sachs.

– Eu sunt Sally Anne McCay, zise ea. Sunt şefa de birou. Ce mai face Percey?

– E bine, răspunse Sachs precaută. Unde e domnul Talbot?

O brunetă în jur de treizeci de ani, purtând un costum albastru şifonat, ieşi dintr-un birou şi o luă pe Sally Anne pe după umeri. Femeia mai în vârstă îi strânse mâna.

– Lauren, eşti bine?

Lauren, cu faţa ei umflată încremenită de şoc, o întrebă pe Sachs:

– S-a descoperit ce s-a întâmplat?

– Abia am demarat investigaţia... Deci, domnul Talbot?

Sally Anne îşi şterse lacrimile apoi se uită în direcţia unui birou aflat pe colţ. Sachs se îndreptă spre uşă. Înăuntru se afla un bărbat îngândurat, cu o bărbie îngustă şi o claie nepieptănată de păr negru încărunţit. Se uita peste nişte foi scoase la imprimantă şi respira greoi. Îşi ridică privirea cu o expresie deprimată pe chip. Părea că şi el plânsese.

– Sunt ofiţerul Sachs, se prezentă ea. Lucrez la NYPD.

El încuviinţă.

– L-aţi prins? întrebă el uitându-se pe geam, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă stafia lui Ed Carney trecând în zbor pe acolo. Se întoarse cu spatele la ea. Pe ucigaş?

– Urmărim mai multe piste.

Amelia Sachs, la a doua generaţie de poliţişti în familie, poseda arta de a ieşi din încurcătură fără să stea pe gânduri.

Lauren apăru în pragul uşii.

– Nu-mi vine să cred că nu mai e, gâfâi ea cu o voce care îi trăda panica. Cine ar face una ca asta? *Cine?* Când era poliţist de proximitate, Sachs dusese destule veşti proaste rudelor victimelor, dar nu se obişnuise niciodată cu deznădejdea pe care o auzea în vocile prietenilor şi familiei celor care dispăruseră.

– Lauren. Sally Ann îşi luă colega de braţ. Lauren, du-te acasă.

– Nu! Nu vreau să mă duc acasă. Vreau să ştiu cine dracu' a făcut-o! O, Ed...

Înaintând în biroul lui Talbot, Sachs zise:

– Am nevoie de ajutorul vostru. Se pare că ucigaşul a montat bomba în exterior, sub carlingă. Trebuie să aflăm unde anume.

– În exterior? Talbot se încruntă. Cum?

– Cu magneţi şi adeziv. Adezivul nu se uscase complet înainte de explozie, deci probabil că nu a montat-o cu mult timp înainte de decolare.

Talbot încuviinţă.

– Da, orice îmi stă în putere.

Ea arătă spre aparatul walkie-talkie prins de coapsă.

– O să ţin legătura direct cu şeful meu. E în Manhattan. O să vă punem câteva întrebări. Conectă microfonul şi casca la staţia Motorola, şi o deschise. Hei, Rhyme, sunt aici. Mă auzi?

Deşi erau pe o frecvenţă a trupelor speciale şi trebuiau să folosească un canal anume, conform procedurilor Departamentului de Comunicaţii, lui Sachs şi lui Rhyme nu le păsa în general de acest lucru. Şi nu le păsa nici acum. Vocea lui mormăi în cască, reflectată de cine ştie câţi sateliţi.

„Te-am prins. Ţi-a luat cam mult."

Nu forţa nota, Rhyme.

Poliţista îl întrebă pe Talbot:

– Unde era avionul înainte de decolare? Să zicem înainte cu o oră, o oră şi un sfert?

– În hangar, spuse Talbot.

– Crezi că ar fi putut să ajungă la avion acolo? După ce – cum i se spune? Când pilotul inspectează avionul?

– Turul de rutină. Cred că e posibil.

– Dar au fost în permanență oameni în preajmă, interveni Lauren.

Îi trecuse criza de plâns și își șterse fața. Era mai calmă acum, iar locul disperării din privire fusese luat de hotărâre.

– Cine sunteți, vă rog?

– Lauren Simmons.

– Lauren este director adjunct de operațiuni, zise Talbot. Lucrează pentru mine.

Lauren continuă:

– Am lucrat împreună cu Stu – mecanicul nostru șef, *fostul* nostru mecanic șef – ca să echipăm avionul, n-am luat nici o pauză.

– Deci, zise Sachs, a montat bomba după ce avionul a fost scos din hangar.

„Cronologia!" – pârâi vocea lui Rhyme în căști. „Unde s-a aflat din clipa în care a părăsit hangarul și până ce a decolat?"

Când ea puse această întrebare, Talbot și Lauren o conduseră în sala de ședințe. Peste tot erau hărți și orare de zbor, sute de cărți și caiete și mormane de hârtii. Lauren desfăcu o hartă mare a aeroportului. Conținea o mie de numere și de simboluri. Sachs nu înțelese, deși clădirile și pistele erau marcate clar.

– Nici un avion nu se clintește din loc, explică Talbot cu o voce groasă de bariton, dacă nu-și dă acordul Controlul de la sol. *Charlie Juliet* era...

– Poftim? *Charlie...?*

– E numele avionului. Ne referim la avioane după ultimele două litere ale numărului de înregistrare. CJ. Așa că i-am zis *Charlie Juliet*. Era parcat în hangar, aici... Bătu cu degetul pe hartă. Am terminat de încărcat...

„Când? – strigă Rhyme atât de tare, că n-ar fi fost surprinsă să fi auzit şi Talbot. Avem nevoie de ore. Orele exacte."

Jurnalul de bord de pe *Charlie Juliet* se transformase în cenuşă, iar caseta nu fusese transcrisă încă. Dar Lauren examină registrele interne ale companiei.

– Turnul le-a dat semnal că manevra de push-back se încheiase la ora şapte şi şaisprezece minute. Au raportat că au desprins roţile de pe sol la şapte treizeci.

Rhyme auzise.

„Paisprezece minute. Întreabă-i dacă în acest interval avionul a ieşit vreo clipă din aria vizuală sau dacă s-a oprit."

Sachs făcu întocmai, iar Lauren răspunse:

– Probabil acolo.

Arătă cu degetul.

O porţiune îngustă de pistă de şaizeci de metri lungime, care se afla în spatele şirului de hangare, ascunsă de restul aeroportului. Se termina într-o intersecţie în formă de T.

Lauren remarcă:

– În plus, e o zonă No Vis a Controlului de Trafic Aerian.

– Aşa e, zise Talbot, ca şi cum asta ar fi fost ceva important.

„Traducerea!" strigă Rhyme.

– Ce înseamnă asta? întrebă Sachs.

– Lipsită de vizibilitate pentru Controlul Traficului Aerian, răspunse Lauren. Un punct orb.

„Da! se auzi vocea în cască. Bine, Sachs. Sigilează şi cercetează. Lasă baltă hangarul."

Poliţista i se adresă lui Talbot:

– N-o să ne intereseze hangarul. Îl puteţi repune în folosinţă. Dar vreau să sigilez pista respectivă. Poţi să suni Turnul? Să devieze traficul?

– *Pot,* zise el plin de îndoială. Dar n-o să le placă asta.

Ea spuse:

– Dacă e vreo problemă, spune-le să-l sune pe Thomas Perkins. E directorul biroului din Manhattan al FBI-ului. O să lămurească problema cu şefii de la FAA.

– FAA? Din Washington? întrebă Lauren.

– Exact.

Talbot schiţă un zâmbet.

– Mă rog, bine.

Sachs se îndreptă spre ieşirea principală, scrutând aeroportul aglomerat.

– A, sunt cu maşina, îi strigă ea lui Talbot. Trebuie să faci ceva anume când mergi cu maşina într-un aeroport?

– Da, zise el. Încercaţi să nu daţi peste avioane!

II

CÂMPUL DE TRAGERE

Pasărea şoimarului, chiar dacă e îmblânzită şi arată afecţiune, e aidoma unui animal sălbatic în comportament şi obiceiuri, la fel ca orice animal ce trăieşte pe lângă om. Dar mai presus de orice, vânează.

Iubitorul de şoimi, STEPHEN BODIO

10

– Sunt aici, Rhyme, îl anunţă ea.

Sachs ieşi din vehicul şi îşi puse mănuşi de latex, iar pe pantofi lipi benzi de cauciuc pentru a se asigura că urmele ei nu aveau să fie confundate cu cele ale criminalului, aşa cum o învăţase Rhyme.

„Şi unde anume *aici,* Sachs?" întrebă el.

– La intersecţia pistelor. În spatele unui şir de hangare. Unde trebuie să se fi oprit avionul lui Carney.

Sachs se uită neliniştită la liziera unei păduri din depărtare. Era o zi înnorată şi umedă. O altă furtună ameninţa să înceapă. Se simţi expusă. Era posibil ca Dansatorul să se afle acolo, în acel moment – poate că se întorsese să distrugă probe pe care le lăsase în urmă, poate să ucidă un poliţist şi să încetinească investigaţia. Precum bomba de pe Wall Street de acum câţiva ani, cea care îi ucisese pe tehnicienii lui Rhyme.

Să tragi tu prima...

La naiba, Rhyme, mă sperii! De ce vorbeşti ca şi cum tipul ăsta ar trece prin pereţi şi ar scuipa otravă?

Sachs luă cutia PoliLight şi o valiză mare din spatele maşinii. Desfăcu valiza. Înăuntru erau sute de ustensile specifice: şurubelniţe, chei fixe, ciocane, cuttere pentru sârmă, cuttere simple, echipament pentru colectat amprente, pensete, perii,

cleşti, foarfeci, dispozitive de prindere, o trusă pentru resturi de praf de puşcă, creioane, pungi de plastic şi de hârtie, bandă pentru prelevarea probelor...

Unu, stabileşte-ţi perimetrul.

Înconjură întreaga zonă cu banda galbenă a poliţiei.

Doi, ia în consideraţie mass-media, aparatele lor de filmat precum şi microfoanele.

Mass-media nu era acolo. Nu încă. Slavă Domnului.

„Ce-ai zis, Sachs?"

– Îi mulţumeam lui Dumnezeu că nu sunt reporteri prin preajmă.

„Ai de ce, într-adevăr. Spune-mi ce faci."

– Încă securizez zona.

„Caută..."

– Intrarea şi ieşirea, zise ea.

Pasul trei, determină rutele de intrare şi de ieşire ale criminalului – ele vor fi scene secundare ale locului crimei.

Dar ea nu avea nici cea mai mică idee unde erau acestea. Putea să fi venit de oriunde. Să se fi furişat pe după colţuri, să fi ajuns acolo cu o maşină pentru bagaje sau o cisternă cu combustibil...

Sachs îşi puse ochelarii şi începu să cerceteze pista cu lanterna PoliLight. Nu era la fel de eficace afară ca într-o cameră întunecată, dar graţie cerului foarte acoperit vedea strălucind puncte şi linii în lumina nepământeană verde-gălbuie. Însă nu erau urme de paşi.

– Au spălat-o noaptea trecută, zise o voce în spatele ei.

Sachs se întoarse, cu mâna pe Glock-ul pe jumătate scos din toc.

Eu nu sunt *niciodată* aşa de nervoasă, Rhyme. E doar vina ta.

Câțiva bărbați în salopetă stăteau dincolo de banda galbenă. Se îndreptă precaută spre ei și le verifică pozele de pe legitimații. Fețele corespundeau. Luă mâna de pe pistol.

– Pista e udată în fiecare noapte. Dacă încercați să găsiți ceva. Așa ni s-a părut.

– Cu un furtun cu presiune, adăugă cel de-al doilea.

Minunat. Orice urmă, orice amprentă, orice fibră desprinsă de pe Dansator, totul dispăruse.

– Ați văzut pe cineva aici seara trecută?

– Are vreo legătură cu bomba?

– În jur de șapte și un sfert? insistă ea.

– Nu. Nimeni nu vine aici. Hangarele astea sunt părăsite. Probabil că într-o zi o să le demoleze.

– Dar ce faceți acum aici?

– Am văzut un polițist. Sunteți polițistă, nu? Și ne-am gândit să venim și noi să căscăm gura. E din cauza bombei, nu-i așa? Cine a pus-o? Arabii? Sau nenorociții din milițiii?

Îi goni de acolo, apoi spuse în microfon:

– Au curățat pista azi-noapte, Rhyme. Cu apă sub presiune, se pare.

„O, nu!"

– Au...

– Hei!

Oftă, se întoarse iar, așteptându-se să-i vadă din nou pe cei doi muncitori. Dar noul vizitator era un polițist local țanțoș, cu o pălărie Smokey the Bear și pantaloni gri călcați la dungă. Intră pe sub bandă.

– Scuză-mă, protestă ea. E o zonă securizată!

El încetini, dar nu se opri. Îi verifică legitimația. Se potrivea. Poza îl înfățișa uitându-se într-o parte, ca și când ar fi apărut pe coperta unei reviste de modă pentru bărbați.

– Eşti poliţista din New York, nu? Râse din toată inima. Ce uniforme frumoase aveţi!

Se uită la jeanşii ei strâmţi.

– Aria asta e securizată.

– Pot să te ajut. Am absolvit cursul de criminalistică. De obicei patrulez pe autostradă, dar am şi o experienţă vastă în domeniul crimelor. Ce păr frumos ai! Pun pariu că ţi s-a mai spus.

– Mă tem că va trebui să te rog...

– Jim Everts.

Nu intra pe teritoriul tutuielii; e lipicios precum hârtia de prins muşte.

– Sunt ofiţerul Sachs.

– E lată de data asta. O bombă. Urât!

– Vezi, Jim, banda asta e pentru a-i ţine pe oameni *în afara* locului crimei. Acum, vrei să fii drăguţ şi să ieşi?

– Stai puţin. Asta se referă şi la poliţişti?

– Exact.

– Adică şi la mine?

– Da.

Erau cinci tipuri clasice de contaminatori ai locului crimei: vremea, rudele victimei, suspecţii, colecţionarii de suvenire şi – cei mai răi – alţi poliţişti.

– N-o să ating nimic. Jur. E doar o încântare să te privesc cum lucrezi.

„Sachs, şopti Rhyme, spune-i să plece dracului de la locul faptei. Dacă nu, o să-i informezi şefii despre asta."

– Pleacă dracului de-aici, că altfel o să-ţi fac raport!

– Aaa, *aşa* vrei să stea lucrurile?

Îşi ridică mâinile, semn că se predă. Îi dispăruse orice urmă de rânjet de pe buze.

– Treci la treabă, Sachs.

Polițistul începu să se retragă suficient de încet pentru a păstra o urmă de mândrie. Se uită o dată în urmă, dar privirea ei severă îl făcu să nu se oprească.

Amelia Sachs începu să străbată perimetrul în rețea.

Erau mai multe metode de investigare a locului crimei. Cercetarea pe fâșii – mergând sinusoidal – era folosită de obicei în exterior pentru că asigura acoperirea eficientă a perimetrului. Dar Rhyme nu voia să audă de asta. El folosea metoda în rețea – acoperind aria în sus și în jos într-o singură direcție, făcând câte un singur pas, apoi întorcându-se perpendicular și mergând în sus și jos în direcția opusă. Pe când conducea IRD, „mersul în rețea" devenise sinonim cu investigarea locului crimei și Dumnezeu trebuia să-i ferească pe cei pe care Rhyme îi prindea că fac scurtături sau că visează cu ochii deschiși atunci când erau „în rețea".

Sachs își petrecu acum o jumătate de oră mergând înainte și înapoi. Chiar dacă apa eliminase posibilele amprente sau urmele altor probe, nu avea cum să fi distrus ceva mai mare care i-ar fi putut scăpa Dansatorului sau urmele pașilor ori ale corpului lăsate în noroiul de lângă pistă.

Dar nu găsi nimic.

– La dracu', Rhyme, absolut nimic!

„Ba nu, Sachs, pun pariu că trebuie să fie ceva. Pun pariu că e mai mult decât ceva. Doar că ia mai mult efort decât în alte cazuri. Dansatorul nu e ca alți criminali, ține minte asta."

A, o lua de la început.

„Sachs!" Vocea lui joasă și seducătoare. Ea simți un fior. „Intră în el, șopti Rhyme. Știi ce vreau să spun."

Știa exact ce vrea să spună. Ura ideea. Dar, într-adevăr, Sachs știa. Cei mai buni criminaliști puteau să găsească în mintea lor un loc unde linia de separație dintre vânător și vânat era practic inexistentă. Investigau locul crimei nu în calitate de polițiști,

căutând indicii, ci punându-se în pielea făptuitorului, simțindu-i dorințele, patimile, temerile. Rhyme avea acest talent și, deși încerca să nege acest lucru, Sachs îl avea și ea. (Investigase un caz în urmă cu o lună – un tată care își ucisese soția și copilul – și reușise să găsească arma crimei atunci când toți ceilalți dăduseră greș. După aceea nu mai fusese în stare să muncească timp de o săptămână, fiind bântuită de imagini în care *ea* fusese cea care înjunghiase victimele. Le vedea fețele, le auzea țipând.)

Încă o pauză.

„Vorbește-mi", zise el. Îi dispăruse, în cele din urmă, nervozitatea din glas. „Tu ești el. Mergi pe unde a mers el, gândești cum gândește și el..."

Îi mai spusese astfel de cuvinte și altă dată, bineînțeles. Dar acum – ca în toate situațiile legate de Dansator – i se părea că Rhyme avea în minte ceva mai mult decât găsirea unor probe obscure. Nu, simțea că era disperat să știe cât mai multe despre acest criminal. Cine era, ce îl făcea să ucidă.

Un alt fior. O imagine îi apăru în față – din noaptea trecută. Luminile aeroportului, sunetul motoarelor avioanelor, mirosul gazelor de eșapament.

„Hai, Amelia... Ești el. Ești Dansatorul pe Coșciug. Știi că Ed Carney e în avion, știi că trebuie să urci bomba la bord. Gândește-te la asta un minut, două."

Și ea făcu întocmai, invocând de undeva nevoia de a ucide.

Rhyme continuă, vorbindu-i cu o voce stranie, melodioasă:

„Ești inteligentă, zise el. Nu ai nici un fel de scrupule morale. Ai ucide pe *oricine,* ai face *orice* să-ți atingi scopul. Distragi atenția, te folosești de oameni... Arma ta mortală e înșelătoria".

Stau la pândă.

Arma mea mortală...

Închise ochii.

...e înșelătoria.

Sachs se simți cuprinsă de o speranță întunecată, de vigilență, de o poftă de a vâna.

– Eu...

Rhyme continuă blând:

– E ceva care îți distrage atenția?

Polițista deschise ochii.

– Întreaga zonă e liberă. Nimic care să le atragă atenția piloților.

„Unde eşti ascunsă?"

– Hangarele sunt pline de oameni. Iarba e prea scurtă pentru a mă ascunde. Nu există camioane sau cisterne cu combustibil. Nu sunt alei. Nu sunt ascunzători.

În stomac: disperare. *Oare ce voi face? Trebuie să montez bomba. Nu am timp la dispoziție. Lumini... sunt lumini peste tot. Ce? Ce să fac?*

Zise:

– Nu pot să mă ascund în partea cealaltă a hangarelor. Sunt o grămadă de muncitori. Aş fi expusă. M-ar vedea.

Preț de o clipă, Sachs se întoarse la propriile gânduri şi se întrebă, aşa cum făcea adesea, de unde avea Lincoln Rhyme puterea să o transforme în altcineva. Uneori, asta o irita. Alteori, o incita.

Se lăsă în jos, ignorând durerea din genunchi provocată de o artrită care o chinuia când şi când în ultimii zece ani din cei treizeci şi trei câți avea.

– E doar spațiu deschis. Mă simt expusă.

„La ce te gândeşti?"

Sunt oameni care mă caută. Nu le pot permite să mă găsească. Pur şi simplu nu pot!

E riscant. Stai ascunsă. Stai jos.

Nicăieri unde să te poți ascunde.

Dacă o să mă vadă, totul e pierdut. Vor găsi bomba, vor şti că sunt pe urmele celor trei martori. O să-i ţină sub pază. Nu voi ajunge niciodată la ei. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva.

Simţindu-i panica, ea se întoarse spre singura ascunzătoare posibilă. Hangarul de lângă pistă. În peretele dinspre ea era o fereastră spartă, de un metru, un metru şi ceva. O ignorase pentru că era acoperită cu o bucată de placaj aproape putred, prins în interior cu nişte cuie.

Se apropie încet. Terenul din faţă era acoperit cu pietriş; nu lăsa urme.

– E o fereastră aici, Rhyme. Acoperită cu placaj în interior. Nu are geam.

„Geamul care a mai rămas în fereastră e murdar?"

– Foarte murdar.

„Şi marginile?"

– Nu, ele sunt curate. Înţelese de ce îi pusese această întrebare. Geamul a fost spart recent!

„Bine. Împinge placajul. Cu putere."

Acesta căzu în interior fără să opună rezistenţă şi lovi puternic podeaua.

„Ce s-a întâmplat? strigă Rhyme. Sachs, eşti în regulă?"

– A fost placajul, răspunse ea, speriată din nou de neliniştea lui.

Plimbă lumina lanternei cu halogen prin hangar. Era pustiu.

„Ce vezi, Sachs?"

– E pustiu. Câteva cutii prăfuite. Pe podea e pietriş...

„El a fost! răspunse Rhyme. A spart fereastra şi a aruncat pietriş înăuntru ca să nu lase urme pe podea. E un truc vechi. Vreo urmă în faţa ferestrei? Pun pariu că şi acolo e tot pietriş", adăugă pe un ton amar.

– Aşa e.

„Bine. Cercetează fereastra. Apoi cațără-te înăuntru. Dar mai întâi caută explozibile ascunse. Adu-ți aminte de coșul de gunoi de acum câțiva ani."

Oprește-te, Rhyme! Oprește-te.

Sachs lumină iar cu lanterna împrejur.

– E liber, Rhyme. Nu sunt capcane. Cercetez acum rama ferestrei.

Lumina PoliLight nu-i arătă decât o urmă vagă lăsată de un deget într-o mănușă de bumbac.

– Nu sunt fibre, doar o urmă de mănușă.

„E ceva în hangar? Ceva ce merită să fie furat?"

– Nu. E gol.

„Bine", zise Rhyme.

– Cum, bine? întrebă ea. Am zis că nu e nici o amprentă.

„Da, dar asta înseamnă că *el* a fost, Sachs. Nu are nici un sens ca un individ să intre acolo prin efracție, purtând mănuși de bumbac, când nu e nimic de furat."

Ea cercetă cu atenție. Nu erau amprente digitale, nici urme de pași, nici o probă evidentă. Porni aspiratorul Dustbuster și sigilă punga.

– Geamul și pietrișul? întrebă ea. Pungă de hârtie?

„Da."

Umezeala distrugea adeseori probele și, deși părea neprofesionist, anumite probe erau transportate cel mai bine în pungi de hârtie cafenie, și nu în plastic.

– Bine, Rhyme. Te contactez din nou în patruzeci de minute.

Legătura se întrerupse.

În timp ce împacheta pungile cu atenție în vehiculul-laborator, pe Sachs o încercă o senzație de neliniște, așa cum i se întâmpla adesea după ce analiza un loc unde nu găsise probe clare – pistoale sau cuțite, ori portofelul criminalului. Urmele

pe care le adunase *ar fi putut* conține un indiciu în legătură cu persoana Dansatorului și locul unde se ascundea, însă era posibil ca întreg efortul să fie în van. Era nerăbdătoare să se întoarcă la laboratorul lui Rhyme și să vadă ce putea acesta să găsească.

Sachs se urcă în dubă și porni în viteză spre birourile Hudson Air. Intră grăbită în biroul lui Ron Talbot. Acesta vorbea cu un bărbat înalt, întors cu spatele la ușă. Sachs spuse:

– Am aflat unde s-a ascuns, domnule Talbot. Am eliberat zona. Puteți să...

Bărbatul se întoarse. Era Brit Hale. Se încruntă, încercând să-și aducă aminte numele ei, apoi fața i se lumină.

– A, doamnă ofițer Sachs. Bună ziua. Ce mai faceți?

Ea vru să dea în mod automat din cap în semn de răspuns, dar se opri.

Ce făcea el acolo? Trebuia să fie sub protecție, în casă.

Auzi pe cineva suspinând și se uită în sala de ședințe. Percey Clay stătea lângă Lauren, bruneta drăguță despre care Sachs își aminti că era asistenta lui Ron Talbot. Lauren plângea, iar Percey, resemnată cu propria durere, încerca să o liniștească. Ridică privirea, o văzu pe Sachs și o salută din cap.

Nu, nu, nu...

Apoi, al treilea șoc.

– Bună, Amelia, zise Jerry Banks vesel, sorbind dintr-o cafea, în fața ferestrei de unde admira un Learjet parcat în hangar. Ce mai avion, nu?

– Ce fac *ei* aici? izbucni Sachs, arătând spre Hale și Percey și uitând că Banks îi era superior.

– Au niște probleme cu un mecanic, explică Banks. Percey a vrut să trecem pe aici. Să încerce să găsească...

– Rhyme, strigă Sachs în microfon. E aici.

„Cine? întrebă el cu severitate. Și *unde* anume?"

– Percey. Şi Hale. La aeroport.

„Nu! Trebuie să fie în casă, sub protecţie."

– Ei bine, nu sunt. Se află chiar aici, în faţa mea.

„Nu, nu, nu! strigă Rhyme furios. Trecu o clipă, după care îi ceru: Întrebă-l pe Banks dacă a urmat procedura de ieşire din casă."

Banks răspunse, neliniştit, că nu o urmase.

– Tot insista să vină aici întâi. Am încercat să vorbesc cu ea...

„Dumnezeule, Sachs! E pe undeva pe acolo. Dansatorul. Ştiu că e acolo."

– Dar cum ar fi putut?

Sachs îşi îndreptă privirea spre fereastră.

„Să stea cu capul la cutie, zise Rhyme. Îl pun pe Dellray să trimită o maşină securizată de la secţia FBI din White Plains."

Percey auzi agitaţia.

– Mă întorc acasă într-o oră. Trebuie să găsesc un mecanic care să se ocupe de...

Sachs îi făcu semn să tacă, apoi spuse:

– Jerry, ţine-i aici. Se repezi spre uşă şi privi întinderea cenuşie de beton, în timp ce un avion zgomotos rula pe pistă. Trase microfonul mai aproape de gură:

– Cum, Rhyme? întrebă ea. Cum ar ajunge la noi?

„Nu am nici cea mai vagă idee. E în stare de orice."

Sachs încercă să intre din nou în mintea Dansatorului, dar nu reuşi. Nu putea să se gândească decât la cuvântul *înşelătorie*...

„Cât e de securizată zona?" vru să ştie Rhyme.

– Destul de bine. Gard din plasă metalică. La intrare, drumul e blocat şi poliţiştii verifică biletele şi cărţile de identitate.

Rhyme întrebă:

„Dar nu verifică şi cărţile de identitate ale poliţiştilor, nu?"

Sachs îi privi pe ofiţerii în uniformă şi îşi aminti cu câtă uşurinţă o lăsaseră să intre.

– La dracu', Rhyme, sunt vreo douăsprezece maşini cu însemne aici. Şi câteva nemarcate. Nu-i cunosc nici pe poliţişti, nici pe detectivi... Ar putea fi oricare dintre ei.

„Bine, Sachs. Ascultă, află dacă vreun poliţist local e dat dispărut. În ultimele două-trei ore. E posibil ca Dansatorul să-l fi ucis pe vreunul şi să-i fi furat uniforma şi legitimaţia.

Sachs chemă un poliţist local la uşă, îl examină cu atenţie, apoi se uită în cartea lui de identitate şi hotărî că nu sunt probleme. Îi spuse:

– Credem că ucigaşul ar putea să fie prin preajmă, poate dându-se drept poliţist. Vreau să verifici pe toată lumea de aici. Dacă nu-i recunoşti, anunţă-mă. În afară de asta, află de la dispecer dacă vreun poliţist din zonă e dat dispărut în ultimele ore.

– Mă apuc de treabă, doamnă ofiţer.

Se întoarse la birou. Ferestrele nu aveau jaluzele, iar Banks îi mutase pe Percey şi pe Hale într-un birou interior.

– Ce se petrece? întrebă Percey.

– Plecaţi în cinci minute, zise Sachs şi se uită pe fereastră, încercând să ghicească în ce mod putea ataca Dansatorul. Nu avea nici o idee.

– De ce? vru să ştie pilotul încruntându-se.

– Credem că acela care v-a ucis soţul e pe undeva pe aici. Ori se îndreaptă spre noi.

– Ei, haide! Zona e plină de poliţişti. Suntem în siguranţă. Trebuie să...

Sachs îi spuse scurt:

– Nu negociem.

Dar ea nu se lăsă.

– Nu putem pleca. Mecanicul-şef tocmai şi-a dat demisia. Trebuie să...

– Perce, interveni Hale neliniştit, poate ar trebui să o ascultăm.

– Trebuie să pregătim avionul...

– Retrage-te. Aici. Şi nu mai vorbi.

Percey rămase cu gura căscată, neplăcut surprinsă.

– Nu poţi să-mi vorbeşti aşa. Nu sunt prizonieră.

– Doamnă ofiţer Sachs? Alooo? Poliţistul cu care vorbise afară stătea în pragul uşii. Am făcut o verificare vizuală rapidă – toţi cei în uniformă, plus detectivii. Nimeni necunoscut. Şi nu a fost raportat nici un ofiţer dispărut. Dar dispecerul nostru central mi-a spus ceva care s-ar putea să vă intereseze. Poate că nu-i nimic, dar...

– Spune-mi.

Percey Clay zise:

– Doamnă ofiţer, trebuie să vorbesc cu dumneata...

Sachs o ignoră şi-i făcu semn poliţistului.

– Continuă.

– Patrula de la Circulaţie, în White Plains, la vreo trei kilometri de aici. Au găsit un cadavru într-un tomberon. Cred că a fost ucis acum cam o oră.

– Rhyme, ai auzit?

„Da."

Sachs i se adresă poliţistului:

– De ce crezi că e ceva important?

– Felul în care a fost ucis. Ceva îngrozitor.

„Întreabă-l dacă mai avea mâini şi faţă", zise Rhyme.

– Ce?

„Întreabă-l!"

Îl întrebă, iar toată lumea din birou încetă să mai vorbească şi se uită spre Sachs.

Poliţistul clipi surprins şi spuse:

– Nu, doamnă. Adică, cel puţin mâinile. Dispecerul nu a zis nimic de faţă. Cum aţi ştiut...?

Rhyme zise:

„Unde e acum? Cadavrul?"

Ea transmise întrebarea.

– Într-o dubă de la Medicina Legală. Îl duc la morga din oraş.

„Nu, se opuse Rhyme. Pune-i să ți-l aducă, Sachs! Vreau să-l examinezi."

– Să examinez...

„Cadavrul, completă el. Are răspunsul la întrebarea cum o să ajungă la voi. Nu vreau ca Percey şi Hale să fie mutaţi până nu aflăm ce pregăteşte."

Îi relată poliţistului ce îi ceruse Rhyme.

– Bine, încuviinţă el. Mă ocup. Adică... Vreţi să transporte cadavrul *aici.*

– Da. Acum.

„Spune-le să-l aducă mai repede, Sachs, zise Rhyme. Oftă. Asta-i rău. Foarte rău."

Iar Sachs avu sentimentul neliniştitor că mâhnirea bruscă a lui Rhyme nu era pentru omul care tocmai murise, oricine ar fi fost el, ci pentru cei care puteau urma la rând.

Oamenii cred că puşca este cel mai important instrument al unui lunetist, dar se înşală. Luneta e cea mai importantă.

Cum îi spunem, Soldat? Îi spunem vedere telescopică? *Îi spunem* 'scop?

Nu, domnule. E luneta. *Acesta este un Redfield, cu o variabilă trei-cu-nouă, cu fire reticulare. Nu există ceva mai bun, domnule.*

Luneta pe care Stephen o montase deasupra Modelului 40 avea o lungime de 35 de centimetri şi cântărea cam 350 de grame. Se potrivea cu acest tip de puşcă, având numere de serie corespunzătoare, şi fusese reglată cu mare grijă. Paralaxa fusese fixată de optician din fabrică, astfel încât firele reticulare

poziționate pe inima unui om aflat la 500 de metri distanță să nu se miște perceptibil atunci când lunetistul își rotea capul de la stânga la dreapta. Observarea era atât de comodă încât reculul împingea vizorul la un milimetru de sprânceana lui Stephen, fără să-i atingă vreun fir.

Luneta Redfield era neagră și subțire, iar Stephen o ținea învelită în catifea, așezată în polistiren, în cutia de chitară.

Acum, ascuns în iarbă, la vreo 300 de metri de hangarul și birourile Hudson Air, Stephen înfileta tubul negru al lunetei perpendicular pe pușcă (se gândea mereu la crucifixul tatălui său vitreg când făcea asta); tubul greu se fixă cu un clic. Înșurubă mânerele.

Soldat, ești un lunetist bun?

Da, domnule, sunt cel mai bun.

Ce atuuri ai?

Domnule, sunt într-o formă fizică excelentă, sunt meticulos, sunt dreptaci, am vedere 20/20, nu fumez, nu beau și nu iau nici un fel de droguri, pot sta nemișcat ore întregi și motivul pentru care trăiesc este să trag gloanțe în dosul inamicului.

Se cuibări mai bine în grămada de frunze și iarbă.

Poate că sunt viermi pe aici, se gândi el. Dar deocamdată nu simțea că i se face pielea ca de găină. Avea o misiune și asta îi ocupa mintea în întregime.

Stephen luă pușca în brațe și adulmecă mirosul de ulei mineral, venind de la carcasa de metal în care era țeava, și de ulei de copite cu care era unsă cureaua, atât de uzată și moale că parcă era de angora. Modelul 40 era o pușcă NATO de 7,62 de milimetri, cântărind trei kilograme și jumătate. Rezistența trăgaciului era în general între unu și două kilograme-forță, dar Stephen o fixase ceva mai sus pentru că avea degete puternice. Arma era eficientă la 900 de metri, deși ucisese și la mai mult de 1 100 de metri.

Stephen o cunoştea în detaliu. În echipele de lunetişti, îi spusese tatăl său vitreg, lunetiştii nu sunt autorizaţi să demonteze ei înşişi puşca, iar bătrânul nu-l lăsa să facă asta singur. Dar aceasta era o regulă a bătrânului care nu i se părea dreaptă lui Stephen, astfel încât, într-un moment de sfidare care nu-l caracteriza, învăţase singur, în secret, cum să demonteze o armă, cum să o curețe, să o repare şi chiar să fabrice singur părţile care trebuiau ajustate sau înlocuite.

Cercetă Hudson Air prin lunetă. Nu o vedea pe Soţie, deşi ştia că era acolo sau urma să vină. Ascultând conversaţia înregistrată de pe telefonul birourilor Hudson Air, Stephen o auzise spunându-i cuiva pe nume Ron că îşi schimbaseră planurile; în loc să se ducă la casa aflată sub protecţie, urmau să se îndrepte spre aeroport pentru a găsi nişte mecanici care să lucreze la avion.

Târându-se pe burtă, Stephen înaintă până ce ajunse într-o zonă uşor mai ridicată, încă ascunsă de copaci şi iarbă, dar cu o vedere mai bună asupra hangarului, birourilor şi parcării din faţa lor, despărţită de el de o pajişte şi de două piste.

Avea un câmp de tragere minunat. Larg. Puţine obstacole. Toate intrările şi ieşirile erau uşor de ţintit din acel punct.

În faţa uşii stăteau doi oameni. Unul era un poliţist local. Celălalt era o femeie – cu părul roşu care îi ieşea de sub o şapcă de baseball. Foarte drăguţă. Era poliţistă în haine civile. Văzu conturul unui Glock sau Sig-Sauer prins de coapsă. Ridică telemetrul şi poziţionă imaginea scindată pe părul roşu al femeii. Învârti un inel până ce imaginile se contopiră perfect.

Trei sute de metri.

Puse jos telemetrul, ridică puşca şi ochi femeia, fixând reticulele din nou pe părul acesteia. Îi privi faţa frumoasă. Îl tulbura frumuseţea ei. Nu-i plăcea. Nu *o* plăcea. Se întrebă de ce.

Iarba foşni în jurul lui. Se gândi: *Viermi*.

Începea să i se facă pielea ca de găină.

Chipul din fereastră...

Fixă firele reticulare pe pieptul ei.

Senzația de piele de găină dispăru.

Soldat, care e mottoul lunetistului?

„O șansă, un glonț, o victimă", domnule.

Vremea era excelentă. Bătea un vânt slab dinspre dreapta, cu șase kilometri pe oră, se gândi el. Aerul era umed, ceea ce avea să prelungească traiectoria glonțului. Până la țintă, terenul era uniform, iar curenții de convecție erau moderați.

Se strecură înapoi după dâmb și curăță puşca Model 40 cu o tijă ce avea în cap o bucată de pânză din bumbac moale. Arma trebuie mereu curățată înainte de utilizare. Cea mai mică urmă de umezeală sau de ulei poate să devieze traiectoria cu câțiva centimetri. Făcu apoi un nod din cureaua armei și se întinse în adăpost.

Stephen încărcă arma cu cinci cartușe M-118 de calitate, fabricate la renumitul arsenal din Lake City. Gloanțele înseși erau un model aerodinamic de 11,18 grame care lovea ținta cu viteza de 0,8 kilometri pe secundă. Dar, cumva, Stephen le modificase forma. Făcuse o gaură până în interior, le umpluse cu un explozibil și apoi înlocuise învelișul standard cu unul ceramic, care trecea prin majoritatea vestelor antiglonț.

Despături un ștergar subțire și îl întinse pe pământ pentru a pune în el cartușele goale. Mai strânse o dată cureaua în jurul bicepsului drept și puse umărul ferm pe pământ, ținând brațul perfect perpendicular cu solul – un suport de oase. „Sudă" apoi obrazul și degetul mare drept de patul armei, deasupra trăgaciului.

Începu să studieze încet câmpul de tragere.

Era greu să vadă înăuntru, în birouri, dar lui Stephen i se păru că o zărește pe Soție.

Da! Ea era.

Stătea în spatele unui bărbat înalt, cu părul cârlionțat, îmbrăcat într-un costum alb, șifonat. Avea o țigară în mână. Un bărbat tânăr îmbrăcat în costum și cu o insignă la curea îi trase mai încolo, în afara razei lui vizuale.

Răbdare... va veni imediat. Habar nu au că ești aici. Poți aștepta întreaga zi. Atâta vreme cât viermii...

Iarăși lumini de girofar.

O ambulanță intră în trombă în parcare. Polițista cu păr roșu o văzu. În privire i se citi emoția. Fugi înspre vehicul.

Stephen respiră adânc.

O șansă...

Ajustează-ți arma, Soldat.

Durata normală pentru declanșare la trei sute de metri este de trei minute, domnule. Apăsă pe dispozitivul optic, astfel încât țeava să fie ușor îndreptată în sus pentru a lua în considerație gravitația.

Un glonț...

Calculează vântul de travers, Soldat.

Domnule, știu formula de calcul. Stephen se gândi iute: Ceva mai puțin de un minut de frecare cu aerul. Își potrivi luneta corespunzător.

Sunt gata, domnule.

O victimă...

O rază de soare se ivi de după un nor și lumină intrarea în birouri. Stephen începu să respire încet și regulat.

Avea noroc; viermii nu se apropiau de el. Iar de la ferestre nu-l privea nici un chip.

11

Medicul ieşi din ambulanță.

Ea îl salută din cap.

– Sunt ofițerul Sachs.

Bărbatul îşi îndreptă burta proeminentă spre ea şi îi spuse:

– Deci tu ai comandat pizza? apoi chicoti.

Sachs oftă.

– Ce s-a întâmplat? se interesă ea.

– Ce s-a întâmplat? Cu el? S-a trezit că e mort, asta s-a întâmplat. O cercetă din cap până în picioare şi dădu din cap. Ce fel de poliţistă eşti? Nu te-am mai văzut pe aici.

– Sunt din oraş.

– A, din oraş. E din oraş. Păi, mai bine te-aş întreba, adăugă el grav, dacă ai văzut un cadavru până acum!

Uneori trebuie să cedezi puțin. Ia timp să înveți cum şi în ce măsură, dar e o lecție importantă, uneori necesară. Ea zâmbi.

– Ştii, avem o situație critică aici. Aş aprecia foarte mult dacă ne-ai ajuta. Mi-ai putea spune unde l-ai găsit?

El îi studie sânii o clipă.

– Te întreb dacă ai mai văzut cadavre pentru că ăsta e ceva ieşit din comun. Pot să fac eu ce e de făcut, să aflu ce e de aflat.

– Mulţumesc. Ajungem şi la asta. Acum, din nou, unde a fost găsit?

– Într-un tomberon dintr-o parcare la o aruncătură de...

– La trei kilometri, adăugă o altă voce.

– Hei, Jim, zise medicul.

Sachs se întoarse. Minunat. Era polițistul local. Cel care flirtase cu ea pe pistă. Se îndrepta spre ambulanță.

– Bună, frumoaso. Eu sunt, din nou. Cum mai e cu banda galbenă, mai rezistă? Ce-ai acolo, Earl?

– Un cadavru fără mâini. Earl deschise ușa, intră și desfăcu fermoarul sacului. Podeaua ambulanței se umplu de sânge.

– Ups, clipi Earl. Ia zi, Jim, când termini treaba, vrei niște spaghete?

– Poate niște picioare de porc.

– E o idee.

Rhyme intră pe fir.

„Sachs, ce se întâmplă acolo? Au adus cadavrul?"

– Da. Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Îi zise doctorului: *Trebuie* să ne apucăm de treabă. Ai cumva idee cine e?

– Nu avea nimic la el care să-l identifice. Nici o persoană nu e dată dispărută.

– Ar putea fi polițist?

– Nu. Nu-l cunosc, zise Jim. Îl cunoști tu, Earl?

– Nu. De ce?

Sachs nu răspunse. Continuă:

– Trebuie să-l examinez.

– Bine, domnișoară, zise Earl. Ce-ai zice să-ți dau o mână de ajutor?

– La dracu', zise polițistul. Se pare că *el* are nevoie de o mână. Chicoti; doctorul chicoti și el ca un râmător.

Ea urcă în spatele ambulanței și desfăcu fermoarul de tot.

Văzând că nu avea de gând să le cadă în brațe și nici măcar să flirteze cu ei, cei doi nu avură de ales și continuară să o tachineze.

– Problema e că asta nu e chestie cu care să fii obişnuită, îi spuse Earl. Hei, Jim, arată la fel de rău ca ăla de săptămâna trecută?

– Capul ăla pe care l-am găsit? Poliţistul medită: La dracu', mai bine să găsesc un cap proaspăt în fiecare zi decât unul care a zăcut o lună. Ai văzut vreodată un mort care a zăcut o lună, frumoaso? Nu, nu e ceva mai scârbos. Lasă un cadavru în apă trei-patru luni şi nu-i nici o problemă – rămân mai ales oasele. Dar dacă dai de unul care putrezeşte de o lună...

– Scârbos, zise Earl. Câh.

– Ai văzut vreodata aşa ceva, frumoaso?

– Aş aprecia dacă te-ai opri, Jim, îi răspunse ea absentă poliţistului.

– Unul de-o lună?

– „Frumoaso."

– Da, sigur, îmi cer scuze.

„Sachs, răbufni Rhyme, ce dracu' se petrece?"

– Nu e identificat, Rhyme. Nimeni nu are nici cea mai vagă idee cine e. Mâinile i-au fost tăiate cu un fierăstrău cu lamă subţire.

„Percey e în siguranţă? Şi Hale?"

– Sunt în birou. Banks e cu ei. Nu se apropie de geam. Ce se mai aude de vehiculul blindat?

„Ar trebui să ajungă acolo în zece minute."

– Vorbeşti singură, frumoa... doamnă ofiţer?

Sachs cercetă cadavrul bietului om. Bănui că mâinile îi fuseseră tăiate imediat după ce murise, sau în timp ce murea, din cauza cantităţii mari de sânge. Îşi puse mănuşile de latex.

– E ciudat, Rhyme. De ce i-a înlăturat doar parţial organele prin care poate fi identificat?

Dacă nu au suficient timp să se debaraseze complet de un cadavru, criminalii fac să nu mai poată fi recunoscut şi îi înlătură principalele puncte de identificare: mâinile şi dinţii.

„Nu ştiu, răspunse criminalistul. Nu e felul Dansatorului să fie neglijent, chiar dacă se grăbea. Cu ce e îmbrăcat?"

– Doar lenjerie. La locul crimei nu s-au găsit haine sau altceva care să-l identifice.

„De ce, medită Rhyme, l-a ales Dansatorul pe el?"

– *Dacă* asta e opera Dansatorului.

„Câte cadavre au mai fost găsite aşa în Westchester?"

– Dacă ne-am lua după localnici, zise ea abătută, câte două pe săptămână.

„Spune-mi despre cadavru. Cauza morţii?"

– Ai aflat cauza decesului? îi strigă ea rotunjorului Earl.

– Strangulare, zise el.

Dar Sachs observă imediat că pe suprafaţa interioară a pleoapelor nu existau hemoragii. Iar limba era intactă. Cele mai multe dintre victimele care sunt strangulate îşi muşcă limba în cursul atacului.

– Nu prea cred.

Earl îi aruncă încă o privire lui Jim şi pufni:

– Ba bine că nu. Uită-te la linia aia roşie de pe gât. Se numeşte semnul strangulării, frumoaso. Ştii ceva, nu putem să-l ţinem aici la nesfârşit. Mortăciunile încep să duhnească pe o asemenea vreme. Ăsta e un miros pe care n-ai cum să-l mai fi întâlnit.

Sachs se încruntă.

– Nu a fost strangulat.

Săriră amândoi la ea:

– Frumoa... Doamnă ofiţer, ăsta e semnul strangulării, zise Jim, poliţistul. Am văzut cu sutele.

– Nu, nu, insistă ea. Criminalul probabil că i-a smuls un lănţişor.

Rhyme interveni:

„Probabil că aşa e, Sachs. Primul lucru pe care îl faci când vrei ca un cadavru să nu fie identificat e să te debarasezi de bijuterii. Probabil că era o iconiţă, poate gravată. Cine e acolo cu tine?"

– Doi cretini, zise ea.

„Aha. Deci, care e cauza morţii?"

După o cercetare rapidă, găsi rana.

– O lovitură de piolet sau de cuţit cu lama îngustă în ceafă.

Silueta rotundă a medicului se ivi în uşă.

– Am fi găsit şi noi asta, se apără el. Adică, am venit în grabă aici, din cauza voastră.

Rhyme îi ceru lui Sachs:

„Descrie-l."

– E supraponderal, are guşă. Multă grăsime.

„E bronzat?"

– Doar pe braţe şi pe tors. Nu şi pe picioare. Are unghii, netăiate şi un cercel ieftin – din oţel, nu din aur. Chiloţii sunt Sears şi are găuri în ei.

„Bine, pare a fi un muncitor, zise Rhyme. Sau vreun curier. Facem progrese. Verifică-i esofagul."

– Poftim?

„Dacă a înghiţit portofelul sau ceva documente. Dacă vrei ca un cadavru să nu fie identificat timp de câteva ore, îi bagi documentele pe gât. Nu sunt găsite decât la autopsie."

De afară se auziră râsete.

Cărora Sachs le puse punct repede când apucă falca bărbatului, o deschise şi băgă mâna înăuntru.

– Dumnezeule, murmură Earle. Ce faci?

– Nu-i nimic aici, Rhyme.

„Mai bine taie-l. Gâtul. Să poți să ajungi mai jos."

Sachs fusese contrariată și înainte de unele cereri mai macabre ale lui Rhyme. De data aceasta, îi privi pe băieții care rânjeau în spatele ei, luă briceagul pe care îl ținea în mod ilegal în buzunarul jeanșilor și îl deschise.

Celor doi le pieri rânjetul.

– Ce vrei să faci, frumoaso?

– O operație. Trebuie să văd înăuntru.

Ca și cum făcea asta în fiecare zi.

– Vreau să spun că nu pot duce la medicina legală un cadavru tăiat de vreun polițist de prin New York.

– Atunci fă *tu* asta.

Îi întinse cuțitul.

– Hei, își bate joc de noi, Jim.

Ea ridică din sprâncene și strecură cuțitul în mărul lui Adam, așa cum un pescar scoate mațele unui păstrăv.

– Doamne, Jim, uite-o ce face. Oprește-o!

– Eu sunt afară, Earl. N-am văzut nimic.

Polițistul se îndepărtă.

Amelia termină de făcut incizia, se uita înăuntru și oftă.

– Nimic.

„Ce dracu' urmărește? întrebă Rhyme. Să ne gândim... Dar dacă nu-l interesează identificarea cadavrului? Dacă l-ar fi interesat, ar fi scos și dinții. Dacă încearcă să ne ascundă altceva?"

– Ceva de pe mâinile victimei? sugeră Sachs.

„Poate, răspunse Rhyme. Ceva ce nu putea șterge cu ușurință. Ceva care ne-ar spune ce coace."

– Ulei? Grăsime?

„Poate că transporta combustibil pentru avion, zise Rhyme. Sau poate că aducea mâncare – poate că mâinile îi miroseau a usturoi."

Sachs aruncă o privire în jurul aeroportului. Erau zeci de şoferi care aduceau combustibil, echipaje de sol, mecanici, constructori care ridicau o aripă nouă la unul dintre terminale.

Rhyme continuă:

„E un tip masiv?"

– Da.

„Probabil că a transpirat azi. Poate că s-a şters pe cap. Ori s-a scărpinat."

„Şi eu am făcut asta toată ziua", se gândi Sachs şi simţi nevoia să-şi bage mâna în păr, să se scarpine aşa cum făcea mereu când se simţea frustrată şi tensionată.

„Verifică-i scalpul, Sachs. În păr."

Ea făcu întocmai.

Şi apoi găsi.

– Văd nişte urme de culoare. Albastru. Şi alb. Pe păr şi pe piele. O, la naiba, Rhyme! E vopsea! E zugrav. Sunt vreo douăzeci de constructori aici.

„Linia de la gât, continuă Rhyme. Dansatorul i-a smuls legitimaţia."

– Dar poza l-ar da de gol.

„La dracu', probabil că e acoperită cu vopsea sau a falsificat-o cumva. E undeva în zonă, Sachs! Pune-i pe Percey şi pe Hale să stea întinşi pe podea. Pune pe cineva să-i păzească şi trimite-i pe toţi să-l caute pe Dansator. SWAT e pe drum."

Probleme.

O privea pe poliţista cu păr roşu care se urcase în ambulanţă. Prin luneta Redfield nu putea vedea clar ce face. Dar avu brusc un sentiment de nelinişte.

Simţea că ea întreprindea ceva în legătură cu *el*. Ceva care îl expunea, care avea să-l dea în vileag.

Viermii se apropiau. Chipul din fereastră, chipul ca un vierme, îl privea.

Stephen se înfioră.

Ea sărise din ambulanță, cercetând zona.

Ceva se întâmplă, Soldat.

Îmi dau seama, domnule.

Roșcata începu să strige ordine la ceilalți polițiști. Cei mai mulți o priveau, o ascultau cu gravitate, apoi se uitau în jur. Unul fugi spre mașină, apoi un al doilea.

Văzu fața drăguță a femeii cu păr roșu și ochii ei ca niște viermi cercetând aeroportul. Fixă reticulele pe sânii ei perfecți. Oare ce găsise? Ce căuta?

Se oprise și vorbea singură.

Nu, nu singură. Vorbea într-o cască. Felul în care asculta, apoi încuviința părea că asculta ordinele cuiva.

Cine? se întrebă el.

Cineva care și-a dat seama că sunt aici, se gândi Stephen.

Cineva care e pe urmele mele.

Cineva care mă privește pe fereastră și dispare apoi imediat. Care poate să treacă prin ziduri și să intre prin crăpături, apropiindu-se pe furiș, găsindu-mă.

Un fior pe șira spinării – de fapt, chiar începu să tremure – și, o clipă, firele reticulare deviară de la polițista cu păr roșu, iar el pierdu complet controlul lunetei.

Ce dracu' a fost asta, Soldat?

Nu știu, domnule.

Când o fixă iar, văzu cât de gravă era situația. Arăta spre furgoneta zugravului pe care tocmai o furase. Era garată la vreo șaizeci de metri de el, într-o parcare mică, rezervată camioanelor șantierului.

Oricine era cel cu care vorbea roșcata, acesta găsise cadavrul zugravului și descoperise în ce fel intrase în aeroport.

Viermele se apropia. Îi simțea umbra, dâra rece și lipicioasă.

Piele de găină. Viermi care i se urcau pe picior... viermi care îi coborau pe gât...

Ce să fac? se întrebă.

O șansă... un glonț...

Erau atât de aproape, Soția și Prietenul. Ar fi putut să termine treaba chiar în acel moment. Nu i-ar fi luat decât cinci secunde. Poate că erau chiar siluetele lor, cele care stăteau în geam. Silueta aceea... Sau cealaltă... Dar Stephen știa că, dacă ar fi tras prin geam, toată lumea avea să se întindă la podea. Dacă nu o ucidea pe Soție din prima încercare, strica totul.

Trebuie ca ea sa fie afară. Trebuie să-i scot din ascunzătoare pe câmpul de tragere. Acolo nu am cum să ratez.

Nu avea timp. Timp! *Gândește-te!*

Dacă vrei căprioara, pune-i în pericol puiul.

Stephen începu să respire încet. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Își alese ținta. Începu să apese, imperceptibil, pe trăgaci. Glonțul țâșni din Modelul 40.

Bubuitura răsună pe câmp și toți polițiștii se trântiră la pământ, scoțându-și armele.

O altă împușcătură, și un al doilea nor de fum țâșni din motorul aflat în partea posterioară a avionului argintiu din hangar.

Polițista cu păr roșu, și ea cu pistolul în mână, se târa pe pământ, căutând adăpost. Privi cele două găuri fumegânde din avion, apoi cercetă iar zona, cu Glock-ul pregătit de tragere.

Să o elimine?

Da? Nu?

Nu, Soldat. Rămâi fixat pe țintă.

Trase din nou. Explozia găuri iar avionul într-o parte.

Calm. O altă împușcătură. Umărul ricoșă, miros dulce de praf de pușcă ars. Un geam al carlingii explodă.

Asta era lovitura de grație.

Brusc o văzu – pe Soție – împingându-se spre ușă, luptându-se cu polițistul cel tânăr și blond care încerca să o rețină.

Încă nu era o țintă. *Fă-o să înainteze.*

Apăsă. Un alt glonț pătrunse în motor.

Soția, cuprinsă de groază, se eliberă și fugi în jos pe scări, spre hangar, ca să închidă porțile, să-și protejeze puiul.

Încărcă.

Fixă reticulele pe pieptul ei în timp ce ea păși pe pământ și o lua la fugă.

Țintă completă, avans la tragere de o sută de milimetri, calculă Stephen automat. Mută ținta în fața ei. Trase exact când polițistul blond o smuci și amândoi se lăsară în jos, după un mic dâmb. Ratase. Și erau suficient de bine adăpostiți ca să nu-i nimerească.

Se mișcă, Soldat. Te încercuiesc.

Am înțeles, domnule, să trăiți.

Stephen cercetă pistele. Apăruseră alți polițiști. Se târau spre mașini. O mașină se îndrepta în viteză chiar spre el, era la doar cincizeci de metri distanță. Stephen doborî blocul motor cu o singură împușcătură. De sub capotă țâșniră aburi, iar mașina încetini și se opri.

Fii calm, își spuse.

Suntem pregătiți de evacuare. Avem nevoie doar de o împușcătură bună.

Auzi câteva focuri de armă. Se uită din nou la roșcată. Era în poziție de atac, cu pistolul îndreptat în direcția lui, căutându-i licărirea de la gura țevii. Sunetul împușcăturii nu avea cum să o ajute, cu siguranță; de aceea nu folosea niciodată amortizoare. Sursa zgomotelor puternice e la fel de greu de depistat ca și cea a sunetelor slabe.

Polițista cu păr roșu stătea în picioare, cercetând orizontul.

Stephen bloca percutorul Modelului 40.

Amelia Sachs văzu o scânteiere slabă şi îşi dădu seama unde era Dansatorul pe Coşciug.

Într-o pădurice, la vreo trei sute de metri distanţă. Luneta reflectase o lucire a norilor palizi de pe cer.

– Acolo! strigă ea către cei doi poliţişti care stăteau înghesuiţi într-o maşină.

Agenţii porniră derapând prin spatele unui hangar pentru a-l încolţi.

„Sachs, strigă Rhyme în cască. Ce..."

– Dumnezeule, Rhyme, e aici şi trage în avion!

„Poftim?"

– Percey încearcă să ajungă la hangar. Trage cu gloanţe explozibile. Trage ca să o scoată din adăpost.

„Stai ascunsă, Sachs. Dacă Percey vrea să se sinucidă, e treaba ei. Dar tu stai ascunsă!"

Ea transpirase de furie, mâinile îi tremurau, inima îi bătea cu putere. Simţi un fior de panică pe şira spinării.

– Percey! strigă Sachs.

Femeia se eliberase din strânsoarea lui Jerry Banks şi era în picioare. O luase la fugă spre poarta hangarului.

– Nu!

Dumnezeule.

Privirea lui Sachs era ţintită asupra locului unde zărise lucirea lunetei Dansatorului.

Prea departe, e prea departe, se gândi ea. Nu pot să ţintesc nimic la distanţa asta.

Dacă stai calmă, poţi. Mai ai unsprezece gloanţe. Nu bate vântul. Singura problemă e traiectoria. Ţinteşte sus şi lasă-te în jos.

Văzu câteva frunze zburând în sus când Dansatorul trase din nou.

O clipă mai târziu, un glonț trecu la câțiva milimetri de fața ei. Simți unda de șoc și auzi plesnitura când glonțul, care zbura cu de două ori viteza sunetului, arse aerul din jurul ei.

Scoase un icnet slab și se trânti pe burtă, speriată.

Nu! Ai avut ocazia să tragi. Înainte să armeze el din nou pușca. Dar acum e prea târziu. A încărcat din nou.

Se uită repede în sus, ridică pistolul, apoi își pierdu răbdarea. Cu capul în jos, cu pistolul Glock îndreptat spre copaci, trase cinci focuri rapid.

Dar ar fi putut la fel de bine să tragă în gol.

Haide. Ridică-te. Ține și trage. Mai ai încă șase plus două cartușe la curea.

Însă gândul că glonțul îi trecuse pe la urechi o țintui la pământ.

Fă-o! își porunci singură.

Dar nu fu în stare.

Sachs nu avu decât curajul să ridice capul câțiva milimetri – suficient cât să-i vadă pe Percey Clay îndreptându-se în goană spre ușa hangarului și pe Jerry Banks ajungând-o din urmă. Tânărul detectiv o trânti la pământ în spatele unui generator pe roți. Aproape simultan cu ecoul bubuiturii scoase de pușca Dansatorului pe Coșciug se auzi zgomotul surd al glonțului care îl lovi pe Banks. Acesta se învârti precum un bețiv, iar sângele țâșni ca un nor în jurul său.

Și, pe chipul lui, mai întâi surpriză, apoi uimire, apoi nimic în timp ce se prăbușea pe betonul umed.

12

– Da? întrebă Rhyme.

Lon Sellitto închise telefonul.

– Încă nu ştiu. Cu privirea pierdută pe fereastra casei lui Rhyme, bătând nervos în geam. Şoimii se întorseseră pe pervaz, dar aveau ochii aţintiţi spre Central Park, ignorând în mod ciudat zgomotul.

Rhyme nu-l văzuse niciodată aşa de supărat pe detectiv. Faţa lui ca o gogoaşă, cu pete de sudoare, era palidă. Un criminalist ce intrase în legendă, Sellitto era de obicei imperturbabil. Fie că vorbea cu familiile victimelor sau căuta neobosit puncte slabe în alibiul suspectului, se concentra întotdeaua asupra lucrului pe care-l avea de făcut. În acea clipă însă, gândurile lui păreau la kilometri distanţă, la Jerry Banks care tocmai era operat – poate că era pe moarte – într-un spital din Westchester. Era ora trei după-amiaza într-o zi de sâmbătă, iar Banks se găsea în sala de operaţii de o oră.

Sellitto, Sachs, Rhyme şi Cooper erau toţi acasă la Rhyme, în laboratorul de la parter. Dellray urma să se asigure că locuinţa pentru protecţia martorilor era gata şi să stea de vorbă cu noua dădacă cu care cei de la NYPD îl înlocuiseră pe Banks.

La aeroport îl urcaseră pe tânărul detectiv într-o ambulanţă – aceeaşi în care se afla şi zugravul mort cu mâinile

tăiate. Doctorul, Earl, încetase să mai facă pe nebunul şi făcuse tot ce îi stătea în putinţă pentru a opri hemoragia lui Banks. Apoi gonise nebuneşte cu detectivul palid şi inconştient până la spitalul de urgenţe, la câţiva kilometri distanţă.

Agenţii FBI din White Plains îi urcaseră pe Percey şi pe Hale într-un vehicul blindat şi se îndreptaseră spre sud, către Manhattan, folosind tehnici de pierdere a urmei în trafic. Sachs se ocupase de noul loc al crimei: cercetase postul lunetistului, furgoneta zugravului şi maşina cu care fugise Dansatorul – o camionetă a firmei de catering. O găsiseră nu departe de locul unde fusese ucis zugravul şi unde, bănuiau ei, îşi ascunsese maşina cu care ajunsese în Westchester.

Apoi se întorsese în grabă cu probele în Manhattan.

– Cum stăm? îi întrebă Rhyme pe ea şi pe Cooper. Ai găsit nişte tuburi?

Tot pipăindu-şi o unghie ruptă, Sachs îi explică:

– N-a mai rămas nimic din ele. Erau cartuşe explozive.

Părea foarte înspăimântată, cu o privire neliniştită.

– E Dansatorul. Nu numai că ucide, dar posibilele probe se şi autodistrug.

Sachs împinse o pungă de plastic.

– Uite ce a rămas dintr-un glonţ. L-am curăţat de pe un perete.

Cooper vărsă conţinutul pe o tavă de examinare din porţelan. Îl agită.

– Cu vârf ceramic. Vestele antiglonţ sunt inutile.

– De cea mai bună calitate, nenorocitul, completă Sellitto.

– Dansatorul nu lucrează cu orice, zise Rhyme.

Se auziră zgomote la uşă şi Thom îi conduse pe cei doi agenţi FBI în încăpere. În spatele lor se aflau Percey Clay şi Brit Hale.

Percey îl întrebă pe Sellitto:

– Cum se simte? Ochii ei negri cercetară încăperea; era conştientă de răceala cu care o primeau, dar nu păru deranjată. Jerry, vreau să zic.

Sellitto nu-i răspunse.

Interveni Rhyme:

– E încă în operaţie.

Avea faţa şifonată şi părul mai încâlcit decât îl avusese de dimineaţă.

– Sper că va fi bine.

Amelia Sachs se întoarse spre Percey şi îi spuse pe un ton rece:

– Ce-ai zis?

– Am zis că sper că va fi bine.

– *Speri?* Poliţista se aplecă spre ea, apropiindu-se. Femeia cea scundă nu se clinti din loc în timp ce Sachs continuă: E puţin cam târziu, nu crezi?

– Care-i problema ta?

– Asta ar trebui să te întreb eu pe tine. Din cauza ta a fost împuşcat.

– Hei, doamnă ofiţer, zise Sellitto.

Stăpână pe sine, Percey zise:

– Nu eu i-am spus să fugă după mine.

– Dacă nu era el, erai moartă.

– Poate. Nu ştim asta. Îmi pare rău că a fost rănit. Eu...

– Şi cât de rău îţi pare?

– Amelia, rosti Rhyme aspru.

– Nu, vreau să ştiu *cât* de rău. Îţi pare suficient de rău ca să donezi sânge? Să-l plimbi cu căruciorul dacă nu va mai putea merge? Să ţii un discurs funebru dacă moare?

Rhyme pufni:

– Sachs, ia-o mai uşor! Nu e vina ei.

Sachs bătu din palme şi îşi puse mânile în şolduri:

– Nu?

– Dansatorul a fost mai iute decât noi.

Sachs continuă, privind fix în ochii negri ai lui Percey.

– Jerry vă păzea. Când ai fugit în linia focului, oare ce te-ai gândit că va face?

– Nu m-am gândit, bine? Am reacţionat pur şi simplu.

– Doamne!

– Hei, doamnă ofiţer, zise Hale, poate că acţionaţi mai cu calm sub stres decât unii dintre noi. Dar nu suntem obişnuiţi să se tragă în noi.

– Atunci ar fi trebuit să stea la adăpost. În birou. Acolo unde i-am spus să stea.

Percey păru că bate uşor în retragere când continuă:

– Mi-am văzut avionul pus în pericol. Am reacţionat. Poate că pentru voi e ca şi cum ţi-ai vedea partenerul rănit.

Hale întări:

– A făcut ceea ce ar fi făcut orice pilot.

– Exact, spuse Rhyme. Asta spun şi eu, Sachs. Aşa lucrează Dansatorul.

Dar Amelia Sachs nu voia să renunţe.

– În primul rând, ar fi trebuit să fiţi în locuinţa pentru protecţia martorilor. Nu ar fi trebuit să veniţi la aeroport.

– Asta a fost vina lui Jerry, zise Rhyme, începând să-şi piardă cumpătul. Nu l-a autorizat nimeni să schimbe locul.

Sachs se uită la Sellitto, care era partenerul lui Banks de doi ani. Dar se părea că nu avea de gând să ia apărarea tânărului.

– Mi-a făcut o mare plăcere, zise Percey Clay sec, întorcându-se spre uşă. Dar trebuie să mă întorc la aeroport.

– Ce? reuşi Sachs să pronunţe cu greu. Ai înnebunit?

– E imposibil, zise Sellitto ieşind din starea de prostraţie.

– Era destul de grav că trebuia să-mi pregătesc avionul pentru zborul de mâine. Acum trebuie să repar şi pagubele. Şi, pentru că se pare că toţi mecanicii autorizaţi din Westchester sunt nişte laşi nenorociţi, va trebui să mă ocup eu însămi.

– Doamnă Clay, începu Sellitto, nu e o idee bună. În casa pentru protecţia martorilor veţi fi în siguranţă, dar nu putem să vă garantăm integritatea fizică în nici un alt loc. O să staţi acolo până luni, o să...

– Luni, sări ea. O, nu! Nu înţelegeţi! Voi pilota avionul mâine-noapte – zborul pentru U.S. Medical.

– E imposibil...

– O întrebare, zise Sachs cu o voce rece ca gheaţa. Mi-ai putea spune pe cine exact vrei să mai omori?

Percey făcu un pas în faţă. Izbucni:

– La naiba, azi-noapte mi-am pierdut soţul şi pe unul dintre cei mai buni angajaţi. Nu am de gând să-mi pierd şi compania. Nu-mi puteţi spune unde să merg şi unde să nu merg. Decât dacă mă arestaţi.

– Bine, zise Sachs şi într-o clipită cătuşele atârnau de încheieturile înguste ale mâinilor femeii. Eşti arestată.

– Sachs, strigă Rhyme supărat. Ce faci? Desfă-i cătuşele! Acum!

Sachs se întoarse ca să stea faţă în faţă cu el şi rosti pe acelaşi ton:

– Eşti civil. Nu-mi poţi da ordine.

– Dar eu pot, zise Sellitto.

– Hm, zise ea inflexibilă. Eu fac arestările, domnule detectiv. Nu ai cum să mă împiedici. Doar procurorul poate renunţa la un caz.

– Ce înseamnă porcăria asta? izbucni Percey, accentul ei tărăgănat reîntorcându-se plin de forţă. Pentru ce mă arestezi? Pentru că sunt martor?

– Te acuz de punere în pericol fără discernământ, iar dacă Jerry moare, atunci va fi omucidere din neglijenţă. Sau poate chiar crimă.

Hale îşi luă inima în dinţi şi spuse:

– Ascultaţi-mă. Nu prea mi-a plăcut tonul pe care l-aţi folosit cu ea toată ziua. Dacă o arestaţi, va trebui să mă arestaţi şi pe mine...

– Nu-i nici o problemă, zise Sachs, apoi îl întrebă pe Sellitto: Îmi poţi da cătuşele tale?

– Ofiţer, ajunge cu porcăria asta, mormăi el.

– Sachs, strigă Rhyme, nu avem timp pentru aşa ceva! Dansatorul e pe aici, pe undeva, şi chiar acum plănuieşte un nou atac.

– Dacă mă arestezi, spuse Percey, în două ore voi fi eliberată.

– Atunci, în două ore şi zece minute o să fii moartă. Ceea ce ar fi treaba ta...

– Ofiţer, se răsti Sellitto, stai pe gheaţă subţire în chestiunea asta.

– ... dacă nu ai avea obiceiul să iei şi pe alţii cu tine.

– Amelia, zise Rhyme cu severitate.

Se întoarse către el. De obicei îi spunea „Sachs"; a-i spune pe numele mic acum era ca şi cum ar fi pălmuit-o.

Lanţurile de la încheieturile osoase ale lui Percey zăngăniră. La fereastră, şoimul îşi deschise aripile. Nimeni nu zise nimic.

În cele din urmă, pe un ton rezonabil, Rhyme luă cuvântul:

– Scoate-i, te rog, cătuşele şi lasă-mă câteva clipe singur cu ea.

Sachs ezită. Faţa ei era o mască lipsită de expresie.

– Te rog, Amelia, zise Rhyme, încercând din răsputeri să-şi păstreze calmul.

Fără să scoată un cuvânt, ea recuperă cătuşele.

Toată lumea ieşi din încăpere.

Percey își frecă încheieturile, apoi scoase sticluța din buzunar și luă o înghițitură.

– Vrei să închizi ușa? o rugă Rhyme pe Sachs.

Dar ea nu-i aruncă decât o privire și continuă să meargă pe coridor. Hale fu cel care închise ușa masivă.

Pe hol, Lon Sellitto sună din nou să întrebe de Banks. Era încă în operație, iar asistenta de pe etaj nu vru să-i dea mai multe amănunte.

Sachs primi vestea, încuviințând încet. Se duse la fereastra cu vedere spre aleea din spatele casei lui Rhyme. Lumina cădea oblic pe mâinile ei și își privi unghiile rupte. Își bandajase două degete rănite. „Obiceiuri, se gândi ea. Obiceiuri proaste. De ce nu pot să mă opresc?"

Detectivul veni lângă ea și privi în sus, la cerul cenușiu. Se anunțau alte furtuni de primăvară.

– Doamnă ofițer, zise el vorbind în șoaptă ca să nu-l audă ceilalți. Tipa a dat-o în bară, e adevărat. Dar trebuie să înțelegi – nu e profesionistă. Greșeala noastră a fost că *am lăsat-o* s-o dea în bară și, da, Jerry ar fi trebuit să știe asta. Mă doare s-o spun mai mult decât poți să-ți imaginezi. Dar e greșeala lui.

– Nu, rosti ea printre dinți. Nu înțelegi.

– Ce anume?

Putea oare să zică lucrurilor pe nume? Cuvintele erau atât de grele!

– *Eu* am dat-o în bară. Nu e vina lui Jerry. Își întoarse privirea spre camera lui Rhyme. Și nici a lui Percey. E a mea.

– A ta? La dracu', tu și Rhyme v-ați dat seama că e în aeroport. Ar fi putut să ne lichideze pe toți dacă nu erai tu.

Ea dădu din cap.

– Am văzut... am văzut unde stătea Dansatorul înainte să-l doboare pe Jerry.

– Şi?

– Ştiam exact unde e. Am ţintit. Am...

La dracu'. Era foarte greu.

– Ce vrei să spui, Ofiţer?

– A tras în mine... La dracu'. Am înţepenit. M-am aruncat la pământ. Degetul i se pierdu prin păr, scărpinându-se până ce simţi că îi dă sângele. Opreşte-te. La dracu'.

– Şi? Sellitto nu înţelese. Toată lumea s-a trântit la pământ, nu? Adică, doar e ceva normal.

Se uită pe geam, cu faţa arzându-i de ruşine.

– După ce a tras şi a ratat, am avut la dispoziţie cel puţin trei secunde să trag – ştiam că foloseşte modul foc cu foc. Puteam să trag în el, dar m-am trântit la pământ. Apoi n-am mai avut curaj să mă ridic pentru că ştiam că a încărcat din nou.

Sellitto pufni:

– Ce? Îţi faci probleme pentru că nu te-ai ridicat, fără acoperire, şi că nu ai tras în lunetist? Haide, revino-ţi, Ofiţer... Şi, da, ia stai puţin, aveai pistolul din dotare?

– Mda, aveam...

– Trei sute de metri cu un Glock 9? În visurile tale, poate.

– Poate că nu l-aş fi nimerit, dar aş fi putut să trag suficient de aproape ca să-l ţin la pământ. Şi nu ar fi tras ultimul foc care l-a lovit pe Jerry. La dracu'.

Îşi strânse mâinile şi îşi privi iar unghia de la degetul arătător. Era învineţită din cauza sângelui. Se scărpină din nou.

Roşul strălucitor îi aminti de norul de sânge din jurul lui Jerry Banks şi se scărpină şi mai tare.

– Ofiţer, eu nu mi-aş bate capul cu aşa ceva.

Cum să-i explice? Ce o frământa acum era ceva mai complex decât credea detectivul. Rhyme era cel mai bun criminalist din New York, poate chiar din ţară. Sachs dorea să-l ajungă din urmă, dar ştia că acesta nu avea egal. Pe de altă parte,

trasul la țintă – ca și condusul cu viteză – era unul dintre darurile cu care fusese înzestrată. Era mai bună la tir decât orice bărbat sau femeie din poliție, indiferent de ce mână folosea. Punea monede la o distanță de cincizeci de metri și trăgea, luînd drept țintă lucirea acestora, iar monedele îndoite le făcea cadou finei ei și prietenilor. *Ar fi putut* să-l salveze pe Jerry. La naiba, ar fi putut chiar să-l rănească pe nenorocit!

Era furioasă pe ea însăși, furioasă pe Percey că o pusese într-o asemenea situație.

Furioasă și pe Rhyme.

Ușa se deschise și Percey apăru în prag. Aruncându-i lui Sachs o privire rece, îl rugă pe Hale să intre și el în cameră. Acesta dispăru înăuntru și, câteva minute mai târziu, fu rândul lui Hale să deschidă ușa și să spună:

– Vrea să veniți cu toții înăuntru.

Sachs îi găsi astfel: Percey stătea lângă Rhyme, într-un fotoliu vechi și stricat. Avu o viziune ridicolă cu ei în chip de cuplu căsătorit.

– Facem un compromis, anunță Rhyme. Brit și Percey se vor duce în casa pentru protecția martorilor a lui Dellray. Vor pune pe altcineva să repare avionul. Dar, fie că-l găsim sau nu pe Dansator, am fost de acord să piloteze avionul mâine-noapte.

– Și dacă o arestez pur și simplu? întrebă Sachs aţâţată. Și o duc la închisoare?

Se gândise că Rhyme avea să explodeze la auzul acestor vorbe – era pregătită –, dar acesta zise pe un ton rezonabil:

– M-am gândit la asta, Sachs. Și nu cred că e o idee bună. Ar fi mai expuși – sala de judecată, detenția, transportul. Dansatorul ar avea mai multe șanse să ajungă la ei.

Amelia Sachs ezită, apoi se dădu bătută și încuviință. Avea dreptate; avea mereu dreptate. Și, pe drept sau nu, făcuse așa

cum dorise el. Ea era asistenta lui – nimic mai mult. O angajată. Doar asta era pentru el.

Rhyme continuă:

– Uite care-i planul. O să-i întindem o capcană. Am nevoie de ajutorul tău, Lon.

– Ascult.

– Percey şi Hale vor merge în casa pentru protecţia martorilor. Dar vreau să pară că ne ducem în altă parte. Să facem tărăboi. Să fim vizibili. Alegem o secţie de poliţie, ne prefacem că-i ducem acolo pentru protecţie. Răspândim prin staţie vestea că închidem strada din faţa secţiei din motive de siguranţă şi că-i transportăm pe toţi suspecţii la închisoare pentru a curăţa zona. Dacă suntem norocoşi, Dansatorul va asculta cu un scanner. Dacă nu, ştirea va ajunge în media şi e posibil să afle în felul ăsta.

– Ce zici de Secţia 20?

Secţia 20, din Upper West Side, era la doar câteva blocuri distanţă de casa lui Lincoln Rhyme. Îi cunoştea pe mulţi dintre poliţiştii de acolo.

– Da, bine.

Sachs observă apoi o nelinişte în privirea lui Sellitto. Acesta se aplecă spre scaunul lui Rhyme, cu broboane de transpiraţie prelingându-se de pe fruntea lată şi ridată. Cu o voce pe care doar Rhyme şi Sachs putură să o audă, şopti:

– Eşti sigur de asta, Lincoln? Adică, te-ai gândit, nu?

Rhyme se uită spre Percey. Cei doi schimbară o privire. Sachs nu ştia ce înseamnă. Ştia doar că nu-i place.

– Da, zise Rhyme. Sunt sigur.

Deşi lui Sachs nu i se părea deloc sigur.

13

– O grămadă de urme, după cum văd.

Rhyme se uita aprobator la pungile de plastic pe care Sachs le colectase din aeroport.

Urmele erau probele preferate ale lui Rhyme – bucățele și particule, uneori microscopice, lăsate de criminali la locul faptei sau luate de ei de acolo fără să-și dea seama. Urmele erau probele pe care nici cei mai deștepți criminali nu se puteau gândi să le modifice, iar cei mai meticuloși să le șteargă.

– Prima pungă, Sachs. De unde e?

Ea frunzări nervoasă carnețelul de notițe.

Oare ce o frământa? se întrebă el. Ceva nu era în regulă, Rhyme își dădea seama de asta. Poate din cauză că era supărată pe Percey Clay, poate că era îngrijorată din cauza lui Jerry Banks. Sau poate că nu. Își dădu seama din privirea ei rece că nu dorea să vorbească. Ceea ce nu-l deranja. Dansatorul trebuia prins. Era singura lor prioritate în acea clipă.

– Sunt din hangarul în care Dansatorul a așteptat avionul. Ridică două pungi. Arătă spre alte trei. Asta e din cuibarul lunetistului. Asta-i din furgoneta zugravului. Asta-i din mașina de la aprovizionare.

– Thom... Thom! strigă Rhyme și toți cei din cameră tresăriră.

Asistentul apăru în pragul uşii. Zise repezit:

– Ce e? Încerc să fac ceva mâncare, Lincoln.

– Mâncare? întrebă Rhyme exasperat. Nu avem nevoie de mâncare. Avem nevoie de alte schiţe. Scrie: „LC-2, Hangar". Aşa. „LC-2, Hangar." E bine. Acum alta. „LC-3". De acolo a tras. De după o moviliţă.

– Să scriu şi asta? Moviliţă?

– Bineînţeles că nu. Era o glumă. Să ştii că am simţul umorului. Scrie: „LC-3. Cuibul Lunetistului". Acum, să vedem mai întâi hangarul. Ce avem?

– Cioburi de sticlă, zise Cooper precum un negustor de diamante vărsă conţinutul pe o tavă de porţelan.

Sachs adăugă:

– Plus ce am tras cu aspiratorul, câteva fibre de pe pervaz. Fără AD.

Adică amprente digitale.

– E atent la amprente, comentă Sellitto abătut.

– Dar asta e ceva *încurajator,* spuse Rhyme, iritat – aşa cum era deseori – pentru că toţi ceilalţi nu trăgeau concluziile la fel de repede ca el.

– De ce? vru să ştie detectivul.

– E atent pentru că e prin vreun dosar, pe undeva! Aşa că dacă găsim o amprentă, avem şanse mari să-l identificăm. Bine, bine, urme de mănuşi de bumbac, asta nu ne ajută... Nu sunt urme de cizme pentru că a împrăştiat pietriş pe podeaua hangarului. E un tip deştept. Dar dacă n-ar fi deştept, n-ar mai fi nevoie de noi, nu? Acum, ce ne spune geamul?

– Ce ne-ar putea spune, întrebă Sachs din scurt, în afară de faptul că a spart geamul ca să intre în hangar?

– Mă întreb dacă doar asta, zise Rhyme. Hai să aruncăm o privire.

Mel Cooper puse câteva cioburi pe o lamelă pe care o aşeză sub lentila microscopului, la o putere de mărire redusă. Porni camera video pentru a trimite imaginea pe calculatorul lui Rhyme.

Rhyme se duse la ecran. Dădu instrucţiuni:

– Modul de comandă. Auzindu-i vocea, computerul afişă supus meniul pe ecranul lucitor. Nu putea controla microscopul, dar putea să prindă imaginea pe ecranul calculatorului şi să o manipuleze – să o mărească ori să o micşoreze, de exemplu. Cursorul la stânga. Dublu clic.

Rhyme se concentră, pierdut în aurele de curcubeu ale refracţiei.

– Pare a fi sticlă PPG obişnuită pentru geamuri.

– Sunt de acord, zise Cooper, apoi completă: Marginile nu sunt zimţate. A fost spart cu un obiect fără vârf. Poate cu umărul.

– Mda. Uită-te la concoidă, Mel.

Când cineva sparge un geam, sticla se împrăştie într-o serie de bucăţi concoidale – linii curbe de fracturare. Poţi spune, după felul în care sunt curbate, din ce direcţie a venit lovitura.

– Văd, zise tehnicianul. Fracturi standard.

– Priveşte mizeria, îl întrerupse Rhyme. De pe geam.

– O văd. Urme de ploaie, noroi, urme de combustibil.

– Pe ce parte a ferestrei e mizeria? întrebă Rhyme pierzându-şi răbdarea.

Când conducea IRD-ul, unul dintre motivele de nemulţumire ale ofiţerilor subordonaţi era că se poartă ca un profesor de modă veche. Rhyme îl considera un compliment.

– E.... Ooo! Cooper îşi dădu seama. Oare e posibil?

– Ce? interveni Sachs.

Rhyme îi explică. Fracturile concoidale începeau în partea curată a geamului şi se terminau în cea murdară.

– Era *înăuntru* când a spart geamul.

– Dar n-avea cum, protestă Sachs. Cioburile erau în hangar. A... Se opri şi dădu din cap. Vrei să spui că l-a spart, apoi a luat cioburile cu o lopată şi le-a aruncat înăuntru împreună cu pietrişul. Dar de ce?

– Pietrişul nu era pentru a nu lăsa urme de încălţăminte. Era pentru a ne păcăli că a spart geamul şi *a intrat*. Dar, în tot acest timp, el a fost *înăuntrul* hangarului şi a spart geamul ca *să iasă*. Interesant. Criminalistul se gândi o clipă, apoi strigă: Verifică urma aia. Ceva alamă în ea? Alamă cu *grafit?*

– O cheie, zise Sachs. Te gândeşti că cineva i-a dat o cheie să intre în hangar.

– Exact la asta mă gândesc. Să aflăm cui aparţine sau cine închiriază hangarul.

– Dau eu telefon, se oferi Sellitto şi îşi deschise telefonul mobil.

Cooper se uită printr-un alt microscop. Mărise imaginea la maximum.

– Da, confirmă el. O grămadă de grafit şi de alamă. Şi cred că ceva de genul ulei trei-în-unul. Deci e o yală veche. Trebuie să-i fi dat ceva bătaie de cap.

– Sau dacă nu? îl zgândări Rhyme. Hai, gândeşte-te!

– Sau o cheie nouă! izbucni Sachs.

– Corect! O cheie lipicioasă. Bine. Thom, schiţa, te rog! Scrie: „Acces cu cheie".

Asistentul consemnă cu scrisul său sigur pe el.

– Acum, ce altceva mai avem? Rhyme aspiră din tubul dispozitivului de comandă şi se apropie mai mult de calculator. Calculă greşit şi se ciocni de el, aproape doborând monitorul. La naiba, mormăi.

– Eşti în regulă? întrebă Sellitto.

– Sunt bine, zise el repede. Altceva? Te întrebam – altceva?

Cooper şi Sachs răsfirară ultimele resturi pe o foaie de hârtie albă. Îşi puseră ochelari pentru mărit şi o cercetară. Cooper prinse câteva bucăţele cu o pensetă şi le puse pe o lamelă.

– Bine, spuse Cooper. Avem fibre.

O clipă mai târziu, Rhyme se uita la firele subţiri pe ecranul calculatorului său.

– Ce crezi, Mel? Hârtie, nu?

– Mda.

Vorbind în cască, Rhyme ordonă computerului să proceseze imaginile microscopice al fibrelor.

– Pare că sunt de două feluri. Una e albă sau galbenă. Cealaltă are o tentă verde.

– Verde? Bani? sugeră Sellitto.

– Posibil.

– Ai suficient să tratăm chimic o parte? întrebă Rhyme. Cromatograful va distruge fibrele.

Cooper îl asigură că are şi începură să testeze câteva dintre ele.

Citi pe ecranul calculatorului: „Fără bumbac sau sodiu, sulfit sau sulfat".

Acestea erau chimicale adăugate în procesul de producere a hârtiei de calitate.

– E hârtie ieftină. Şi vopseaua e solubilă în apă. Nu e cerneală pe bază de ulei.

– Prin urmare, anunţă Rhyme, nu e vorba de bani.

– Probabil hârtie reciclată, zise Cooper.

Rhyme mări din nou imaginea. Rezoluţia era mică, iar detaliile se pierdeau. O clipă, se simţi frustrat şi îşi dori să se poată uita printr-un microscop adevărat. Nimic nu se compară cu claritatea opticii de mare precizie.

Apoi văzu ceva.

– Petele alea galbene, Mel. Lipici?

Tehnicianul se uită la microscop şi anunţă:

– Da. Se pare că e lipici pentru plicuri.

Deci era posibil ca Dansatorul să fi primit cheia într-un plic. Dar ce însemna hârtia verde? Rhyme nu avea nici cea mai vagă idee.

Sellitto îşi închise telefonul.

– Am vorbit cu Ron Talbot de la Hudson Air. A dat câteva telefoane. Ghici cine închiriază hangarul în care a aşteptat Dansatorul.

– Phillip Hansen, spuse Rhyme.

– Exact.

– Cazul se conturează, zise Sachs.

Adevărat, se gândi Rhyme, deşi scopul lui nu era să-l predea procurorului pe Dansator, cu un caz beton. Nu, dorea capul tipului în ţeapă.

– Altceva mai avem aici?

– Nimic.

– Bine, să ne mutăm la scena următoare. Cuibul lunetistului. Lucra sub presiune acolo. Poate că a fost mai neglijent.

Dar, bineînţeles, nu fusese neglijent.

Nu erau carcase de gloanţe.

– Uite de ce, zise Cooper, examinând proba la microscop. Fibre de bumbac. A folosit un şervet pentru vase ca să prindă tuburile.

Rhyme încuviinţă.

– Amprente de încălţăminte?

– Nu. Sachs îi povesti că Dansatorul ocolise zonele cu noroi, păşind pe iarbă chiar şi atunci când fugise să scape, spre furgoneta de aprovizionare.

– Câte amprente digitale ai găsit?

– Nici una în cuibul lunetistului, declară Sachs. Şi vreo două sute în cele două furgonete.

Folosind SIAA – sistemul de identificare automată a amprentelor care lega între ele bazele de date criminalistice, militare şi civile din toată ţara – era posibilă o cercetare în amănunt a acestui număr mare de amprente (deşi ar fi luat mult timp). Dar, obsedat cum era să-l găsească pe Dansator, Rhyme nu se deranjă să facă o cerere la SIAA. Sachs raportă că găsise urme ale mănuşilor şi în furgonetă; amprentele din vehicule nu aveau cum să fie ale Dansatorului.

Cooper goli punga de plastic pe tava de examinare. El şi Sachs îşi plecară capetele asupra ei.

– Praf, iarbă, pietre... Iată. Vezi asta, Lincoln?

Cooper puse o altă lamelă.

– Fire de păr, mormăi Cooper, aplecat asupra propriului său microscop. Trei, patru, şase, nouă... o duzină. Pare a fi o măduvă continuă.

Măduva este un canal care trece prin mijlocul anumitor fire de păr. La oameni, această măduvă este fie inexistentă, fie fragmentată. O măduvă continuă înseamnă că părul provine de la un animal.

– Ce zici, Mel?

– O să le pun la MSE. Microscopul electronic cu scanare. Cooper stabili puterea de mărire la o mie cinci sute şi ajustă cadranul până ce unul dintre fire fu centrat pe ecran. Era un fir albicios cu solzi ascuţiţi, asemănători cu coaja unui ananas.

– Pisică, anunţă Rhyme.

– Pisici, la plural, îl corectă Cooper, privind din nou la microscop. Una neagră şi una tărcată, se pare. Amândouă cu părul scurt. Şi încă una portocalie, cu păr lung şi fin. Persană, ceva de genul ăsta.

Rhyme pufni.

– Nu cred că profilul Dansatorului e cel al unui iubitor de animale. Ori se dă drept cineva care are pisici, ori stă la cineva care are.

– Alt fir de păr, anunță Cooper și puse lamela la microscop. Uman. E... stai puțin, sunt două fire lungi de cincisprezece centimetri.

– Năpârlește, nu? întrebă Sellitto.

– Cine știe? zise Rhyme sceptic. Dacă nu are rădăcină, e imposibil de determinat sexul persoanei care a pierdut firul. Vârsta, în afara părului de copil, e imposibil de spus și ea. Rhyme sugeră: Poate că aparține șoferului furgonetei. Sachs? Are părul lung?

– Nu. Era tuns scurt. Și era blond.

– Tu ce crezi, Mel?

Tehnicianul scană firul în lungime.

– A fost vopsit.

– Se știe că Dansatorul își schimbă înfățișările, spuse Rhyme.

– Nu știu, Lincoln, zise Cooper. Vopseaua e apropiată de nuanța naturală. Te-ai gândi că apelează la ceva complet diferit dacă ar vrea să-și schimbe identitatea. Stai, văd două nuanțe de vopsea. Nuanța naturală e negru. A fost vopsit castaniu și, ceva mai recent, un roșu-închis. La o distanță de două-trei luni.

– Firele mai au și urme de altceva. Ar trebui să tratez chimic unul din fire, Lincoln.

– Bine.

O clipă mai târziu, Cooper citea graficul de pe calculatorul conectat la cromatograful de gaze.

– Da, avem un fel de vopsea.

Cosmeticele le erau foarte folositoare criminaliștilor; se știa că producătorii de cosmetice schimbă formula produselor pentru a profita de noile tendințe. Diversele compoziții puteau

fi adesea puse în legătură cu datele diferite de producție și locurile de distribuție.

– Ce avem?

– Stai puțin. Cooper trimitea formula în baza de date a producătorilor. O clipă mai târziu sosi răspunsul:

– Slim-U-Lite. Fabricat în Elveția, importat de Jencon, lângă Boston. E un săpun obișnuit pe bază de detergent, cu uleiuri și aminoacizi. A fost și la televizor – Protecția Consumatorilor e pe urmele lor pentru ca pretind că topește grăsimea și celulita.

– Să-i facem un profil, anunță Rhyme. Sachs, tu ce crezi?

– Al lui?

– Al *ei*. Cea care îl ajută și îl încurajează. Sau cea pe care a ucis-o pentru a se ascunde în apartamentul ei. Și, poate, pentru a-i fura mașina.

– Ești sigur că e vorba de o femeie? întrebă Lon Sellitto.

– Nu. Dar nu avem timp să facem speculații timide. Mai degrabă femeile sunt îngrijorate de celulită decât bărbații. Mai degrabă femeile își vopsesc părul decât bărbații. Propuneri îndrăznețe! Să aud!

– Păi, e supraponderală, sugeră Sachs. Are probleme cu imaginea de sine.

– Poate ca e punk, New Wave sau cum dracu' își spun toți ciudații ăștia în zilele noastre, sugeră Sellitto. Fiică-mea și-a vopsit părul roșu. Și-a făcut și piercing, o chestie despre care nu vreau să vorbesc.

– Nu cred că are o imagine de rebelă, spuse Sachs. Nu cu aceste culori. Nu sunt foarte diferite. Încearcă să fie stilată, dar nimic din ce face nu dă rezultate. Eu zic că e grasă, cu părul scurt, la vreo treizeci de ani, femeie de carieră. Ajunge acasă seara, unde o așteaptă numai pisicile.

Rhyme încuviință, cu ochii pe grafic.

– Singuratică. Exact genul care să fie păcălită de cineva cu darul vorbirii. Să verificăm la veterinari. Ştim că are trei pisici, cu trei culori diferite.

– Dar unde, ceru Sellitto precizări. În Westchester? În Manhattan?

– Să ne întrebăm mai întâi, meditä Rhyme, de ce ar fi în compania unei astfel de femei, în primul rând?

Sachs pocni din degete.

– Pentru că a fost *obligat!* Pentru că aproape că îl prinseserăm.

Faţa i se lumină. O parte din vechea Amelie se întorsese.

– Da! zise Rhyme. În dimineaţa asta, lângă casa lui Percey. Când au venit cei de la Intervenţii Rapide.

Sachs continuă:

– A abandonat furgoneta şi s-a ascuns în apartamentul ei până când a putut să plece în siguranţă.

Rhyme i se adresă lui Sellitto:

– Pune nişte oameni să sune la veterinari. La zece blocuri distanţă de casă. Ba nu, tot Upper East Side. Sună, Lon, sună!

În timp ce detectivul forma de zor, Sachs întrebă serioasă:

– Crezi că e în regulă? Femeia?

Rhyme răspunse din inimă, deşi nu credea ca acesta era adevărul:

– Putem spera, Sachs. Putem spera.

14

Lui Percey Clay, locuința pentru protecția martorilor nu i se păru așa de sigură.

Era o clădire din piatră maronie, cu trei etaje, ca multe altele de lângă Biblioteca Morgan.

– Asta e, le spuse un agent, ei și lui Brit Hale, arătând prin geamul dubei.

Parcară pe alee, iar ea și Hale fură împinși repede prin intrarea de la subsol. Ușa de oțel se închise. Se treziră față în față cu un bărbat amabil, la aproape patruzeci de ani, slab, cu părul castaniu și un început de chelie. Zâmbi.

– Salutare, zise el și le arăt legitimația și insigna aurie. Roland Bell. De acum încolo, când intrați în contact cu cineva, fie el și foarte încântător ca mine, cereți-i legitimația și asigurați-vă că seamănă cu cel din poză.

Percey îi ascultă accentul tărăgănat și îl întrebă:

– Nu-mi spune că ești din Tarheel?

– Ba da. Râse. Am locuit în Hoggston – serios – până când a trebuit să stau patru ani la Chapel Hill. Am înțeles că ești din Richmond.

– Da. Dar asta a fost acum mult timp.

– Și dumneata, domnule Hale? întrebă Bell. Și dumneata ești din zonă?

– Michigan, spuse Hale dând mâna cu detectivul. Via Ohio.

– Nu-ți face griji. Îți iert greşeala din 1816.

– Eu unul aş fi capitulat, glumi Hale. Dar nu m-a întrebat nimeni.

– Ha-ha. Aşadar, sunt detectiv la Omucideri, dar sunt implicat în acest program de protecție a martorilor fiindcă am darul ăsta să țin oamenii în viață. Aşa că bunul meu prieten Lon Sellitto m-a rugat să-l ajut. O să vă păzesc eu pentru o vreme.

Percey se interesă:

– Cum se mai simte celălalt detectiv?

– Jerry? Din câte ştiu, e încă în operație. Nu am alte veşti deocamdată.

Poate că vorbea tărăgănat, dar privirea îi era iscoditoare şi îi cerceta din cap până în picioare. Oare ce căuta? se întrebă Percey. Să vadă dacă sunt înarmați? Dacă aveau microfoane ascunse? Apoi avea să cerceteze coridorul. Apoi ferestrele.

– Să fie clar, zise Bell. Eu sunt un tip de treabă, dar pot să fiu încăpățânat când vine vorba să am grijă de cei care mi-au fost încredințați. Zâmbi uşor spre Percey. Şi dumneata pari genul încăpățânat, dar ține minte că tot ce vă voi spune să faceți este spre binele vostru. E în regulă? Bine. Hei, cred că ne vom înțelege foarte bine. Acum, să vă arăt luxoasele noastre apartamente. În timp ce urcau scările, spuse: Sunteți probabil morți să ştiți cât de sigur e locul ăsta...

Hale întrebă nesigur:

– Cum ai zis? „Morți să ştiți"?

– Adică, ăăă, nerăbdători. Cred că încă mai vorbesc ca prin Sud. Tipii din Clădirea Mare – adică de la sediu – mă iau peste picior uneori. Îmi lasă mesaje cum că au arestat un țărănoi şi au nevoie de mine să le traduc. În orice caz, locul ăsta e bun şi sigur. Prietenii noştri de la Justiție ştiu ei ce fac. Pare mai mare pe dinafară, nu?

– Mai mare decât o carlingă, mai mic decât un drum deschis, zise Hale.

Bell chicoti.

– Ferestrele alea din față? Nu vi s-au părut prea sigure când v-ați dat jos din mașină, nu?

– Asta pe de-o parte... începu Percey.

– Da, iată prima cameră. Aruncați o privire. Deschise ușa.

Nu existau ferestre. Fuseseră acoperite cu foi de oțel.

– Draperiile sunt pe partea cealaltă, explică Bell. Din stradă, par niște camere fără lumină. Toate celelalte ferestre au gemuri antiglonț. Oricum, să nu vă apropiați de ele. Și să țineți obloanele trase. Scara de incendiu și acoperișul sunt pline de senzori și tot locul e împânzit cu tone de camere video ascunse. Oricine se apropie e verificat din cap până în picioare înainte să apuce să ajungă la ușa din față. Doar o fantomă anorexică poate să se strecoare aici. Străbătură un coridor larg.

– Urmați-mă pe sub bolta asta... Da, aici e camera dumitale, doamnă Clay.

– De vreme ce vom locui împreună, spune-mi Percey.

– S-a făcut. Iar tu...

– Brit.

Camerele erau mici, întunecoase și foarte liniștite – complet diferite de biroul lui Percey din colțul hangarului Hudson Air. Se gândi la Ed, care prefera să aibă biroul în clădirea principală, totul să fie ordonat pe masa de lucru, cu poze cu B17 și P-51 pe perete, prespapieruri Lucite pe fiecare teanc de documente. Lui Percey îi plăcea mirosul de kerosen, iar ca sunete prefera, în zilele de lucru, bâzâitul cheilor pneumatice. Se gândi la toate astea, la el aplecându-se deasupra biroului ei, împărțind cafeaua. Reuși să înlăture gândul înainte să izbucnească în lacrimi din nou.

Bell zise în walkie-talkie:

– Subiecții pe poziție.

O clipă mai târziu, doi polițiști în uniformă apărură pe coridor. Salutară din cap și unul din ei anunță:

– Vom fi aici. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Curios, accentul lor de New York nu părea foarte diferit de accentul tărăgănat al lui Bell.

– E bine, i se adresă Bell lui Percey.

Ea ridică din sprâncene.

– I-ai verificat legitimația. N-o să te păcălească.

Ea schiță un zâmbet. Bell îi spuse lui Percey:

– Avem doi oameni care stau cu soacra ta în New Jersey. Mai e nevoie să fie supravegheat cineva din familie?

Percey zise că nu, că nu mai stă nimeni în zonă.

Îi repetă întrebarea și lui Hale, care îi răspunse rânjind:

– Nu, doar dacă fosta nevastă e considerată familie. De fapt, neveste.

– Bine. Câini sau pisici care au nevoie de apă?

– Nu, zise Percey.

Hale clătină din cap.

– Atunci, putem foarte bine să ne ree-laxăm. Nu aveți voie să dați telefoane de pe mobil, dacă dețineți așa ceva. Folosiți doar telefonul de acolo. Țineți minte ferestrele și draperiile. Acolo e un buton de alarmă. Punând răul în fața, deși nu va fi așa, apăsați pe el și aruncați-vă la podea. Acum, dacă aveți nevoie de ceva, dați un strigăt.

– De fapt, am nevoie, zise Percey.

Ținea în mână sticluța argintie.

– Ei, da, rosti Bell tărăgănat, vrei să te ajut s-o golești, dar mă tem că sunt încă în timpul serviciului. Oricum, mulțumesc. Aaa, vrei să te ajut s-o umpli, ei, atunci s-a făcut.

Planul lor nu apăru la știrile de la ora cinci.

Poliția transmisese însă prin radio trei anunțuri prin care informa circumscripțiile despre o operațiune de securitate

10-66 la Secția 20 și dădea un avertisment legat de închiderea străzii din Upper West Side. Toți suspecții prinși în aria Secției 20 trebuiau să fie duși direct la sediu sau la arestul din centru. Nimeni nu avea voie să intre sau să iasă din circumscripție fără accordul FBI sau FAA – aici era mâna lui Dellray.

În timp ce acest anunț era transmis, echipele 32-E ale lui Bo Haumann își ocupară pozițiile în jurul secției de poliție.

Haumann era acum responsabil cu această parte a operațiunilor. Fred Dellray organiza o echipă federală pentru salvarea ostaticilor în cazul în care descopereau identitatea posesoarei pisicilor și adresa acesteia. Rhyme, împreună cu Sachs și Cooper, continuau să lucreze la probele prelevate de la locul faptelor.

Nu apăruseră indicii noi, însă Rhyme dorea ca Sachs și Cooper să reexamineze ceea ce găsiseră deja. Asta era criminalistica – cercetezi și cercetezi și cercetezi, și apoi, când nu găsești nimic, cercetezi iar. Și când te lovești de un nou zid, continui să cercetezi.

Rhyme își împinsese scaunul lângă calculator și îi comandase să mărească imaginile cronometrului găsit printre resturile avionului lui Ed Carney. Cronometrul ca atare probabil că nu putea oferi nici un indiciu, fiind un model banal, dar Rhyme se întreba dacă nu conține vreo urmă sau chiar vreo amprentă latentă. Atentatorii cred adesea că amprentele sunt distruse în timpul detonării și nu poartă mănuși când lucrează cu părțile mai delicate ale dispozitivelor. Dar nu e obligatoriu ca explozia să distrugă amprentele. Rhyme îl puse acum pe Cooper să țină cadranul sub aburi și, când avea să devină opac, să îl perie cu Magna-Brush, o tehnică pentru prelevarea amprentelor ce folosește pudră magnetică fină. Nici de data aceasta nu găsi nimic.

În cele din urmă, puse ca mostra să fie bombardată cu nit-yag, cum îi spuneau laserului cu granat, ultimul răcnet în

materie de prelevat amprente care erau, altfel, invizibile. Cooper se uita la imagine prin microscop, în timp ce Rhyme o examina pe ecranul calculatorului.

Rhyme râse încet, strânse din pleoape, apoi se uită iar, întrebându-se dacă ochii nu-i jucau cumva feste.

– Asta e...? Fii atent. Dă mai jos colțul din dreapta! strigă Rhyme.

Dar Cooper și Sachs nu văzură nimic.

Imaginea mărită de computer găsise ceva ce îi scăpase microscopului lui Cooper. Pe marginea metalului care protejase cronometrul în cursul exploziei se zărea o urmă slabă de terminații de amprentă, de linii întrepătrunse și de bifurcații. Nu era mai lată de un milimetru și jumătate și avea o lungime de vreo treisprezece milimetri.

– E o amprentă, declară Rhyme.

– Nu e suficient de mare ca să poată fi comparată, zise Cooper uitându-se în ecranul lui Rhyme.

Într-o singură amprentă există în jur de 150 de caracteristici individuale, dar un expert poate să-i găsească perechea cu doar opt-șaisprezece caracteristici. Din păcate, această mostră nu avea nici măcar jumătate.

Totuși, Rhyme era încântat. Criminalistul care nu putea să rotească butonul de reglare al unui microscop compus găsise ceva ce alții nu găsiseră. Ceva ce probabil i-ar fi scăpat dacă ar fi fost „normal".

Comandă computerul să încarce un program pentru capturarea imaginilor și salvă amprenta într-un fișier .bmp, fără să-l comprime în .jpg pentru a evita riscul de compromitere a imaginii. Imprimă amprenta pe o foaie și îl puse pe Thom să o lipească lângă tabelul cu probele de la locul prăbușirii.

Telefonul sună și, cu noul său sistem, Rhyme răspunse imediat și mută apelul pe difuzor.

Erau Gemenii.

Cunoscuți și sub numele de alint de „Hardy Boys", cei doi detectivi de la Omucideri lucrau în Clădirea Mare, Police Plaza numărul 1. Erau anchetatori – polițiști care interogau locuitorii, trecătorii și martorii după o crimă – și Gemenii, care semănau vag unul cu altul, erau cei mai buni din oraș. Chiar și Lincoln Rhyme, care nu avea încredere în puterea observației și a memoriei umane, îi respecta.

În ciuda felului lor de a vorbi.

„Salut, domnule detectiv. Salut, Lincoln", zise unul din ei. Se numeau Bedding și Saul. Rhyme nici măcar nu încercă să-și dea seama care din ei era.

– Ce aveți? întrebă el. Ați găsit-o pe posesoarea pisicilor?

„Asta a fost ușor. Șapte veterinari, două firme pentru găzduirea animalelor..."

„Da, trebuiau verificate amândouă... Și..."

„Am verificat și trei firme care se ocupă cu plimbatul animalelor. Deși..."

„Cine plimbă pisici, nu? Dar ei se ocupă și cu hrănitul și schimbatul cutiei cu nisip când stăpânul e plecat. M-am gândit că nu strică."

„Trei dintre veterinari au zis că poate, dar nu erau siguri. E o chestie destul de complicată."

„Sunt multe animale în Upper East Side. Ai fi surprins să afli. Sau poate că n-o să afli."

„Așa că a trebuit să-i sunăm pe angajați acasă. Știi, doctori, asistente, spălători..."

„E o meserie. Să speli animale. În orice caz, o recepționeră de la un cabinet veterinar de pe 80 crede că ar putea fi vorba de clienta ei, Sheila Horowitz. Are treizeci și ceva de ani, părul scurt, închis la culoare, e corpolentă. Are trei pisici. Una

neagră şi alta portocalie. Nu ştiu ce culoare are a treia. Stă pe Lexington, între 78 şi 79."

La cinci blocuri de casa lui Percey.

Rhyme le mulţumi şi le spuse să rămână la telefon, apoi strigă:

– Pune-l pe Dellray să trimită echipele acolo, acum! Şi tu, Sachs. Fie că e acolo sau nu, avem de investigat locul. Cred că ne apropiem. Simţiţi? Ne apropiem!

Percey Clay îi povestea lui Roland Bell despre primul ei zbor singură.

Care nu decursese conform planului.

Decolase de pe fâşia îngustă, la şase kilometri şi jumătate de Richmond, simţind zgomotul familiar în timp ce aparatul Cessna sărea deasupra zonelor dificile, chiar înainte ca ea să intre în viteza V1. Apoi revenise în linie dreaptă şi micul şi iutele 150 se înălţase în aer. O după-amiază umedă de primăvară, precum aceasta.

– Trebuie să fi fost foarte palpitant, comentă Bell cu o privire curios de şovăielnică.

– Şi a devenit încă şi mai palpitant, zise Percey luând o înghiţitură din sticluţă.

Douăzeci de minute mai târziu, motorul cedă deasupra zonei sălbatice din estul Virginiei, un coşmar de rugi şi terebinţi. Aterizase pe un drum noroios, curăţase singură tubul de alimentare cu combustibil şi decolase încă o dată, întorcându-se acasă fără incidente.

Micul Cessna nu fusese deteriorat în vreun fel, aşa că proprietarul nu aflase niciodată despre toată tărăşenia. De fapt, singura consecinţă a incidentului fusese bătaia pe care o luase de la mama sa pentru că dirigintele ei de la Lee School o informase că Percey fusese implicată într-o nouă bătaie şi îi trăsese

un pumn în nas lui Susan Beth Halworth şi fugise de la şcoală după ora a cincea.

– Trebuia să plec, îi explică Percey lui Bell. Se luau de mine. Cred că mă strigau „Muma Pădurii". Multă vreme mi-au spus aşa.

– Copiii pot fi răi, spuse Bell. I-aş snopi în bătaie pe băieţii mei dacă vreodată... Stai aşa, câţi ani aveai?

– Treisprezece.

– Şi ai voie? Adică, nu trebuie să ai optşpe ca să poţi zbura?

– Şaisprezece.

– Aha. Şi atunci... cum de-ai zburat?

– Nu m-au prins niciodată, zise Percey. Aşa am zburat.

– Aha.

Stătea împreună cu Roland Bell în camera ei din apartamentul pentru protecţia martorilor. Îşi umpluse din nou sticluţa cu Wild Turkey – un cadou practic de la un informator mafiot care locuise aici cinci săptămâni – şi stăteau pe o canapea verde, fără a fi deranjaţi de bâzâitul walkie-talkie-ului. Percey stătea sprijinită pe spate, Bell în faţă – postura lui datorată nu mobilei neconfortabile, ci atenţiei lui extraordinare. Era suficient să zărească o muscă trecând în zbor pe lângă uşă, un curent de aer care mişca o perdea – imediat îşi ducea mâna la unul din cele două pistoale mari pe care le avea asupra sa.

La îndemnul lui, ea îşi continuă povestea carierei de pilot. Obţinuse certificatul de pilot debutant la şaisprezece ani, certificatul de pilot particular un an mai târziu, iar la optsprezece ani avea certificatul de pilot comercial.

Spre groaza părinţilor ei, fugise de afacerea cu tutun (tatăl nu lucra pentru o „firmă", ci pentru un „cultivator", deşi pentru toată lumea era o corporaţie în valoare de 6 miliarde de dolari) şi obţinuse o diplomă de inginer. („A fost primul lucru

rezonabil pe care l-a făcut când a abandonat UVA", zisese mama către tatăl ei, singura dată din câte îşi amintea când mama îi ţinuse partea. Femeia adăugase: „Va fi mai uşor să-şi găsească un soţ la Virginia Tech". Adică băieţii de acolo nu vor avea standarde atât de înalte.)

Dar pe ea nu o interesau petrecerile, băieţii sau frăţiile, ci un singur lucru. Avioanele. În fiecare zi când avea timp şi bani, zbura. Obţinuse certificatul de instructor de zbor şi începuse să-i înveţe pe alţii. Nu-i plăcea acest lucru în mod special, dar continua pentru un motiv foarte practic: orele de predare se socoteau drept ore de pilot comandant. Lucru care urma să dea bine la CV când venea vremea să bată la uşa companiilor aeriene.

După ce absolvise, începuse pe cont propriu munca de pilot. Lecţii, spectacole aeriene, plimbări de agrement, uneori un loc în stânga pilotului pentru vreo livrare sau vreo companie mică de chartere. Taxiuri aeriene, hidroavioane, exerciţii aeriene, chiar şi cascadorii, pilotând biplane vechi Stearman şi Curtis Jenny în după-amiezile de duminică, la bâlciurile locale.

– A fost o chestie dură, într-adevăr, îi spuse ea lui Roland Bell. Poate asemănătoare cu intratul în poliţie.

– Nici o diferenţă, cred. Stăteam cu radare ascunse şi îi supravegheam pe poliţiştii de la Circulaţie în calitate de şerif la Hoggston. Am avut trei ani consecutivi fără crime, nici măcar din imprudenţă. Apoi am început să urc – am primit o slujbă de şerif adjunct pe toată zona şi mă ocupam de circulaţie. Dar asta însemna mai mult să scot oameni dintre fiare. Aşa că m-am întors la UNC şi mi-am luat diploma în criminologie/sociologie. Apoi m-am mutat în Winston-Salem şi mi-am luat insigna de aur.

– Ce anume?

– Detectiv. Bineînțeles, am fost bătut de două ori și împușcat de trei înainte de prima evaluare... Hei, fii atent ce îți dorești că s-ar putea să primești. Ai auzit vreodată de asta?

– Dar făceai ce-ți doreai.

– Asta așa e. Știi, mătușa care m-a crescut îmi zicea mereu: „Să mergi în direcția care ți-o arată Dumnezeu". Cred că are ceva dreptate. Sunt curios să știu cum ți-ai pornit propria ta afacere.

– Ed – soțul meu – cu Ron Talbot și cu mine. Acum șapte, opt ani. Dar am făcut o întrerupere întâi.

– Cum vine asta?

– M-am înrolat.

– Pe bune?

– Da. Eram disperată să zbor și nimeni nu mă angaja. Vezi, înainte să te angajeze la o companie aeriană mare, trebuie să fii evaluat pe tipul de avion pe care îl folosesc ei. Iar ca să fii evaluat, trebuie să plătești pentru antrenament și simulări – din propriul buzunar. Te poate costa zece mii de dolari să ai voie să zbori cu un avion mare. Nu mi se făceau oferte pentru că nu-mi permiteam antrenamentul. Apoi mi-a trecut prin cap: m-aș putea înrola și aș putea să fiu plătită să pilotez cele mai tari avioane de pe planetă. Așa că m-am înrolat. În marină.

– De ce acolo?

– Portavioanele. M-am gândit că ar fi amuzant să aterizez pe o pistă mișcătoare.

Bell clipi. Ea ridică din umeri și el îi explică:

– În cazul în care n-ai ghicit, nu mă dau în vânt după meseria ta.

– Nu îți plac piloții?

– A, nu, nu la asta mă refeream. Nu-mi place să zbor.

– Preferi să fii împușcat decât să zbori?

Fără să se gândească, el încuviință cu fermitate, apoi întrebă:

– Ai văzut lupte?

– Sigur. În Las Vegas.

El se încruntă.

– 1991. Hotelul Hilton. Etajul al treilea.

– Luptă? Nu înțeleg.

Percey îl întrebă:

– Ai auzit vreodată de Tailhook?

– A, convenția Marinei sau ceva de genul ăsta? Când un grup de piloți s-au îmbătat și au atacat niște femei? Ai fost *acolo?*

– M-au pipăit și m-au ciupit. Am trântit un locotenent la pământ, iar altuia i-am rupt un deget, deși îmi pare rău să spun că era prea beat să simtă durerea pe care a simțit-o abia a doua zi.

Mai luă o gură de bourbon.

– A fost așa de rău precum se spune?

După o clipă, ea zise:

– E normal să te aștepți ca un nord-coreean sau vreun iranian să apară într-un MiG din senin. Dar când oamenii care se presupune că sunt de partea ta fac asta, atunci te dă peste cap. Te face să te simți murdar, trădat.

– Ce s-a întâmplat?

– Eh, o porcărie, zise ea încet. N-am vrut să mă las călcată în picioare. Am dat nume și unii au fost concediați. Niște piloți, dar și ofițeri mai sus-puși. Asta n-a dat prea bine în sala de ședințe. După cum îți poți imagina.

Dibăcie de maimuță sau nu, nu zbori cu piloți în care nu ai încredere.

– Așa că am plecat. Nu mi-a părut rău. M-am distrat cu avioanele de luptă. Dar era vremea să plec. L-am cunoscut pe Ed – soțul meu – și ne-am hotărât să deschidem această linie de chartere. M-am împăcat cu tata – vorba vine – și el a fost cel care mi-a împrumutat cea mai mare parte a banilor

pentru Companie. Dădu din umeri. Pe care i-am înapoiat întreit, fără o zi întârziere. Nenor...

Asta îi aduse în minte o grămadă de amintiri despre Ed. Cum a ajutat-o să negocieze împrumutul. Cum au mers împreună să închirieze avionul de la companiile de leasing sceptice. Cum au închiriat hangarul. Cum s-au certat la ora trei dimineața în timp ce se căzneau să fixeze panoul firmei, încercând să se pregătească pentru zborul de la ora șase. Imaginile o dureau la fel de tare precum migrenele ei atroce. Încercând să se descotorosească de aceste gânduri, întrebă:

– Deci, ce te aduce prin nord?

– Familia soției e de aici. Din Long Island.

– Ai renunțat la Carolina de Nord pentru socri?

Percey fu pe punctul să comenteze că s-a lăsat târât de soție, dar fu bucuroasă că nu o făcu. Ochii căprui ai lui Bell o priviră fix în timp ce zise:

– Beth era foarte bolnavă. S-a stins acum nouăsprezece luni.

– O, îmi pare rău!

– Mulțumesc. Aici există institutul oncologic Sloan-Kettering, iar familia și sora ei locuiesc tot aici. Adevărul e că aveam nevoie de ajutor cu copiii. Mă pricep să joc fotbal și să fac chili, dar le mai trebuiau și alte lucruri. De exemplu, cele mai multe pulovere ale lor au intrat la apă când le-am spălat prima dată. Chestii dintr-astea. În orice caz, nu mă deranja să ne mutăm. Voiam să le arăt puștilor că mai există și altceva pe lumea asta în afară de silozuri și recolte.

– Ai poze? întrebă Percey ducând sticluța la gură.

Lichidul fierbinte o arse o clipă. Se hotărî să nu mai bea. Apoi se răzgândi.

– Cred și eu că am. Scoase un portofel din pantalonii largi și-i arătă poza copiilor. Doi băieți blonzi, în jur de cinci și șapte ani. Benjamin și Kevin, zise Bell.

Percey mai zări o fotografie – o femeie blondă şi drăguţă, cu părul scurt, franjurat.

– Sunt adorabili.

– Ai copii?

– Nu, spuse ea şi se gândi că mereu existaseră motive. Amânaseră mereu pentru la anul, sau anul de după. Pentru că mergea bine Compania. Pentru că achiziţionaseră un 737. După ce îmi iau ratingul DC-9...

Zâmbi cu stoicism.

– Şi? Vor să se facă poliţişti când vor fi mari?

– Fotbalişti, asta vor să fie. Nu e prea mare cererea pentru aşa ceva în New York. Doar dacă cei de la Mets continuă să joace în halul în care joacă.

Înainte ca tăcerea să devină prea apăsătoare, Percey întrebă:

– E în regulă dacă sun la Companie? Trebuie să aflu cum stau cu avionul.

– Nici o problemă. Te las singură. Doar ai grijă să nu dai numărul sau adresa cuiva. E singurul lucru cu care sunt foarte categoric.

15

– Ron. Sunt Percey. Ce faceți?

„Suntem șocați, răspunse el. Am trimis-o pe Sally acasă. Nu a putut..."

– Ce mai face?

„Nu a rezistat. Nici Carol. Și nici Lauren. Lauren se pierduse cu firea. N-am văzut niciodată pe cineva așa de necăjit. Tu și Brit ce faceți?"

– Brit e foarte supărat. Și eu sunt foarte supărată. Ce porcărie... Of, Ron...

„Și detectivul? Cel care a fost împușcat?"

– Nu cred că au încă vești. Ce face *Foxtrot Bravo?*

„Nu e într-o stare chiar critică. Am înlocuit deja geamul de la carlingă. Fuzelajul nu e crăpat. Motorul doi... acolo e un necaz. Trebuie să înlocuim o mare parte din înveliș. Încercăm să găsim un extinctor de rezervă. Nu cred că va fi o problemă..."

– Dar...

„Dar anularul trebuie înlocuit."

– Camera de combustie? Să o înlocuim? Dumnezeule!

„Am sunat deja la distribuitorul Garrett din Connecticut. Au fost de acord să ne trimită unul mâine, deși e duminică. Pot să-l instalez în două-trei ore."

– La dracu', murmură ea, ar trebui să fiu acolo... Le-am spus că mă țin deoparte, dar, la dracu', ar trebui să fiu acolo.

„Unde ești acum, Percey?"

Iar Stephen Hall, ascultând conversația în timp ce se afla în apartamentul Sheilei Horowitz, se pregăti să scrie. Lipi receptorul mai tare de ureche.

Dar Soția nu zise decât:

– În Manhattan. Sunt înconjurată cam de o mie de polițiști. Zici că sunt papa sau președintele.

Stephen auzise la scanerul său rapoarte privind unele activități curioase în jurul Secției 20, care era chiar pe Upper West Side. Secția fusese închisă, iar suspecții erau reținuți. Se întrebă dacă Soția era acolo acum – în secția de poliție.

Ron întrebă:

– O să-l oprească pe tipul ăsta? Au ceva indicii?

Da, oare au? se întrebă Stephen.

– Nu știu, spuse ea.

– Focurile alea de armă, zise Ron. Dumnezeule, au fost înfricoșătoare! Mi-au amintit de armată. Știi, sunetul puștilor.

Stephen se gândi iar la tipul ăsta, Ron. Putea oare să-i fie folositor?

Infiltrează-te, evaluează... interoghează.

Stephen se gândi că putea să dea de el și să-l tortureze, să-l pună să o sune din nou pe Percey și să o întrebe unde se află...

Dar, deși ar fi putut, probabil, să treacă din nou de sistemul de securitate din aeroport, ar fi fost riscant. Și i-ar fi luat prea mult timp.

Pe când îi asculta pe cei doi, Stephen se uita la laptopul din fața lui. Un mesaj care zicea *Te rog așteaptă* clipea intermitent. Cablul era conectat la un releu NYNEX de lângă aeroport și transmitea de o săptămână convorbirile către un casetofon care le înregistra. Era surprins că poliția nu-l găsise încă.

O pisică – Esmeralda, *Essie,* sacul cu viermi – se urcă pe masă şi îşi arcui spinarea. Stephen o auzi, enervat, cum toarce.

Începu să i se facă pielea ca de găină.

Dădu un cot pisicii care căzu pe podea, iar miorlăitul ei îl mai înveseli.

„Caut alţi piloţi, zise Ron stânjenit. Am..."

– Nu am nevoie decât de unul. Care să stea în dreapta.

O pauză.

„Poftim?" întrebă Ron.

– Pilotez eu mâine. Nu am nevoie decât de un copilot.

„Tu? Perce, nu cred că e o idee prea bună."

– Ai pe cineva? i-o tăie ea scurt.

„Păi, adevărul e că..."

– *Ai* pe cineva?

„Brad Torgeson e pe lista celor pe care i-am sunat. A zis că nu e nici o problemă, ne ajută. Ştie care e situaţia."

– Bine. E un pilot cu vână. A zburat cu Lear?

„De multe ori... Percey, eu credeam că stai ascunsă până la proces."

– Lincoln a fost de acord să pilotez eu. Dacă stau aici până atunci.

„Cine-i Lincoln?"

Da, se gândi Stephen. *Cine* e *Lincoln?*

– Păi, e un tip ciudat... Soţia ezită, ca şi cum ar fi vrut să vorbească despre el, dar nu era sigură ce să zică. Stephen fu dezamăgit când ea spuse doar: Lucrează cu poliţia, încearcă să-l găsească pe criminal. I-am spus că stau aici până mâine, dar că trebuie să pilotez eu. A fost de acord.

„Percey, putem să amânăm. Vorbesc eu la U.S. Medical. Ştiu că trecem prin..."

– Nu, rosti ea ferm. Nu vor scuze. Vor să demarăm conform programului. Şi dacă n-o putem face, o să găsească pe altcineva. Când aduc încărcătura?

„La şase sau şapte."

– O să fiu acolo mâine după-amiază. Te ajut să montezi anularul.

„Percey, zise el respirând cu greu, totul va fi bine."

– Dacă reparăm motorul ăla la timp, totul va fi, într-adevăr, bine.

„Cred că te simţi ca dracu'", oftă Ron.

– Nu chiar, spuse ea.

Nu încă, o corectă Stephen în gând.

Sachs derapă după colţ în duba de reacţie rapidă, cu 65 de kilometri la oră. Văzu câţiva poliţişti străbătând strada.

Echipele lui Fred Dellray înconjurau blocul în care locuia Sheila Horowitz. O clădire obişnuită din Upper East Side, din piatră maronie, lângă un magazin cu delicatese coreene în faţa căruia un angajat stătea pe o ladă de lapte şi curăţa morcovi pentru salată, uitându-se fără o curiozitate specială la poliţiştii înarmaţi care înconjurau clădirea.

Sachs îl gasi pe Dellray cu pistolul în mână, în hol, cercetând lista locatarilor.

S. Horowitz. 204.

Anunţă prin radio: „Suntem pe patru opt trei punct patru".

Frecvenţa federală securizată pentru operaţiuni tactice. Sachs reglă staţia radio în timp ce Dellray se uita în cutia de scrisori a femeii, cu o lanternă mică şi neagră.

– Nu a ridicat nimic astăzi. Am un sentiment că fata asta e deja pe lumea cealaltă. Apoi completă: Oamenii noştri sunt pe scara de incendiu şi la etajele de deasupra şi de dedesubt cu o cameră SWAT şi nişte microfoane. Nu am văzut pe nimeni înăuntru. Se aud nişte zgârieturi şi miorlăituri, dar nici un zgomot uman. Are pisici, nu-i aşa? Asta e absolut contribuţia lui, el s-a gândit la veterinari. A lui Rhyme, vreau să zic.

Ştiu la ce te referi, se gândi ea.

Afară, vântul bătea cu putere şi un alt şir de nori negri se aduna deasupra oraşului. Plăci mari de nori vineţii.

Dellray rosti în microfon:

– Către toate echipele. Statutul?

„Echipa Roşie. Suntem pe scara de incendiu."

„Echipa Albastră. La primul etaj."

– Recepţie, zise Dellray încet. Cercetare şi Supraveghere. Raportează.

„Încă nu suntem siguri. Avem semnale infraroşii slabe. Orice sau oricine e înăuntru, nu se mişcă. Ar putea să fie o pisică dormind. Sau o victimă rănită. Sau ar putea fi o lampă de veghe ori o veioză aprinsă de ceva timp. Dar ar putea fi şi subiectul nostru. În partea interioară a apartamentului."

– Dar *tu* ce crezi? întrebă Sachs.

„Cine-i acolo?" întrebă agentul prin staţie.

– NYPD, Cinci Opt Opt Cinci Portabil, se prezentă Sachs, indicând numărul ei de pe legitimaţie. Vreau să ştiu care e părerea ta. Crezi că suspectul e înăuntru?

– De ce întrebi? vru Dellray să ştie.

– Vreau ca locul să nu fie contaminat. Vreau să intru singură, dacă ei cred că nu e acolo. O intrare dramatică a doisprezece ofiţeri ar fi, probabil, cea mai eficientă metodă de a distruge locul faptei.

Dellray o privi o clipă, se încruntă, apoi spuse în microfon:

– Care-i părerea voastră, C&S?

„Nu putem fi siguri, domnule", se auzi vocea agentului.

– Ştiu că nu puteţi, Billy. Spune-mi doar ce-ţi zice instinctul.

O pauză, după care:

„*Cred* că a şters-o. Cred că locul e curat".

– Bineee. Apoi către Sachs: Dar iei un ofiţer cu tine. E un ordin.

– O să intru însă eu prima. Poate să mă acopere din uşă. Uite care-i treaba, tipul ăsta pur şi simplu nu lasă urme!

– Bine, Ofiţer. Dellray făcu semn din cap mai multor ofiţeri federali SWAT. Intrarea liberă, spuse el, revenind la limbajul oficial.

Unul dintre agenţi deschise yala de la uşa de pe hol în treizeci de secunde.

– Stai, spuse Dellray ridicând capul. Avem un apel din Centrală. Vorbi în microfon: Dă-le frecvenţa. Se uită la Sachs: Lincoln te sună.

O clipă mai târziu, se auzi vocea criminalistului.

„Sachs, zise el, ce faci?"

– Tocmai...

„Ascultă, zise el în grabă, nu intra singură. Lasă-i să securizeze locul mai întâi. Cunoşti regula."

– Am spatele...

„Nu, lasă-i pe cei de la SWAT să securizeze locul mai întâi."

– Sunt siguri că nu e aici, minţi ea.

„Asta nu e suficient, îi răspunse el. Nu când vine vorba de Dansator. Nimeni nu poate fi vreodată sigur cu el."

Iar asta. Nu am nevoie de aşa ceva, Rhyme. Exasperată, zise:

– E genul de loc pe care nu se aşteaptă să-l găsim. Probabil că nu a făcut curat. Am putea găsi amprente, carcase de glonţ. La dracu', am putea să-i găsim chiar cartea de credit!

Nici un răspuns. Lincoln Rhyme nu era redus la tăcere prea des.

– Nu mai mă speria, Rhyme. Da?

Acesta nu răspunse, iar ea avu sentimentul ciudat că el chiar dorea să fie înspăimântată.

„Sachs...?"

– Ce e?

„Fii doar atentă", fu singurul sfat pe care i-l dădu şovăielnic.

Apoi apărură brusc cinci agenți, purtând mănuși și cagule Nomex, jachete albastre antiglonț, având în mână H&K-uri negre.

– Te sun dinăuntru, zise ea.

O luă în sus pe scări după ei, gândindu-se mai mult la valiza cu instrumente pe care o ținea în mâna stângă decât la pistolul negru din dreapta.

Cândva, în zilele de Dinainte, Lincoln Rhyme fusese un plimbăreț.

Mișcarea avea ceva care îl liniștea. O plimbare agale prin Central sau Washington Square Park, o raită prin Fashion District. A, se oprea adesea – poate ca să adune vreo probă pentru baza de date a laboratorului IRD –, dar odată ce firele de praf, plantele sau mostrele de materiale de construcție erau puse în siguranță, iar proveniența lor notată în carnețel, își continua drumul. Mergea kilometri în șir.

Unul dintre cele mai frustrante aspecte ale condiției lui actuale era incapacitatea de a se detensiona. Acum avea ochii închiși și își masa ceafa de tetiera scaunului Storm Arrow, strângând din dinți.

Îi ceru lui Thom niște scotch.

– Nu trebuie să fii cu mintea limpede?

– Nu.

– Ba eu cred că da.

Du-te dracului, se gândi Rhyme și strânse și mai tare din dinți. *Thom va trebui să-mi șteargă gingia însângerată, va trebui să aranjeze cu dentistul să vină. Și o să fiu nesuferit și cu el.*

În depărtare se auzi un tunet, urmat de lumini slabe.

Și-o imagină pe Sachs în fața celor de la Intervenții Rapide. Avea dreptate, bineînțeles: o echipă de la Intervenții Rapide care ar fi securizat apartamentul l-ar fi contaminat rău

de tot. Cu toate astea, era extrem de îngrijorat în ceea ce o privea. Era prea neglijentă. O văzuse zgâriată, cu sprâncenele smulse, cu unghiile roase. Rhyme, deşi era sceptic faţă de artele obscure ale psihologiei, recunoştea totuşi comportamentul autodistructiv. Fusese cu maşina împreună cu ea – în maşina ei sport tunată. Mergea cu peste 220 de kilometri pe oră şi părea frustrată că drumurile din Long Island nu-i permiteau o viteză de două ori mai mare.

Tresări când îi auzi vocea:

„Rhyme, eşti acolo?"

– Spune, Amelia.

O pauză. „Nu pe numele mic, Rhyme. Aduce ghinion."

El încercă să râdă. N-ar fi trebuit să-i spună pe nume, se întreba de ce oare o făcuse.

– Spune.

„Sunt la uşa din faţă. O să fie dărâmată cu o rangă. Cealaltă echipă a raportat. Chiar nu cred ca e înăuntru."

– Ai vesta?

„Am furat o jachetă antiglonţ. Parcă aş avea nişte cutii negre de cereale în loc de sutien."

„La trei, auzi Rhyme vocea lui Dellray, toate echipele, doborâţi uşa şi ferestrele, acoperiţi toată aria, dar lăsaţi liberă intrarea. Unu..."

Rhyme se simţea sfâşiat. Ce mult dorea să-l prindă pe Dansator – aproape că simţea asta. Dar, o, ce teamă îi era pentru ea!

„Doi..."

Sachs, la dracu', se gândi el. Nu vreau să fiu îngrijorat pentru tine...

„Trei..."

Auzi un zgomot înfundat, precum cel făcut de un adolescent care îşi trosneşte degetele, şi se trezi aplecat în faţă. Gâtul

îi tremura din cauza unei crampe înfiorătoare. Se lasă pe spate. Apăru Thom care începu să-l maseze.

– E în regulă, murmură el. Mulţumesc. Poţi să-mi ştergi, te rog, transpiraţia?

Thom îl privi cu suspiciune – din cauza lui „te rog" – apoi îi şterse fruntea.

Ce faci, Sachs?

Voia să o întrebe, dar nu putea să-i distragă atenţia chiar acum.

Apoi auzi un icnet. Părul de pe ceafă i se zburli. „Dumnezeule, Rhyme."

– Ce e? Spune-mi.

„Femeia... Horowitz. Uşa frigiderului e deschisă. E înăuntru. E moartă, dar pare că... Dumnezeule, ochii!"

– Sachs...

„Pare că a băgat-o înăuntru când era încă în viaţă. De ce dracu' ar fi..."

– Nu te mai gândi la asta, Sachs. Haide. Poţi s-o faci.

„Dumnezeule."

Rhyme ştia că Sachs suferă de claustrofobie. Îşi imagină teroarea pe care o simţea, văzând felul îngrozitor în care femeia murise.

– I-a pus bandă adezivă sau a legat-o?

„Bandă adezivă. Are un fel de scotch transparent la gură. Ochii, Rhyme. Ochii..."

– Nu fi şocată, Sachs. Banda adezivă e o suprafaţă bună pentru amprente. Podeaua cum e?

„Are covor în sufragerie. Şi linoleum în bucătărie. Şi..." Un ţipăt. „Doamne!"

– Ce e?

„E doar o pisică, mi-a sărit în faţă. La dracu'... Rhyme?"

– Da?

„Simt un miros. Ceva ciudat."

– Bine. El o învățase cum să adulmece aerul de la locul crimelor. Era primul lucru pe care un investigator trebuia să-l observe. Dar ce înseamnă *ciudat?*

„Un miros amar. Chimic. Nu-l pot identifica."

Apoi el își dădu seama că ceva nu se lega.

– Sachs, zise el brusc. *Tu* ai deschis ușa frigiderului?

„Nu, așa am găsit-o. E ținută deschisă cu un scaun, se pare."

De ce? se întrebă Rhyme. *De ce* ar fi făcut asta? Mintea îi lucra cu înfrigurare.

„Mirosul ăsta e mai puternic. Ceva ars."

Femeia trebuie doar să distragă atenția! se gândi Rhyme brusc. A lăsat ușa deschisă pentru a se asigura că echipa o să se concentreze asupra acestui lucru!

O, nu, nu din nou!

– Sachs! Chestia asta arsă pe care o simți. E un fuzibil cu acționare întârziată. E o bombă! Ieși imediat de acolo! A lăsat ușa frigiderului deschisă ca să vă ademenească înăuntru!

„Ce?"

– E un fuzibil. A pus o bombă. E o chestiune de secunde. Ieși! Ia-o la fugă!

„Pot să iau măcar banda. De pe gură."

– Ieși odată de acolo!

„Pot să iau..."

Rhyme auzi un tropot de pași, un icnet slab și, câteva secunde mai târziu, zgomotul unei explozii, ca un baros lovind un cazan.

Îi amorți urechea.

– Nu! răcni el. O, nu!

Se uită la Sellitto, care se holba la chipul său îngrozit.

– Ce s-a întâmplat, ce s-a întâmplat? strigă detectivul.

O clipă mai târziu, Rhyme auzi în ureche vocea unui bărbat, cuprins de panică, urlând: „Avem un incendiu! La etajul al doilea. Pereții sunt distruși. Complet... Avem răniți... O, Doamne. Ce s-a întâmplat cu ea? E plină de sânge. Atât de mult sânge! Avem nevoie de ajutor. Etajul doi! Etajul doi..."

Stephen Kall dădu un tur Secției 20, pe Upper West Side.

Secția nu era departe de Central Park, putea chiar zări copacii de acolo.

Intersecția unde se afla clădirea era păzită, dar nu în mod deosebit. În fața clădirii mici stăteau trei polițiști care se uitau nervoși în jur. Dar nu era nici unul în partea de est a secției, unde un grilaj gros de oțel acoperea ferestrele. Bănui că acolo era ascunzătoarea.

Stephen continuă să meargă, dădu colțul, apoi se îndreptă spre sud, spre următoarea intersecție. Nu erau blocaje albastre care să închidă strada, dar aceasta era păzită – încă doi polițiști. Cercetau din priviri fiecare mașină și fiecare trecător. Studie rapid clădirea, apoi își prelungi traseul spre sud, trecând pe lângă alt bloc, și încercui prin partea dinspre vest a secției. O luă pe o alee pustie, își scoase binoclul din rucsac și scrută perimetrul.

Poți să folosești *asta, Soldat?*

Da, domnule, pot, domnule.

Într-o parcare de lângă secția de poliție se afla o benzinărie. Un polițist făcea plinul mașinii. Lui Stephen nu-i trecuse niciodată prin cap că vehiculele de poliție nu-și fac plinul la benzinăriile Amoco sau Shell.

Privi pompele îndelung prin binoclul Leica, greu și mic, apoi îl puse înapoi în rucsac și se grăbi spre vest, gândindu-se, ca de obicei, la oamenii care îl căutau.

16

– Sachs! răcni Rhyme din nou.

Dumnezeule, oare ce fusese în mintea ei? Cum a putut să fie aşa de neglijentă?

– Ce s-a întâmplat? întrebă Sellitto iar. Ce este?

Ce s-a întâmplat cu ea?

– O bombă în apartamentul lui Horowitz, zise Rhyme deznădăjduit. Sachs era înăuntru când a explodat. Sună-i. Află ce s-a întâmplat. Dă drumul la difuzor.

Atât de mult sânge...

După trei minute interminabile, Sellitto făcu legătura cu Dellray.

– Fred, strigă Rhyme, ce face?

O pauză înfiorătoare înainte să răspundă.

„Nu e bine, Lincoln. Tocmai stingem incendiul. A fost o bombă antipersonal, ceva de genul ăsta. Rahat. Ar fi trebuit să căutăm asta în primul rând. La dracu'."

Capcanele cu mine antipersonal erau de obicei explozibili din plastic sau TNT şi conţineau adesea şrapnele sau rulmenţi – pentru a produce pagube maxime.

Dellray continuă: „A dărâmat câţiva pereţi şi a ars cea mai mare parte a apartamentului". O pauză. „Trebuie să-ţi spun,

Lincoln. Am... găsit..." Vocea lui Dellray – de obicei aşa de sigură – acum şovăia.

– Ce? întrebă Rhyme.

„Nişte resturi umane... O mână. O parte dintr-un braţ."

Rhyme închise ochii şi simţi o groază pe care n-o mai trăise de ani de zile. Un junghi de gheaţă prin corpul lui inert. Respiraţia i se transformă într-un şuierat.

– Lincoln, începu Sellitto.

„Încă facem căutări, continua Dellray. S-ar putea să nu fie moartă. O s-o găsim. O s-o ducem la spital. Vom face tot ce ne stă în putinţă. Ştii asta."

Sachs, de ce dracu' ai făcut asta? De ce te-am lăsat?

N-ar fi trebuit niciodată...

Apoi se auzi o pocnitură în cască. Ceva tare ca zgomotul unei petarde. „Poate cineva... la dracu', poate cineva să ia asta de pe mine?"

– Sachs? strigă Rhyme în microfon.

Era sigur că era vocea ei. Apoi se auzi ca şi cum s-ar fi înecat sau ar fi vomitat.

„Ah, zise ea. La naiba... E mare."

– Eşti bine? Se întoarse spre difuzor. Fred, unde e?

„Tu eşti, Rhyme? întrebă ea. Nu aud nimic. Să vorbească cineva!"

„Lincoln, strigă Dellray. Am găsit-o. E bine. E foarte bine."

– Amelia?

Îl auzi pe Dellray chemând medicii. Rhyme, al cărui corp nu mai tremurase de ani de zile, observă că inelarul stâng îi vibra nebuneşte.

Dellray relua legătura. „Nu aude prea bine, Lincoln. Ce s-a întâmplat a fost că... din cât se pare, ce am văzut era corpul femeii. Horowitz. Sachs a tras-o afară din frigider chiar înainte de explozie. Cadavrul a fost cel care a suportat deflagraţia."

Sellitto spuse:

– Îți cunosc privirea asta, Lincoln. Las-o puțin în pace.

Dar el nu-l ascultă.

Zise îndârjit:

– Ce dracu' a fost în mintea ta, Sachs? Ți-am spus că e o bombă. Ar fi trebuit să-ți dai seama că e o bombă și să te retragi.

„Rhyme, tu ești?"

Se prefăcea. Știa că se prefăcea.

– Sachs...

„Trebuia să iau banda, Rhyme. Ești acolo? Nu te aud. Era o bandă de plastic. Avem nevoie de o amprentă de-a lui. Tu însuți ai spus-o."

– Ești de-a dreptul imposibilă, pufni el.

„Alo? Alo-oo? Nu aud nimic din ce spui."

– Sachs, nu mă lua cu prostii dintr-astea.

„O să verific ceva, Rhyme."

Se făcu tăcere pentru o clipă.

– Sachs?... Sachs, ești acolo? Ce naiba...?

„Rhyme, ascultă – tocmai am pus PoliLight pe bandă. Și ghici ce? E o amprentă parțială pe ea! Am o amprentă a Dansatorului!"

Asta îl făcu să se oprească preț de o clipă, dar își reluă tirada imediat. Ținuse o bună parte din mușchiuială când își dădu seama că vorbea de unul singur.

Sachs era murdară din cap până în picioare și avea un aer rătăcit.

– Să nu mă iei la ceartă, Rhyme. A fost o prostie, dar nu m-am gândit. Pur și simplu am acționat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Expresia încruntată îi dispăru pentru o clipă, era incredibil de bucuros să o vadă în viață.

– Se afla în mijlocul camerei. Am văzut bomba în spatele uşii şi m-am gândit că n-o să am timp să ies destul de repede. Am înşfăcat cadavrul femeii din frigider. Aveam de gând să o trag spre fereastra bucătăriei. A explodat înainte să ajung la jumătatea drumului.

Mel Cooper se aplecă asupra pungii cu probe pe care i-o dădu Sachs. Examină cenuşa şi fragmente din bombă.

– Încărcătură M–45. TNT, cu întrerupător electric şi siguranţă de întârziere de 45 de secunde. A fost răsturnată de echipa care a dărâmat uşa; asta a aprins fitilul. Are grafit, deci e o versiune mai nouă de TNT. Foarte puternică, foarte distrugătoare.

– Nenorocitul, scuipă Sellitto. Siguranţă cu întârziere... A vrut să se asigure că în cameră intră cât mai mulţi oameni înainte să explodeze.

Rhyme întrebă:

– Ceva care ar putea fi detectat?

– E o mină de tip militar gata făcută. Nu ne duce nicăieri decât...

– La nenorocitul care i-a vândut-o, mormăi Sellitto. Phillip Hansen. Telefonul detectivului sună, iar acesta răspunse, plecându-şi capul în timp ce asculta, încuviinţând. Mulţumesc, zise el în cele din urmă şi închise telefonul.

– Ce e? se interesă Sachs.

Ochii detectivului erau închişi.

Rhyme ştiu că era vorba de Jerry Banks.

– Lon?

– Jerry. Detectivul ridică privirea. Oftă. O să trăiască. Dar şi-a pierdut braţul. Nu l-au putut salva. Era prea distrus.

– O, nu, şopti Rhyme. Pot să vorbesc cu el?

– Nu, zise detectivul. Doarme.

Rhyme se gândi la tânăr, şi-l imagină zicând lucrul nepotrivit la momentul nepotrivit, trecându-şi mâna prin vârtejul de păr, trecându-şi lama de ras peste bărbia netedă, rozalie.

– Îmi pare rău, Lon.

Detectivul dădu din cap, la fel ca Rhyme când respingea efuziunile de compătimire.

– Avem alte lucruri pentru care să fim îngrijoraţi.

Da, aşa era.

Rhyme observă banda adezivă de plastic – căluşul pe care îl folosise Dansatorul. Vedea, la fel ca şi Sachs, o urmă vagă de ruj pe partea adezivă.

Sachs se uita la probă, dar nu era o privire analitică. Şi nici privirea omului de ştiinţă. Era îngrijorată.

– Sachs? îi zise el.

– De ce a făcut una ca asta?

– La bombă te referi?

Ea scutură din cap.

– De ce a pus-o în frigider? Duse un deget la gură şi îşi roase o unghie. Din cele zece degete, doar o unghie – cea a degetului mic de la mâna stângă – era lungă şi ascuţită. Celelalte erau roase. Unele erau maronii din cauza sângelui uscat.

Criminalistul sugeră:

– Cred că voia să ne distragă atenţia ca să nu ne dăm seama de bombă. Un cadavru în frigider – asta chiar că a fost o nadă.

– Nu la asta mă refeream, replică ea. Cauza decesului a fost sufocarea. A pus-o acolo *în viaţă*. De ce? E cumva sadic?

Rhyme răspunse:

– Nu, Dansatorul nu e sadic. Nu-şi poate permite. Singura lui prioritate e să-şi facă treaba şi are suficientă voinţă ca să-şi ţină celelalte impulsuri sub control. De ce a sufocat-o când ar fi putut să folosească un cuţit sau o frânghie?... Nu sunt foarte sigur, dar asta s-ar putea să fie în favoarea noastră.

– Cum aşa?

– Poate că era la ea ceva care îl irita şi a vrut să o ucidă în cel mai neplăcut mod posibil.

– Mda, dar de ce e asta în favoarea noastră? întrebă Sellitto.

– Deoarece, explică Sachs, probabil începe să piardă controlul. Devine neglijent.

– Exact, zise Rhyme, mândru că Sachs făcuse legătura. Dar ea nu-i observă zâmbetul aprobator. Închise ochii pentru o clipă şi dădu din cap, probabil revăzând privirea îngrozită a femeii moarte. Oamenii îşi închipuie că toţi criminaliştii sunt detaşaţi (De câte ori nu-l acuzase soţia lui Rhyme de acest lucru?) dar, de fapt, cei mai buni dintre ei au o empatie tulburătoare pentru victimele a căror moarte o investighează. Sachs era unul dintre ei.

– Sachs, şopti Rhyme cu blândeţe, amprenta?

Ea îl privi.

– Ai găsit o amprentă, ai zis. Trebuie să ne mişcăm repede.

Sachs încuviinţă.

– E parţială.

Ridică punga de plastic.

– Să fie oare a ei?

– Nu. I-am preluat amprentele. Mi-a luat ceva timp să-i găsesc mâinile. Dar amprenta cu siguranţă nu e a ei.

– Mel, spuse Rhyme.

Tehnicianul puse bucata de bandă într-un cadru SuperGlue şi încălzi nişte adeziv. O porţiune mică din amprentă se contură imediat.

Cooper clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred, murmură el.

– Ce e?

– A şters banda, Dansatorul. Cu siguranţă şi-a dat seama că a atins-o fără mănuşi. A rămas doar o bucăţică parţială.

Ca şi Rhyme, Cooper era membru al Asociaţiei Internaţionale pentru Identificare. Erau experţi în identificarea oamenilor în funcţie de amprente, ADN şi odontologie – rămăşiţele dentare. Dar această amprentă – ca şi cea de pe buza de metal a bombei – era dincolo de puterile lor. Dacă vreun expert putea să identifice şi să clasifice o urmă digitală, ei doi erau aceia. Dar nu şi această amprentă.

– Mii de draci, bombăni Rhyme.

Trebuiau să lase nereuşita în urmă peste asta pentru că asta le era meseria. Dar se simţea foarte frustrat. Sachs fusese aproape să moară pentru nimic.

Edmond Locard, faimosul criminalist francez, a dezvoltat un principiu care îi poartă numele. El a afirmat că în toate întâlnirile dintre criminal şi victimă există un schimb de probe. Acestea pot fi microscopice, dar transferul există. Cu toate acestea, lui Rhyme i se părea că, dacă exista o persoană care să invalideze principiul lui Locard, aceasta era fantoma numită Dansatorul pe Coşciug.

Sellitto, văzând frustrarea de pe faţa lui Rhyme, zise:

– Avem capcana de la secţia de poliţie. Dacă avem noroc, o să-l prindem.

– Să sperăm. Avem nevoie de ceva noroc.

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe pernă. O clipă mai târziu, îl auzi pe Thom spunând:

– E aproape unsprezece. E vremea de culcare.

Uneori e uşor să neglijezi corpul, să uiţi chiar că *ai* corp – în clipe ca acestea, când sunt în joc vieţi şi când trebuie să păşeşti afară din corpul fizic şi să munceşti, să munceşti, să munceşti. Trebuie să-ţi depăşeşti cu mult limitele normale. Dar Lincoln Rhyme avea un corp care nu tolera să fie neglijat. Escara putea duce la septicemie. Fluidele din plămâni, la pneumonie. Nu-i intubase vezica? Nu-i fuseseră masate intestinele pentru

a încuraja tranzitul? Încălțămintea Spenco era prea strâmtă? Consecința era disreflexia și asta putea să însemne un infarct. Simpla oboseală putea să declanșeze un atac de cord.

Prea multe feluri de a muri...

– Te duci la culcare, zise Thom.

– Trebuie să...

– La culcare. Trebuie să te culci.

Rhyme recunoscu; era obosit, foarte obosit.

– Bine, Thom. Bine. Împinse scaunul cu rotile spre lift. Încă ceva. Se întoarse. Poți să urci în câteva minute, Sachs?

Ea încuviință, privind cum se închide ușa mică a liftului.

Îl găsi în patul Clinitron.

Sachs așteptase zece minute pentru a-i da timp să-și facă pregătirile de culcare – Thom aplicase cateterul și îi periase dinții. Știa că Rhyme e foarte autoritar – avea disprețul pentru modestie al omului cu handicap. Dar mai știa și că avea rutina lui personală și nu dorea ca ea să fie de față.

Folosi timpul pentru a face un duș în baia de la parter, după care își puse haine curate – ale ei – pe care Thom le avea, întâmplator, în spălătoria de la subsol.

Lumina era slabă. Rhyme își freca mulțumit capul de pernă precum un urs care se scarpină pe spate de un pom. Clinitron era cel mai confortabil pat din lume. Cântărind o jumătate de tonă, era un bloc masiv ce conținea mărgele de sticlă prin care circula aer încălzit.

– A, Sachs, te-ai descurcat bine astăzi. Ai fost mai deșteaptă decât el.

Doar că, din cauza mea, Jerry Banks și-a pierdut brațul.

Și l-am lăsat pe Dansator să-mi scape.

Se duse spre bar și își turnă un pahar de Macallan, ridicând din sprâncene.

– Sigur, comentă el. Laptele mamei, roua uitării...

Ea își scoase pantofii și își trase bluza ca să se uite la vânătaie.

– Oho, zise Rhyme.

Vânătaia avea forma statului Missouri și culoarea unei vinete.

– Nu-mi plac bombele, zise ea. N-am fost niciodată atât de aproape de una. Și nu-mi plac.

Sachs își deschise geanta, găsi trei aspirine și le înghiți (un truc împotriva artritei pe care îl învățase mai demult). Se duse la fereastră. Zări șoimii călători. Păsări frumoase. Nu erau mari. Treizeci și cinci, patruzeci de centimetri. Mici în comparație cu un câine. Dar pentru niște păsări... extrem de intimidante. Ciocurile lor erau precum ghearele creaturilor din *Alien*.

– Te simți bine, Sachs? Spune-mi adevărul.

– Da, sunt bine.

Se întoarse la scaun, sorbi încă o gură din băutura închisă la culoare.

– Vrei să rămâi aici în noaptea asta? întrebă el.

Uneori mai rămânea acolo peste noapte. Câteodată pe canapea, alteori în pat, lângă el. Poate datorită aerului fluidizat al patului Clinitron, poate simplul fapt de a sta lângă o altă ființă umană – nu știa motivul –, dar niciodată nu dormea mai bine ca atunci când înnopta aici. Nu mai împărțise patul cu un alt bărbat de la ultimul ei prieten, Nick. Stătea întinsă lângă Rhyme și vorbeau. Ea îi povestea despre mașini, despre întrecerile de tir, despre mama și despre fina ei. Despre viața plină a tatălui ei și despre agonia lui prelungită. Îi destăinuise mult mai multe lucruri personale decât o făcuse el. Dar nu o deranja. Îi plăcea să-l asculte spunând orice dorea. Mintea lui era uimitoare. Îi povestea despre vechiul New York, despre loviturile Mafiei de care restul lumii nu auzise niciodată, despre locuri ale crimelor atât de curate încât păreau lipsite de speranță până când

investigatorii găseau un singur fir de praf, o unghie, un strop de salivă, un fir de păr sau o fibră care le arătase cine era criminalul sau unde locuia – cel puțin lui *Rhyme* îi arătau, nu neapărat tuturor. Nu, mintea lui nu se oprea niciodată. Știa că înainte să aibă accidentul, acesta cutreiera străzile în căutarea unor mostre de sol sau de iarbă, ori de plante și pietre – orice îl putea ajuta să rezolve cazurile. Era ca și cum această neliniște s-ar fi mutat din picioarele lui inutile în mintea sa, care hoinărea prin oraș – în imaginația sa – în plină noapte.

Dar seara aceasta era altfel. Rhyme era distrat. Nu o deranja să fie într-o dispoziție proastă – era în regulă, pentru că era într-o dispoziție proastă o mare parte a timpului. Dar nu-i plăcea să fie cu mintea în altă parte. Se așeză pe marginea patului.

Începu să-i spună de ce o chemase.

– Sachs... Lon mi-a spus. Ce s-a întâmplat la aeroport.

Ea dădu din umeri.

– Nu aveai ce să faci, decât să te lași singură să fii omorâtă. Ai făcut ceea ce trebuia, te-ai adăpostit. A tras un foc pentru a vedea distanța și te-ar fi nimerit cu al doilea.

– Am avut două-trei secunde. Aș fi putut să-l lovesc. *Știu* că aș fi putut.

– Nu fi nechibzuită, Sachs! Bomba aceea...

Privirea arzătoare din ochii ei îl făcu să tacă.

– Vreau să-l prind, fie ce-o fi. Și am sentimentul că și tu vrei să-l prinzi la fel de tare. Cred că și tu ai risca. Adăugă cu un înțeles nedesluşit: Poate că *tu* îți asumi riscuri.

Asta produse o reacție mai puternică decât se aștepta. El clipi, se uită într-o parte. Dar nu mai zise nimic, sorbi din scotch.

Dintr-un imbold, îl rugă:

– Pot să te întreb ceva? Dacă nu vrei, poți să-mi spui să tac din gură.

– Haide, Sachs. Avem noi doi secrete? Nu prea cred.

Cu privirea în podea, ea zise:

– Îmi aduc aminte că ți-am povestit odată despre Nick. Ce simțeam pentru el și așa mai departe. Cât de tare m-a afectat ce s-a întâmplat între noi.

El încuviință.

– Și te-am întrebat dacă tu ai simțit ceva asemănător pentru cineva, poate pentru soția ta. Și tu ai zis că da, dar nu pentru Blaine.

Amelia ridică privirea spre el.

Rhyme își reveni repede, dar nu suficient de repede. Iar ea își dădu seama că suflase aer rece peste un nerv expus.

– Îmi amintesc, zise el.

– Cine e? Uite, dacă nu vrei să vorbești despre asta...

– Nu mă deranjează. O chema Claire. Claire Trilling. Ce zici de un asemenea nume de familie?

– Probabil că a trebuit să se obișnuiască cu aceleași prostii la școală ca și mine. Amelia Sex și așa mai departe... Cum ai cunoscut-o?

– Păi... El râse de propria reticență. În cadrul departamentului.

– Era polițistă?

Sachs nu-și putu ascunde surprinderea.

– Da.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost o... relație dificilă. Rhyme dădu din cap cu tristețe. Eram căsătorit, era căsătorită. Nu eram făcuți unul pentru altul.

– Copii?

– Ea are o fiică.

– Așa că v-ați despărțit?

– N-ar fi mers, Sachs. O, Blaine și cu mine eram destinați să divorțăm – sau altfel ne-am fi omorât unul pe altul. Dar Claire...

se temea pentru fiica ei – soţul ei i-ar fi luat-o dacă ar fi divorţat. Nu-l iubea, dar era un bărbat bun. Şi o iubea pe fată.

– Ai cunoscut-o?

– Pe fată? Da.

– Ai mai văzut-o? Pe Claire?

– Nu. Asta e de domeniul trecutului. Nu mai lucrează în poliţie.

– Te-ai despărţit de ea după accident?

– Nu, nu, înainte.

– Dar ştie că ai fost rănit, nu?

– Nu, răspunse Rhyme după ce ezită din nou.

– De ce nu i-ai spus?

O pauză.

– Am avut motivele mele... Ciudat că ai adus vorba de ea. Nu m-am mai gândit la ea de ani de zile.

Îi zâmbi formal şi Sachs simţi cum o străpunge durerea – durere la fel de reală ca lovitura care îi făcuse vânătaia în formă de stat american. Pentru că ceea ce spunea el era o minciună. Evident, se gândise la această femeie. Sachs nu credea în intuiţia feminină, dar credea în intuiţia poliţistului; fusese poliţist de proximitate prea mult timp ca să nu ia în consideraţie asemenea voci lăuntrice. *Ştia* că Rhyme se gândea la doamna Trilling.

Sentimentele ei erau ridicole, bineînţeles. Nu aveau nimic de-a face cu gelozia. Nu fusese geloasă pe slujba lui Nick – acesta era agent sub acoperire şi îşi petrecea săptămâni întregi pe stradă. Nu fusese geloasă pe prostituatele şi blondele cu care trebuia să umble din cauza serviciului.

Şi, dincolo de gelozie, oare ce putea să spere de la Rhyme? Vorbise despre el cu mama ei de multe ori. Iar bătrâna, şireată, îi spunea de obicei ceva de genul: „E bine să fii drăguţă cu cineva cu un asemenea handicap".

Ceea ce, într-un fel, însuma tot ceea ce însemna relația lor. Tot ceea ce *ar fi putut* să fie.

Era *mai mult* decât ridicol.

Dar era geloasă. Și nu pe Claire.

Ci pe Percey Clay.

Sachs nu putea uita cum arătau împreună când îi văzuse stând unul lângă altul în camera lui, în timpul zilei.

Mai mult scotch. Gândindu-se la nopțile pe care ea și Rhyme le petrecuseră acolo, vorbind despre cazuri, bând din această licoare minunată.

O, minunat. Acum devin sentimentală. Asta e o trăire matură. O s-o ochesc drept în mijloc și o s-o ucid.

În schimb, îi oferi trăirii încă puțin lichior.

Percey nu era o femeie atrăgătoare, dar asta nu însemna nimic; lui Sachs îi luase o săptămână la Chantelle, agenția de modeling de pe Madison Avenue unde lucrase timp de câțiva ani, să înțeleagă falsitatea frumuseții. Bărbaților le place să privească femei minunate, dar nimic nu îi intimidează mai mult.

– Vrei să-ți mai torn? îl întrebă ea.

– Nu, zise el.

Fără să se mai gândească, se lăsă pe spate, își puse capul pe perna lui. „E ciudat cum se potrivesc lucrurile", se gândi ea. Rhyme nu putea, bineînțeles, s-o strângă la piept și să o ia în brațe. Dar gestul comparabil era să-și apropie capul de al ei. Adormiseră astfel de multe ori.

Dar în noaptea asta, ea simțea o rigiditate, o precauție.

Simțea că îl pierde. Și nu se putea gândi decât la cum să fie lângă el. Cât mai aproape posibil.

Sachs i se confesase odată prietenei ei Amy, mama finei sale, despre Rhyme, despre sentimentele pe care le nutrea pentru el. Femeia se întrebase în ce consta atracția și speculase:

„Poate că asta e, că nu se poate mişca. E bărbat, dar nu are nici un fel de control asupra ta. Poate că asta te incită".

Dar Sachs ştia că era exact invers. O incita faptul că era un bărbat care avea controlul deplin, *în ciuda* faptului că nu se putea mişca.

Fragmente din cuvintele lui îi treceau pe la ureche, în timp ce îi vorbea despre Claire, apoi despre Dansator. Îşi lăsă capul pe spate şi îi privi buzele subţiri.

Mâinile ei începură să se mişte.

El nu simţea, bineînţeles, dar îi vedea degetele perfecte cu unghii roase cum îi alunecă pe piept, în jos, pe pielea lui netedă. Thom făcea zilnic exerciţii cu el – o gamă pasivă de exerciţii de motricitate şi, deşi Rhyme nu era musculos, avea corpul unui bărbat tânăr. Era ca şi cum procesul îmbătrânirii s-ar fi oprit în ziua accidentului.

– Sachs?

Mâna ei coborî mai jos.

Respiraţia ei era mai rapidă acum. Trase pătura de pe el. Thom îl îmbrăcase într-un tricou. Îl ridică, îşi plimbă mâinile pe pieptul lui. Apoi îşi scoase şi ea tricoul, îşi desfăcu sutienul, îşi lipi pielea ei înroşită de pielea lui palidă. Se aştepta să fie rece, dar nu era. Era mai fierbinte decât a ei. Apăsă mai tare.

Îl sărută pe obraz, apoi pe colţul gurii, apoi direct pe buze.

– Sachs, nu... Ascultă-mă. Nu.

Dar ea nu-l ascultă.

Nu-i spusese niciodată lui Rhyme, dar, în urmă cu câteva luni, cumpărase o carte intitulată *Cum să iubeşti o persoană cu dizabilităţi*. Sachs fusese surprinsă să afle că tetraplegicii pot face dragoste şi pot avea copii. Organul misterios al bărbatului reacţionează independent, iar distrugerea măduvei spinării nu elimină decât un tip de stimul. Bărbaţii cu handicap pot avea erecţii perfect normale. E adevărat, nu vor simţi nimic,

dar – pentru ea – emoţia fizică nu era decât parte a poveştii, adesea o parte neimportantă. Ceea ce conta era apropierea; aceasta era o stare care nu se compara nici cu un milion de orgasme false. Bănuia că asta era şi părerea lui Rhyme.

Îl sărută din nou. Mai tare.

După o clipă de ezitare, o sărută şi el. Ea nu fu surprinsă să vadă că se pricepe. După ochii lui negri, al doilea lucru pe care îl observase la el fuseseră buzele perfecte.

Apoi el se trase înapoi.

– Nu, Sachs, nu...

– Şşşş, nu vorbi...

Băga mâna sub pături, începu să-l mângâie, să-l atingă.

– Treaba e că...

Că ce? se întreba ea. Că lucrurile ar putea să nu meargă?

Dar lucrurile mergeau de minune. Îl simţi cum se întăreşte, reacţionând mai repede decât unii dintre iubiţii macho pe care îi avusese.

Se urcă pe el. Trase cearşafurile şi păturile la loc, se aplecă şi îl sărută din nou. O, ce mult îşi dorise să fie aici, faţă în faţă – cât mai aproape posibil. Să îl facă să înţeleagă că, pentru ea, era bărbatul perfect. Aşa cum era, era întreg.

Îşi desfăcu părul, îl lăsă să cadă peste el. Se aplecă, îl sărută din nou.

Rhyme o sărută şi el. Buzele lor rămaseră lipite preţ de un minut.

Apoi, brusc, el dădu din cap atât de tare încât ea se gândi că poate avea un atac de disreflexie.

– Nu! şopti el.

Ea se aşteptase să fie jucăuş, pasionat, în cel mai rău caz să spună pe un ton glumeţ *O, nu, nu e o idee prea bună*... Dar vocea lui era lipsită de putere. Sunetul gol al vocii lui îi sfâşie sufletul. Se rostogoli şi luă o pernă în braţe.

– Nu, Amelia. Îmi pare rău, nu.

Fața îi ardea de rușine. Nu se putu gândi decât la multele dăți când ieșise în oraș cu un bărbat care era prieten sau doar o cunoștință ocazională și fusese îngrozită să-l vadă pe acesta că începe să o pipăie precum un adolescent. Vocea ei avusese aceeași consternare pe care o simțea acum în vocea lui Rhyme.

Deci pentru el nu conta, înțelese ea în cele din urmă.

Un partener. O colegă. Un prieten cu P mare.

– Îmi pare rău, Sachs... Nu pot. Sunt complicații.

Complicații? Din câte vedea ea, nu era nici una în afară de faptul, bineînțeles, că nu o iubea.

– Nu, mie îmi pare rău, zise ea brusc. Am băut prea mult. Nu fac față la băutură. Știi asta.

– Sachs.

Ea păstră un zâmbet forțat pe față în timp ce se îmbrăcă.

– Sachs, dă-mi voie să-ți spun ceva.

Nu. Nu dorea să mai audă nici un cuvânt.

– Sachs...

– Trebuie să plec. Mă întorc mâine-dimineață.

– Vreau să-ți spun ceva.

Dar Rhyme nu mai apucă să-i spună nimic, fie că era vorba de o explicație, de o scuză ori de o confesiune. Sau de o predică.

Fură întrerupți de o bătaie puternică în ușă. Înainte ca Rhyme să aibă timp să întrebe cine e, Lon Sellitto dădu năvală în cameră.

O privi pe Sachs fără să facă vreo legătură, apoi se uită din nou la Rhyme și anunță:

– Tocmai am vorbit cu oamenii lui Bo de la Secția 20. Dansatorul a fost acolo, a patrulat prin zonă. Nenorocitul a mușcat momeala! O să punem mâna pe el, Lincoln. De data asta îl prindem!

– Acum câteva ore, își continuă detectivul povestea, câțiva dintre băieții de la C&S au văzut un bărbat alb plimbându-se

în jurul Secției 20. S-a dus pe o alee de unde se pare că a studiat paza. Și apoi a fost văzut cercetând benzinăria de lângă secția de poliție.

– Benzinărie? Cea pentru mașinile de patrulare?

– Da.

– L-au urmărit?

– Au încercat. Dar s-a evaporat înainte ca ei să se apropie.

Rhyme văzuse că Sachs își închidea discret ultimul nasture de la bluză... Trebuia să aibă o discuție cu ea despre cele întâmplate. *Trebuia* să o facă să înțeleagă. Dar, având în vedere ce le spunea Sellitto acum, trebuia să mai aștepte.

– Asta nu e tot. Acum o oră am primit un raport despre furtul unei cisterne. Rollins Distributing. Upper West Side, lângă râu. Aprovizionează benzinăriile particulare. Un tip a tăiat gardul de sârmă și a intrat. Paznicul aude și se duce să vadă. E luat prin surprindere. Și bătut măr. Iar tipul fuge cu una dintre cisterne.

– Benzinăria se aprovizionează de la Rollins?

– Nu, dar cine ar ști? Dansatorul se apropie de secție cu cisterna, paznicii de acolo nu sunt suspicioși, îi fac semn să treacă și apoi...

Sachs îl întrerupse:

– Cisterna explodează.

Asta îl făcu pe Sellitto să se oprească.

– Eu mă gândeam că e un mijloc de a pătrunde înăuntru. Tu te gândești la o bombă?

Rhyme dădu grav din cap. Supărat pe el însuși. Sachs avea dreptate.

– A fost mai deștept decât noi aici. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că va încerca asta. Dumnezeule, o cisternă cu benzină să explodeze în zona aia...

– O bombă cu îngrășământ?

– Nu, zise Rhyme. Nu cred că va avea timp să asambleze așa ceva. Nu-i trebuie decât o mină antipersonal pusă pe o parte

a cisternei şi are deja un super dispozitiv căruia benzina îi multiplică enorm efectul. Ar face secţia scrum. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. În linişte.

– În linişte, murmură Sellitto. Asta va fi uşor.

– Cum se simte paznicul de la depozitul de benzină? Poate să vorbească?

– Poate, dar a fost lovit pe la spate. N-a văzut nimic.

– Îi vreau măcar hainele. Sachs – ea îl privi – ai putea să mergi la spital şi să mi le aduci? Tu ştii cum să le împachetezi pentru a conserva urmele. Şi apoi investighează locul de unde a furat cisterna.

Se întrebă ce avea să-i răspundă. Nu l-ar fi surprins dacă ea ar fi ieşit pe uşă fără să zică nimic. Dar văzu după chipul ei frumos şi nemişcat că simţea exact ce simţea şi el: în mod ironic, uşurarea că Dansatorul intervenise pentru a schimba cursul dezastruos al serii.

În cele din urmă, o parte din norocul la care spera Rhyme.

Amelia Sachs se întoarse după o oră. Avea în mână o pungă de plastic conţinând un cleşte de tăiat sârmă.

– L-am găsit lângă gard. Probabil că paznicul l-a luat prin surprindere pe Dansator, iar acesta l-a scăpat din mână.

– Da! strigă Rhyme. Nu credeam că o să facă o asemenea greşeală. Poate că *devine* neglijent... Mă întreb ce îl sperie oare.

Rhyme privi cleştele. Dă, Doamne, se rugă el, *să aibă o amprentă...*

Dar un Mel Cooper somnoros – dormea într-unul dintre dormitoarele mai mici de la etaj – cercetă fiecare milimetru al sculei. Nici o amprentă.

– Oare ne spune *ceva?* vru Rhyme să ştie.

– E un model Craftsman, cel mai bun, care se vinde în orice magazin Sears din ţară. Şi poţi să-l cumperi la reduceri sau de la vechituri pentru câţiva dolari.

Rhyme şuieră dezgustat. Se uită o clipă la cleşte, apoi întrebă:

– Urme ale uneltei?

Cooper îl privi cu nedumerire. Era vorba de semnele distinctive lăsate la locul faptei de către uneltele folosite de criminali – şurubelniţe, cleşti, şperacle, răngi şi altele asemănătoare. Odată, Rhyme stabilise prezenţa unui infractor la locul faptei doar pe baza unei crestături în formă de V de pe yala de cupru a unei uşi. Crestătura se potrivea cu defectul unei dălţi găsite printre sculele acestuia. Dar acum aveau *unealta,* nu urmele pe care ar fi putut să le lase. Cooper nu înţelese la ce fel de urme se referea Rhyme.

– Mă refer la urmele de pe tăiş, zise el nerăbdător. Poate că Dansatorul a tăiat ceva anume, ceva care ar putea să ne conducă la ascunzătoarea lui.

– Aha. Cooper cercetă mai cu atenţie. Are crestături, dar priveşte... Vezi ceva neobişnuit?

Rhyme nu vedea.

– Răzuieşte tăişul şi mânerul. Vezi dacă sunt ceva resturi.

Cooper trecu răzătura prin cromatograful cu gaz.

– Ptiu, mormăi el în timp ce citea rezultatele. Ascultă. Resturi de RDX, asfalt şi viscoză.

– Fitil detonant, conchise Rhyme.

– L-a tăiat cu cleştele? întrebă Sachs. Poţi să faci una ca asta?

– O, e tare ca sârma de rufe, zise Rhyme absent, gândindu-se la ce puteau să facă aproape patru mii de litri de benzină în zona din jurul Secţiei 20.

Ar fi trebuit să-i determin să plece, se gândi el la Percey şi Brit Hale. Să-i pun sub custodie şi să-i trimit în Montana până la proces. E o nebunie ce fac, ideea asta cu capcana.

– Avem ceva timp, spuse Rhyme. Nu va încerca să intre până mâine-dimineaţă. Are nevoie de pretextul aprovizionării. Altceva, Mel? Altceva mai vezi?

Cooper scană filtrul cu vid.

– Praf şi cărămidă. Stai... uite nişte fibre. Să le scanez?

– Da.

Tehnicianul se aplecă asupra ecranului când apărură rezultatele.

– Da, da, e fibră vegetală. Asemănătoare cu hârtia. Şi citesc şi un compus... NH patru OH.

– Hidroxid de amoniu, zise Rhyme.

– Amoniac? întrebă Sellitto. Poate că te înşeli în privinţa bombei cu îngrăşământ.

– Vreun ulei? se interesă Rhyme.

– Nu.

Rhyme continuă:

– Fibra cu amoniac – e de pe mânerul cleştelui?

– Nu. Era pe hainele paznicului care a fost bătut.

Amoniac? medită Rhyme. Îi spuse lui Cooper să pună o fibră la microscopul electronic cu scanare.

– Rezoluţie mare. Cum e ataşat amoniacul?

Ecranul clipi. Fibra apăru ca un trunchi de copac.

– Prin căldură, cred.

Un alt mister. Hârtie şi amoniac...

Rhyme se uită la ceas. Era 2.40 dimineaţa.

Îşi dădu brusc seama că Sellitto îi pusese o întrebare. Îşi îndreptă atenţia asupra lui.

– Am zis, repetă detectivul, să începem oare să-i evacuăm pe toţi cei care locuiesc în jurul secţiei? Adică, mai bine acum decât să aşteptăm să se apropie ora când el ar putea să atace.

Rhyme se uită îndelung la trunchiul vineţiu de copac de pe ecranul MES-ului. Apoi rosti brusc:

– Da. Trebuie să evacuăm pe toată lumea. Evacuați clădirile din jurul secției. Să ne gândim – cele patru apartamente de pe ambele părți și de peste stradă.

– Atât de multe? întrebă Sellitto și râse ușor. Chiar crezi că trebuie să facem asta?

Rhyme se uită la detectiv și zise:

– Nu. M-am răzgândit. Tot blocul. Trebuie să evacuăm tot blocul. Imediat. Și trimite-i pe Haumann și pe Dellray aici. Nu-mi pasă unde sunt. Să vină aici, acum.

17

Unii dintre ei dormiseră.

Sellitto într-un fotoliu, trezindu-se cu faţa mai şifonată ca niciodată şi cu părul într-o parte. Cooper, la parter.

Aparent, Sachs petrecuse noaptea pe o canapea la parter sau în celălalt dormitor de la primul etaj. Nu o mai interesase Clinitron-ul.

Thom, el însuşi epuizat, se învârtea de colo-colo, băgându-şi nasul peste tot, luându-i tensiunea lui Rhyme. Mirosul de cafea umplea casa.

Soarele tocmai răsărise şi Rhyme se uita la tabelele cu probe. Stătuseră treji până la patru, punând la punct strategia de capturare a Dansatorului – şi răspunzând puhoiului de plângeri legate de evacuare.

Oare avea să dea rezultate? Avea Dansatorul să cadă în capcană? Rhyme aşa credea. Dar mai era o întrebare, una la care lui Rhyme nu-i plăcea să se gândească, dar pe care nu o putea evita. Cum avea să fie când îl prindeau în capcană? Dansatorul era letal pe propriul teritoriu. Cum avea să fie oare când era încolţit?

Thom aduse cafea şi ei toţi începură să se uite la harta tactică a lui Dellray. Rhyme, din nou în căruciorul Storm Arrow, se apropie şi el şi o studie.

672.438

– Toată lumea e pe poziții? îi întrebă pe Sellitto și pe Dellray.

Erau gata atât echipele 32-E ale lui Haumann, cât și echipa federală a lui Dellray formată din ofițeri SWAT din districtele de Sud și de Est ale FBI. Se mutaseră acolo sub acoperirea nopții, prin canale și subsoluri și pe acoperișuri, în ținută de camuflaj urban; Rhyme era convins că Dansatorul păstra ținta sub supraveghere.

– N-o să doarmă în noaptea asta, zise Rhyme.

– Ești sigur că va veni pe aici, Linc? îl întrebă Sellitto nesigur.

„Sigur? se gândi el iritat. Cine poate fi sigur de ceva când e vorba de Dansatorul pe Coșciug?"

Arma lui letală e înșelătoria...

Rhyme spuse ironic:

– Nouăzeci și doi virgulă șapte la sută sigur.

Sellitto râse cu amărăciune.

Se auzi soneria. O clipă mai târziu, un bărbat solid, între două vârste, pe care Rhyme nu-l recunoscu, apăru în ușa sufrageriei.

Privirea pe care i-o aruncă Dellray sugera că în aer plutesc probleme. Sellitto îl cunoștea și el pe bărbat, se părea, și îl salută precaut.

Acesta se prezentă ca fiind Reginald Eliopolos, procuror adjunct în districtul de Sud. Rhyme își aminti că era procurorul care instrumenta cazul Phillip Hansen.

– Sunteți Lincoln Rhyme? Am auzit lucruri bune despre dumneavoastră. Ha-ha. Înaintă cu mâna întinsă în mod automat. Apoi își dădu seama că nu avea sens să-i dea mâna lui Rhyme, așa că pur și simplu i-o întinse lui Dellray, care o luă cu reticență. Cuvintele vesele ale lui Eliopolos „Fred, mă bucur să te văd" însemnau exact contrariul, iar Rhyme se întrebă care era oare motivul răcelii dintre ei.

Procurorul îi ignoră pe Sellitto şi pe Mel Cooper. Thom simţi instinctiv care e poziţia vizitatorului, aşa că nu-i oferi cafea.

– Ha-ha. Am auzit că aţi pus la cale o întreagă operaţiune. Nu am vorbit prea mult cu băieţii de sus, dar, la naiba, ştiu ce înseamnă să improvizezi. Uneori, pur şi simplu nu poţi sta să aştepţi să iei trei semnături la rând. Eliopolos se îndreptă spre un microscop compus şi se uită prin el. Ha-ha, zise el, deşi ceea ce vedea fu un mister pentru Rhyme, pentru că lumina era stinsă.

– Poate... începu Rhyme.

– Urmărire? Treceţi la urmărire? Eliopolos se întoarse. Sigur. Uite care e treaba. Avem un vehicul armat în faţa Clădirii Federale din centru. Vreau ca martorii în cazul Hansen să fie în ea într-o oră. Percey Clay şi Brit Hale. Vor fi duşi în rezervaţia federală pentru protecţia martorilor din Shoreham, în Long Island. Vor fi ţinuţi acolo până la înfăţişarea de la procesul de luni. Punct. S-a terminat cu urmărirea. Ce ziceţi?

– Credeţi că e o idee înţeleaptă?

– Ha-ha, desigur. Credem că e mai sigur decât să-i folosiţi drept momeală pentru o vendetă personală a NYPD-ului.

Sellitto oftă.

Dellray zise:

– Deschide puţin ochii, Reggie. Nu eşti chiar în afara subiectului. Vezi vreo operaţiune comună? Vezi vreo operaţiune în forţă?

– Ăsta e un lucru bun, zise Eliopolos absent. Îşi concentrase atenţia asupra lui Rhyme. Spuneţi-mi, chiar credeţi că nimeni de la centru nu-şi va aminti că acesta e criminalul care v-a ucis tehnicienii acum cinci ani?

Păi, *ha-ha,* Rhyme chiar *sperase* că nu-şi va aminti nimeni. Iar acum, că cineva o făcuse, el şi echipa înotau în oală.

– Dar hei, zise procurorul voios, nu vreau să ne războim. Credeţi că asta vreau? De ce aş vrea una ca asta? Eu îl vreau

pe Phillip Hansen. Toată lumea îl vrea pe Hansen. Da? El e peştele cel mare.

De fapt, Rhyme uitase în mare măsură de Phillip Hansen şi acum, că i se reamintise, înţelese exact ce făcea Eliopolos. Iar această revelaţie îl tulbură profund.

Rhyme îi dădu târcoale lui Eliopolos precum un coiot.

– Aveţi agenţi buni, întrebă el pe un ton nevinovat, care să protejeze martorii?

– La Shoreham? răspunse procurorul nesigur. Păi, bineînţeles că avem. Ha-ha.

– I-aţi pus la curent în legătură cu securitatea? Cu cât de periculos e Dansatorul? Nevinovat ca un prunc.

O pauză.

– Da, i-am pus.

– Şi ce ordine au, mai exact?

– Ordine? întrebă Eliopolos fără convingere.

Nu era un tip prost. Ştia că fusese prins.

Rhyme râse. Se uită la Sellitto şi Dellray.

– Vedeţi, prietenul nostru procurorul are *trei* martori cu care speră să-l încolţească pe Hansen.

– Trei?

– Percey, Hale... şi Dansatorul în persoană. Rhyme îl luă peste picior: Vrea să-l prindă ca să furnizeze dovezi. Îl privi pe Eliopolos: Deci şi *voi* o folosiţi pe Percey drept momeală.

– Cu singura diferenţă, chicoti Dellray, că o pune într-un alt fel de capcană. Am înţeles, am înţeles.

– Credeţi că, zise Rhyme, cazul împotriva lui Hansen nu e suficient de solid, indiferent de ce au văzut Percey şi Hale?

Domnul Ha-ha miză pe sinceritate.

– L-au văzut cum îngroapă nişte probe nenorocite. La dracu', nici măcar *nu l-au văzut* că o face. Dacă găsim sacoşele şi ele îl leagă de uciderea celor doi soldaţi de astă-primăvară

e bine, avem cazul. Poate. Dar, A, e posibil să nu găsim sacoşele şi B, probele din interiorul lor s-ar putea să fie distruse.

Atunci, C, sună-mă, se gândi Rhyme. Pot găsi probe şi în vântul care bate noaptea.

Sellitto interveni:

– Dar dacă îl prindeţi viu pe ucigaşul angajat de Hansen, poate că îşi va vinde şeful.

– Exact. Eliopolos îşi încrucişă braţele, aşa cum făcea probabil în sala de judecată, când ţinea pledoaria finală.

Sachs ascultase din uşă. Puse o întrebare pe care tocmai se pregătea să o formuleze şi Rhyme:

– Şi cum l-aţi scoate basma curată pe Dansator?

Eliopolos o întrebă:

– Cine sunteţi?

– Ofiţer Sachs. Investigaţii.

– Nu e chiar treaba unui tehnician care cercetează locul crimelor să pună o asemenea întrebare...

– Atunci pun *eu* nenorocita asta de întrebare, şuieră Sellitto, şi dacă nu primesc un răspuns, atunci va fi întrebat şi primarul.

Eliopolos avea în faţă o carieră politică, bănui Rhyme. Şi, probabil, una de succes. Eliopolos zise:

– E important să avem o acuzaţie infailibilă la adresa lui Hansen. El e tartorul din cei doi. Are mai mult potenţial să facă rău.

– Ce răspuns frumos, replică Dellray strâmbându-se. Dar nu e răspunsul la întrebare. Ce sunteţi gata să-i oferiţi Dansatorului dacă îl toarnă pe Hansen?

– Nu ştiu, îngăimă procurorul evaziv. Asta nu s-a discutat.

– Zece ani într-o închisoare cu securitate medie? zise Sachs încet.

– *Nu* s-a discutat.

Rhyme se gândea la capcana pe care o plănuiseră cu atâta grijă până la ora 4 dimineața. Dacă Percey și Hale erau mutați acum, Dansatorul avea să afle. S-ar fi regrupat. Ar fi aflat că sunt la Shoreham și, în ciuda paznicilor decișisă-l prindă viu, ar fi intrat dansând, i-ar fi ucis pe Percey și pe Hale – și vreo șase polițiști – și ar fi plecat.

Procurorul începu:

– Nu avem mult timp...

Rhyme zise și el:

– Aveți vreun document?

– Speram că veți fi cooperanți.

– Nu suntem.

– Sunteți civil.

– Dar *eu* nu sunt, se auzi vocea lui Sellitto.

– Ha-ha. Înțeleg. Se uită la Dellray, dar nici măcar nu se deranjă să-l întrebe de partea cui era. Procurorul spuse: Pot să obțin ordin pentru custodie în trei sau patru ore.

„Duminică dimineața? se gândi Rhyme. *Ha-ha.*"

– Nu le dăm drumul, zise el. Faceți ce aveți de făcut.

Eliopolos zâmbi cu fața lui rotundă de birocrat.

– Trebuie să vă spun că, dacă acest criminal va muri în încercarea de a-l prinde, eu personal o să mă ocup de raportul privitor la moartea sa și există o posibilitate foarte mare să concluzionez că nu au fost date ordinele cuvenite pentru folosirea forței într-o situație de arestare. Se uită la Rhyme. S-ar putea să mai fie vorba, de asemenea, de intervenția civililor în activitatea federală de aplicare a legii. Asta ar putea duce la un proces civil major. Vreau doar să fiți avertizat.

– Mulțumesc, spuse Rhyme dezinvolt. Apreciez.

Dupa ce plecă, Sellitto își făcu semnul crucii.

– Dumnezeule, Linc, l-ai auzit? A zis proces civil *major*.

– Vai, vai, vai... În ceea ce mă priveşte, un proces civil *minor* m-ar fi speriat suficient, îl întrerupse Dellray.

Râseră.

Apoi, Dellray se întinse şi zise:

– Porcăria asta care circulă acum. Ai auzit de ea, Lincoln? De microb?

– Nu, ce e?

– A infectat mulţi oameni în ultima vreme. Băieţii mei din SWAT şi cu mine eram într-o operaţiune oarecare şi, dintr-odată, s-au trezit cu un fel de spasm în degetele care apasă pe trăgaci.

Sellitto, un actor mai prost decât poliţistul, spuse pe şleau:

– Şi voi? Am crezut că au luat microbul doar oamenii noştri de la Intervenţii Rapide.

– Dar ascultă, zise Fred Dellray, acest Alec Guinness al poliţiştilor de cartier. Am tratamentul. Tot ce ai de făcut e să omori un nenorocit, cum e Dansatorul ăsta, doar dacă se încruntă la tine. Asta funcţionează mereu. Deschise telefonul. Cred că o să dau telefon să mă asigur că băieţii şi fetele mele ţin minte care-i medicamentul. Chiar acum o s-o fac.

18

Trezindu-se dis-de-dimineață în casa pentru protecția martorilor, Percey Clay se ridică din pat și se duse la fereastră. Trase draperia și se uită la cerul de un gri monoton. O ceață subțire plutea în atmosferă.

Aproape de minime, estimă ea. Vânt 090 cu o viteză de cinci noduri. Vizibilitate la 0,4 kilometri. Spera că vremea avea să se îmbunătățească până la zborul din acea seară. O, putea să zboare pe orice vreme – și chiar zburase. Oricine avea certificat IFR – pilotare doar cu ajutorul aparatelor – putea să decoleze, să zboare și să aterizeze în condiții de vizibilitate minimă. (De fapt, cu toate computerele, emițătoarele, radarele și sistemele de evitare a coliziunii, cele mai multe zboruri comerciale puteau fi pilotate automat – chiar programate să facă o aterizare perfectă fără intervenție umană.) Dar lui Percey îi plăcea să zboare pe vreme bună. Îi plăcea să vadă cum trece pe deasupra pământului. Luminile, noaptea. Norii. Și, deasupra ei, stelele.

Toate stelele serii...

Se gândi din nou la Ed și la telefonul pe care i-l dăduse în ajun mamei lui, în New Jersey. Puseseră la punct ceremonia de înmormântare. Voia să se gândească mai bine la asta, să facă o listă a invitaților, să planifice masa de după.

Dar nu putea. Mintea îi zbura la Lincoln Rhyme.

Își aminti conversația pe care o avuseseră cu o zi înainte, în spatele ușilor închise ale dormitorului – după cearta cu polițista aceea, Amelia Sachs.

Se așezase lângă Rhyme într-un fotoliu vechi. El o studiase o clipă, din cap până în picioare. Fusese cuprinsă de o senzație ciudată. Nu era ceva personal – precum felul în care bărbații se uită la unele femei (nu și la ea, bineînțeles) în baruri sau pe stradă. Era felul în care un pilot senior ar fi studiat-o înainte de primul lor zbor împreună. Verificându-i autoritatea, comportamentul, rapiditatea gândirii. Curajul.

Ea își scosese sticluța din buzunar, dar Rhyme dăduse din cap și îi propusese niște scotch vechi de optsprezece ani.

– Thom crede că beau prea mult, zisese el. Ceea ce e adevărat. Dar cum ar fi viața fără vicii, nu?

Ea râse încet.

– Tatăl meu e furnizor.

– De băutură? Sau de vicii în general?

– Țigări. E director la U.S. Tobacco, în Richmond. Scuze. Nu se mai numesc așa de mult. Se numesc U.S. Produse de consum sau ceva de genul ăsta.

Afară, la geam, se auzise un fâlfâit de aripi.

– A. Ea râsese. E un șoim.

Rhyme îi urmărise privirea către fereastră.

– Un ce?

– Un șoim călător. De ce are cuib aici? Își fac de obicei cuiburile în locuri înalte.

– Nu știu. M-am trezit într-o zi și i-am văzut. Te pricepi la șoimi?

– Da.

– Vânezi cu ei? întrebă el.

– Vânam. Aveam un șoim cu care mergeam la vânătoare de potârnichi. L-am primit de când era pui.

– Cum?

– Când încă nu părăsise cuibul. Sunt mai ușor de dresat așa. Ea examinase cuibul cu atenție, cu o urmă de zâmbet pe față. Dar cel mai bun gonaci pe care l-am avut a fost un șoim sălbatic – un *Astur Palumbarius* matur. Femelă. Sunt mai mari decât masculii și sunt ucigașe mai bune. Se lucrează greu cu ele. Dar prindea orice – iepuri, fazani.

– O mai ai?

– O, nu. Într-o zi, aștepta – adică plutea, căutându-și prada. Apoi s-a răzgândit. A lăsat un fazan mare să-i scape. A zburat într-un curent de aer cald care a dus-o zeci de metri în sus. A dispărut în soare. I-am pus momeala o lună întreagă, dar nu s-a mai întors niciodată.

– A dispărut pur și simplu?

– Se mai întâmplă cu șoimii, zisese ea și dăduse din umeri fără sentimentalism. Hei, sunt animale sălbatice! Dar ne-am distrat de minune timp de șase luni. Acest șoim fusese sursa de inspirație a logoului companiei Hudson Air. Dăduse din cap către fereastră: Ești norocos să ai o asemenea companie. Le-ai pus nume?

Rhyme rânjise disprețuitor.

– Nu e genul meu să fac asta. Thom a încercat. Dar am râs de el.

– Această polițistă, Sachs, o să mă aresteze?

– A, cred că pot să o conving să renunțe. Uite, trebuie să-ți spun ceva.

– Ascult.

– Aveți de făcut o alegere, tu și Hale. Despre asta voiam să-ți vorbesc.

– Alegere?

– Putem să vă scoatem din oraș. Într-o locuință pentru protecția martorilor. Cu manevrele corespunzătoare de pierdere

a urmei, sunt sigur că putem scăpa de Dansator şi vă putem pune în siguranţă până la proces.

– Dar? spusese ea.

– Dar vă va urmări. Chiar şi după proces, o să fiţi încă o ameninţare pentru Phillip Hansen, pentru că va trebui să depuneţi mărturie. Iar asta ar putea să dureze luni de zile.

– E posibil să nu fie inculpat, indiferent de ce spunem noi, subliniase Percey. Şi atunci n-ar mai avea rost să ne omoare.

– Nu contează. Odată ce Dansatorul a fost angajat să ucidă nişte oameni, nu se va opri până când aceştia nu sunt morţi. În plus, procurorii îl vor acuza pe Hansen de uciderea soţului tău, iar tu vei fi martor şi în acest caz. Hansen te vrea dispărută.

– Cred că înţeleg unde vrei să ajungi.

El ridicase din sprâncene.

– Vierme în cârlig, zisese ea.

Clipise şi râsese.

– Păi, nu am de gând să vă scot în public, o să vă trimit doar într-un apartament pentru protecţia martorilor, aici în oraş. Complet păzit. Securitate de ultima oră. O să vă introducem şi o să vă ţinem acolo. Dansatorul îşi va face apariţia, iar noi îl vom opri o dată pentru totdeauna. E o idee nebunească, dar nu cred că avem prea multe variante.

O altă gură de scotch. Nu era rău. Pentru un produs neîmbuteliat în Kentucky.

– Nebunească? repetase ea. Dă-mi voie să te întreb ceva. Ai vreun model în viaţă, domnule detectiv? Cineva pe care să admiri?

– Sigur. Criminalişti. August Vollmer, Edmond Locard.

– Ai auzit de Beryl Markham?

– Nu.

– O femeie pilot din anii treizeci-patruzeci. Ea, şi nu Amelia Earhart, a fost idolul meu. A dus o viaţă foarte îndrăzneaţă.

Făcea parte din aristocrația britanică. Adeptă a teoriei originii africane a omului. A fost prima persoană – nu prima *femeie,* prima persoană – care a zburat singură peste Atlantic cum e mai greu, de la est la vest. Lindbergh a folosit vântul din spate. Râsese. Toata lumea a crezut că e nebună. Ziarele publicau editoriale prin care o rugau să nu zboare. Bineînțeles că a zburat.

– Și a reușit?

– A aterizat de urgență lângă aeroport, dar, da, a reușit. Nu știu dacă a fost vorba de curaj sau de nebunie. Uneori cred că nu e nici o diferență.

Rhyme continuase:

– Veți fi în mare siguranță, dar nu în siguranță completă.

– Dă-mi voie să-ți spun ceva. Care e numele ăla înfiorător? Cel pe care îl folosiți pentru criminal?

– Dansatorul.

– Dansatorul pe *Coșciug.* În pilotaj, avem o expresie pe care o folosim – „colțul coșciugului".

– Ce înseamnă asta?

– Este diferența dintre viteza minimă pentru portanță și viteza la care începi să se depărtezi de turbulențele Mach – când te apropii de viteza sunetului. La nivelul mării ai la dispoziție câteva sute de kilometri pe oră, dar la o altitudine de cincisprezece, optsprezece mii de metri, viteza minimă de portanță poate ajunge la nouă sute de kilometri pe oră, iar vibrațiile March sunt la aproximativ o mie. Dacă nu rămâi în limita aia de o sută de kilometri pe oră, ajungi în colțul coșciugului și s-a zis cu tine. Orice avion care zboară atât de sus trebuie să folosească pilotul automat pentru a se păstra în limita de viteză. N-o să-ți spun decât că eu zbor la altitudinea asta mereu și de obicei nu folosesc pilotul automat. Siguranța completă e un concept care mi-e străin.

– Atunci ești de acord.

Dar Percey nu-i răspunsese imediat. Îl cercetase o clipă:

– E ceva mai mult de atât, nu?

– Mai mult? întrebase Rhyme, dar nevinovăția din glas nu era decât un strat prea subțire.

– Citesc rubrica Metro din *Times*. Voi, polițiștii, nu faceți o asemenea desfășurare de forțe pentru o simplă crimă. Ce-a făcut Hansen? A omorât câțiva soldați și pe soțul meu, dar voi îl vânați ca și cum ar fi Al Capone.

– Nu-mi pasă deloc de Hansen, zisese încet Lincoln Rhyme, stând în scaunul său motorizat, un corp inert și doi ochi care sclipeau precum flăcările întunecate, exact ca ochii șoimului ei. Nu-i spusese lui Rhyme că, la fel ca el, nu ar fi dat niciodată un nume unei păsări de vânătoare, i-ar fi spus doar „șoimul".

Rhyme continuase:

– Vreau să-l prind pe Dansator. A ucis polițiști, inclusiv doi care lucrau cu mine. *O să-l prind.*

Cu toate astea, ea simțise că era ceva mai mult de atât. Dar nu insistase.

– Va trebui să-l întrebi și pe Brit.

– Sigur.

În cele din urmă, ea spusese:

– Bine, sunt de acord.

– Mulțumesc. Eu...

– Dar, îl întrerupse ea.

– Ce?

– Cu o condiție.

– Care? Rhyme ridicase din sprâncene, iar Percey constatase dintr-odată că, dacă treceai cu vederea trupul lui vătămat, vedeai ce bărbat chipeș era. Și da, da, când își dăduse seama de asta, simțise vechiul ei dușman – strângerea de inimă bine cunoscută când era în prezența unui bărbat chipeș. Hei, Față

de trol, Nas turtit, Trol, Troli, Broasco, te întâlneşti cu cineva sâmbătă seară? Pun pariu că nu...

Percey zisese:

– Să pilotez eu avionul pentru U.S. Medical mâine-noapte.

– A, nu cred că e o idee prea bună.

– E o condiţie obligatorie, insistase ea, amintindu-şi o expresie pe care Ron şi Ed o foloseau uneori.

– De ce trebuie să pilotezi *tu?*

– Hudson Air are nevoie de acest contract. O nevoie disperată. E un zbor sub presiune şi avem nevoie de cel mai bun pilot al companiei. Adică de mine.

– Ce vrei să spui cu „sub presiune"?

– Totul e planificat în cel mai mic detaliu. Zburăm cu minimum de combustibil. Nu-mi permit un pilot care să irosească timpul în aer pentru că a ratat aterizarea sau să declare că nu are încotro din cauza condiţiilor atmosferice. Se oprise, apoi adăugase: N-o să permit ca firma *mea* să se ducă de râpă.

Percey zisese asta cu o intensitate care o egala pe a lui, dar fusese surprinsă când criminalistul încuviinţase fără să protesteze.

– Bine, zisese Rhyme. Sunt de acord.

– Atunci s-a făcut.

Întinsese instinctiv mâna să bată palma cu el, dar o retrăsese imediat.

El râsese.

– Nu fac decât aranjamente verbale în ultima vreme.

Sorbiseră scotch pentru a pecetlui înţelegerea.

Acum, duminică dimineaţa, îşi lipi capul de geamul apartamentului pentru protecţia martorilor. Avea atât de multe de făcut! Să pună să fie reparat *Foxtrot Bravo*. Să pregătească jurnalul de bord şi planul de zbor – doar acesta avea să-i ia ore întregi. Şi totuşi, în ciuda neliniştii, în ciuda durerii provocate

de pierderea lui Ed, simțea acea plăcere de nedescris: avea să zboare în acea noapte.

– Hei, se auzi un accent tărăgănat, prietenesc.

Se întoarse și-l văzu pe Roland Bell în prag.

– 'Neața, zise ea.

El i se alătură într-o clipită.

– Ai tras draperiile, atunci stai mai bine în jos, ca un copil care nu știe să meargă.

Trase draperiile la loc.

– Ah. Am auzit că detectivul Lincoln Rhyme i-a întins o capcană. O să-l prindă garantat.

– Da, se aude că Lincoln Rhyme are mereu dreptate. Dar eu nu aș avea atâta încredere când vine vorba de acest criminal. Ai dormit bine?

– Nu, zise ea. Tu?

– Am moțăit câteva ore, spuse Bell, uitându-se pe după perdea. Dar nu am nevoie de mult somn. Mă trezesc plin de energie de obicei. Așa se întâmplă când ai copii mici. Dar, să nu mai tragi draperia. Amintește-ți, aici e New York, și gândește-te ce s-ar întâmpla cu cariera mea dacă faci aripi din cauza unui mafiot care trage gloanțe în aer. Nu mi-aș reveni o săptămână întreagă. Acu', ce zici de niște cafea?

În acea dimineață de duminică, în ferestrele casei vechi se reflectau o duzină de nori bine conturați.

Cădea o ploaie slabă.

Soția stătea în halat la geam, cu fața albă înconjurată de bucle negre încâlcite, semn că tocmai se trezise.

Și iată-l și pe Stephen Kall, la un bloc distanță de apartamentul secret al Departamentului de Justiție, pe Strada 35, ascuns de umbre în spatele unui turn de apă, pe acoperișul unei clădiri vechi, privind-o prin binoclul său Leica, reflexia norilor plutind pe corpul ei zvelt.

Ştia că geamul e antiglonţ şi că primul proiectil ar fi ricoşat. Putea să reîncarce în patru secunde, dar ea s-ar fi trântit pe burtă ca reacţie la zgâlţâitul geamului, chiar dacă nu şi-ar fi dat seama că se trage asupra ei. Era o probabilitate mare să n-o rănească mortal.

Domnule, mă voi ţine de planul original.

Lângă ea apăru un bărbat, iar perdeaua fu trasă la loc. Apoi se uită iar prin binoclu, scrutând acoperişurile unde, în mod logic, trebuia să fie lunetistul. Cel pe care îl zări părea eficient şi periculos. Stephen îi reţinu înfăţişărea.

Apoi se ghemui în spatele faţadei înainte să fie văzut.

Trucul poliţiştilor – bănui că fusese ideea lui Lincoln, Viermele – cu mutatul Soţiei şi Prietenului în clădirea secţiei de poliţie din West Side nu-l păcălise mai mult de zece minute. După ce o ascultase pe Soţie vorbind cu Ron la telefon, pornise un program de calculator – îl descărcase de pe un site Warez de pe internet. Îi dăduse un număr de telefon cu prefixul 212. Din Manhattan.

Ce făcuse apoi era o poveste lungă.

Dar cum se câştigă o victorie, Soldat?

Evaluând toate posibilităţile, oricât de improbabile, domnule.

Se conectase la internet şi, o clipă mai târziu, scria un număr într-o carte de telefoane inversată, care îţi dădea adresa şi numele abonatului. Nu funcţiona pentru numerele neînregistrate, iar Stephen era sigur că nimeni din guvernul federal nu era atât de prost încât să folosească un număr din cartea de telefoane la un apartament pentru protecţia martorilor.

Se înşela.

Numele *James L. Johnson, 258 East 35th Street* apăru pe ecran.

Imposibil...

Apoi sunase la Clădirea Federală din Manhattan şi ceruse să vorbească cu domnul Johnson. „Domnul James Johnson."

„Numai puţin, vă rog, vă fac legătura."

„Scuzaţi-mă, o întrerupsese Stephen. La ce departament e?"

„La Departamentul de Justiţie. Biroul administrativ."

Stephan închisese în timp ce apelul era transferat.

Odată ce aflase că Soţia şi Prietenul erau într-un apartament pentru protecţia martorilor, furase nişte hărţi oficiale ale blocului pentru a-şi planifica atacul. Apoi dăduse o raită în jurul Secţiei 20 din West Side şi se lăsase văzut cercetând benzinăria. După aceea, furase o cisternă cu benzină şi lăsase suficiente urme după el ca să îi facă să creadă că avea s-o folosească pe post de bombă gigantică pentru a elimina martorii.

Iar acum Stephen Kall era aici, la o distanţă mică de Soţie şi de Prieten.

Medita la ce avea de făcut, încercând să nu se gândească la paralela evidentă: chipul din fereastră care îl căuta.

Pielea începu să i se strângă, nu prea mult. Parcă era străbătută de viermi.

Perdeaua fu trasă. Stephen examină acum casa din nou.

Era o clădire cu trei etaje, separată de imobilele vecine; aleea era ca un fir negru ce înconjura structura. Pereţii erau din piatră – materialul de construcţie cel mai rezistent la explozie, în afară de granit şi marmură –, iar ferestrele erau blocate cu gratii care păreau a fi din fier vechi, dar Stephen ştia că, de fapt, erau din oţel cementat prin care treceau sârme cu senzori pentru mişcare sau sunet ori ambele.

Scara de incendiu era reală, dar dacă te uitai cu atenţie, puteai să vezi că dincolo de draperiile de la ferestre era întuneric. Probabil erau închise cu foi de oţel în interior. Găsise uşa adevărată – în spatele unui poster mare lipit pe cărămidă. (De ce ar pune cineva o reclamă pe o alee, dacă nu pentru a ascunde

o uşă?) Aleea însăşi era ca oricare alta din oraş, cu pavaj şi asfalt, dar putea să vadă ochii de sticlă ai camerelor de supraveghere încastrate în pereţi. Totuşi, pe alee erau saci cu gunoi şi câteva tomberoane care furnizau o bună acoperire. Putea să ajungă acolo de pe o fereastră a clădirii de birouri de alături şi să folosească tomberonul pentru a se ascunde, apoi să se îndrepte spre ieşirea de incendiu.

De fapt, la primul etaj al clădirii de birouri era o fereastră deschisă, iar o perdea flutura înăuntru şi în afară. Cel care monitoriza ecranele de securitate probabil că văzuse mişcarea şi se obişnuise cu ea. Stephen putea să sară pe geamul aflat la aproape doi metri de pământ şi apoi să se ascundă după un tomberon şi să se târască până la ieşirea de incendiu.

Mai ştia că ei nu se aşteptau să fie aici – auzise rapoartele privind evacuarea tuturor clădirilor de lângă Secţia 20, deci ei chiar credeau că avea să încerce să aducă lângă secţie cisterna cu benzină transformată în bombă.

Evaluează, Soldat.

Domnule, evaluarea mea este că inamicul se bazează atât pe structura fizică, cât şi pe caracterul secret al zonei pentru a se apăra. Observ absenţa unui număr mare de agenţi şi concluzia mea este că un atac izolat are şanse bune de succes pentru a elimina una sau ambele ţinte, domnule.

În ciuda încrederii, totuşi, pentru o clipă simţi că i se face pielea ca de găină.

Chiar atunci şi-l imagină pe Lincoln căutându-l. Lincoln Viermele. O chestie mare şi plină de cocoloaşe, o larvă umedă, cu bale de târâtoare, privind peste tot, văzând prin pereţi, prelingându-se prin crăpături.

Uitându-se pe ferestre...

Târându-i-se în sus, pe picior.

Hrănindu-se cu carnea lui.

Dă-i la o parte. Dă-i la o parte!

Ce să dai la o parte, Soldat? Începi iar cu viermii ăia nenorociți?

Domnule, sunt... Nu, domnule, nu.

Devii plângăcios, Soldat? Te simți ca o școlăriță?

Nu, domnule, nu. Sunt lamă de cuțit, domnule. Sunt moartea în persoană. Simt dorința de a ucide, domnule!

Respiră adânc. Încet, se calmă.

Ascunse cutia de chitară ce conținea Modelul 40 pe acoperiș, sub un turn de apă din lemn. Mută restul echipamentului într-un ghiozdan mare, apoi trase pe el hanoracul pe care scria Columbia University și șapca de baseball.

Coborî pe scara de incendiu și dispăru pe alee, simțindu-se rușinat, chiar speriat – nu de gloanțele inamicului, ci de privirea pătrunzătoare și fierbinte a lui Lincoln Viermele care se apropia mai mult de el, mișcându-se încet, dar neobosit prin oraș, în căutarea lui.

Stephen planificase o intrare în forță, dar nu trebuise să omoare pe nimeni. Clădirea de birouri de lângă casa pentru protecția martorilor era goală.

Holul era pustiu și înăuntru nu se zăreau camere de supraveghere. Ușa principală era pe jumătate deschisă cu ajutorul unui opritor din cauciuc, lângă ea fiind îngrămădite niște scânduri și huse de mobilă. Era tentant, dar nu voia să dea peste vreun chiriaș, așa că ieși din nou afară și dădu colțul, îndepărtându-se de apartamentul pentru protecția martorilor. Se strecură după un pin într-un ghiveci care îl ascundea de privirea eventualilor trecători. Sparse cu cotul geamul îngust care dădea într-un birou întunecos – al unui psihiatru, după cum se dovedi – și se cățără înăuntru. Stătu nemișcat timp de cinci minute cu pistolul în mână. Nimic. Se strecură apoi în liniște pe ușă, pe holul de la primul etaj al clădirii.

Se opri în fața biroului a cărui fereastră dădea, după socotelile lui, spre alee – cea cu perdeaua fluturând. Stephen întinse mâna spre clanța ușii.

Dar instinctul îi spuse să-și schimbe planurile. Se hotărî să o ia pe la subsol. Găsi scările și coborî în încăperile de la subsol, ce semănau cu niște vizuini mucegăite.

Stephen merse în tăcere spre partea clădirii care era cel mai aproape de casa pentru protecția martorilor și deschise cu umărul o ușă de oțel. Intră într-o boxă de șase metri pe șase, prost luminată, plină de cutii și aparate vechi. Găsi o fereastră ce dădea înspre alee.

Era cam îngustă. Trebuia să înlăture geamul și rama. Dar odată ce era afară, putea să se strecoare direct după o grămadă de saci de gunoi și, târându-se ca un lunetist, să se îndrepte spre ieșirea de incendiu a casei. Mult mai sigur decât fereastra de sus.

Stephen se gândi: *am reușit.*

Îi păcălise pe toți.

Îl păcălise pe Lincoln Viermele! Asta îi provoca la fel de multă plăcere cât i-ar fi provocat uciderea celor două victime.

Scoase o șurubelniță din ghiozdan și începu să scoată chitul de la fereastră. Chitul gri ieșea cu ușurință; era atât de absorbit de ce făcea, încât, atunci când dădu drumul șurubelniței și puse mâna pe patul Berettei, bărbatul era deja deasupra lui, împingându-i un pistol în gât și spunându-i în șoaptă:

– Dacă faci vreo mișcare, ești un om mort.

III

MĂIESTRIE

[Şoimul] prinse a zbura. A zbura: dezgustătoare broască aeriană, bufniță cu aripi tăcute, Richard al III-lea cocoşat şi înaripat, se îndrepta spre mine, mai aproape de pământ. Aripile lui fâlfâiau cu un scop măsurat, cei doi ochi ai capului plecat mă fixau cu o concentrare morbidă.

Şoimul, T.H. White

19

Țeavă scurtă, probabil un Colt, Smittie sau Dago contrafăcut cu care nu s-a tras recent. Și care n-a fost uns.

Simt miros de rugină.

Și ce ne spune un pistol ruginit, Soldat?

Ne spune multe lucruri, domnule.

Stephen Kall ridică mâinile.

Vocea ascuțită și tremurătoare zise:

– Aruncă pistolul acolo. Și stația.

Stația?

– Hai, fă ce ți-am spus. Sau îți zbor creierii.

Vocea părea disperată. Avea o respirație umedă.

Soldat, profesioniștii amenință?

Nu, domnule. Omul ăsta e un amator. Să-l imobilizăm?

Nu încă. Încă reprezintă o amenințare.

Să trăiți, am înțeles, domnule.

Stephen aruncă pistolul pe o cutie de carton.

– Unde...? Hai, unde-i radioul?

– Nu am radio, zise Stephen.

– Întoarce-te. Și să nu încerci nimic.

Stephen se întoarse și se trezi față în față cu un bărbat slab, cu ochi neliniștiți. Era murdar și părea bolnav. Îi curgea nasul, iar ochii îi erau ciudat de roșii. Părul des, șaten, era încâlcit. Și

duhnea. Probabil un om al străzii. Un beţivan, ar fi zis tatăl său. Sau un drogat.

Colt-ul vechi şi uzat era întins în faţă, spre burta lui Stephen, iar percutorul era tras. Nu i-ar fi luat mult camei să alunece, mai ales dacă era vechi. Stephen zâmbi binevoitor. Nici un muşchi nu i se clinti.

– Uite, spuse el, nu vreau probleme.

– Unde e radioul? întrebă omul din nou.

– *Nu* am radio.

Barbatul pipăi nervos pieptul prizonierului său. Stephen l-ar fi putut ucide cu uşurinţă – atenţia atacatorului nu era concentrată. Îi simţi degetele iuţi alunecându-i pe corp, căutând. În cele din urmă, se dădu în spate.

– Unde ţi-e partenerul?

– Cine?

– Nu mă prosti. Ştii tu.

Brusc, i se făcu iar pielea ca de găină. Viermii... Ceva nu era în regulă.

– Chiar nu ştiu ce vrei să spui.

– Sticletele care tocmai a fost aici.

– Sticlete? şopti Stephen. În clădirea *asta?*

Ochii urduroşi ai bărbatului clipiră nesiguri.

– Da. Nu eşti partenerul lui?

Stephen se duse la geam şi privi afară.

– Stai pe loc. Sau trag.

– Îndreaptă-l în altă parte, te rog, îi ordonă Stephen, uitându-se peste umăr.

Nu-l mai îngrijora alunecatul camelor. Începea să-şi dea seama de amploarea greşelii. Simţi că i se face greaţă.

Vocea bărbatului pârâi ameninţător:

– Opreşte-te. Chiar acolo. Vorbesc serios.

– Sunt şi pe alee? întrebă Stephen calm.

O clipă de tăcere confuză. Sacii de gunoi... Au fost lăsați acolo să mă ademenească. Acoperire falsă.

– Dacă anunți pe cineva, jur...

– Taci din gură. Stephen cercetă aleea încet, cu răbdarea unui șarpe boa, și, în cele din urmă, văzu o umbră pe pavaj, în spatele unui tomberon. Se mișcase câțiva centimetri.

Pe clădirea din spatele imobilului pentru protecția martorilor – pe casa liftului – zări o umbră mișcătoare. Erau prea buni să li se vadă gura puștilor, dar nu suficient de buni încât să se gândească la blocarea luminii ce se reflecta în sus, de la balta ce acoperea acoperișul clădirii.

Doamne, Dumnezeule... Cumva, Lincoln, Viermele nenorocit, știuse că Stephen n-o să înghită momeala cu Secția 20. Îl așteptaseră *aici* în tot acest timp. Lincoln îi intuise chiar și strategia – că Stephen avea să încerce să ajungă pe alee chiar din acea clădire.

Chipul din geam...

Lui Stephen îi veni chiar ideea absurdă că Lincoln Viermele fusese la geam și la Alexandria, în Virginia, abia vizibil într-o lumină rozalie, privindu-l. Era imposibil să fi fost el, bineînțeles. Această imposibilitate nu-l oprea totuși să-și simtă pielea ca de găină și să aibă senzația de vomă.

Ușa crăpată, fereastra deschisă și perdeaua care flutura... un preș pe care scria „Bun venit". Și aleea... o zonă perfectă pentru ucis.

Singurul lucru care îl salvase fusese instinctul.

Lincoln Viermele îl atrăsese în capcană.

Cine dracului se crede?

Fierbea de mânie. Se simți cuprins de un val de transpirație. Dacă îl așteptau, atunci urmau procedurile de C&S – căutare și supraveghere. Ceea ce însemna că polițistul pe care îl

văzuse amărâtul ăsta împuțit avea să se întoarcă în curând pentru a verifica boxa. Stephen se întoarse spre bărbatul cel slab.

– Când a intrat ultima oară polițistul aici?

În privirea neliniștită a bărbatului apăru frica.

– Răspunde-mi, se răsti Stephen, în ciuda țevii negre îndreptate spre el.

– Acum zece minute.

– Ce fel de armă are?

– Nu știu. Cred că una din aia modernă. Ca un automat.

– *Tu* cine ești? îl chestionă Stephen.

– Nu sunt obligat să-ți răspund la nenorocitele tale de întrebări, zise bărbatul sfidător. Își șterse nasul cu mâneca. Și comise greșeala de a o face cu mâna în care avea pistolul. Într-o clipă, Stephen îi smulse arma și îl trânti la podea.

– Nu! Nu-mi face rău!

– Ține-ți gura, se răsti Stephen. Desfăcu instinctiv micuțul Colt ca să vadă câte gloanțe erau în încărcător. Nu era nici unul. E gol? întrebă el nevenindu-i să creadă.

Bărbatul dădu din umeri.

– Nu...

– Mă amenințai cu un pistol gol?

– Păi... Dacă ești prins și nu e încărcat, nu stai la pârnaie așa de mult.

Stephen nu înțelese ideea. Se gândi că ar fi putut să-l omoare pe bărbat pentru prostia de a umbla cu un pistol neîncărcat.

– Ce făceai aici?

– Pleacă și lasă-mă în pace, se smiorcăi el, încercând să se ridice în picioare.

Stephen băgă Colt-ul în buzunar, apoi își înșfăcă Beretta și o duse la tâmpla bărbatului.

– Ce făceai aici?

Acesta își șterse iar fața.

– Sus sunt cabinetele unor doctori. Şi nu e nimeni aici duminica, aşa că mă duceam să iau nişte mostre.

– Mostre?

– Doctorii primesc gratuit mostrele astea de medicamente şi nu există nici o evidenţă, aşa că poţi să furi câte vrei, că nimeni nu-şi dă seama. Percodan, Fiorinol, pastile de slăbit, dintr-astea.

Dar Stephen nu-l mai asculta. Simţi iar fiorul provocat de Vierme. Lincoln era foarte aproape.

– Hei, te simţi bine? întrebă bărbatul privind faţa lui Stephen.

Ciudat, viermii dispărură.

– Cum te cheamă? întrebă Stephen.

– Jodie. De fapt, Joe D'Oforio. Dar toată lumea îmi zice Jodie. Dar pe tine?

Stephen nu-i răspunse. Se uită pe geam. O altă umbră se mişcă pe acoperişul clădirii din spatele casei pentru protecţia martorilor.

– Bine, Jodie. Ascultă. Vrei să faci nişte bani?

– Da? întrebă Rhyme nerăbdător. Ce se întâmplă?

– E încă în clădirea din partea de est a casei pentru protecţia martorilor. Încă nu a ieşit pe alee, raportă Sellitto.

– De ce? Trebuie să o facă. Nu are nici un motiv să n-o facă. Care-i problema?

– Verifică fiecare etaj. Nu e în biroul în care credeam că va intra.

Cel cu fereastra deschisă. La dracu'! Rhyme se gândise dacă să lase fereastra deschisă, cu perdeaua fluturând, ademenindu-l. Dar era prea evident. Dansatorul devenise suspicios.

– Toată lumea e pe poziţii? întrebă Rhyme.

– Sigur, relaxează-te.

Dar nu se putea relaxa. Rhyme nu ştia exact cum intenţiona Dansatorul să atace casa pentru protecţia martorilor. Dar fusese sigur că avea s-o facă de pe alee. Sperase ca sacii de gunoi şi tomberoanele să-l încredinţeze că are destulă acoperire pentru a se putea apropia din acea direcţie. Agenţii lui Dellray şi echipele 32-E ale lui Haumann înconjuraseră aleea şi imobilul de birouri şi ocupaseră acoperişurile clădirilor din jur. Sachs era împreună cu Haumann, Sellitto şi Dellray într-o camionetă UPS falsă, parcată la o stradă mai încolo.

Rhyme fusese pentru scurt timp păcălit de aşa-zisul atac cu bomba-cisternă. Că Dansatorul pierduse o unealtă la locul faptei era improbabil, dar credibil într-o oarecare măsură. Dar apoi Rhyme devenise suspicios din cauza cantităţii de fitil detonator de pe cleşte. Asta sugera că Dansatorul mânjise tăişul cu explozibil pentru a se asigura că poliţia va crede că va încerca un atac cu bombă asupra secţiei. Hotărâse că nu, Dansatorul nu-şi pierdea controlul – aşa cum şi el, şi Sachs crezuseră iniţial. Faptul că fusese văzut supraveghind ruta de atac şi apoi lăsase un paznic în viaţă astfel încât bărbatul să sune la poliţie şi să anunţe furtul cisternei – toate fuseseră făcute intenţionat.

Cu toate acestea, ultimul gram care atârnase în balanţă fusese proba fizică. Amoniac lipit de fibră de hârtie. Nu există decât două surse pentru această combinaţie – copii heliografice vechi şi hărţi ale terenurilor care erau reproduse de imprimante mari cu amoniu. Rhyme îl pusese pe Sellitto să sune la sediul poliţiei şi să întrebe dacă s-au semnalat spargeri la firmele de arhitectură sau la oficiul de cadastru. Sosise un raport care spunea că fusese spartă o registratură. Rhyme le ceruse să verifice East Thirty-Fith Street uimindu-i pe jandarmii care raportaseră că da, acele planuri lipseau.

Deşi rămăsese un mister felul în care Dansatorul aflase că Percey şi Brit erau într-o locuinţă pentru protecţia martorilor.

În urmă cu cinci minute, doi ofițeri de la Intervenții Rapide găsiseră un geam spart la primul etaj al clădirii de birouri. Dansatorul evitase ușa deschisă din față, însă își pregătea atacul prin alee, așa cum prevăzuse Rhyme. Dar ceva îl speriase. Era în libertate în clădire, iar ei nu aveau nici cea mai vagă idee unde se afla. Un șarpe veninos într-o încăpere întunecată. Unde era oare, ce punea la cale?

Prea multe feluri în care să mori...

– Nu ar aștepta, murmură Rhyme. E prea riscant.

Devenea neliniștit.

Un agent comunică: „Nimic la primul etaj. Încă facem turul".

Trecură cinci minute. Ofițerii de pază dădură rapoarte negative, iar Rhyme nu auzea decât același zgomot în căști.

Jodie răspunse:

– Cine nu vrea să câștige un ban? Dar nu știu ce trebuie să fac.

– Să mă ajuți să ies de aici.

– Dar tu ce cauți aici? Pe *tine* te caută?

Stephen îl măsură din cap până în picioare pe bărbatul mărunțel și trist. Un pierde-vară, dar nu nebun sau prost. Stephen hotărî că din punct de vedere tactic era mai bine să fie cinstit. În plus, omul avea să fie oricum mort în câteva ore. Zise:

– Am venit aici să omor pe cineva.

– Uau. Ești în mafie sau ceva de genul ăsta? Pe cine vrei să omori?

– Jodie, ține-ți gura. Suntem într-o situație gravă.

– *Suntem?* Dar eu n-am făcut nimic.

– Doar că te afli în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, zise Stephen. Și asta nu e bine, dar ești în aceeași situație ca și mine, pentru că sunt căutat, iar ei nu vor crede că nu ești cu

mine. Acum, ai de gând să mă ajuți sau nu? Nu am timp decât să-mi răspunzi cu da sau nu.

Jodie încercă să nu pară speriat, dar ochii îl trădară.

– Da. Sau nu.

– Nu vreau să pățesc ceva.

– Dacă ești de partea mea, nu vei păți niciodată nimic. La ce mă pricep cel mai bine e să mă asigur cine pățește și cine nu pățește ceva.

– Și o să mă plătești? Cu bani? Nu cu cec.

Stephen nu se putu abține să nu râdă.

– Nu cu cec. Nu. Bani gheață.

„Ochi de jeleu", se gândea la ceva.

– Cât?

Micuțul gunoi negocia.

– Cinci mii.

Teama care nu i se ștersese din privire fu înlocuită de șoc.

– Pe bune? Nu-ți bați joc de mine?

– Nu.

– Dar dacă te ajut să ieși și pe urmă mă omori ca să nu trebuiască să plătești?

Stephen râse din nou.

– Sunt plătit mult mai mult decât atât. Cinci mii nu înseamnă nimic pentru mine. În orice caz, dacă ieșim de aici, s-ar putea să am iar nevoie de tine.

– Eu...

Un sunet în depărtare. Pași apropiindu-se.

Era polițistul de la C&S care îl căuta.

Unul singur, își dădu Stephen seama, ascultând pașii. Părea logic. Se așteptau să intre în biroul de la primul etaj, cel cu fereastra deschisă, acolo unde Lincoln Viermele probabil că desfășurase trupele.

Stephen puse pistolul înapoi în ghiozdan și își scoase cuțitul.

– Ai de gând să mă ajuți?

Uşor ca bună ziua, bineînțeles. Dacă Jodie nu-l ajuta, era mort în şaizeci de secunde. Iar el o ştia.

– Bine.

Întinse mâna.

Stephen îl ignoră şi întrebă:

– Cum putem ieşi?

– Vezi cărămizile alea de acolo? Le putem scoate. Vezi acolo? Duce spre un tunel vechi. Sunt tunelele astea de sub oraş. Nimeni nu ştie de ele.

– Da?

Stephen ar fi vrut să fi aflat de existența lor mai devreme.

– Pot să te duc la metrou. Acolo locuiesc. În stația asta veche de metrou.

Stephen nu mai lucrase cu un partener de doi ani. Uneori îşi dorea să nu-l fi ucis.

Jodie se îndreptă spre cărămizi.

– Nu, şopti Stephen. Uite ce vreau să faci. Stai lipit de peretele ăla. Acolo.

Arătă spre un perete din fața uşii.

– Dar o să fiu văzut. Verifică locul cu lanterna şi o să fiu primul lucru pe care o să-l vadă!

– Stai acolo şi ridică mâinile sus.

– O să mă împuşte, scânci Jodie.

– Nu, n-o să te împuşte. Ai încredere în mine.

– Dar...

Se uită spre uşă. Îşi şterse fața.

O să cedeze omul ăsta, Soldat?

E un risc, domnule, dar am cântărit şansele şi nu cred. E un om care are mare nevoie de bani.

– Va trebui să ai încredere în mine.

Jodie oftă.

– Bine, bine...

– Stai cu mâinile sus, altfel o să tragă.

– Aşa?

Ridică mâinile.

– Dă-te înapoi să stai cu faţa în umbră. Da, aşa. Nu vreau să-ţi vadă faţa... Bine. Perfect.

Paşii se apropiau acum. Un mers încet. Ezitant.

Îşi duse degetul la buze şi se întinse pe jos, una cu podeaua.

Paşii încetiniră, apoi se opriră. Silueta apăru în uşă. Avea costum antiglonţ şi jachetă FBI.

Intră în încăpere, luminând cu lanterna ataşată de capătul puştii H&K. Când fasciculul ajunse pe talia lui Jodie, făcu ceva care îl uimi pe Stephen.

Începu să apese pe trăgaci.

Era o mişcare foarte subtilă. Dar Stephen împuşcase atât de multe animale şi atât de mulţi oameni, încât cunoştea ondularea muşchilor, tensiunea poziţiei chiar înainte de a apăsa pe trăgaci.

Stephen se mişcă repede. Sări în sus, îi smulse arma automată şi microfonul. Apoi vârî cuţitul sub tricepsul agentului, paralizându-i braţul drept. Bărbatul strigă de durere.

Au primit undă verde să ucidă! se gândi Stephen. *Fără avertisment. Dacă mă văd, trag. Înarmat sau nu.*

Jodie strigă:

– O, Dumnezeule!

Făcu un pas înainte, nesigur, cu braţele încă în aer – aproape comic.

Stephen îl doborî pe agent în genunchi, îi trase cagula peste ochi şi îi puse un căluş dintr-o cârpă.

– O, Doamne, l-ai înjunghiat, zise Jodie coborând braţele şi înaintând.

– Taci din gură, zise Stephen. Ce-am discutat? Ieşirea.

– Dar...

– Acum.

Jodie continua să se holbeze.

– Acum! strigă Stephen.

Jodie fugi la gaura din perete, în timp ce Stephen îl proptea pe agent în picioare şi îl ducea pe coridor.

Undă verde să ucidă...

Lincoln Viermele hotărâse că trebuie să moară. Stephen era furios.

– Aşteaptă aici, îi ordonă lui Jodie.

Stephen montă la loc casca în aparatul de emisie-recepţie şi ascultă. Erau pe frecvenţa Operaţiunilor Speciale şi se auzeau vreo doisprezece poliţişti şi agenţi raportând în timp ce căutau prin diverse părţi ale clădirii.

Nu avea prea mult timp, dar trebuia să-i încetinească.

Stephen îl duse pe agentul leşinat în holul galben.

Scoase din nou cuţitul.

20

– La dracu'. *La dracu'!* strigă Rhyme, saliva curgându-i din gură. Thom se duse la scaunul său şi îl şterse, dar Rhyme îl îndepărtă nervos. Bo? zise el în microfon.

„Da", zise Haumann din camionetă.

– Cred că, nu ştiu cum, ne-a tras pe sfoară şi are de gând să scape. Spune-le agenţilor tăi să formeze echipe defensive. Nu vreau să fie nimeni singur. Mută-i pe toţi în clădire. Cred...

„Stai puţin... Stai. O, nu..."

– Bo? Sachs?... E cineva acolo?

Dar nu răspunse nimeni.

Rhyme auzi strigăte în staţia radio. Transmisia fu întreruptă. Apoi frânturi: „... ajutor. Avem o urmă de sânge... În clădirea de birouri. La dreapta, dreapta... nu... jos. Subsol. Innelman nu răspunde. Era... subsol. Toate unităţile, mişcaţi-vă, mişcaţi-vă. Haide, *mişcaţi-vă!...* "

Rhyme spuse:

– Bell, mă auzi? Dublaţi paza celor doi. Nu îi lăsaţi, repet, nu îi lăsaţi nesupravegheaţi. Dansatorul e în libertate, iar noi nu ştim unde se află.

Vocea calmă a lui Roland Bell se auzi în căşti. „Îi avem sub aripă. Nimeni nu va intra aici."

O aşteptare enervantă. De nesuportat. Lui Rhyme îi venea să ţipe de frustrare.

Unde era?

Un şarpe într-o cameră întunecoasă...

Apoi, unul câte unul, poliţiştii şi agenţii intrară în legătură, anunţându-i pe Haumann şi pe Dellray că securizaseră toate etajele, unul după altul.

În cele din urmă, Rhyme auzi: „Subsolul e securizat. Dar, Dumnezeule, e plin de sânge. Iar Innelman a dispărut. Nu putem să-l găsim! Dumnezeule, atâta sânge!"

– Rhyme, mă auzi?

„Da."

– Sunt la subsolul clădirii de birouri, zise Amelia Sachs în microfon, privind împrejur.

Pereţii erau dintr-un beton murdar şi îngălbenit, iar podelele erau vopsite gri petrol. Dar decorul locului umed fu trecut cu vederea; peste tot era împroşcat sânge, ca într-un tablou terifiant de Jackson Pollock.

Bietul agent, se gândi ea. Innelman. De l-ar găsi mai repede. Cineva care sângerează atât de mult nu poate să reziste mai mult de cincisprezece minute.

„Ai trusa?"

– Nu avem timp! Cu tot sângele ăsta, trebuie să-l găsim!

„Calm, Sachs. Trusa. Deschide-o."

Ea oftă.

– Bine. Am desfăcut-o.

Trusa pentru prelevarea sângelui de la locul crimei conţinea o riglă, un raportor care avea ataşată o coardă, ruletă, testul prezumtiv de teren Kastle-Meyer Reagent. Şi luminol – care detectează reziduurile de oxid de fier din sânge chiar şi atunci când criminalul şterge toate urmele vizibile.

– E îngrozitor, Rhyme. zise ea. N-o să fiu în stare să cercetez nimic.

„Locul ne va spune mai multe decât crezi, Sachs. Ne va spune foarte multe".

Într-adevăr, dacă era cineva care putea să desluşească ceva în această scenă macabră acela era Rhyme; ştia că el şi Mel Cooper erau membri vechi în Asociaţia internaţională a cercetătorilor probelor de sânge. (Nu ştia ce era mai înfiorător – sângele împroşcat de la locul crimelor sau faptul că exista un grup de oameni specializaţi în acest subiect.) Dar, de data asta, părea ceva imposibil.

– Trebuie să-l găsim...

„Sachs, calmează-te... Mă urmăreşti?"

După o clipă, ea spuse:

– Bine.

„Deocamdată, îţi trebuie rigla, zise el. În primul rând, povesteşte-mi ce vezi."

– Sunt pete peste tot.

„Petele de sânge pot să spună multe. Dar numai atunci când suprafaţa pe care se găsesc e uniformă. Cum arată podeaua?"

– Beton neted.

„Bine. Cât de mari sunt petele? Măsoară-le."

– E *pe moarte,* Rhyme.

„Cât de mari?" zise el răstit.

– De toate mărimile. Sunt cu sutele de zece milimetri. Unele sunt mai mari. De vreo patruzeci de milimetri. Mii din cele foarte mici. Ca un spray.

„Lasă-le pe cele mici. Sunt pete obscure, sateliţi ai celorlalte. Descrie-le pe cele mari. Forma?"

– În general rotunde.

„Cu margini dantelate?"

– Da, murmură ea. Dar sunt câteva care au marginile netede. Uite câteva în faţa mea. Dar astea sunt mai mici.

Oare unde e *el?* se întrebă ea. Innelman. Un om pe care nu-l cunoscuse. Dispărut sângerând ca o fântână.

„Sachs?"

– Ce e? zise ea răstit.

„Dar picăturile mai mici? Spune-mi despre acestea."

– Nu avem timp pentru aşa ceva!

„Nu avem timp să *nu* facem asta", zise el calm.

Naiba să te ia, Rhyme, se gândi ea, apoi spuse:

– Bine. Măsură. Au cam doisprezece milimetri. Perfect rotunde. Fără margini zimţate...

„Unde sunt? întrebă el repede. La un capăt sau la celălalt al coridorului?"

– Mai mult la mijloc. La capătul holului e o magazie. Înăuntru şi lângă ea sunt mai mari şi au margini dinţate şi crestate. La celălalt capăt al coridorului, sunt mai mici.

„Bine, bine, mormăi Rhyme absent, apoi zise răspicat: Uite cum stă treaba... Cum îl cheamă pe agent?"

– Innelman. John Innelman. E prieten cu Dellray.

„Dansatorul l-a dus pe Innelman în magazie, l-a înjunghiat o dată, adânc. L-a paralizat, probabil în braţ sau în gât. Acestea sunt petele mari şi neregulate. Apoi l-a dus pe coridor, unde l-a înjunghiat din nou, mai puţin profund. Aceştia sunt stropii mai mici şi mai rotunzi. Cu cât e mai mică distanţa de la care cad stropii, cu atât sunt marginile mai regulate."

– De ce ar fi făcut asta? gâfâi ea.

„Să ne încetinească. Ştie că vom căuta mai întâi agentul rănit, şi apoi pe el."

Are dreptate, se gândi ea, dar noi nu căutăm suficient de repede!

„Cât de lung e coridorul?"

Ea oftă şi se uită.

– În jur de cincisprezece metri, ceva de genul ăsta, iar dâra de sânge îl acoperă pe tot.

„Ceva urme de pantofi în sânge?"

– Cu zecile. În toate direcţiile. Stai... E un lift de serviciu. Nu l-am văzut la început. Acolo duc urmele! Probabil e înăuntru. Trebuie să...

„Nu, Sachs, aşteaptă. E prea evident."

– Trebuie să deschidem uşa liftului. Sun la Pompieri să trimită pe cineva cu o unealtă Halligan sau cu o cheie de lift. Pot să...

Rhyme zise calm: „Ascultă-mă. Picăturile care duc la lift au formă de lacrimă? Cu coada în direcţii diferite?"

– Trebuie să fie în lift! Uşa e mânjită. Moare, Rhyme! Vrei să mă asculţi?

„Lacrimile, Sachs? întrebă el pe un ton liniştitor. Sunt ca nişte mormoloci?"

Ea privi în jos. Aşa era. Mormoloci perfecţi, cu cozile în toate direcţiile.

– Da, Rhyme, aşa sunt.

„Vezi unde se opresc."

Asta era o nebunie, Innelman sângera în puţul ascensorului. Se uită la uşa metalică o clipă, se gândi să nu-l ia în seamă pe Rhyme, dar apoi se întoarse pe coridor.

În locul unde picăturile se opreau.

– Aici, Rhyme. Aici se opresc.

„Lângă o debara sau uşă?"

– Da, de unde ştii?

„Şi e încuiată pe dinafară?"

– Da.

Cum Dumnezeu poate să facă *asta?*

„Deci echipa de căutare a văzut zăvorul şi a trecut pe lângă uşă – Dansatorul nu prea putea să se încuie acolo pe dinafară. Atunci Innelman e acolo. Deschide uşa, Sachs. Foloseşte cleştele ca s-o deschizi, nu apăsa pe clanţă. E posibil să fi lăsat o amprentă. Şi, Sachs?"

– Da?

„Nu cred că a pus o bombă. Nu avea timp. Dar indiferent în ce stare e agentul, şi nu va fi într-una prea bună, ignoră-l o clipă şi vezi dacă nu e vreo capcană."

– Bine.

„Îmi promiţi?"

– Da.

Scoase cleştele... desfăcu zăvorul... apăsă mânerul.

Pistolul în mână. Apasă. Acum!

Uşa se deschise în interior.

Însă nu era nici o bombă sau capcană. Doar trupul lui John Innelman, palid şi plin de sânge, lipsit de cunoştinţă, rostogolindu-se la picioarele ei.

Ţipă încet:

– E aici. Am nevoie de medici! E tăiat foarte rău.

Sachs se aplecă deasupra lui. Doi medici şi nişte agenţi veniră în fugă, Dellray împreună cu ei, cu faţa schimonosită.

– Ce ţi-a făcut, John? Doamne, Dumnezeule!

Poliţistul cel slab rămase în spate în timp ce medicii se apropiară. Îi tăiară mare parte din haine şi examinară plăgile. Ochii lui Innelman erau pe jumătate deschişi, înceţoşaţi.

– Mai e...

– Abia dacă mai trăieşte.

Medicii îi legară rănile, îi puseră un garou la picior şi braţ şi o perfuzie.

– Duceţi-l în ambulanţă. Trebuie să ne mişcăm. Repede!

Îl puseră pe o targă şi o luară repede pe coridor, însoţiţi de Dellray, cu capul plecat, mormăind de unul singur şi strângând ţigara stinsă între degete.

„Poate să vorbească? întrebă Rhyme. Vreun indiciu despre locul unde ar putea fi Dansatorul?"

– Nu. Nu era conştient. Nici nu ştiu dacă îl vor salva. Dumnezeule!

„Nu te impacienta, Sachs. Avem de analizat un loc al crimei. *Trebuie* să aflăm unde e Dansatorul, dacă mai e pe acolo. Du-te înapoi în magazie. Vezi dacă are uşi şi ferestre exterioare."

Ea se duse şi întrebă mirată:

– Cum ai ştiut de debara?

„Din cauza direcţiei picăturilor. L-a târât pe Innelman înăuntru şi a înmuiat o cârpă în sângele lui. S-a dus la lift, scuturând cârpa. Picăturile s-au împrăştiat în direcţii diferite. De asta semănau cu nişte lacrimi. Şi, de vreme ce a încercat să ne ducă spre lift, ar trebui să căutăm ruta de ieşire în direcţia opusă. În magazie. Eşti acolo?"

– Da.

„Descrie-o."

– Are o fereastră care dă în alee. Se pare că începuse să o desfacă. Dar a închis-o. Nu sunt uşi. Se uită pe geam. Nu se vede însă nici un poliţist de aici. Nu ştiu cum de şi-a dat seama.

„*Tu* nu vezi nici un poliţist, zise Rhyme cinic. Dar el a văzut. Acum, străbate camera în reţea şi vezi ce găseşti."

Ea cercetă locul cu atenţie, mergând în reţea, apoi aspiră posibilele urme şi legă pungile cu grijă.

„Vezi ceva?"

Lumină pereţii cu lanterna şi descoperi două cărămizi ieşite în afară. Locul era îngust, dar cineva flexibil s-ar fi putut strecura pe acolo.

– Am găsit locul pe unde a ieşit, Rhyme. Prin perete. Nişte cărămizi nezidite.

„Nu deschide. Cheamă-i pe cei de la SWAT."

Ea chemă câţiva agenţi care scoaseră cărămizile, luminând încăperea cu lanternele de pe puştile lor semiautomate H&K.

– Liber, zise unul dintre agenţi.

Sachs îşi scoase arma şi se strecură în spaţiul rece şi umed.

Era o rampă îngustă, plină de moloz, care ducea printr-o gaură în fundaţie. Apa picura. Avu grijă să calce pe bucăţi mari de ciment şi să nu atingă pământul umed.

„Ce vezi, Sachs? Spune-mi!"

Trecu lanterna PoliLight peste suprafeţele de care Dansatorul ar fi trebuit să se apuce, în mod logic, şi pe care ar fi trebuit să calce.

– Uau, Rhyme.

„Ce e?"

– Amprente. Urme proaspete... Stai. Şi amprente de mănuşi. Cu sânge. De la cârpă. Nu înţeleg. E ca o peşteră... Poate că şi-a scos mănuşile dintr-un anume motiv. Poate ca s-a gândit că e în siguranţă în tunel.

Apoi se uită în jos şi puse lumina ireală, de un galben-verzui, la picioare.

– O!

„Ce e?"

– Nu sunt amprentele lui. Mai e cu cineva.

„Cu cineva? De unde ştii?"

– Mai e un set de urme de paşi. Ambele sunt proaspete. Unele sunt mai mari. Duc în aceeaşi direcţie şi arată că fugeau. Doamne, Rhyme!

„Ce e?"

– Înseamnă că are un partener.

„Haide, Sachs. Paharul aproape că s-a umplut, adăugă Rhyme vesel. Înseamnă că vom avea probe duble pentru a-l găsi."

– Eu mă gândeam, spuse ea înnegurată, că înseamnă că e de două ori mai periculos.

– Ce ai? întrebă Lincoln Rhyme.

Sachs se întorsese acasă la el şi cerceta împreună cu Mel Cooper probele prelevate de la locul crimei. Sachs şi cei de la SWAT merseră pe urmele de paşi până într-un tunel de acces al companiei de electricitate, unde pierduseră urma Dansatorului şi a tovarăşului său. Se părea că cei doi ieşiseră în stradă printr-o gură de canal.

Îi dădu lui Cooper amprenta pe care o găsise la intrarea în tunel. Acesta o scană în calculator şi o trimise agenţilor federali pentru a o căuta.

Apoi ţinu în sus două amprente electrostatice pentru ca Rhyme să le examineze.

– Acestea sunt urmele de paşi din tunel. Asta e a Dansatorului. Ridică una dintre folii – transparentă, ca o radiografie. Se potriveşte cu amprenta din cabinetul psihologului de la primul etaj.

– Poartă pantofi obişnuiţi, de fabrică, zise Rhyme.

– M-aş fi gândit că are bocanci militari, murmură Sellitto.

– Nu, asta ar fi prea evident. Pantofii muncitoreşti au tălpi de cauciuc să nu alunece şi flecuri metalice. Sunt la fel de buni ca bocancii dacă nu ai nevoie de susţinerea gleznelor. Arată-mi-o pe cealaltă mai bine, Sachs!

Pantofii mai mici erau foarte uzaţi la tocuri şi la mijloc. În cel drept era o gaură mare şi prin ea se zărea reţeaua de riduri a pielii.

– Nu poartă ciorapi. E posibil ca prietenul lui să fie un om al străzii.

– De ce a adus pe cineva cu el? întrebă Cooper.

– Nu ştiu, răspunse Sellitto. Se zice că lucrează mereu singur. Se foloseşte de oameni, dar nu are încredere în ei.

„Exact de asta am fost şi eu acuzat", se gândi Rhyme. Spuse:

– Şi să lase amprente la locul faptei? Tipul ăsta nu e profesionist. Probabil, are ceva care îi trebuie Dansatorului.

– De exemplu, o cale de a ieşi din clădire, sugeră Sachs.

– Poate că asta e.

– Şi probabil că e deja mort, continuă ea.

Probabil, încuviinţă Rhyme în tăcere.

– Amprentele, zise Cooper. Sunt destul de mici. Cred că poartă 41.

Mărimea tălpii nu corespunde neapărat cu marimea pantofilor şi nu aduce prea multe date referitoare la statura persoanei care-i poartă, dar era rezonabil să tragă concluzia că partenerul Dansatorului era mic de înălţime.

Întorcându-se la probe, Cooper puse mostre pe o lamelă şi o aşează sub microscop. Transferă imaginea pe computerul lui Rhyme.

– Modul de comandă, cursor stânga, rosti Rhyme în microfon. Stop. Dublu clic. Examină monitorul computerului. Mortar de la cărămizi. Praf şi mizerie... De unde ai asta, Sachs?

– Am răzuit-o din jurul cărămizilor şi am aspirat podeaua tunelului. Am găsit, de asemenea, un loc în spatele unor cutii unde se pare că cineva a stat ascuns.

– Bine. Mel, tratează chimic. Sunt multe chestii aici pe care nu le recunosc.

Cromatograful porni, separând compuşii şi trimiţând vaporii rezultaţi în spectometru pentru a fi identificaţi. Cooper examina ecranul.

Pufni surprins.

– Mă mir că prietenul lui e în stare să meargă.

– Poți să fii mai precis, Mel?

– E o farmacie ambulantă. Avem secobarbital, fenobarbital, dexedrină, amobarbital, meprobamat, clordiazepoxid, diazepam.

– Dumnezeule, murmură Sellitto. Barbiturice, dextroamfetamine...

Cooper continuă:

– Lactoză și zaharoză, de asemenea. Calciu, vitamine, enzime din produse lactate.

– Lapte praf pentru sugari, murmură Rhyme. Traficanții folosesc linguriţa pentru a împărți drogul.

– Deci Dansatorul și-a luat un drogat pe post de ajutor. Al naibii!

Sachs zise:

– Cabinetele medicale de acolo... Tipul ăsta probabil că fura din ele.

– Conectează-te la FINEST, spuse Rhyme. Scoate lista cu toți drogații pe care îi avem.

Sellitto râse.

– Va fi la fel de lungă ca și Paginile Aurii, Lincoln.

– Nimeni n-a zis c-o să fie ușor, Lon.

Dar înainte să dea telefon, Cooper primi un e-mail.

– Nu te mai deranja.

– Cum?

– Raportul AFIS privitor la amprente? Tehnicianul indică pe ecran. Oricine o fi tipul ăsta, nu e înregistrat în New York City, în stat sau în NCIC.

– La dracu'! pufni Rhyme. Se simțea urmărit de blestem. Nu putea să fie puțin mai ușor? Zise încet: Alte urme?

– Ceva aici, arătă Cooper. O bucățică de faianță albastră, cu mortar pe spate, prinsă de ceva ce pare a fi beton.

– Să vedem.

Cooper puse mostra la microscop.

Cu gâtul tremurând, aproape cuprins de un spasm, Rhyme se aplecă în față și o studie cu atenție.

– Bine. Faianță veche cu mozaic. Porțelan, decorat, pe bază de plumb. Veche de șaizeci-șaptezeci de ani, cred. Dar asta a fost tot ce-a putut să deducă. Altceva? zise el încet.

– Niște fire de păr.

Cooper le puse pe lamelă. Se aplecă asupra microscopului.

Rhyme examină și el firele subțiri.

– De animal, anunță el.

– Iar pisici? întrebă Sachs.

– Să vedem, zise Cooper din spatele ocularului.

Dar nu era păr de pisică. Era de rozătoare.

– Șobolan, anunță Rhyme. *Rattus norvegicus*. Obișnuitul șobolan de canal.

– Să mergem mai departe. Ce e în punga aia, Sachs? întrebă Rhyme ca un copil flămând care se uită la ciocolata dintr-o vitrină. Nu, nu. Acolo. Aia, da.

În pungă era o bucată de hârtie cu o pată maro, abia vizibilă.

– Am găsit asta în cărămida pe care a mutat-o din loc. Cred că o avea în mână. Nu are amprente, dar urma poate să fi fost lăsată de palmă.

– De ce crezi asta?

– Pentru ca m-am murdărit pe mână și am împins o altă cărămidă. Urma e la fel.

„Asta e Amelia mea", cugetă el. O clipă, mintea îi zbură la noaptea trecută – ei doi stând împreună în pat. Îndepărtă gândul.

– Ce e, Mel?

– Se pare că e grăsime. Impregnată cu praf, mizerie, fragmente de lemn, bucățele de material organic. Carne de animal, cred. Toate foarte vechi. Uită-te aici, în colțul de sus.

Rhyme examină nişte fire argintii de pe ecranul calculatorului.

– Metal. Desprins de pe ceva. Tratează-l chimic. Să ştim sigur.

Cooper făcu întocmai.

– Petrochimic, răspunse el. Rafinat brut, fără aditivi... Conţine fier cu urme de mangan, silicon şi carbon.

– Stai, strigă Rhyme. Alte elemente – crom, cobalt, cupru, nichel, wolfram?

– Nu.

Rhyme se uită în tavan.

– Metalul? E oţel vechi, fabricat din fontă brută într-un furnal Bessemer. Dacă ar fi nou, ar avea şi alte materiale în el.

– A, şi uite şi altceva. Gudron de cărbune.

– Creozot! strigă Rhyme. L-am prins. E prima mare greşeală a Dansatorului. Partenerul lui e o hartă ambulantă a oraşului.

– Care ne arată ce? întrebă Sachs.

– Care ne arată metroul. Grăsimea e veche, oţelul e de la armături şi traversele de cale ferată vechi, creozotul e de la noduri. A, şi fragmentul de faianţă e de la un mozaic. Multe din staţiile vechi aveau faianţă – aveau imagini reprezentative pentru acea zonă.

Sachs zise:

– Aşa e, staţia de metrou Astor Place are mozaicuri cu animalele pe care le vindea John Jacob Astor.

– Faianţă porţelanată lipită cu mortar. Deci de asta are Dansatorul nevoie de el. Un loc unde să se ascundă. Prietenul Dansatorului e probabil un drogat fără adăpost, care trăieşte în vreun triaj sau tunel abandonat ori vreo staţie de metrou.

Rhyme îşi dădu seama că toţi se uitau la umbra unui bărbat aflat în pragul uşii. Tăcu.

– Dellray? rosti Sellitto nesigur.

Cu faţa întunecată şi sumbră, Fred Dellray privea pe fereastră.

– Ce este? întrebă Rhyme.

– Innelman, asta e. L-au cusut. Trei sute de înțepături. Dar a fost prea târziu. Pierduse prea mult sânge. Tocmai a murit.

– Îmi pare rău, zise Sachs.

Agentul ridică mâinile cu degetele lungi și subțiri ca niște țepi.

Toată lumea din cameră știa de partenerul de-o viață al lui Dellray – cel ucis de o bombă în clădirea federală din Oklahoma City. Iar Rhyme se gândi și el la Tony Panelli – răpit în centrul orașului în urmă cu câteva zile. Probabil deja mort, singurul indiciu al locului unde s-ar fi putut găsi fiind firele ciudate de nisip.

Și acum, un alt prieten al lui Dellray murise.

Agentul păși cu un mers amenințător.

– Știi de ce a fost înjunghiat Innelman, nu?

Toți știau; nimeni nu răspunse.

– O diversiune. Ăsta a fost singurul motiv. Să nu-i putem adulmeca urma. Îți vine să crezi? O diversiune nenorocită. Se opri brusc din mers. Se uită la Rhyme, cu ochii săi negri înfricoșători. Ai vreun indiciu, Lincoln?

– Nu prea multe.

Îi explică despre prietenul drogat și fără adăpost, despre ascunzătoarea de la metrou. Undeva.

– Asta e tot?

– Mă tem că da. Dar mai avem niște probe să le cercetăm.

– Probe, șopti Dellray cu dispreț. Se îndreptă spre ușă, dar se opri. Să distragă atenția. Nici un motiv să-l omoare. Absolut nici unul.

– Fred, stai... avem nevoie de tine.

Dar agentul nu auzi sau, dacă auzi, îl ignoră pe Rhyme. Ieși din cameră.

O clipă mai târziu, ușa de la intrare se închise cu zgomot.

21

– Casă, dulce casă, zise Jodie.

O saltea şi două cutii cu haine vechi, conserve de mâncare. Reviste – *Playboy* şi *Penthouse* şi nişte publicaţii porno ieftine la care Stephen se uită cu dezgust. O carte sau două. Staţia de metrou fetidă unde locuia Jodie, undeva în centru, fusese închisă în urmă cu zeci de ani şi înlocuită cu una în susul străzii.

Un loc bun pentru viermi, se gândi Stephen posac, apoi alungă imaginea din minte.

Intraseră în staţia micuţă de pe platforma inferioară. Ajunseseră până aici – probabil o distanţă de trei sau patru kilometri de casa pentru protecţia martorilor – mergând doar prin subteran, prin subsolurile clădirilor, tunele, ţevi de canalizare imense şi ţevi de canalizare mai mici. Lăsând o urmă falsă – un capac de canal deschis. Intraseră în cele din urmă în tunelul metroului şi umblaseră destul, deşi Jodie nu era deloc în formă şi gâfâia, încercând să ţină pasul cu mersul grăbit al lui Stephen.

Staţia avea o uşă care dădea în stradă, blocată prin interior. Raze de lumină prăfuită se strecurau printre şipci. Stephen se uită afară, la cerul înnorat de primăvară. Era o parte săracă a oraşului. În colţurile străzilor erau lucruri aruncate, sticle de Thunderbird şi Colt 44 erau împrăştiate pe trotuar şi la tot pasul

se vedeau căpace de plastic. Un şobolan enorm mesteca ceva cenuşiu pe alee.

Stephen auzi un zgomot în spate şi se întoarse; era Jodie, care vărsa o mână de pastile furate în nişte cutii pentru cafea. Stătea aplecat, aranjându-le cu atenţie. Stephen scotoci prin ghiozdan şi găsi telefonul celular. Sună la apartamentul Sheilei. Se aştepta să răspundă robotul, dar o voce înregistrată îl anunţă că numărul era defect.

O, nu...

Era uimit.

Asta însemna că rucsacul cu mina antipersonal explodase în apartamentul Sheilei. Şi *asta* însemna că descoperiseră că a fost acolo. Cum dracu' reuşiseră?

– Te simţi bine? întrebă Jodie.

Cum?

Lincoln, Regele Viermilor. Iată cum!

Lincoln, faţa albă, de vierme, uitându-se pe fereastră...

Palmele lui Stephen începură să transpire.

– Hei?

Stephen ridică privirea.

– Pari...

– N-am nimic, răspunse Stephen scurt.

Nu-ţi mai face griji, îşi spuse. Dacă a explodat, explozia a fost suficient de puternică încât să distrugă apartamentul şi orice urmă a ta. E în regulă. Eşti în siguranţă. Nu te vor găsi niciodată, nu te vor prinde niciodată. Viermii nu vor ajunge la tine...

Îl privi pe Jodie care zâmbea curios. Senzaţia de piele de găină dispăru.

– Nimic, zise el. Doar o schimbare de planuri.

Închise telefonul.

Stephen deschise din nou ghiozdanul, numără 5.000 de dolari.

– Uite-ți gologanii.

Jodie era hipnotizat de bani. Ochii îi clipeau și se uita când la bancnote, când la fața lui Stephen. Întinse o mână subțire, tremurătoare și luă cele cinci mii cu grijă, ca și cum se puteau nărui dacă le ținea prea tare.

În timp ce înșfăca banii, Jodie atinse mâna lui Stephen. Chiar și prin mănușă, criminalul simți o undă de șoc – ca atunci când fusese înjunghiat în burtă cu un cuțit – neașteptată, dar nedureroasă. Stephen dădu drumul banilor și, uitându-se în altă parte, spuse:

– Dacă mă ajuți din nou, îți mai dau zece.

Pe fața roșie și buhăită a bărbatului apăru un zâmbet precaut. Inspiră adânc și vârî mâna într-una dintre cutiile pentru cafea.

– Devin... nu știu... nervos. Găsi o pastilă și o înghiți. Barbiturice. Te fac să te simți bine. Te fac să te simți în largul tău. Vrei una?

– Hm...

Soldat, bărbații mai beau câteodată?

Nu știu, domnule.

Află că da. Hai, ia una.

– Nu cred că...

Ia un pahar, Soldat. E un ordin.

Păi, domnule...

Doar nu ești o smiorcăită mică, nu, Soldat? Ai codițe?

Eu... Nu, domnule, nu am.

Atunci bea, Soldat.

Să trăiți, am înțeles, domnule.

Jodie repetă:

– Vrei una?

– Nu, șopti Stephen.

Jodie închise ochii și se întinse.

– Zece... mii... Și, după o clipă, îl întrebă: L-ai omorât, nu?

– Pe cine? întrebă Stephen.

– Pe poliţistul ăla, acolo? Hei, vrei nişte suc de portocale?

– Pe poliţistul ăla din subsol? *Poate* că l-am omorât. Nu ştiu. Nu mă interesează asta.

– A fost greu? Adică, nu că vreau să mă bag, dar sunt curios. Suc de portocale? Eu beau mult. Pastilele îţi fac sete. Ţi se usucă gura.

– Nu. Cutia părea murdară. Poate că se urcaseră viermi pe ea. Poate că intraseră chiar şi *în* ea... Îl cuprinse un fior. Ai apă de la robinet aici?

– Nu. Dar am nişte sticle. Poland Spring. Am furat o ladă de la A&P.

Piele de găină.

– Vreau să mă spăl pe mâini.

– Da?

– Să mă spăl de sânge. Mi-am udat mănuşile.

– A. Uite, aici. De ce porţi mănuşi mereu? Amprentele?

– Exact.

– Ai fost în armată, nu? Mi-am dat seama.

Stephen se pregăti să spună o minciună, dar se răzgândi brusc. Zise:

– Nu. Sau aproape că am fost. În marină. Urma să mă înrolez. Tatăl meu vitreg a fost în marină şi voiam să mă înrolez şi eu.

– *Semper Fi.*

– Exact.

Se făcu linişte, iar Jodie îl privi aşteptând.

– Ce s-a întâmplat?

– Am încercat să mă înrolez, dar nu m-au primit.

– Ce prostie. Nu te-au primit? Ai fi un soldat pe cinste. Jodie îl măsură pe Stephen din cap până în picioare, cu un aer aprobator. Eşti puternic. Ai muşchi. Eu, râse, nu mă antrenez deloc, decât când fug de negrotei sau de copiii care vor să mă

bată. Şi, oricum, sunt prins de fiecare dată. În plus, arăţi bine. Aşa cum trebuie să arate soldaţii. Cum arată soldaţii din filme.

Stephen simţi că viermii se îndepărtează şi, Dumnezeule, începuse să roşească. Se uită în podea.

– Nu ştiu ce să zic de asta.

– Ei, haide. Pun pariu că prietena ta crede că arăţi bine.

Iar pielea de gaină. Puţin. Viermii începură să se mişte.

– Păi...

– Nu ai prietenă?

Stephen schimbă subiectul:

– Ai apa aia?

Jodie arătă spre bax. Stephen deschise două sticle şi începu să se spele pe mâini. În mod normal, ura ca altcineva să se uite la el când făcea asta. Când era privit în timp ce se spăla, i se făcea pielea ca de găină, iar viermii apăreau. Dar, dintr-un motiv oarecare, nu-l deranja să fie privit de Jodie.

– Nu ai prietenă, nu?

– Acum nu, îi explică Stephen cu precauţie. Nu sunt homo sau ceva de genul ăsta, dacă la asta te gândeai.

– Nu, nu mă gândeam.

– Nu cred în moda asta. Nu cred că tatăl meu vitreg avea dreptate – că SIDA e felul în care Dumnezeu se descotoroseşte de homosexuali. Fiindcă dacă asta ar dori Dumnezeu, ar fi deştept şi ar scăpa de ei pur şi simplu, de poponari, vreau să zic. N-ar lăsa ca şi oamenii normali să rişte să se îmbolnăvească.

– Pare logic, zise Jodie cu mintea înceţoşată. Nici eu nu am o prietenă. Râse jalnic. Şi cum aş putea să am? Nu? Ce am eu? Nu arăt bine, ca tine, nu am bani... Sunt doar un drogat nenorocit, asta-i tot.

Stephen simţi cum îi arde faţa şi se frecă mai tare.

Freacă pielea, da, da, da...

Viermii, viermii, să plece...

Privindu-şi mâinile, Stephen continuă:

– Treaba e ca în ultima vreme am fost pus într-o situaţie în care nu am fost... nu am putut să fiu interesat de femei ca majoritatea bărbaţilor. Dar e o stare temporară.

– Temporară, repetă Jodie.

Urmări cu privirea bucata de săpun, ce semăna cu un prizonier care încearcă să scape.

– Temporară. Pentru că trebuie să fiu vigilent. La serviciu, vreau să zic.

– Sigur. Vigilent.

Freacă, freacă, săpunul e înspumat ca un nor de furtună.

– Ai omorât vreodată un poponar? întrebă Jodie, curios.

– Nu ştiu. Pot să-ţi spun că nu am omorât niciodată pe cineva *pentru că e* homosexual. N-ar avea nici o logică. Mâinile lui Stephen îl furnicau şi îl mâncau. Frecă mai tare, fără să-l privească pe Jodie. Se simţi brusc cuprins de un sentiment ciudat – că vorbeşte cu cineva care ar putea să-l înţeleagă. Vezi, eu nu omor oameni doar ca să-i omor.

– Bine, zise Jodie. Dar dacă un beţiv vine la tine pe stradă şi te împinge şi-ţi zice, nu ştiu, „...mă-tii de poponar"? L-ai omorî, nu? Să zicem că nu te-ar vedea nimeni.

– Dar... păi un poponar n-ar fi deranjat de o asemenea înjurătură, nu?

Jodie clipi şi râse.

– Asta a fost bună.

„Tocmai am făcut o glumă?" se întrebă Stephen. Zâmbi, mulţumit că Jodie fusese impresionat.

Jodie continuă:

– Bine, să zicem că-ţi spune doar „...mă-tii".

– Bineînţeles că nu l-aş omorî. Şi să-ţi spun ceva, dacă tot vorbeşti de poponari, să vorbim şi despre negrotei şi jidani. Nu aş omorî un negrotei decât dacă aş fi plătit să omor pe

cineva care, întâmplător, e negru. Probabil că există motive pentru care negrii n-ar trebui să trăiască, sau cel puțin n-ar trebui să trăiască în țara asta. Tatăl meu vitreg știa o grămadă de motive dintr-astea. Sunt de acord cu el, în general. Simțea același lucru și pentru jidani, dar aici nu sunt de acord cu el. Jidanii sunt soldați buni. Eu îi respect. Continuă: Vezi, treaba cu omorâtul e doar o afacere, doar atât. Uită-te la Kent State. Eram doar un copil atunci, dar tatăl meu vitreg mi-a povestit. Ai auzit de Kent State? Studenții ăia care au fost împușcați de Garda Națională?

– Sigur. Știu.

– Acum, să fim sinceri, nu-i pasă nimănui că studenții ăia au murit, nu? Dar din punctul meu de vedere, a fost o prostie să fie împușcați. Pentru că nu avea nici un scop, nu? Nici unul. Dacă voiai să oprești mișcarea, sau orice o fi fost, trebuia să ținteşti în conducători și să-i elimini. N-ar fi fost ușor. Te infiltrezi, evaluezi, delegi, izolezi, elimini.

– Așa ucizi tu?

– Te infiltrezi în zonă. Evaluezi dificultatea omorului și eventualele obstacole. Delegi operațiunea de deturnare a atenției tuturor de la victimă – faci să pară că îi vei ataca dintr-o direcție, dar se va dovedi că nu e vorba decât de un curier, un lustragiu ori ceva de genul ăsta, și, între timp, tu vii din spatele victimei. Apoi o izolezi și o elimini.

Jodie sorbi din sucul de portocale. Într-un colț erau zeci de cutii goale de suc de portocale. Părea că trăiește doar cu asta.

– Știi, spuse el ștergându-se la gură cu mâneca, ai zice că ucigașii profesioniști sunt nebuni. Dar tu nu pari nebun.

– Nu cred că sunt nebun, rosti Stephen sec.

– Oamenii pe care îi omori sunt răi? Adică escroci, mafioți sau așa ceva?

– Păi, au făcut ceva rău celor care mă angajează să-i omor.

– Și asta înseamnă că sunt răi?

– Da.

Jodie râse prosteşte, cu ochii pe jumătate închişi.

– Păi, unii ar zice că nu aşa îţi dai seama care e bun şi care e rău.

– Bine, atunci care e bun şi care e rău? răspunse Stephen. Nu fac nimic diferit de ce face Dumnezeu. Şi oameni buni, şi oameni răi mor într-un accident de tren şi nimeni nu se ia de Dumnezeu din cauza asta. Unii ucigaşi profesionişti îşi numesc victimele „ţinte" sau „subiecţi". Am auzit că unul le spune „cadavre". Chiar şi înainte să le omoare. Cum ar fi „Cadavrul iese din maşină. Îl ţintesc". Cred că-i e mai uşor să se gândească la victime în felul ăsta. Mie unuia nu-mi pasă. Le spun cum sunt. Acum îi urmăresc pe Prieten şi pe Soţie. Deja l-am omorât pe Soţ. Eu aşa mă gândesc la ei. Sunt doar nişte oameni pe care-i omor, nimic altceva. Nu e mare chestie.

Jodie medită la ce auzise şi spuse:

– Ştii ceva? Nu cred că eşti rău. Şi ştii de ce?

– De ce?

– Pentru că rău e cineva care pare nevinovat, dar se dovedeşte că e tocmai invers. Tu eşti exact aşa cum eşti. Şi cred că asta înseamnă să fii bun.

Stephen îşi trecu mâna peste unghiile frecate. Simţea că roşeşte din nou. Nu i se mai întâmplase asta de ani de zile. În cele din urmă, întrebă:

– Ţi-e frică de mine, nu?

– Nu, zise Jodie. N-aş vrea să fii duşmanul meu. Nu, domnule, n-aş vrea asta. Dar mă simt ca şi cum am fi prieteni. Nu cred că o să-mi faci vreun rău.

– Nu, zise Stephen. Suntem parteneri.

– Ai vorbit despre tatăl tău vitreg. Mai trăieşte?

– Nu, a murit.

– Îmi pare rău. Când ai pomenit de el, mi-am adus aminte de taică-meu – şi el a murit. Zicea că lucrul pe care îl apreciază cel mai mult pe lumea asta e măiestria. Îi plăcea să vadă cum un om cu talent îşi dă toată silinţa. Cam aşa eşti şi tu.

– Măiestrie, repetă Stephen, cuprins dintr-odată de nişte sentimente inexplicabile. Îl privi pe Jodie cum ascunde banii într-o crăpătură a saltelei. Ce ai de gând să faci cu banii?

Jodie se ridică şi se uită la Stephen cu nişte ochi tâmpi, dar sinceri.

– Vrei să-ţi arăt ceva?

Drogurile îi făceau vocea să tremure.

– Da.

Scoase o carte din buzunar. Se numea *Gata cu dependenţa*.

– Am furat-o dintr-o librărie din Saint Marks Place. E pentru oamenii care nu mai vor să fie, ştii tu, beţivi sau drogaţi. E foarte bună. Zice de nişte clinici unde te poţi duce. Am găsit una în New Jersey. Te duci acolo şi stai o lună – o lună întreagă –, dar când ieşi, eşti curat. Se zice că e adevărat.

– Asta-i bine, comentă Stephen. Sunt de acord cu asta.

– Mda, zise Jodie cu o faţă lungă. Costă paişpe mii.

– Pe bune?

– Pentru *o* lună. Îţi vine să crezi?

– Cineva câştigă bani buni aici. Stephen fusese angajat pentru 150 000 de dolari, dar nu-i spuse acest lucru lui Jodie, noul lui partener şi prieten.

Jodie oftă şi se şterse la ochi. Se părea că drogurile îl făceau plângăcios. Ca şi tatăl lui Stephen când bea. „Toată viaţa mea e o mare porcărie, zicea el. M-am dus la facultate. O, da. Nu m-am descurcat prea rău. O vreme am predat. Am lucrat pentru o firmă. Apoi mi-am pierdut slujba. Totul s-a dus dracului. Mi-am pierdut apartamentul... Am avut mereu probleme cu pastilele. M-am apucat de furat... La dracu'..."

Stephen se aşeză lângă el.

– O să-ţi câştigi banii şi o să te duci la clinica aia. O s-o iei de la început.

Jodie zâmbi confuz.

– Taică-meu zicea o chestie, ştii? Când ai ceva greu de făcut. Zicea, nu te gândi la partea grea ca la o problemă, gândeşte-te la ea ca la un factor. Ceva la care să meditezi. Se uita în ochii mei şi-mi spunea: „Nu e o problemă, e doar un factor". Încerc să ţin minte asta.

– Nu e o problemă, e doar un factor, repetă Stephen. Îmi place.

Stephen puse mâna pe piciorul lui Jodie pentru a-i arăta că vorbeşte serios.

Soldat, ce dracului faci?

Domnule, sunt ocupat acum, voi raporta mai târziu.

Soldat...

Mai târziu, domnule!

– În cinstea ta, zise Jodie.

– Nu, în cinstea ta, replică Stephen.

Şi dădură noroc, cu apă minerală şi suc de portocale, în cinstea ciudatei lor alianţe.

22

Un labirint.

Rețeaua de metrou din New York City se întinde pe mai bine de 400 de kilometri și include vreo douăsprezece tunele separate care întretaie patru din cele cinci zone (în afară doar de Staten Island, deși locuitorii insulei au, desigur, faimosul feribot).

Un satelit putea să localizeze mai repede o navă rătăcită în Atlanticul de nord decât putea echipa lui Lincoln Rhyme să găsească doi oameni ascunși în metroul newyorkez.

Criminalistul, Sellitto, Sachs și Cooper studiau o hartă a rețelei, lipită fără îndemânare pe peretele din locuința lui Lincoln Rhyme. Privirea lui Rhyme cerceta liniile de diferite culori ce reprezentau diverse rute, albastru pentru Eighth Avenue, verde pentru Lex, roșu pentru Broadway.

Rhyme avea o relație specială cu atât de complicatul sistem subteran. Se afla pe șantierul unui tunel aflat în construcție când se desprinsese o grindă de stejar care îi zdrobise coloana vertebrală – tocmai când zicea „A!" și se apleca în față să ridice o fibră, aurie ca părul unui înger, de pe corpul unei victime ucise.

Totuși, chiar și înainte de accident, metrourile jucaseră un rol important în viața criminalistului de la NYPD. Rhyme le studiase cu atenție când conducea IRD-ul, deoarece acopereau atât de mult teren și încorporaseră atât de multe tipuri de materiale de construcție de-a lungul anilor, încât puteai stabili adesea

prezența unui criminal pe o anume linie de metrou, poate chiar în stația lângă care locuia, totul doar pe baza unor probe relevante. Rhyme colecționase ani în șir mostre de la metrou – unele datând chiar din secolul trecut. (În anii 1860, Alfred Beach, cel care scotea *New York Sun* și *Scientific American,* hotărâse să adapteze la transportul uman ideea transmiterii corespondenței prin mici tuburi pneumatice.)

Rhyme ceru computerului să formeze un număr și, în câteva clipe, era conectat cu Sam Hoddleston, șeful Autorității polițienești pentru tranzit. Ca și NYPD, erau polițiști obișnuiți din New York, doar că se ocupau de sistemul de transport. Hoddleston îl cunoștea pe Rhyme de mult, iar criminalistul parcă-l putu auzi, în tăcerea de după ce se prezentă, cum se gândea; Hoddleston, ca mulți dintre foștii lui colegi, nu știa că Rhyme aproape se întorsese din morți.

„Să închidem vreo linie? întrebă Hoddleston după ce Rhyme îl puse pe scurt la curent cu Dansatorul și partenerul acestuia. Să cercetăm zona?"

Sellitto auzi întrebarea în difuzor și clătină din cap.

Rhyme fu de acord.

– Nu vrem să ne arătăm cărțile. În orice caz, credem că e într-o zonă părăsită.

„Nu sunt prea multe stații dezafectate, zise Hoddleston. Dar sunt o sută de linii secundare și depouri părăsite. Altfel, ce mai faci, Lincoln? Eu..."

– Bine, Sam, sunt bine, zise Rhyme repede, evitând întrebarea, așa cum făcea de obicei. Apoi adăugă: Știi, ne gândeam – credem că probabil vor merge pe jos. Se vor feri de trenuri. Așa că bănuim că sunt în Manhattan. Avem o hartă aici și avem nevoie de ajutorul tău să mai reducem din posibilități.

„Cu orice vă pot ajuta", zise șeful.

Rhyme nu-şi mai amintea cum arată. După voce, părea slab şi atletic, dar apoi se gândi că el însuşi putea să pară un zeu cuiva care nu-i putea vedea trupul vătămat.

Rhyme trecu acum în revistă restul probelor găsite de Sachs în clădirea de lângă casa pentru protecţia martorilor – probele lăsate de partenerul Dansatorului.

Îi spuse lui Hoddleston:

– Noroiul are un conţinut înalt de umiditate şi e plin de feldspat şi nisip cuarţos.

„Ţin minte că ai fost mereu pasionat de noroi, Lincoln."

– Pamântul e foarte util, zise el, apoi continuă: puţină rocă, iar cea care există nu e măcinată sau ciobită, nu conţine calcar sau micaşist de Manhattan. Aşa că vorbim despre centru. Şi, după cantitatea particulelor de lemn vechi, probabil mai aproape de Canal Street.

La nord de Twenty-seventh Street, roca de bază e aproape de suprafaţa Manhattan-ului. La sud, pământul conţine rocă sterilă, nisip şi humă şi e foarte umed. Când muncitorii au săpat metroul, cu ani în urmă, pământul moale din jurul Canal Street tot inunda puţul. De două ori pe zi, toate lucrările trebuiau să înceteze în timp ce se pompa apa din tunel, iar pereţii erau întăriţi cu grinzi care, de-a lungul anilor, putreziseră în pământ.

Hoddleston nu era optimist. Deşi informaţiile lui Rhyme limitau aria geografică, explică el, existau zeci de tuneluri de legătură, platforme de transfer şi chiar porţiuni de staţii care fuseseră închise de-a lungul anilor. Unele dintre ele erau la fel de sigilate şi de uitate ca şi mormintele egiptene. Ani buni după moartea lui Alfred Beach, muncitorii care construiau o linie nouă de metrou dăduseră de un perete şi, dincolo de el, descoperiseră tunelul original, abandonat demult, cu sala de aşteptare opulentă, care includea ornamente murale, un pian mare şi un acvariu enorm.

„Există probabilitatea să doarmă în stații funcționale sau între stații?" întrebă Hoddleston.

Sellitto clătină din cap.

– Nu e profilul lui. E un drogat. Vrea să fie un loc ascuns.

Rhyme îi povesti apoi lui Hoddleston despre mozaicul turcoaz.

„Imposibil de spus de unde provine, Lincoln. Tot metroul a fost redecorat, așa că e plin peste tot de praf de faianță și mortar. Cine știe de unde putea să le ia?"

– Dă-mi un număr, șefule, zise Rhyme. Despre câte puncte e vorba?

„Aș zice douăzeci de locații, se auzi vocea puternică a lui Hoddleston. Poate ceva mai puțin."

– Of, murmură Rhyme. Trimite-ni-le prin fax pe cele mai probabile.

„Sigur. Când ai nevoie de ele? Dar, înainte ca Rhyme să răspundă, Hoddleston continuă: Știu. Îmi aduc aminte din vremurile de altădată, Lincoln. Vrei să fie gata ieri".

– Săptamâna trecută, glumi Rhyme, nerăbdător pentru că, în loc să-și noteze, șeful pălăvrăgea.

Cinci minute mai târziu, faxul bâzâi. Thom puse bucata de hârtie în fața lui Rhyme. Conținea cincisprezece puncte din rețeaua metroului.

– Bine, Sachs, la treabă.

Ea încuviință, iar Sellitto îi sună pe Haumann și pe Dellray pentru a începe munca cu echipele de la C&S. Rhyme sublinie:

– Amelia, tu stai în spate acum, da? Tu investighezi doar locul crimei, da? Doar locul crimei.

Pe o bordură, în centrul Manhattan-ului, stătea Leon Momeală. Lângă el stătea Omul Urs – poreclit așa pentru că trăgea după el un căruț plin cu zeci de animale de pluș care,

chipurile, erau de vânzare, deşi doar nişte părinţi psihopaţi ar fi cumpărat una dintre jucăriile zdrenţuroase şi murdare pentru copiii lor.

Leon şi Omul Urs locuiau împreună – adică împărţeau o alee de lângă Chinatown – şi trăiau din împărţit pliante, vânzare de sticle goale şi escrocherii mărunte şi inofensive.

– Moare, omule, zise Leon.

– Ba nu, are vise urâte, aia e, răspunse Omul Urs, legănând căruţul de parcă încerca să adoarmă urşii.

– Tre' să scoatem banu', să chemăm salvarea aici.

Leon şi Omul Urs se uitau vizavi, înspre alee. Acolo zăcea un alt om al străzii, negru, cu o înfăţişare bolnăvicioasă, cu o faţă agitată şi urâtă – deşi îşi pierduse cunoştinţa. Hainele îi erau toate numai zdrenţe.

– Tre' să chemăm pe cineva.

– Hai să ne uităm.

Traversară strada, iuţi ca nişte şoareci.

Bărbatul era piele şi os – SIDA, probabil, de unde deduseră că folosea heroină – şi foarte murdar. Chiar şi Leon şi Omul Urs se spălau din când în când în fântâna din Washington Square Park sau în laguna din Central Park, în ciuda porumbeilor. Purta nişte jeanşi zdrenţuroşi, şosete îmbâcsite, fără pantofi şi o jachetă veche şi murdară pe care scria *Cats ... The Musical*.

Îl priviră o clipă. Când Leon încercă să-i atingă piciorul, Pisică se trezi şi se ridică, îngheţându-i cu o privire ciudată.

– Cine dracu' sunteţi? Cine dracu' sunteţi?

– Hei, omule, eşti bine?

Se traseră doi metri în spate.

Pisică tremura, cu mâinile în jurul burţii. Tuşi îndelung, iar Leon şopti:

– Pare prea al dracului ca să fie bolnav, vezi?

– Mi-e frică. Hai să mergem.

Omul Urs voia să se întoarcă la căruțul lui.

– Am nevoie de ajutor, şopti Pisică. Îs rănit.

– E un cabinet acolo pe...

– Pisică nu merge la nici un *cabinet,* zise Pisică, de parcă l-ar fi insultat.

Deci avea cazier şi, pe stradă, să nu te duci la doctor când erai atât de bolnav însemna că aveai un cazier foarte urât. Mai ales pentru crimă. Da, individul ăsta chiar avea probleme.

– Îmi trebuie medicamente. Aveți ceva? Vă plătesc. Am bani.

Ceea ce, în mod normal, n-ar fi crezut, doar că Pisică aduna conserve. Şi se pricepea foarte bine la asta, după cum vedeau. Lângă el era o sacoşă enormă de cutii de sucuri şi bere adunate din gunoaie. Leon le ochi cu invidie. Trebuie să-i fi luat două zile să adune atâtea. Făceau treizeci, patruzeci de verzişori.

– N-avem nimica. Nu ne ocupăm cu aşa ceva. Cu de-astea.

– Cu pastile, vrea să zică.

– Vrei sticle? De-alea bune. Am unele foarte bune. Facem schimb – îți dau o sticlă pentru cutiile...

Pisică dădu dintr-o mână.

– Nu vreau nici o sticlă nenorocită. Am fost bătut. Nişte copii m-au bătut. Mi-au rupt ceva. Nu mă simt bine. Am nevoie de pastile. Nu de prafuri sau de nenorocitele de sticle. Am nevoie de medicamente să-mi oprească durerea. Am nevoie de medicamente!

Se ridică în picioare şi porni clătinându-se spre Omul Urs.

– Nimic, omule. N-avem nimic.

– Vă mai întreb o dată, îmi daţi ceva?

Gemu şi încercă să-şi păstreze echilibrul. Ştiau cât de nebuni pot fi unii drogați. Iar tipul ăsta era printre cei mai răi. Putea să-i sfâşie pe amândoi cu uşurință.

Leon îi şopti Omului Urs:

– Tipu' ăla de ieri?

Omul Urs încuviință cu repeziciune, deși era un reflex de frică. Nu știa despre ce dracu' vorbea Leon.

Leon continuă:

– Îl știm pe tipu' ăsta, da? A încercat să ne vândă niște rahaturi ieri. Pastile.

– Da, pastile, zise Omul Urs repede, ca și cum dacă el confirma povestea, Pisică se putea calma.

– Nu-i păsa de cine-l vede. Vindea pur și simplu. Nu prafuri și altele. Doar calmante.

– Da, doar calmante.

– Am bani. Pisică scotoci în buzunarul său murdar și scoase două sau trei bancnote de douăzeci, mototolite. Vedeți? Unde-i nenorocitu' ăla?

– Lângă City Hall. Stația veche de metrou...

– Mi-e rău, omule. Am fost bătut. De ce să mă bată cineva? Ce-am făcut? Adunam doar niște cutii, atâta. Și uite ce-am pățit. La dracu'. Cum îl cheamă?

– Nu știu, zise Omul Urs repede, ștergându-și fruntea, ca și cum s-ar fi concentrat. Nu, stai. A zis ceva.

– Nu țin minte.

– Ba ții... S-a uitat la urșii tăi.

– Și a zis ceva. Da, da. A zis ca-l cheamă Joe, sau ceva. Poate Jodie.

– Da, așa a zis. Sigur.

– Jodie, repetă Pisică, apoi își șterse fruntea. Tre' să-l văd. Omule, am nevoie de ceva. Mi-e rău, omule. Du-te dracu'. Mi-e rău. Du-te și tu dracu'.

Când Pisică plecă împleticindu-se, gemând și mormăind de unul singur, târând sacoșa de cutii după el, Leon și Omul Urs se întoarseră pe bordură și se așezară. Leon desfăcu o bere Voodoo și începură să bea.

– Nu trebuia să-i faci una ca asta tipului, zise el.

– Cui?

– Jodie sau cine dracu' e.

– Vrei ca nenorocitu' ăla să mai stea p-aci? întrebă Omul Urs. E periculos. Mi-e frică de el. Vrei să mai stea p-aci?

– Clar că nu. Da' ştii, omule.

– Da, dar...

– Ştii, omule.

– Da, ştiu. Dă sticla.

23

Aşezat pe saltea lângă Jodie, Stephen asculta linia telefonică de la Hudson Air.

Asculta telefonul lui Ron. Talbot era numele lui de familie, aflase Stephen. Nu era foarte sigur care era meseria lui Ron, însă părea a fi ceva director în cadrul companiei, iar Stephen credea că avea să afle mai multe informaţii despre Soţie şi Prieten dacă asculta telefonul lui.

Îl auzise pe bărbat certându-se cu cineva de la furnizorul de piese de schimb pentru turbinele Garrett. Pentru că era duminică, aveau probleme să găsească ultimele elemente necesare reparaţiei – un cartuş pentru extinctor şi ceva ce se chema anular.

„Aţi promis la trei, zise Ron supărat. Vreau să fie la trei."

După ceva târguială – şi înjurături – compania fusese de acord să trimită componentele cu avionul de la Boston, la biroul din Connecticut. Urmau apoi să fie aduse cu camionul la birourile Hudson Air, în jur de trei-patru. Închise.

Stephen mai ascultă câteva minute, dar nu mai urmă nici un apel.

Închise telefonul, frustrat.

Nu avea nici cea mai vagă idee unde erau Soţia şi Prietenul. Tot în casa pentru protecţia martorilor? Fuseseră mutaţi?

Şi la ce se gândea Lincoln Viermele acum? Cât era de deştept?

Şi *cine* era? Stephen încercă să şi-l imagineze ca pe o ţintă prin luneta Redfield. Dar nu putu. Nu văzu decât o masă de viermi şi un chip privindu-l calm printr-un geam unsuros.

Îşi dădu seama că Jodie îi spusese ceva.

– Ce?

– Cu ce se ocupa? Tatăl tău vitreg?

– Slujbe mărunte. Vâna şi pescuia mult. A fost erou în Vietnam. A intrat în liniile inamice şi a omorât cincizeci şi patru de oameni. Politicieni şi oameni de genul ăsta, nu doar soldaţi.

– El te-a învăţat toate astea... cum să faci? Drogurile îşi terminaseră efectul, iar ochii verzi ai lui Jodie erau mai strălucitori acum.

– M-am antrenat în special în Africa şi America de Sud, dar el m-a iniţiat. Îi spuneam „BSL". Cel mai Bun Soldat din Lume. El râdea de asta.

Între opt şi zece ani, Stephen mergea în spatele lui Lou, cutreierând dealurile din West Virginia, picături fierbinţi de sudoare prelingându-i-se pe nas şi pe încheietura arătătorului cu care ţinea apăsat trăgaciul puştilor Winchester sau Ruger. Stăteau întinşi în iarbă ore întregi, nemişcaţi, fără să vorbească. Sudoarea lucea pe fruntea lui Lou, sub părul ţepos şi scurt, ambii ochi erau larg deschişi în timp ce urmăreau ţinta.

Nu miji ochiul stâng, Soldat.

Nu, domnule, niciodată.

Veverițe, curcani sălbatici, căprioare când era sezonul lor de vânătoare sau nu, urşi, când găseau, câini în zilele proaste.

„Îi ucid, Soldat. Priveşte-mă."

Bum. Zgomotul surd pe umăr, ochii uimiţi ai unui animal pe moarte.

Sau, în duminicile fierbinți de august, băgau cartușele cu CO_2 în puștile de paint-ball și rămâneau doar în slip, urmărindu-se unul pe altul, făcându-și vânătăi enorme pe piept și pe picioare de la bilele mari ca acelea de șah chinezesc care șuierau prin aer cu o viteză de nouăzeci de metri pe secundă, tânărul Stephen luptându-se să nu plângă din cauza înțepăturilor îngrozitoare. Bilele erau de toate culorile, dar Lou insista să folosească doar roșii. Precum sângele.

Și noaptea, stând lângă foc în curte, în timp ce fumul se încolăcea spre cer și spre fereastra deschisă unde mama spăla vasele de la cină cu o periuță de dinți, bărbatul scund și slab – la cincisprezece ani, Stephen era la fel de înalt ca Lou – sorbea din sticla abia deschisă de Jack Daniel's și vorbea, vorbea, vorbea, fie că Stephen îl asculta sau nu, în timp ce urmăreau scânteile zburând spre cer ca niște licurici portocalii.

„Mâine vreau să dobori o căprioară doar cu cuțitul."

„Păi..."

„Poți să faci asta, Soldat?"

„Da, domnule, pot."

„Acum, fii atent. Luă încă o înghițitură. Unde crezi că e vena gâtului?"

„Păi..."

„Nu-ți fie frică să spui că nu știi. Un soldat bun își recunoaște ignoranța. Dar apoi face ceva să o corecteze."

„Nu știu unde e vena, domnule."

„O să-ți arăt. E chiar aici. Simți? Acolo. O simți?"

„Da, domnule. O simt."

„Acum, ce trebuie să faci e să găsești o familie – căprioară și pui. Te apropii. Asta-i partea grea, să te apropii. Ca să omori căprioara, trebuie să amenințipuiul. Îi ataci puiul. Amenințipuiul și atunci mama n-o să fugă. Va veni după tine. Atunci, pac!

Îi tai gâtul. Nu lateral, ci în unghi. Bine? În formă de V. Simți? Bine, bine. Hai, băiete, nu-i așa că ne distrăm de minune?"

Apoi Lou intra în casă pentru a inspecta farfuriile și castroanele și a se asigura că sunt aliniate pe fața de masă în carouri, la patru pătrățele distanță de margine; uneori, când erau doar la trei pătrățele și jumătate de margine sau când mai era încă un strop de grăsime pe marginea unei farfurii de melamină, Stephen asculta plesniturile și scâncetele din casă în timp ce stătea întins pe spate lângă foc și privea cum zboară scânteile spre luna moartă.

„Trebuie să fii bun la ceva, spunea mai târziu bărbatul, lăsându-și soția în pat, și ieșind iar din casă cu sticla în mână. Altfel, n-are nici un rost să trăiești."

Măiestrie. Vorbea despre *măiestrie*.

Jodie îl întrebă:

– Cum de n-ai putut intra în marină? Nu mi-ai spus.

– O prostie, zise Stephen; apoi se opri și adăugă: Am intrat în niște belele când eram copil. Tu ai pățit-o vreodată?

– Să intru la belea? Nu prea mult. Mi-era frică. Nu voiam s-o supăr pe maică-mea, cu furat și de-astea. Ce-ai făcut?

– Ceva nu prea deștept. Era un bărbat care locuia mai sus pe stradă, în orașul nostru. Era un bătăuș. L-am văzut cum sucește brațul unei femei. Ea era bolnavă, iar el ce-i făcea? Așa că m-am dus la el și i-am spus că, dacă nu se oprește, îl omor.

– I-ai spus asta?

– A, și încă un lucru pe care l-am învățat de la tatăl meu vitreg. Nu amenințI. Ori îl omori, ori îl lași în pace, dar nu amenințI. Însă el a continuat să o bată, iar eu trebuia să-i dau o lecție. Am început să-l lovesc. Mi-am pierdut controlul. Am luat o piatră și l-am lovit. Nu m-am gândit. Am făcut câțiva ani pentru omucidere. Eram doar un puști. Aveam cincisprezece ani.

Dar asta însemna cazier. Şi a fost de ajuns cât să nu mă primească la puşcaşii marini.

– Eu parcă am citit pe undeva că poţi să te înrolezi chiar dacă ai cazier. Dacă mergi într-o unitate specială.

– Cred că m-au respins pentru că a fost omucidere.

Jodie puse mâna pe umărul lui Stephen.

– Asta nu e drept. Nu e drept *deloc*.

– Eu n-am luat-o aşa.

– Chiar îmi pare rău, zise Jodie.

Stephen, care nu avusese niciodată vreo problemă să privească pe cineva drept în faţă, îi aruncă o singură uitătură lui Jodie, apoi coborî imediat ochii. Şi, de undeva, foarte ciudat, îi veni în minte această imagine. Jodie şi Stephen locuind împreună în cabană, mergând la vânătoare şi la pescuit. Pregătind cina la un foc de tabără.

– Ce s-a întâmplat cu el? Cu tatăl tău vitreg?

– A murit într-un accident. Era la vânătoare şi a căzut de pe o stâncă.

Jodie spuse:

– Sună ca şi cum probabil ăsta era felul în care dorea să moară.

După o clipă, Stephen rosti:

– Poate.

Simţi piciorul lui Jodie lângă al lui. Un alt şoc electric. Stephen se ridică repede şi se uită din nou afară. O maşină a poliţiei trecu, dar poliţiştii din ea beau apă şi vorbeau.

Strada era pustie, cu excepţia unor boschetari, patru sau cinci albi şi un negru.

Stephen clipi. Negrul, trăgând un sac mare de gunoi plin de cutii de suc şi bere, se certa, se uita împrejur, gesticula, oferind sacul unuia dintre tipii albi care continua să clatine din cap. Avea o căutătură de om nebun, iar albii erau înspăimântaţi. Îi

privi câteva minute cum se ceartă, apoi se întoarse pe saltea, lângă Jodie.

Stephen puse mâna pe umărul tovarăşului său.

– Vreau să vorbim despre ce avem de făcut.

– Da, bine. Ascult, partenere.

– Sunt căutat.

Jodie râse.

– Mie mi se pare că, după ce s-a întâmplat în clădirea aia, eşti căutat de o grămadă de oameni.

Stephen nu zâmbi.

– Dar e o persoană anume. Îl cheamă Lincoln.

Jodie încuviinţă.

– Care-i celălalt nume?

Stephen dădu din umeri.

– Nu ştiu... N-am cunoscut niciodată pe cineva ca el.

– Cine e?

Un vierme...

– Probabil e poliţist. FBI. Consultant sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu exact. Stephen îşi aminti cum îl descrisese Soţia lui Ron – ca şi cum ar fi vorbit despre un guru sau o stafie. Îşi simţi iar pielea ca de găină. Puse mâna pe spatele lui Jodie. Rămase la baza coloanei. Sentimentul dispăru. E a doua oară când mă opreşte. Şi aproape că m-a prins. Încerc să-mi dau seama, dar nu pot.

– De ce anume vrei să-ţi dai seama?

– Care e următorul lui pas. Ca să pot să fiu înaintea lui.

Îl apăsă din nou pe coloană. Pe Jodie nu păru că-l deranjează. Şi nici nu-şi feri privirea. Nu mai era timid. Îl privi pe Stephen într-un mod ciudat. Era o privire de... Nu prea ştia. De admiraţie, poate...

Stephen îşi dădu seama că era felul în care îl privise Sheila în Starbucks când îi spunea toate acele vorbe frumoase. Doar

că în relația cu ea nu fusese Stephen, fusese altcineva. Cineva care nu exista. Jodie îl privea acum în același fel, deși știa exact cine e Stephen – un ucigaș.

Fără să-și ridice mâna de pe spatele lui, Stephen zise:

– Ceea ce nu-mi pot da seama e dacă o să-i mute din casa pentru protecția martorilor. Aceea de lângă clădirea în care te-am cunoscut.

– Pe cine să mute? Oamenii pe care vrei să-i omori?

– Da. Va încerca să-mi ghicească intențiile. Se gândește...

Vocea lui Stephen se stinse.

Se gândește...

Și la ce se gândește Lincoln Viermele? Oare îi va muta pe Soție și pe Prieten, bănuind că voi încerca să atac din nou casa? Sau îi va lăsa acolo, gândindu-se că voi aștepta și voi încerca să-i omor în altă parte? Și chiar dacă presupune că voi merge iar la casa pentru protecția martorilor, oare îi va lăsa acolo drept momeală, încercând să mă păcălească printr-o altă ambuscadă? Oare va muta două momeli într-o nouă casă? Și va încerca să mă prindă când îi voi urmări?

Mărunțelul zise, aproape în șoaptă:

– Pari, nu știu, derutat sau așa cumva.

– Nu pot să-l *văd*... Nu pot să văd ce are de gând să facă. Pe toți cei care m-au urmărit până acum am putut să-i văd. Am putut să-mi dau seama. Cu el, nu pot.

– Ce vrei să fac eu? întrebă Jodie, legănându-se.

Umerii lor se atinseră.

Stephen Kall, un mare maestru, fiul vitreg al unui om care nu avusese nici o clipă de ezitare în ceea ce făcea – fie că omora căprioare sau inspecta vasele spălate cu o periuță de dinți – era acum confuz, holbându-se în tavan, apoi privindu-l pe Jodie în ochi.

Mâna pe spatele lui Jodie. Umerii atingându-li-se.

Stephen se hotărî.

Se aplecă şi căută în ghiozdan. Găsi un telefon celular negru, se uită la el o clipă, apoi i-l dădu.

– Ce-i asta? întrebă Jodie.

– Un telefon. Ca să-l foloseşti.

– Un mobil! Super.

Îl examină ca şi cum nu mai văzuse în viaţa lui unul, îl deschise, studiindu-i toate butoanele.

Stephen îl întrebă:

– Ştii ce e un observator?

– Nu.

– Cei mai buni lunetişti nu lucrează singuri. Au mereu un observator cu ei. El localizează ţinta şi calculează cât e de departe, caută să vadă care e apărarea, lucruri dintr-astea.

– Vrei să fac eu asta?

– Da. Vezi, cred că Lincoln o să-i mute.

– De ce, cum ţi-ai dat seama? se interesă Jodie.

– Nu pot să explic. Am pur şi simplu acest sentiment. Se uită la ceas. Bine, uite cum facem. La doişpe jumate în după-amiaza asta, vreau să mergi pe stradă ca un... om fără adăpost.

– Poţi să spui boschetar, dacă vrei.

– Şi să supraveghezi casa pentru protecţia martorilor. Poate să te faci că răscoleşti prin gunoaie după cutii sau ceva de genul ăsta.

– După sticle. Asta şi fac. Tot timpul.

– Afli în ce fel de maşină intră, apoi mă suni şi-mi spui. Eu o să fiu pe stradă, după colţ, într-o maşină, şi o să aştept. Dar va trebui să fii atent la momeli.

În minte îi veni imaginea poliţistei cu păr roşu. Nu prea putea să treacă drept Soţia. Prea înaltă, prea drăguţă. Se întrebă de ce o detesta aşa... Regretă că nu calculase mai bine focul pe care îl trăsese în ea.

– Bine. Pot să fac asta. O să-i împuşti pe stradă?

– Depinde. S-ar putea să-i urmăresc până la noua casă şi s-o fac acolo. Sunt gata să improvizez.

Jodie studie telefonul precum un copil la Crăciun.

– Nu ştiu cum merge.

Stephen îi arătă.

– Mă suni când eşti pe poziţii.

– „Pe poziţii." Asta suna profesionist. Apoi Jodie ridică privirea de la telefon. Ştii, după ce o să se termine totul şi o să termin şi cu dezintoxicarea, ce-ar fi să ne mai întâlnim uneori? Putem să bem o cafea sau un suc, ori ceva de genul ăsta. Hâm? Ce zici?

– Sigur, zise Stephen. Putem...

Dar, brusc, se auzi o bubuitură în uşă. Răsucindu-se ca un derviş şi scoţând pistolul din buzunar, Stephen ateriză în poziţie de tragere cu două mâini.

– Deschide dracului uşa, strigă o voce de afară. Acum!

– Nu vorbi, îi şopti Stephen lui Jodie.

Inima îi bătea cu putere.

– Eşti acolo, individule? insistă vocea. Jo-die. Unde mama dracu' eşti?

Stephen se duse la fereastră şi se uită afară din nou. Negrul vagabond de vizavi. Avea o jachetă zdrenţuroasă pe care scria *Cats... The Musical*. Negrul nu-l văzu.

– Unde-i micuţul? zise negrul. Am nevoie de micuţ. Îmi tre' nişte pastile! Jodie Joe? Unde eşti?

Stephen zise:

– Îl cunoşti?

Jodie se uită pe geam, dădu din umeri şi şopti:

– Nu ştiu. Poate. Seamănă cu mulţi vagabonzi.

Stephen îl studie îndelung, mângâind patul de plastic al pistolului.

Vagabondul strigă:

– Ştiu că eşti aici, omule! Vocea lui se pierdu într-o gargară de tuse dezgustătoare. Jo-die. Jo-die! M-a costat, omule. Asta m-a costat. Mi-a luat o săptămână s-adun cutiile astea şi atâta m-a costat. Au zis că eşti aci. Toată lu-mea aşa a zis. Jodie, Jodie!

– O să plece, zise Jodie.

Stephen spuse:

– Stai. Poate că putem să-l folosim.

– Cum?

– Mai ţii minte ce ţi-am zis? *Deleagă.* Ăsta-i bun... Stephen încuviinţă. Arată înfricoşător. O să se concentreze pe el, nu pe tine.

– Vrei să zici să-l iau cu mine? La casa aia de protecţie?

– Da, zise Stephen.

– Îmi tre' nişte chestii, omule, gemu negrul. Hai. Îs terminat. Te rog. Am tremurici. *Nenorocitule!* Lovi tare în uşă cu piciorul. Te rog, omule. Eşti acolo, Jodie? Ce dracu' faci? Bubosule! Ajută-mă.

Părea că plânge.

– Ieşi, îl îndemnă Stephen. Spune-i că-i dai dacă vine cu tine. Pune-l să caute prin gunoi sau ceva de genul ăsta vizavi de casă, în timp ce tu o supraveghezi. O să fie perfect.

Jodie îl privi.

– Adică acum? Să mă duc şi să vorbesc cu el?

– Da. Acum. Spune-i.

– Vrei să-l băgăm şi pe el?

– Nu, nu vreau să mă vadă. Du-te doar şi vorbeşte cu el.

– Păi... bine. Jodie crăpă uşa. Dacă mă înjunghie sau ceva?

– Uită-te la el. E aproape mort. Poţi să-l baţi cu o singură mână.

– Pare că are SIDA.

– Du-te.

– Dacă mă atinge...

– Du-te!

Jodie inspiră adânc apoi ieşi.

– Hei, las-o mai moale, îi spuse bărbatului. Ce dracu' vrei?

Stephen văzu cum negrul îl priveşte pe Jodie cu nişte ochi de om nebun.

– Am auzit că vinzi nişte rahaturi, omule. Am lovele. Am şaizeci de verzişori. Am nevoie de pastile. Sunt bolnav.

– Ce vrei?

– Ce ai, omule?

– Seconal, benzedrină, dexedrină, nembutal, calmante.

– Da, calmantele sunt bune. Te plătesc. La dracu', am bani. Mă doare înăuntru. M-au bătut. Unde-s lovelele?

Se căută de mai multe ori prin buzunare înainte să-şi dea seama că ţinea bancnotele preţioase în mâna stângă.

– Dar, zise Jodie, trebuie sa faci ceva pentru mine întâi.

– Da, ce vrei să fac? Vrei să ţi-o sug?

– Nu, zise Jodie îngrozit. Vreau să mă ajuţi să caut prin nişte gunoaie.

– De ce dracu' vrei asta?

– Să cauţi nişte cutii.

– Cutii? urlă omul scărpinându-se în nas. La ce dracu' îţi tre' tăblăraie? Tocmai am dat o sută de cutii să-mi spună unde eşti. La dracu' cu tabla, îţi dau lovele, omule.

– Îţi dau calmantele gratis, doar că trebuie să mă ajuţi să strâng nişte sticle.

– Gratis? Bărbatul nu părea că înţelege. Gratis, adică nu tre' să plătesc?

– Da.

Negrul se uită în jur, ca şi cum ar fi încercat să găsească pe cineva care să-i explice.

– Aşteaptă aici, zise Jodie.

– Unde tre' să caut sticlele?

– Aşteaptă...

– Unde? întrebă el iar.

Jodie intră în casă. Îi spuse lui Stephen:

– O s-o facă.

– Ai făcut o treabă bună, zâmbi Stephen.

Jodie zâmbi şi el. Se îndreptă spre uşă, dar Stephen îl chemă:

– Hei.

Mărunţelul se opri.

Stephen zise brusc:

– Mă bucur că te-am cunoscut.

– Şi eu mă bucur. Jodie ezită o clipă. Partenere.

Întinse mâna.

– Partenere, repetă Stephen ca un ecou.

Simţi o nevoie impetuoasă să scoată mănuşa, să simtă pielea lui Jodie pe a lui. Dar nu o făcu.

Maiestria trebuia să aibă întâietate.

24

Dezbaterea era aprinsă.

– Cred că te înşeli, Lincoln, zise Lon Sellitto. Trebuie să-i mutăm. Va da din nou lovitura acolo dacă îi lăsăm.

Nu erau singurii care întorceau dilema pe toate părţile. Procurorul Reg Eliopolos nu venise – nu încă –, dar Thomas Perkins, agentul special FBI care conducea biroul din Manhattan era acolo, personal, reprezentând în discuţie partea federală. Rhyme şi-ar fi dorit să fie şi Dellray prezent – şi Sachs, deşi aceasta era împreună cu echipa mixtă federală şi orăşenească, căutând spaţii abandonate ale metroului. Până acum nu găsiseră nici o urmă a Dansatorului sau a tovarăşului său.

– Sunt în totalitate pentru schimbare, ăsta e punctul meu de vedere, zise Perkins. Avem şi alte locuinţe. Era îngrozit că nu îi trebuiseră Dansatorului decât opt ore pentru a ajunge la cinci metri de ieşirea de incendiu a casei pentru protecţia martorilor. Locuinţe *mai bune,* adăugă repede. Cred că ar trebui să operăm transferul imediat. Am primit o notificare de sus. Chiar de la Washington. Vor ca martorii să fie imunizaţi.

Ceea ce însemna, bănui Rhyme, să fie mutaţi şi să fie mutaţi *în acel moment.*

– Nu, spuse criminalistul cu încăpăţânare. Trebuie să-i lăsăm acolo unde sunt.

– Ordonând variabilele după importanță, zise Perkins, cred că răspunsul e destul de clar. Să-i mutăm.

Dar Rhyme stărui:

– Îi va urmări oriunde vor fi duși, într-o casă nouă sau veche. Aici cunoaștem terenul, știm câte ceva și despre abordarea lui. Avem o acoperire bună.

– Asta e adevărat, fu de acord Sellitto.

– Îi va distrage atenția, de asemenea.

– Cum vine asta? întrebă Perkins.

– În momentul ăsta, și el cântărește variantele.

– Da?

– A, pun pariu, zise Rhyme. Încearcă să-și dea seama ce vom face. Dacă vom hotărî să-i lăsăm unde sunt, își va urma planul. Dacă îi vom muta – ceea ce cred eu că-și închipuie el – va încerca să atace în timpul transportului. Și, oricât de bună ar fi securitatea pe stradă, e oricum mai rău decât pe teren fix. Nu, trebuie să-i lăsăm unde sunt și să fim pregătiți pentru următoarea încercare. Să o anticipăm și să fim pe poziții. Ultima oară...

– Ultima oară a fost ucis un agent.

Rhyme îi răspunse agentului special:

– Dacă Innelman ar fi avut spate, s-ar fi terminat altfel.

Perkins cel cu costum la patru ace era un birocrat circumspect, dar era rezonabil. Fu de acord cu această concesie.

Dar oare am dreptate? se întrebă Rhyme.

Oare cum *gândește Dansatorul? Știu eu cu adevărat?*

Da, pot să privesc un dormitor tăcut sau o alee murdară și să citesc limpede povestea care le-a transformat în locuri ale crimei. Pot să văd, în testul Rorschach cu sânge lipit de covor și de faianță, cât de aproape a fost victima de a scăpa sau cât de puține șanse a avut ori de ce fel de moarte a murit. Pot să mă uit la praful lăsat de ucigaș în urma lui și să știu imediat de unde vine.

Pot să spun cine, pot să spun de ce.

Dar oare ce are de gând Dansatorul să facă?

Pot să ghicesc asta, dar nu pot spune cu siguranță.

În pragul ușii apăru o siluetă, unul dintre ofițerii de la intrare. Îi dădu un plic lui Thom și se întoarse la postul de pază.

– Ce e aia? se uită Rhyme cu atenție.

Nu aștepta nici un raport de laborator și cunoștea prea bine predilecția Dansatorului pentru bombe. Însă pachetul avea grosimea unei foi de hârtie și era de la FBI.

Thom îl deschise și citi.

– E de la PERT. Au găsit un expert în nisip.

Rhyme îi explică lui Perkins:

– Nu e pentru acest caz. Are legătură cu agentul care a dispărut acum două nopți.

– Tony? întrebă agentul special. Nu avem nici un indiciu până acum.

Rhyme se uită peste raport.

Substanța supusă analizei nu este nisip din punct de vedere tehnic. Este coral sfărâmat dintr-un recif și conține spiculi, secțiuni parțiale de viermi marini, scoici gasteropode și foraminifere. Cea mai probabilă sursă e nordul Caraibelor: Cuba, Bahamas.

Caraibe... Interesant. Deocamdată însă, trebuia să pună probele la o parte. După ce Dansatorul era prins, el și Sachs aveau să se întoarcă la...

Se auzi în bip în căști.

„Rhyme, ești acolo?" rosti repede vocea lui Sachs.

– Da! Unde ești, Sachs? Ce-ai găsit?

„Suntem deasupra unei stații vechi de metrou, lângă City Hall. Am înconjurat locul. Cei de la C&S spun că e cineva înăuntru. Cel puțin o persoană, poate chiar două."

– Bine, Sachs, zise el, inima bătându-i cu putere la gândul că se apropia de Dansator. Ține-mă la curent.

Se uită apoi la Sellitto și Perkins.

– Se poate să nu fim obligați să hotărâm asupra mutării lor din casă, la urma urmei.

– L-au găsit? întrebă detectivul.

Dar criminalistul – om de știință în primul rând – refuză să dea glas speranțelor sale. De teamă că putea să aducă ghinion operațiunii – sau, de fapt, să-i aducă ghinion lui Sachs, se gândi el. Murmură:

– Să le ținem pumnii.

Trupele de la Intervenții Rapide înconjurară în liniște stația de metrou.

Probabil că aici locuia noul partener al Dansatorului, concluse Amelia Sachs. Cei de la C&S găsiseră câțiva localnici care povestiseră despre un drogat care vindea pastile în zonă. Era un bărbat mărunțel – ceea ce se potrivea cu mărimea 41 a pantofilor.

Stația era, literalmente, o gaură în perete, abandonată cu ani în urmă pentru mult mai moderna stație City Hall, la câteva străzi distanță.

Echipa 32-E își ocupa pozițiile, în timp ce membrii grupului C&S începură să monteze microfoane și detectoare cu infraroșii, iar alți ofițeri opreau traficul pe stradă și îi evacuau pe oamenii fără adăpost care stăteau pe borduri sau în pragul ușilor.

Comandantul o îndepărtă pe Sachs de lângă intrarea principală, scoțând-o din linia de tragere. O trecură la munca de jos, să păzească o ieșire din metrou care era blocată cu drugi și zăvorâtă de ani de zile. Chiar se întreba dacă nu cumva Rhyme făcuse o înțelegere cu Haumann ca să o țină departe de pericol.

Mânia din seara trecută, când aştepta să înceapă căutarea Dansatorului, o cuprinse din nou.

Sachs arătă spre lacătul ruginit.

– Hmm. Probabil că nu va ieşi pe aici, zise ea.

– Trebuie să păzim toate intrările, spuse ofiţerul mascat, scăpând sau ignorând sarcasmul, apoi se întoarse la tovarăşii săi.

Ploaia cădea în jurul ei, o ploaie rece, picurată dintr-un cer cenuşiu murdar, răpăind în molozul adunat în faţa drugilor de fier.

Dansatorul era oare înăuntru? Dacă era aşa, aveau să fie schimburi de focuri. Cu siguranţă. Nu şi-l putea imagina cedând fără o luptă violentă.

Şi o scotea din sărite faptul că nu avea să participe şi ea.

Eşti un mare şmecher când ai o puşcă şi stai adăpostit la o jumătate de kilometru distanţă, se gândi ea la ucigaş. Dar spune-mi, nenorocitule, cum te descurci cu pistolul de aproape? Ce-ai zice de o confruntare? Acasă, pe o poliţă, avea o duzină de trofee – ţinte poleite cu aur, câştigate la tir. (Figurinele aurite reprezentau doar bărbaţi, ceea ce, dintr-un anume motiv, îi gâdila orgoliul Ameliei Sachs.)

Coborî scările până la parii de fier, apoi se lipi de perete.

Sachs, criminalistul, examină locul insalubru cu atenţie, simţind miros de gunoi, putregai, urină, mirosul sărat al metroului. Examină drugii, lanţul şi lacătul. Se uită în tunelul întunecos, dar nu văzu nimic, nu auzi nimic.

Oare unde e?

Şi ce fac poliţiştii şi agenţii? De ce întârzie?

Auzi răspunsul o clipă mai târziu, în cască: aşteptau întăriri. Haumann hotărâse să cheme alţi douăzeci de poliţişti de la Intervenţii Rapide şi o a doua echipă 32-E.

Nu, nu, nu, se gândi ea. Nu e bine! Dansatorul nu trebuie decât să se uite afară şi să vadă că nu mai trece nici o maşină,

nici un taxi sau trecător şi o să-şi dea imediat seama că se desfăşoară o operaţiune tactică. Va fi o baie de sânge... Oare chiar nu înţeleg?

Sachs lăsă trusa pentru investigaţii la picioarele scărilor şi urcă înapoi în stradă. Ceva mai încolo era o farmacie. Intră. Cumpără două butelii mari cu butan şi împrumută bătul pentru tendă de la proprietar – o vargă de oţel de un metru şi jumătate.

Înapoi la ieşirea din metrou, Sachs strecură varga printr-una dintre zalele lanţului care era pe jumătate desfăcută şi învârti până ce lanţul se întinse. Îşi puse o mănuşă Nomex şi goli conţinutul buteliilor pe metal, privind cum acesta devine brumăriu din cauza gazului îngheţat. (Amelia Sachs nu bătuse degeaba Forty-second Street când fusese poliţist de proximitate; ştia suficient despre intrări prin efracţie cât să-şi poată lua un al doilea serviciu.)

Dupa ce goli şi cea de-a doua butelie, luă varga cu ambele mâini şi începu să răsucească. Gazul îngheţat făcea metalul sfărâmicios. Cu un zgomot uşor, zala crăpă în două. Prinse lanţul înainte să cadă şi îl puse uşor pe o grămadă de frunze.

Balamalele erau ude de la ploaie, dar ea scuipă pe ele ca să nu scârţâie şi împinse uşa, scoţându-şi pistolul din toc şi gândindu-se: „te-am ratat la trei sute de metri. N-o s-o fac la treizeci".

Rhyme nu ar fi fost de acord cu aşa ceva, bineînţeles, dar Rhyme nu ştia. Se gândi o clipă la el, la seara trecută, la ei doi stând în pat. Dar imaginea chipului său dispăru rapid. Ca atunci când conducea cu 240 de kilometri pe oră, misiunea ei nu-i lăsa acum timp să se gândească la dezastrul din viaţa personală.

Străbătu coridorul întunecat, sări peste bariera veche de lemn şi o porni de-a lungul peronului, spre staţie.

Auzi vocile înainte de a fi parcurs mai mult de şase metri.

– Trebuie să plec... înţelegi... ce spun? Să plec.

Alb. Bărbat.

Era oare Dansatorul?

Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

Respiră încet, îşi spuse ea. A trage cu pistolul înseamnă a respira.

(Dar la aeroport nu respirase încet. I se tăiase respiraţia de frică.)

– Ce zici?

O altă voce. Bărbat de culoare. Ceva la el o speria. Ceva periculos.

– Pot să-ţi dau bani, pot. O groază de bani. Am şaizeci, nu ţi-am zis? Da' pot să fac rost de mai mult. Cât vrei. Am făcut treabă bună. Da' nenorociţii i-au luat. Ştiam prea multe.

Arma e doar o prelungire a braţului. Tu ţinteşti, nu arma.

(Dar nu ţintise deloc când fusese la aeroport. Stătuse pe burtă ca un iepure înspăimântat, trăgând în gol – cea mai inutilă şi periculoasă dintre practicile cu arma.)

– Mă înţelegi? M-am răzgândit, bine? Lasă-mă... şi pleacă. O să-ţi dau... calmantele.

– N-ai zis unde mergem. Unde-i locu' ăla unde tre' să scotocim? Să-mi spui dinainte. Unde? Spune!

– Nu mergem nicăieri. Vreau să pleci.

Sachs începu să urce scările încet.

Se gândea: *Alege-ţi ţinta, verifică fundalul, trage de trei ori. Întoarce-te la adăpost. Ţinteşte, mai trage încă de trei ori dacă trebuie. Ascunde-te. Rămâi calmă.*

(Dar la aeroport nu rămăsese calmă. Şuieratul acela teribil al glonţului care trecuse pe lângă faţa ei...)

Uită. Concentrează-te.

Mai urcă o serie de trepte.

– Şi acu' zici că nu mi le dai gratis, nu? Acu' zici că tre' să plătesc. Nenorocitule!

Scările erau cea mai grea treabă. Genunchii, punctul ei slab. Afurisita de artrită...

– Uite. Uite doişpe calmante. Ia-le şi dispari!

– Doişpe. Şi nu tre' să te plătesc? Scoase un hohot. Doişpe?

Se apropie de capătul scărilor.

Aproape că putea să vadă staţia. Era gata să tragă. Dacă se mişcă în vreo direcţie mai mult de cincisprezece centimetri, fato, împuşcă-l. Uită de reguli. Trei gloanţe în cap. Poc, poc, poc. Uită de piept. Uită...

Brusc, scările dispărură.

– Ah!

Un geamăt din gât în timp ce cădea.

Treapta pe care pusese piciorul era o capcană. Bucata verticală fusese luată, iar treapta se sprijinea doar pe două cutii de pantofi. Acestea se prăbuşiră sub greutatea ei şi dala de beton se răsturnă, făcând-o să se rostogolească în jos pe scări. Pistolul îi zbură din mână şi, în timp ce începea să strige: „Zece-treisprezece!", îşi dădu seama că firul care lega casca de Motorola fusese smuls din staţia radio.

Sachs căzu cu zgomot pe platforma de beton şi oţel. Se lovi cu capul de un stâlp care susţinea balustrada. Se rostogoli pe burtă, uimită.

– O, grozav, se auzi vocea albului în capul scărilor.

– Cine dracu' e asta? întreba vocea negrului.

Ea îşi ridică încet capul şi zări doi bărbaţi care stăteau în capul scărilor, holbându-se la ea.

Sunt moartă, se gândi ea. Sunt moartă.

Briceagul rămăsese în buzunar. Trebui să-şi folosească fiecare dram de energie pentru a-şi scoate braţul drept de sub corp. Se rostogoli pe spate, căutând briceagul. Dar era prea târziu. El îi puse piciorul pe braţ, lipind-o de pământ şi privind-o.

O, Doamne, Rhyme, am dat-o în bară. Dacă ne-am fi luat mai bine adio noaptea trecută... Îmi pare rău... Îmi pare rău...

Ridică mâinile apărându-şi capul de lovitură, se uită după Glock. Era prea departe.

Cu o mână vânjoasă precum gheara unei păsări, omul cel mărunţel îi smulse cuţitul din buzunar. Îl aruncă.

Apoi se ridică în picioare şi apucă bâta.

Tată, zise ea către tatăl ei decedat, *cât de tare am dat-o în bară de data asta? Câte reguli am încălcat?* Îşi aminti că îi spusese că nu e nevoie decât de o secundă de neatenţie ca să fii ucis pe stradă.

– Acu' o să-mi spui ce făceai aici, zise el încet, legănând bâta absent, ca şi cum nu se putea decide unde să lovească mai întâi. Cine dracu' eşti?

– O cheamă doamna Amelia Sachs, zise vagabondul, care brusc nu mai suna a boschetar. Coborî scările şi veni repede lângă bărbatul alb, luându-i bâta. Şi, dacă nu mă înşel, a venit aici să-ţi rupă fundul. Ca şi mine. Sachs strânse din ochi şi îl văzu pe vagabond îndreptându-şi spatele şi transformându-se în Fred Dellray. Ţinea un pistol automat Sig-Sauer îndreptat spre bărbatul uimit.

– Eşti poliţist? îngăimă el.

– FBI.

– Rahat! zise acesta şi închise dezgustat ochii. Al dracului noroc.

– Ba nu, zise Dellray. Norocul nu are nimic de-a face cu asta. Acum o să-ţi pun cătuşe, iar tu n-o să te împotriveşti. Dacă nu, o s-o păţeşti. Eşti de acord?

– Cum ai făcut asta, Fred?

– Uşor, îi zise lui Sachs agentul FBI cel zvelt în timp ce aşteptau în faţa staţiei de metrou părăsite. Arăta în continuare

ca un boschetar şi era murdar de noroi pentru că îşi mânjise faţa şi mâinile ca să pară că locuia de săptămâni pe străzi. Rhyme mi-a spus că prietenul Dansatorului e un drogat care trăieşte prin metrou, în centru, şi am ştiut unde trebuie să vin. Am cumpărat un sac de cutii goale şi am vorbit cu cine ştiam că trebuie să vorbesc. Tocmai primeam instrucţiuni în sufrageria asta. Arătă spre metrou. Se uitară la o maşină de poliţie în care, pe locul din spate, stătea Jodie, nefericit, cu cătuşe la mâini.

– De ce nu ne-ai spus ce ai de gând să faci?

Dellray răspunse cu un râset, iar Sachs ştiu că întrebarea nu avea nici un rost; poliţiştii sub acoperire rar spun cuiva – inclusiv colegilor şi mai ales supraveghetorilor – ce fac. Nick, fostul ei iubit, fusese şi el agent sub acoperire şi ţinea pentru el o grămadă de chestii.

Se masă unde căzuse. Durea al naibii de tare, iar medicii îi spuseseră că trebuie să facă o radiografie. Sachs întinse mâna şi-l strânse de braţ pe Dellray. Se simţea stânjenită când *primea* mulţumiri – era cu adevărat discipola lui Lincoln în această privinţă –, dar acum nu avu nici o problemă să declare:

– Mi-ai salvat viaţa. Aş fi dat de dracu' dacă nu erai tu. Ce pot să spun?

Dellray dădu din umeri, respingând mulţumirile, şi ceru o ţigară de la unul dintre poliţiştii în uniformă care stăteau în faţa intrării în subteran. Mirosi ţigara Malboro şi o puse după ureche. Se uită la fereastra acoperită.

– Te rog, zise el fără să se adreseze cuiva şi oftă. E vremea să avem şi noi ceva noroc.

După ce îl arestaseră pe Joe D'Oforio şi îl urcaseră pe locul din spate al maşinii, acesta le spusese că Dansatorul plecase doar cu zece minute înainte, urcând scările şi dispărând de-a lungul unei linii secundare. Jodie – porecla nefericitului – nu ştia în ce direcţie o luase, doar că dispăruse brusc, cu pisto-

lul şi rucsacul. Haumann şi Dellray trimiseseră echipele să scotocească staţia părăsită, şinele şi staţia City Hall din apropiere. Aşteptau acum rezultatul.

– Haide...

Zece minute mai târziu apăru un ofiţer SWAT. Sachs şi Dellray îl priviră amândoi plini de speranţă, dar el clătină din cap.

– I-am pierdut urma după treizeci de metri. Nu avem nici un indiciu care să ne spună unde s-a dus.

Sachs oftă; îi transmise cu inima grea mesajul lui Rhyme şi îl întrebă dacă putea să investigheze şinele şi staţia din vecinătate.

El primi veştile cu amărăciune, aşa cum bănuise. „La naiba, murmură criminalistul. Nu, doar staţia. N-are rost să cercetezi restul. La dracu', oare cum reuşeşte? E ca şi cum ar avea încă o pereche de ochi."

– Da, zise ea, dar cel puţin avem un martor.

Şi regretă imediat că spusese asta.

„Un martor? izbucni Rhyme. Un martor? Nu-mi trebuie martori. Îmi trebuie probe! În orice caz, trimite-l aici. Să auzim ce are de spus. Dar, Sachs, vreau să investighezi staţia aşa cum n-ai mai făcut-o niciodată. Mă auzi? Eşti acolo, Sachs? Mă auzi?"

25

– Şi ce avem aici? întrebă Rhyme trăgând din dispozitivul de comandă al scaunului Storm Arrow şi înaintând.

– Un gunoi, zise Fred Dellray, curat şi înapoi în uniformă – dacă un costum de un verde irlandez se poate numi uniformă. Ho, ho, ho. Nu scoate un sunet. Nu până ce nu ţi se dă voie.

Îşi întoarse privirea înfricoşătoare spre Jodie.

– M-ai păcălit!

– Ţine-ţi gura, scheletule!

Rhyme nu era încântat că Dellray plecase de unul singur, dar asta era natura muncii sub acoperire şi, chiar dacă criminalistul nu o înţelegea exact, nu putea să nege că – aşa cum fusese deja dovedit – putea să dea rezultate.

În plus, o salvase pe Amelia.

Urma să vină şi ea în curând. Doctorii o puseseră să facă o radiografie a coastelor. Era plină de vânătăi de la căzătura de pe scări, dar nu îşi rupsese nimic. Fusese supărat când aflase că predica lui din ajun nu avusese nici un efect; intrase în metrou după Dansator de una singură.

La naiba, se gândi el, e la fel de căpoasă ca mine.

– Nu aveam de gând să fac rău nimănui, protestă Jodie.

– Eşti surd? Am zis să nu scoţi nici un cuvânt.

– Nu ştiam cine e!

– Nu, zise Dellray, insigna aia argintie nu spunea nimica.

Sellitto se apropie şi se aplecă deasupra lui Jodie.

– Spune-ne despre prietenul tău.

– Nu e prietenul meu. M-a răpit. Eram în clădirea aia de pe Thirty-fifth pentru că...

– Pentru că furai pastile. Ştim, ştim.

Jodie clipi.

– Cum de...

– Dar nu ne interesează asta. Cel puţin, nu deocamdată. Continuă.

– Am crezut că e poliţist, dar pe urmă a zis că e acolo ca să omoare nişte oameni. M-am gândit că o să mă omoare şi pe mine. Trebuia să scape, aşa că mi-a spus să stau nemişcat şi eu l-am ascultat, şi poliţistul ăsta sau cineva a venit la uşă, iar el l-a înjunghiat...

– Şi l-a omorât, zise Dellray răstit.

Jodie oftă, cu o înfăţişare nefericită.

– Nu ştiam că are de gând să-l termine. Credeam că vrea doar să-l doboare sau aşa ceva.

– Păi, nenorocitule, strigă Dellray, chiar l-a omorât. L-a omorât!

Sellitto cercetă pungile cu probele din metrou, conţinând nişte reviste porno murdare, sute de pastile, haine. Un telefon celular nou. Un teanc de bani. Îşi întoarse din nou atenţia la Jodie.

– Continuă.

– A zis c-o să mă plătească să-l scot de acolo, iar eu l-am dus prin tunelul ăsta spre metrou. Cum m-ai găsit, omule?

Se uită la Dellray.

– Fiindcă băteai străzile şi-ţi vindeai marfa peste tot. Ţi-am aflat până şi numele. Doamne, chiar eşti un neghiob. Ar trebui să te strâng de gât până te învineţeşti.

– Nu poţi să dai în mine, rosti el sfidător. Am drepturi.

– Cine l-a angajat? îl întrebă Sellitto pe Jodie. A pomenit numele Hansen?

– Nu a zis. Vocea lui Jodie tremura. Ascultați, am fost de acord să-l ajut doar pentru că știam că m-ar fi omorât. Se întoarse spre Dellray. Voia să te pun să mă ajuți. Dar de îndată ce a întins-o, ți-am spus să pleci. Urma să mă duc la poliție și să-l torn. Chiar așa a fost. E un tip înfricoșător. Mi-e frică de el!

– Fred? întrebă Rhyme.

– Da, da, fu agentul de acord. Și-a schimbat tonul. Voia să plec. Dar n-a spus nimic cum că se duce la poliție.

– Unde se ducea? Ce trebuia să faci tu?

– Eu trebuia să caut prin containerele de gunoi din fața casei și să fiu atent la mașini. Mi-a spus să fiu atent la un bărbat și o femeie care urcă într-o mașină și pleacă. Trebuia să-i spun ce fel de mașină. Trebuia să-l sun de pe telefonul ăla de acolo. Apoi el avea să-i urmărească.

– Ai avut dreptate, Lincoln, zise Sellitto. Cu rămasul în casă. Avea de gând să dea lovitura în timpul transferului.

Jodie continuă:

– Mă pregăteam să vin la voi...

– Omule, nu ne ești de nici un folos dacă minți. Nu ai nici un pic de demnitate?

– Uite, chiar mă pregăteam, spuse el, mai calm. Zâmbi. Mi-am închipuit că e vorba de vreo recompensă.

Rhyme se uită la ochii lui lacomi și înclină să-l creadă. Îi aruncă o privire lui Sellitto, care încuviință.

– Dacă ești cuminte și cooperezi, mormăi detectivul, s-ar putea să-ți salvăm fundul de la închisoare. Cât despre bani, nu știu. Poate.

– N-am făcut niciodată rău cuiva. N-aș putea. Eu...

– Ține-ți gura, zise Dellray. Ne-am înțeles?

Jodie închise ochii.

– Ne-am înțeles? șopti agentul cu răutate.

– Da, da, da.

Sellitto interveni:

– Trebuie să ne mișcăm repede. Când trebuia să te duci la casa din oraș?

– La doișpe jumate.

Mai erau cincizeci de minute.

– Cu ce fel de mașină e?

– Nu știu.

– Cum arată?

– Are treizeci și ceva de ani, cred. Nu e înalt. Dar e puternic. Da, musculos. Păr negru, tuns scurt. Fața rotundă. Pot să-l descriu pentru un desen din ăla... Chestia aia cu robot.

– Ți-a spus vreun nume? Ceva? De unde e?

– Nu știu. Avea un fel de accent din sud. A, și încă ceva – a zis că poartă mereu mănuși fiin'că are cazier.

Rhyme întrebă:

– Unde și pentru ce?

– Nu știu unde. Dar e pentru omor. A zis că a omorât un tip la el în oraș. Când era puștan.

– Ce altceva? se răsti Dellray.

– Uite, zise Jodie, încrucișându-și brațele și uitându-se la agent. Am făcut o prostie, dar n-am făcut niciodată rău cuiva în viața mea. Tipu' ăsta mă răpește și are toate pușlile astea și e un tip nebun de legat, iar eu eram speriat de moarte. Cred că ați fi făcut la fel. Așa că nu mai vreau să aud porcăriile astea. Dacă vreți să mă arestați, n-aveți decât, duceți-mă la pușcărie. Da' nu mai zic nimica. Bine?

Fața lunguiață a lui Dellray fu traversată de un rânjet.

– Ei, începe să miște!

Amelia Sachs apăru în pragul ușii; intră, privind spre Jodie.

– Spune-le! o imploră acesta. Nu ți-am făcut nici un rău. Spune-le.

Ea se uită la el așa cum te uiți la o bucată de gumă mestecată.

– Avea de gând să-mi zboare creierii cu o bâtă Louisville.

– Nu chiar, nu chiar!

– Ești bine, Sachs?

– Încă o vânătaie. Pe spate. Trebuie să port un corset.

Sellitto, Sachs și Dellray veniră lângă Rhyme, care îi povesti lui Sachs ce declarase Jodie.

Detectivul îl întrebă pe Rhyme în șoaptă:

– Îl crezi?

– Schelet nenorocit, mormăi Dellray. Da' trebuie să spun că după mintea mea zice adevărul gol-goluț.

Sachs aprobă și ea.

– Și eu cred la fel. Dar cred că trebuie să-l ținem sub control, indiferent de ce facem.

Sellitto fu de acord.

– Da, o să stăm cu ochii pe el.

Rhyme încuviință și el cu greutate. Părea imposibil să o ia înaintea Dansatorului fără ajutorul lui Jodie. Ținuse cu încăpățânare ca Percey și Hale să rămână în casa pentru protecția martorilor, dar, de fapt, nu știuse că Dansatorul urma să atace în timpul transportului. Înclinase doar spre o asemenea concluzie. Ar fi putut la fel de bine să hotărască mutarea lui Percey și Hale, iar aceștia să fie uciși în timp ce se îndreptau spre noul adăpost.

Tensiunea îi încleștă maxilarul.

– Cum crezi c-ar trebui să abordăm problema, Lincoln? întrebă Sellitto.

Era vorba de tactică, nu de ceva bazat pe dovezi. Rhyme se uită la Dellray, care luă țigara de după ureche și o mirosi o clipă. Zise în cele din urmă:

– Pune-l pe ticălos să dea telefon şi să încerce să obţină cât mai multe informaţii de la Dansator. Aranjăm o maşină-capcană şi-l trimitem pe Dansator după ea. O umplem cu oamenii noştri. Oprim repede, îl facem sandviş între câteva maşini civile şi îl doborâm.

Rhyme aprobă fără convingere. Ştia cât de periculos putea fi un atac tactic pe străzile oraşului.

– Nu-l putem scoate afară din centru?

– L-am putea duce spre East River, sugeră Sellitto. Acolo e mult spaţiu pentru luptă. Într-una din parcările alea vechi. Am putea să ne facem că îi transferăm într-o altă dubă.

Se puseră de acord că aceasta era abordarea cel mai puţin periculoasă.

Sellitto arătă spre Jodie şi şopti:

– Îl vinde pe Dansatorul pe Coşciug... noi ce-o să-i dăm? Trebuie să fie ceva suficient pentru a merita osteneala.

– Denunţarea conspiraţiei, ajutor şi implicare, zise Rhyme. Dă-i nişte bani.

– La dracu', spuse Dellray, deşi era în general cunoscut pentru generozitatea sa cu poliţiştii sub acoperire care lucrau pentru el.

Dar, în cel din urmă, încuviinţă.

– Bine, bine. Împărţim nota de plată. În funcţie de cât de lacom e şobolanul.

Sellitto îl chemă.

– Bine, uite care-i înţelegerea. Ne ajuţi, dai telefon aşa cum a zis el, iar noi îl prindem, nu te mai acuzăm de nimic şi îţi dăm nişte bani drept recompensă.

– Cât? întrebă Jodie.

– Hei, javră, nu eşti în măsură să negociezi aici!

– Îmi trebuie bani pentru dezintoxicare. Îmi mai trebuie zece mii. E posibil?

Sellitto se uită la Dellray.

– Cum stai cu fondurile pentru turnători?

– E în regulă, zise agentul, dacă facem jumi-juma. Da.

– Pe bune? Jodie abia îşi putu stăpâni zâmbetul. Atunci fac tot ce vreţi.

Rhyme, Sellitto şi Dellray puseră la cale un plan. Postul de comandă urma să se afle la ultimul etaj al casei pentru protecţia marorilor, acolo unde avea să fie Jodie cu telefonul. Percey şi Brit rămâneau la parter, protejaţi de agenţi. Jodie avea să-l sune pe Dansator şi să-i spună că cei doi tocmai urcaseră într-o dubă şi că plecau. Duba avea să se deplaseze încet prin trafic către o parcare părăsită din East Side. Dansatorul avea să-i urmeze. Aveau să-l prindă în parcare.

– Bine, să-i dăm drumul, spuse Sellitto.

– Staţi, ordonă Rhyme. Se opriră cu toate privirile aţintite spre el. Uităm partea cea mai importantă.

– Care anume?

– Amelia a cercetat staţia de metrou. Vreau să analizez ce a găsit. Am putea afla cum o să atace.

– *Ştim* cum o să atace, Linc, zise Sellitto arătând spre Jodie.

– Faceţi-i pe plac unui biet invalid, vreţi? Acum, Sachs, să vedem ce ai.

Viermele.

Stephen mergea pe alei, se urca în autobuze, ferindu-se de poliţiştii pe care îi vedea şi de Viermele pe care nu-l putea vedea.

Viermele, privindu-l de după fiecare fereastră de pe fiecare stradă. Viermele, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Se gândi la Soţie şi la Prieten, se gândi la treaba pentru care fusese angajat, la câte gloanţe mai avea, la posibilitatea ca ţintele să poarte sau nu vestă antiglonţ, de la ce distanţă avea să tragă, dacă de data asta trebuia să folosească un amortizor sau nu.

Dar acestea erau gânduri care îi veneau în mod automat. Nu le controla, aşa cum nu-şi controla respiraţia sau bătăile inimii ori viteza cu care sângele îi curgea prin corp.

Gândurile sale conştiente se îndreptau spre Jodie.

Oare ce anume îl fascina la el?

Stephen nu putea să spună cu siguranţă. Poate că era felul în care locuia, pe cont propriu, fără să pară că e singuratic. Poate felul în care purta după el cartea aceea şi faptul că dorea cu adevărat să iasă din văgăuna în care se afla. Ori felul în care nu zisese nu când Stephen îi spusese să stea în pragul uşii, riscând sa fie împuşcat.

Stephen se simţi ciudat. El...

Cum te simţi, Soldat?

Domnule...

Ciudat? Ce mama dracului înseamnă „ciudat"? Mă iei cu siropuri?

Nu, domnule.

Nu era prea târziu să schimbe planul. Existau încă alternative. O grămadă de alternative.

Se gândi la Jodie. La ce îi spusese. La dracu', poate aveau să bea o cafea împreună după ce termina treaba.

Puteau să meargă la Starbucks. Ca atunci când vorbise cu Sheila, doar că de data asta avea să fie de-adevăratelea. Iar el n-ar mai fi băut pişatul ăla de ceai, ci cafea adevărată, foarte tare, aşa cum pregătea mama dimineaţa pentru tatăl lui vitreg, apa fiartă exact şaizeci de secunde, exact două linguriţe şi trei sferturi pe ceaşcă, *nici un* fir împrăştiat pe jos.

Şi oare nu putea să ia în calcul pescuitul sau vânătoarea?

Sau focul de tabără...

Ar fi putut să-i spună lui Jodie să anuleze misiunea. Ar fi putut să se descurce cu Soţia şi Prietenul de unul singur.

Să anulezi, Soldat? Despre ce vorbeşti?

Nimic, domnule. Cântăresc toate posibilitățile legate de atac, așa cum am fost instruit, domnule.

Stephen coborî din autobuz și se strecură pe aleea din spatele cazărmii de pompieri de pe Lexington. Puse ghiozdanul după un tomberon, scoase cuțitul din teacă și îl vârî sub jachetă.

Jodie. Joe D...

Își imagină din nou brațele subțiri, felul în care bărbatul îl privise.

Și eu mă bucur că te-am cunoscut, partenere.

Apoi Stephen se înfioră brusc. Ca atunci, în Bosnia, când fusese nevoit să sară într-un râu ca să nu fie prins de gherilă. Era martie, iar apa rece ca gheața.

Închise ochii și se lipi de zidul de cărămidă, adulmecând piatra udă.

Jodie era...

Soldat, ce mama dracului se petrece aici?

Domnule, eu...

Ce?

Păi, domnule...

Spune. Acum, Soldat!

Domnule, am certitudinea că inamicul încearcă un război psihologic. Tentativele lui au eșuat, domnule. Sunt gata să acționez conform planului.

Foarte bine, Soldat.

Iar Stephen își dădu seama, pe când deschidea ușa din spate a secției de pompieri și se strecura înăuntru, că nu avea să fie nici o schimbare de planuri în acel moment. Era un plan perfect și nu putea să-i dea cu piciorul, mai ales că exista șansa să-i ucidă nu doar pe Soție și Prieten, ci și pe Lincoln Viermele și pe polițista cu părul roșu.

Stephen se uită la ceas. Jodie avea să fie pe poziții în cincisprezece minute. Avea să-l sune la telefon. Stephen avea

să răspundă şi să audă pentru ultima oară vocea piţigăiată a bărbatului.

Şi avea să apese pe butonul de transmisie care va detona cele 340 de grame de RDX din telefonul lui Jodie.

Deleagă... izolează... elimină.

Nu avea de ales.

În plus, se gândi, despre ce am putea vorbi noi doi? Ce-am putea face noi doi după ce am termina cafeaua?

IV

DIBĂCIE DE MAIMUŢĂ

Capacitatea şoimilor de a face acrobaţii aeriene şi giumbuşlucuri e egalată doar de bufoneriile corbilor, şi se pare că ei zboară din pură plăcere.

Iubitorul de şoimi, Stephen Bodio

26

Aştepta.

Rhyme era acum singur, în patul de la etaj, ascultând pe frecvenţa celor de la Operaţiuni Speciale. Era frânt de oboseală. Era duminică la prânz, iar el practic nu dormise deloc. Şi cel mai mult îl obosise efortul de a gândi mai repede decât Dansatorul. Îşi spunea cuvântul asupra corpului său.

Cooper era jos în laborator, făcând teste pentru a confirma concluziile lui Rhyme despre ultima tactică a Dansatorului. Toţi ceilalţi se aflau în casa pentru protecţia martorilor, inclusiv Amelia Sachs. De îndată ce Rhyme, Sellitto şi Dellray hotărâseră cum să contracareze ceea ce credeau ei că va fi următoarea încercare a Dansatorului de a-i ucide pe Percey Clay şi pe Brit Hale, Thom îi luase tensiunea lui Rhyme şi, făcând uz de autoritatea sa practic paternă, îi ordonase să treacă în pat, fără să accepte argumente, fie ele rezonabile sau nu. Urcaseră în lift, Rhyme ciudat de tăcut, deloc în largul lui, întrebându-se dacă bănuielile sale erau din nou corecte.

– Ce e? întrebase Thom.

– Nimic. De ce?

– Nu te plângi de nimic. Dacă nu bombăni înseamnă că ceva nu e în regulă.

– Ha! Foarte amuzant, mormăise Rhyme.

După ce fusese transferat în pat şi se rezolvaseră unele funcţiuni ale corpului, Rhyme stătea acum întins pe spate pe luxoasa pernă de puf. Thom îi pusese pe cap căştile sistemului de recunoaştere voci şi, în ciuda oboselii, Rhyme se ocupase singur de etapele de iniţiere a comenzilor pentru calculator şi de fixarea legăturii pe frecvenţa Operaţiunilor Speciale.

Acest sistem era o invenţie uimitoare. Da, îi minimalizase importanţa în faţa lui Sellitto şi a lui Banks. Da, *bombănise*. Dar aparatul, mai mult decât oricare altul dintre ajutoarele sale, îl făcea să se simtă diferit. Ani de zile se resemnase că nu mai putea duce o viaţă apropiată de normal, însă această maşinărie şi acest soft chiar îi dădeau senzaţia de normalitate.

Îşi roti capul încet şi îl lăsă uşor înapoi pe pernă.

Aştepta. Încercă să nu se gândească la fiascoul cu Sachs de noaptea trecută.

Mişcare în zonă. Şoimul apăru în raza lui vizuală. Rhyme văzu o scânteiere de piept alb, apoi pasărea îi întoarse spatele albastru-cenuşiu şi se uită spre Central Park. Era masculul. Îşi aminti ce îi spusese Percey Clay. Mai mic şi nu atât de nemilos precum femela. Îşi aminti şi altceva despre aceste păsări. Reveniseră la viaţă din morţi. Nu cu mulţi ani în urmă, întreaga populaţie din estul Americii de Nord devenise sterilă din cauza pesticidelor, iar specia aproape că dispăruse. Doar prin eforturi de înmulţire în captivitate şi de control al pesticidelor reuşiseră aceste creaturi să prospere.

Întors din morţi...

Radioul pârâi. Era Amelia Sachs. Părea tensionată în timp ce îi spunea că totul fusese aranjat în casa pentru protecţia martorilor.

„Suntem cu toţii la ultimul etaj împreună cu Jodie, zise ea. Stai... Uite camionul."

Un 4x4 blindat cu geamuri fumurii, cu patru ofițeri din echipa tactică, era folosit ca momeală. Urma să vină după el o singură dubă nemarcată care ducea – aparent – doi instalatori. De fapt, erau doi agenți din trupele 32-E, în haine de stradă. În spatele dubei mai erau încă patru.

„Momelile sunt jos. Bine... bine."

Foloseau drept momeală doi ofițeri din unitatea lui Haumann.

Sachs anunță: „Pleacă".

Rhyme era foarte sigur că, având în vedere noile planuri ale Dansatorului, nu avea să tragă cu puşca cu lunetă din stradă. Cu toate acestea, îşi dădu seama că îşi ținea respirația.

„Au pornit..."

Un păcănit şi radioul amuți.

Un alt păcănit. Static. Era Sellitto: „Au reuşit. Pare în regulă. Au pornit. Maşinile din ariergardă sunt gata".

– Bine, zise Rhyme. Jodie e acolo?

„Chiar aici. În casă, cu noi."

– Spune-i să dea telefonul.

„Bine, Linc. Îi dăm drumul."

Legătura se întrerupse.

Aşteptă.

Să vadă dacă de data asta Dansatorul avea să se împiedice. Să vadă dacă de data asta ghicise gândurile din mintea de o inteligență rece a bărbatului.

Aşteptă.

Telefonul celular al lui Stephen bâzâi. Îl deschise.

– Alo.

„Salut. Eu sunt. Sunt..."

– Ştiu, zise Stephen. Nu folosi nume.

„Bine, sigur." Jodie părea nervos ca un animal încolțit. O pauză, apoi bărbatul cel mărunțel zise: „Da, sunt aici".

– Bine. L-ai pus pe negrul ăla să te ajute?

„Mm, da. E aici."

– Și tu unde ești? Exact?

„Vizavi de casă. Dumnezeule, e plin de polițiști! Da' nu e nimeni atent la mine. O dubă tocmai a parcat acum un minut. Una din aia patru ori patru. Una mare. Yukon. E albastră și ușor de zărit." Din cauza neliniștii, divaga de la subiect. „E foarte, foarte curată. Are geamuri fumurii."

– Asta înseamnă ca sunt antiglonț.

„Aha. Da. E uimitor cum de știi toate lucrurile astea."

O să mori, îi spuse Stephen în gând.

„Bărbatul și femeia tocmai au ieșit în fugă pe alee împreună cu zece polițiști, cred. Precis ei sunt."

– Nu sunt momeli?

„Păi, nu arată a polițiști și păreau destul de speriați. Ești pe Lexington?"

– Da.

„Într-o mașină?" întrebă Jodie.

– Bineînțeles că într-o mașină, zise Stephen. Am furat o rablă japoneză. O să-i urmăresc. Apoi o să aștept până ajung într-o zonă liberă și o s-o fac.

„Cum?"

– Cum, ce?

„Cum o s-o faci? Adică cu o grenadă sau cu un automat?"

Stephen se gândi. *N-ai vrea să știi?*

Zise:

– Nu sunt sigur. Depinde.

„Îi vezi?" întrebă Jodie, părând neliniștit.

– Îi văd, confirmă Stephen. Sunt în spatele lor. Intru în trafic chiar acum.

„O mașină japoneză, zici? zise Jodie. O Toyota sau ceva de genul ăsta?"

De ce, iudă pipernicită, se gândi Stephen cu amărăciune, rănit adânc de trădare, deși probabil că știuse că era inevitabilă.

De fapt, Stephen privise cum Yukon-ul și dubele care îi asigurau spatele trec pe lângă el. Și nu era în nici o mașină japoneză, rablă sau nu. Nu era în nici o mașină. Îmbrăcat în uniforma de pompier pe care tocmai o furase, stătea la colțul străzii, la exact treizeci de metri de casa pentru protecția martorilor, privind derularea reală a evenimentelor pe care Jodie le înflorea. Știa că în Yukon erau momeli. Știa că Soția și Prietenul se găseau încă în casă.

Stephen ridică transmițătorul gri al detonatorului. Părea un walkie-talkie, dar nu avea difuzor sau microfon. Îl potrivi pe frecvența bombei din telefonul lui Jodie și armă aparatul.

– Păstrăm legătura, îi spuse lui Jodie.

„Da, râse Jodie. Așa vom face, domnule."

Lincoln Rhyme, acum un simplu spectator, un observator.

Ascultând în căști. Rugându-se să fi avut dreptate.

„Unde e duba?" îl auzi pe Sellitto întrebând.

„La două străzi mai încolo, zise Haumann. O urmărim. Rulează încet pe Lex. Intră în trafic. El... stai." O pauză lungă.

„Ce e?"

„Avem câteva mașini, un Nissan, un Subaru. Și un Accord, dar e cu trei persoane în el. Nissan-ul se apropie de dubă. S-ar putea să fie el. Nu văd înăuntru."

Lincoln Rhyme închise ochii. Simți inelarul stâng, singurul deget viu, cum se mișcă nervos pe cuvertura patului.

– Alo? rosti Stephen la telefon.

„Da, răspunse Jodie. Sunt tot aici."

– Chiar vizavi de casă?

„Da."

Stephen se uita la clădire chiar de peste stradă. Nici urmă de Jodie sau de negru.

– Vreau să-ți spun ceva.

„Ce?" întrebă mărunțelul.

Stephen își aminti șocul electric pe care-l simțise când genunchiul său atinsese genunchiul bărbatului.

Nu pot s-o fac...

Soldat...

Stephen înșfăcă telecomanda detonatorului cu mâna stângă. Zise:

– Ascultă-mă cu atenție.

„Te ascult. Sunt..."

Stephen apăsă butonul de transmisie.

Explozia fu uimitor de puternică. Chiar mai puternică decât se așteptase Stephen. Zgudui geamurile și făcu un milion de porumbei să-și ia zborul spre cer. Stephen văzu cioburi și bucăți de lemn de la ultimul etaj al imobilului împrăștiindu-se pe aleea de alături.

Ceea ce era chiar mai bine decât spera. Se așteptase ca Jodie să fie *lângă* casă. Poate într-o dubă a poliției, în față. Poate pe alee. Dar nu-i venea să creadă ce noroc avusese ca Jodie să fie înăuntru. Era perfect!

Se întrebă cine mai murise în explozie.

Lincoln Viermele, se rugă el.

Polițista cu păr roșu?

Se uită la casa pentru protecția martorilor și văzu fumul ridicându-se în spirală de la fereastră.

Acum, peste doar câteva minute, restul echipei avea să i se alăture.

Telefonul sună, iar Rhyme comandă calculatorului să închidă radioul şi să preia apelul.

– Da, zise el.

„Lincoln. Era Lon Sellitto. Sunt pe fix", spuse el referindu-se la telefon. Vreau să pornim urmărirea cu cei de la Operaţiuni Speciale."

– Bine. Dă-i drumul.

„A declanşat bomba."

– Ştiu. Rhyme auzise; casa pentru protecţia martorilor era la doi-trei kilometri de dormitorul său, dar ferestrele i se zguduiseră, iar şoimii de la geam îşi luaseră zborul, plutind în cerc, nemulţumiţi că fuseseră deranjaţi. Toată lumea e bine?

„Jigodia e speriată de moarte, Jodie ăsta. Da' în afară de asta, totul e-n regulă. Doar că federalii au de-a face cu mai multe pagube la clădire decât s-au aşteptat. Deja înjură."

– Zi-le c-o să ne plătim taxele mai devreme anul ăsta.

Ce îl făcuse pe Rhyme să descopere bomba din telefonul celular fuseseră particulele de polistiren pe care Sachs le găsise în ascunzişul din staţia de metrou. Acestea şi alte resturi de exploziv din plastic, o formulă uşor diferită de cea a minei antipersonal din apartamentul Sheilei Horowitz. Rhyme nu făcuse decât să compare fragmentele de polistiren cu telefonul pe care Dansatorul i-l dăduse lui Jodie şi să-şi dea seama că cineva desfăcuse carcasa.

De ce? se întrebase Rhyme. Nu vedea decât o singură explicaţie logică, aşa că sunase la specialiştii de la Secţia 6. Doi detectivi securizaseră telefonul, îndepărtând bucata de explozibil din plastic şi circuitul, apoi montaseră o cantitate mult mai mică de explozibil şi acelaşi circuit într-o canistră lângă una dintre ferestrele care dădeau înspre alee. Umpluseră încăperea cu pături de protecţie şi ieşiseră pe coridor, restituindu-i

telefonul inofensiv lui Jodie. Acesta îl luase cu mâini tremurătoare, cerându-le să-i jure că tot explozibilul fusese scos.

Rhyme bănuise că tactica Dansatorului era să folosească bomba pentru a distrage atenția de la dubă, crescându-i astfel șansele de atac. Ucigașul probabil că ghicise, de asemenea, că Jodie avea să-l toarne și că în momentul apelului urma să se afle lângă polițiștii care desfășurau operațiunea. Dacă îi elimina pe șefi, Dansatorul își sporea considerabil șansele de succes.

Înșelătorie...

Nu exista vreun criminal pe care Rhyme să-l urască mai mult decât pe Dansatorul pe Coșciug, nici unul care să-i insufle o dorință mai aprigă de a-l pune la pământ și a-i străpunge inima fierbinte. Dar Rhyme era criminalist înainte de toate și nutrea o admirație secretă pentru inteligența bărbatului.

Sellitto explică: „Avem două mașini în spatele Nissan-ului. O să..."

Urmă o pauză lungă.

„Ce prostie", murmură Sellitto.

„Ce e?"

„O, nimic. Doar că nimeni n-a sunat la Centrală. Vin cinci mașini de pompieri. Nu i-a sunat nimeni să le spună să ignore explozia."

Rhyme uitase și el aspectul ăsta.

Sellitto continuă: „Tocmai am fost anunțat. Duba-capcană o ia spre est, Linc. Nissan-ul e după ei. Poate la treizeci și cinci de metri în spatele dubei. E la patru blocuri de parcarea de lângă FDR."

– Bine, Lon. Amelia e acolo? Vreau să vorbesc cu ea.

„Doamne!" se auzi cineva strigând în fundal. Bo Haumann, se gândi Rhyme. „Au venit cinci mașini."

„Nimeni n-a...?" începu o altă voce să întrebe, apoi se opri.

Nu, nimeni n-a făcut-o, își zise Rhyme. Nu te poți gândi...

„Te sun eu, Lincoln, interveni Sellitto. Trebuie să facem ceva. Avem cinci nenorocite de maşini de pompieri parcate pe trotuar."

– O sun eu pe Amelia, spuse Rhyme.

Sellitto închise.

Camera se întunecă după ce traseră draperiile.

Lui Percey Clay îi era frică.

Se gândi la şoimul ei sălbatic, la femela prinsă în capcană, bătând din aripile ei musculoase. Ghearele şi ciocul sfâşiind aerul ca nişte lame ascuţite, ţipătul înnebunitor. Dar, pentru Percey, cei mai înfiorători era ochii plini de teamă ai păsării. Lipsită de libertatea cerului, vietatea era pierdută în abisul terorii. Vulnerabilă.

Percey se simţea la fel. Detesta să fie acolo, în casa pentru protecţia martorilor. Încuiată. Privea – cu ură – picturile caraghioase de pe pereţi. Porcării de la Woolworth sau J.C. Penney. Un covor învechit. Chiuveta şi robinetul ieftin. O cuvertură sărăcăcioasă, roz, cu ciucuri, cu o duzină de fire trase într-un colţ; poate că un informator mafiot stătuse acolo, trăgând obsesiv de materialul alb şi noduros.

Încă o înghiţitură din sticluţă. Rhyme îi spusese despre capcană. Că Dansatorul avea să urmărească duba în care credea că se află Percey şi Hale. Aveau să-i oprească maşina şi să-l aresteze sau ori să-l omoare. Sacrificiul ei nu era zadarnic. În zece minute aveau să-l prindă pe omul care îl omorâse pe Ed. Omul care îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Avea încredere în Lincoln Rhyme. Dar avea încredere aşa cum avea încredere în Controlul Traficului Aerian atunci când raporta că nu sunt condiţii de vânt şi brusc te trezeai că avionul coboară cu 90 de metri pe minut când erai la o altitudine de numai 600 de metri.

Percey aruncă sticluța pe pat, se ridică și începu să se plimbe. Voia să fie în aer, acolo unde se afla în siguranță, unde deținea controlul. Roland Bell îi ordonase să stingă luminile, să stea încuiată în cameră. Toată lumea era sus, la ultimul etaj. Auzise zgomotul exploziei. Îl așteptase. Dar nu se așteptase la frica pe care o adusese cu el. De nesuportat. Ar fi dat orice ca să se poată uita pe geam.

Se duse spre ușă, o descuie, ieși pe coridor.

Și acolo era întuneric. Ca noaptea... *Toate stelele serii...*

Simți un miros chimic înțepător. De la explozie, se gândi ea. Holul era pustiu. Ceva se mișcă ușor la capătul coridorului. O umbră pe scări. O privi. N-o mai văzu.

Camera lui Brit Hale era la doar trei metri. Își dorea foarte mult să stea de vorbă cu el, dar nu voia să o vadă în halul ăsta, palidă, cu mâinile tremurând. Cu ochii umezi de frică... Dumnezeule, salvase un 737 din picaj cu mai mult calm decât avea acum, când privea doar un coridor întunecat.

Intră înapoi în cameră.

Auzise oare pași?

Încuie ușa, se întoarse în pat.

Alți pași.

– Modul de comandă, dădu Rhyme instrucțiuni.

Computerul porni supus.

Auzi o sirenă pierzându-se în depărtare.

Și atunci Rhyme își dădu seama de greșeală.

Cinci camioane...

Nu! Nu m-am gândit la asta.

Dansatorul se gândise însă. Bineînțeles! Furase uniforma vreunui pompier sau medic și chiar în acea clipă intra în casa pentru protecția martorilor!

– O, nu, murmură el. Cum am putut să fiu atât de închis la minte?

Computerul, auzind ultimele lui cuvinte, închise imediat toate programele.

– Nu! strigă Rhyme. Nu!

Dar sistemul nu-i putea înțelege țipetele și pe ecran apăru un mesaj: *Dorești să închizi computerul?*

– Nu, șopti el disperat.

Preț de o secundă nu se întâmplă nimic, dar sistemul nu se închise. Apăru un mesaj. *Ce vrei să faci acum?*

– Thom! strigă el. Cineva... vă rog. Mel!

Dar ușa era închisă; nu se auzi nici un răspuns de jos.

Inelarul stâng îi zvâcnea puternic. Cândva avusese un dispozitiv de comandă mecanic care-i permitea să-și folosească singurul deget mobil pentru a forma numere de telefon. Sistemul computerizat îi luase locul, iar acum el *trebuia* să folosească programul de dictare pentru a suna la casa pentru protecția martorilor și a le spune că Dansatorul era în drum spre ei, îmbrăcat în pompier sau ceva asemănător.

– Modul de comandă, rosti el în microfon.

Luptându-se să-și păstreze calmul.

Nu am înțeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.

Unde era acum Dansatorul? Era oare deja înăuntru? Se pregătea să-i împuște pe Percey Clay și pe Brit Hale?

Sau pe Amelia Sachs?

– Thom! Mel!

Nu am înțeles...

De ce nu m-am gândit mai bine?

– Modul de comandă, zise el trăgându-și sufletul, încercând să-și stăpânească panica.

Mesajul modului de comandă apăru pe monitor. Săgeata cursorului se afla în partea de sus a ecranului, iar iconița programului de comunicare era amplasată la un continent distanță.

– Cursorul în jos, gâfâi el.

Nu se întâmplă nimic.

– Cursorul în jos, strigă mai tare.

Mesajul apăru din nou: *Nu am înțeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.*

– O, la dracu'...

Nu am înțeles...

Mai încet, forțându-se să vorbească pe un ton normal, spuse:

– Cursorul în jos.

Săgeata albă, strălucitoare, își începu lent călătoria descendentă.

Încă avem timp, își spuse. Iar oamenii din casă nu erau neprotejați sau neînarmați.

– Cursorul la stânga, icni el.

Nu am înțeles...

– O, haide!

Nu am înțeles...

– Cursorul sus... cursorul la stânga.

Cursorul se mișcă precum un șarpe pe ecran până ce ajunse la iconiță.

Calm, calm...

– Cursor oprit. Dublu clic.

Ascultătoare, iconița unui walkie-talkie apăru pe ecran.

Și-l imagină pe Dansatorul fără chip în spatele lui Percey, cu un cuțit sau o garotă.

Cu o voce cât putea el de calmă, comandă cursorului să meargă pe setarea frecvenței.

Acesta se așeză perfect unde trebuia.

– Patru, zise Rhyme, pronunțând cuvântul cu mare atenție.

Pe ecran apăru un *4*. Apoi spuse:

– Opt.

Litera *O* apăru într-o altă căsuță.

Dumnezeule!

– Şterge stânga.

Nu am înţeles...

Nu! Nu!

I se păru că aude paşi.

– Hei! strigă. E cineva acolo? Thom? Mel?

Nici un răspuns în afară de prietenul lui, computerul, care îi dădu, liniştit, acelaşi răspuns contrariant.

– Opt, rosti încet.

Numărul apăru. Următoarea încercare, „Trei", apăru în căsuţă fără nici o problemă.

– Virgulă.

Pe ecran apăru cuvântul *virgulă*.

La dracu'!

– Şterge stânga. Apoi: Zecimale.

Apăru virgula.

– Patru.

Mai rămăsese o căsuţă. Aminteşte-ţi, e *zero,* nu *o*. Cu transpiraţia curgându-i pe faţă, adăugă fără a întâmpina dificultăţi ultimul număr al frecvenţei Operaţiunilor Speciale.

Radioul se aprinse.

Ura!

Dar înainte să poată transmite, se auziră nişte interferenţe şi, cu inima îngheţată, înregistră vocea înnebunită a unui bărbat strigând: „Zece-treisprezece, avem nevoie de ajutor, locaţia protecţiei federale şase."

Casa pentru protecţia martorilor.

Recunoscu vocea lui Roland Bell. „Doi oameni doborâţi şi... Dumnezeule, e încă aici. Ne-a găsit, ne-a atacat! Avem nevoie..."

Se auziră două împuşcături. Apoi altele. Peste zece. Un puternic schimb de focuri. Parcă erau artificiile de 4 Iulie.

„Avem nevoie..."

Transmisiunea se întrerupse.

– Percey! strigă Rhyme. Percey...

Pe ecran apăru mesajul: *Nu am înțeles comanda. Încearcă, te rog, din nou.*

Un coşmar.

Stephen Kall, cu mască de schi şi o haină groasă de pompier, se strecură pe coridorul casei pentru protecția martorilor, prin spatele cadavrului unuia din cei doi polițişti pe care tocmai îi omorâse.

O altă împuşcătură, mai aproape, făcând o gaură în parchet lângă capul său. Trasă de detectivul cu păr castaniu şi rar – cel pe care îl văzuse la fereastra casei în acea dimineață. Era trântit după pragul unei uşi, fiind o țintă uşoară, dar Stephen nu reuşi să-l ochească. Detectivul avea pistoale automate în ambele mâini şi era un trăgător excelent.

Stephen se târî încă un metru, către una dintre uşile deschise.

Panicat, cu pielea ca de găină, cu viermi mişunând pe el...

Trase din nou şi detectivul cu păr castaniu se retrase în cameră, zise ceva în stația radio, dar apoi se întoarse, trăgând cu sânge rece.

Îmbrăcat într-o haină lungă, neagră de pompier – la fel ca alți treizeci sau patruzeci de bărbați şi femei din fața casei pentru protecția martorilor – Stephen doborâse cu un detonator uşa ce dădea spre alee şi fugise înăuntru, aşteptându-se să găsească totul întors pe dos şi pe Soție şi Prieten – ca şi pe jumătate din cei din casă – făcuți praf sau răniți grav. Dar Lincoln Viermele îl păcălise din nou. Îşi dăduse seama că telefonul e o bombă-capcană. Singurul lucru la care nu se aşteptau era că avea să atace din nou casa; credeau că urma să acționeze în timpul transportului. Cu toate acestea, când se năpustise în casă fusese întâmpinat de împuşcăturile dezlănțuite ale celor

doi polițiști. Dar aceștia fuseseră luați pe neașteptate de ușa dărâmată, permițându-i să-i omoare cu ușurință.

Apoi, detectivul cu păr castaniu trăsese de după colț cu ambele mâini, rupându-i două bucăți din haină, în timp ce Stephen însuși trăsese conținutul magaziei în detectiv și amândoi căzuseră pe spate simultan. Alte împușcături, alte ratări la mustață. Polițistul era aproape la fel de bun ca și el la tras cu pistolul.

Maximum un minut. Nu avea mai mult timp.

Se simțea atât de plin de viermi, că îi veni să țipe... Își întocmise planul cât de bine putuse. Mai bine de atât nu era posibil, și totuși Lincoln Viermele îi ghicise gândurile. Ăsta era oare el? Detectivul aproape chel cu două pistoale?

Un alt glonț din pistolul lui Stephen. Și... la dracu'... detectivul cu păr castaniu plonjă direct în el, continuându-și înaintarea. Orice alt polițist din lumea asta ar fi fugit să se adăpostească. Dar el, nu. Mai avansă cu greu un metru, și încă unul. Stephen reîncărcă și trase din nou, târându-se și el pe aproape aceeași distanță către ușa camerei unde se afla ținta sa.

Poți dispărea în pământ, băiete. Te poți face invizibil, dacă vrei.

Vreau, domnule. Vreau să fiu invizibil...

Încă un metru, aproape de ușă.

– Roland Bell, din nou! strigă polițistul în microfon. Avem nevoie de întăriri imediat!

Bell, reținu Stephen numele. *Deci nu e Lincoln Viermele.*

Polițistul reîncărcă și continuă să tragă. Zece focuri, douăzeci... Stephen nu putea să nu-i admire tehnica. Acest Bell ținea evidența numărului de focuri trase din fiecare pistol și alterna reîncărcarea, astfel încât nu rămânea fără gloanțe.

Polițistul trase un glonț în perete, la câțiva milimetri de fața lui, iar Stephen îi returnă tirul la fel de precis.

Se târî în față încă jumătate de metru.

Bell se uită în sus şi văzu că Stephen ajunsese în cele din urmă la uşa dormitorului cufundat în întuneric. Privirile li se încrucişară şi, cu toate că nu era un soldat adevărat, Stephen Kall văzuse suficiente lupte pentru a-şi da seama că lanţul raţiunii al acestui poliţist plesnise, transformându-l în cel mai periculos lucru posibil – un soldat abil căruia nu-i păsa de propria siguranţă. Bell se ridică în picioare şi înaintă, trăgând cu ambele arme.

De asta foloseau Colt-uri .45 în războaiele din Pacific, băiete. Gloanţe mari care să-i oprească pe piticii ăia nebuni de japonezi. Când te atacă, nu le mai pasă că pot fi ucişi; vor pur şi simplu să nu se mai oprească.

Stephen îşi lăsă capul în jos, aruncă spre Bell grenada care explodă într-o secundă şi închise ochii. Grenada se dezintegrase cu o bubuitură surprinzător de puternică. Auzi strigătul poliţistului şi îl văzu prăbuşindu-se în genunchi, cu mâinile peste faţă.

Stephen bănuia, din cauza paznicilor şi a efortului furios al lui Bell de a-l opri, că fie Soţia, fie Prietenul era în cameră. Stephen mai presupunea că, indiferent cine era acolo, se ascundea în dulap ori sub pat.

Dar se înşela.

Uitându-se spre uşă, văzu o siluetă venind spre el, cu o lampă pe post de armă, scoţând nişte sunete de frică şi mânie.

Cinci focuri rapide. Lovituri în cap şi piept, bine grupate. Corpul se învârti repede şi căzu pe spate, la podea.

Bună treabă, Soldat.

Apoi alţi paşi urcând scările. Vocea unei femei. Şi alte voci. Nu mai avea timp să termine cu Bell, nu mai avea timp să caute cea de-a doua ţintă.

Evacuează...

Fugi spre uşa din spate şi scoase capul afară, strigând să mai vină pompieri.

Şase veniră în fugă, precauţi.

Stephen le făcu semn cu capul în interior.

– Conducta de gaze tocmai a explodat. Toata lumea să iasă. Acum!

Şi dispăru pe alee, apoi ieşi în stradă, trecând pe lângă camioanele de pompieri Mack şi Seagrave, pe lângă ambulanţe şi maşinile de poliţie.

Tremurând, da.

Dar mulţumit. Terminase două treimi din treabă.

Amelia Sachs reacţionă cea dintâi la bubuitura primei explozii şi la strigăte.

Apoi, vocea lui Roland Bell de la primul etaj: „Întăriri! Rănit!"

Şi focuri de armă. Zece sunete ascuţite, şi încă alte zece.

Nu ştia cum reuşise Dansatorul şi nu-i păsa. Voia doar să zărească o clipă ţinta şi i-ar fi trebuit numai două secunde pentru a băga în ea jumătate de magazie de gloanţe de nouă milimetri.

Cu Glock-ul uşor în mână, intrase pe coridorul de la etajul al doilea. În spatele ei erau Sellitto, Dellray şi un tânăr în uniformă, a cărui siguranţă sub gloanţe ar fi dorit să o aibă şi ea. Jodie se trânti la pământ, extrem de conştient de faptul că trădase un om foarte periculos care era înarmat şi care se afla la o distanţă de doar nouă metri.

Genunchii o dureau îngrozitor pe Sachs în timp ce cobora scările cu repeziciune, artrita o supăra din nou, şi se chirci de durere parcurgând cu greu ultimele trei trepte până la primul etaj.

Auzi în căşti cum Bell cerea, în mod repetat, ajutor.

Străbătu coridorul întunecat cu pistolul lipit de corp, acolo unde nu putea să fie lovit şi smuls din mână (doar poliţiştii de la televizor şi gangsterii din filme ţin pistolul în faţă, falic, înainte să dea vreun colţ). Se uită rapid prin fiecare cameră pe

lângă care trecu, aplecată sub nivelul normal al pieptului, spre care s-ar fi îndreptat arma atacatorului.

– Eu o iau prin față, zise Dellray și dispăru pe holul din spatele ei cu pistolul mare, Sig-Sauer, în mână.

– Păziți-ne spatele, le ordonă Sachs lui Sellitto și polițistului în uniformă, fără să-i pese de rang.

– Da, doamnă, răspunse tânărul. Păzesc. Spatele.

Sellitto pufni, dând din cap.

Casca îi bâzâi în ureche, dar nu auzi nici o voce. O scoase – era un motiv de distragere a atenției – și continuă să meargă pe coridor cu precauție.

La picioarele ei, doi polițiști zăceau morți pe podea.

Mirosul explozibilului chimic era puternic, făcând-o să se îndrepte spre ușa din spate a casei. Era din oțel, dar el o deschisese cu un detonator de parcă ar fi fost din hârtie.

– Dumnezeule, zise Sellitto, prea profesionist ca să se aplece deasupra polițiștilor morți, dar prea uman ca să nu le privească îngrozit trupurile ciuruite.

Sachs ajunse la o cameră, se opri în prag. Două dintre echipele lui Haumann intrară pe ușa distrusă.

– Acoperire, strigă ea și, înainte ca cineva să apuce să o oprească, se strecură înăuntru cu repeziciune.

Pistolul ridicat, cercetând camera.

Nimic.

Nu mirosea a cordită. Nu se trăsese aici.

Înapoi pe coridor. Îndreptându-se spre următoarea cameră.

Ridică pistolul și îl îndreptă spre încăpere. Ofițerii de la 32-E încuviințară.

Sachs rămase în pragul ușii, gata să tragă, cu ofițerii la jumătate de metru în spate. Îngheță la vederea țevii îndreptate spre pieptul ei.

– Dumnezeule, murmură Roland Bell şi lăsă arma în jos.

Avea părul încâlcit şi faţa înnegrită. Două gloanţe îi sfâşiaseră cămaşa care atârna peste costumul antiglonţ.

Apoi zări privelişte teribilă de pe podea.

– O, nu...

– Clădirea e curată, strigă un poliţist de pe coridor. A fost văzut plecând. Purta uniformă de pompier. A plecat. S-a pierdut în mulţimea din faţă.

Amelia Sachs, încă o dată criminalist, şi nu ofiţer tactic, observă pata de sânge, mirosul astringent de reziduu de praf de puşcă, scaunul răsturnat care putea să indice o luptă şi, prin urmare, ar fi putut constitui un punct logic de transfer de probe. Tuburile gloanţelor, pe care le văzu imediat, proveneau dintr-un automat de 7,62 milimetri.

Observă, de asemenea, felul în care căzuse corpul, ceea ce îi spunea că victima îl ataca pe atacator, aparent cu o lampă. Erau şi alte poveşti pe care locul crimei le putea spune şi, din acest motiv, îşi dădu seama că trebuia să o ajute pe Percey Clay să se ridice şi să o îndepărteze de trupul prietenului ei ucis. Dar Sachs nu putu să o facă. Nu putu decât să o privească pe femeia cea scundă cu faţă turtită legănând capul plin de sânge al lui Brit Hale şi murmurând:

– O, nu, o, nu...

Faţa îi era ca o mască, nemişcată, neatinsă de lacrimi.

În cele din urmă, Sachs îi făcu semn lui Roland Bell, care o luă pe Percey şi o scoase afară pe coridor, încă vigilent, cu mâna tot pe pistol.

La două sute de metri de casa pentru protecţia martorilor.

Luminile roşii şi albastre ale zecilor de ambulanţe şi maşini de intervenţie clipeau şi încercau să-l orbească, dar el se uita

prin luneta Redfield şi nu îl interesa nimic altceva în afară de reticule. Scana zona dintr-o parte în cealaltă.

Stephen se descotorosise de uniforma de pompier şi era din nou îmbrăcat ca un student întârziat. Recuperase Modelul 40 de sub rezervorul de apă unde îl ascunsese de dimineaţă. Arma era încărcată şi reglată. Trecuse cureaua peste braţ şi era gata să ucidă.

În acest moment nu o vâna pe Soţie.

Şi nici pe Jodie, pricăjitul Iuda.

Îl căuta pe Lincoln Viermele. Omul care îi ghicise gândurile încă o dată.

Cine era el? Care dintre ei?

Pielea de găină.

Lincoln... Prinţul Viermilor.

Unde eşti? Te afli chiar în faţa mea acum? În mulţimea aia care stă în jurul casei fumegânde?

Era oare halca aia imensă de poliţist care asuda ca un porc?

Negrul înalt şi zvelt în costum verde? Îi părea cunoscut. Unde oare îl mai văzuse?

O maşină nemarcată opri şi din ea ieşiră mai mulţi bărbaţi în costum.

Poate că Lincoln era unul dintre *ei*.

Poliţista cu păr roşu ieşi din casă. Purta mănuşi de latex. Brigada de cercetare a locului crimei, nu-i aşa? Păi, scumpo, eu îmi tratez tuburile şi gloanţele, îi spuse el în gând în timp ce reticulele lunetei se fixară pe gâtul acesteia. Şi va trebui să zbori la Singapore înainte să afli ceva despre pistolul meu.

Se gândi că avea timp să tragă un singur foc, după care tirurile în rafală aveau să-l oblige să se refugieze pe alee.

Cine eşti?

Lincoln? Lincoln?

Dar nu avea nici o idee.

Apoi se deschise uşa din faţă şi apăru Jodie, ieşind temător în prag. Se uită în jur şi se lipi la loc de clădire.

Tu...

Curentul electric din nou. Chiar şi de la distanţa aceea.

Stephen mută uşor reticulele pe pieptul acestuia.

Hai, Soldat, trage. E o ţintă logică; te poate identifica.

Domnule, fixez coordonatele şi stabilesc frecarea cu aerul.

Stephen începu să apese pe trăgaci.

Jodie...

Te-a trădat, Soldat. Elimină-l...

Da, domnule, am înţeles. E rece ca gheaţa. E un stârv. Domnule, vulturii deja încep să dea târcoale.

Soldat, manualul lunetistului din corpul puşcaşilor marini dictează să creşti imperceptibil presiunea pe trăgaciul Modelului 40 astfel încât să nu-ţi dai seama de momentul exact când arma va trage. E corect, Soldat?

Da, domnule.

Apasă mai tare.

Încet, încet...

Dar arma nu trăgea. Ridică reticulele pe capul lui Jodie. Şi se întâmplă ca privirea lui Jodie, care cerceta acoperişurile, să-l zărească.

Aşteptase prea mult.

Trage, Soldat! Trage!

Apoi apăsă pe trăgaci precum un băieţandru care-şi încearcă puşca .22 într-o tabără de vară.

Exact când Jodie se trăgea într-o parte, împingându-i pe poliţişti odată cu el.

Cum dracu' ai ratat, Soldat? Repetă focul!

Da, domnule.

Mai trase de două ori, dar Jodie şi toţi ceilalţi deja se adăpostiseră ori se târau cu repeziciune de-a lungul trotuarului şi al străzii.

Şi apoi i se răspunse. La început o duzină de arme, apoi încă una. Mai ales pistoale, dar şi H&K, scuipând gloanţele atât de repede, încât se auzeau ca nişte motoare neantifonate de maşină.

Gloanţele loveau în casa liftului din spatele lui, împroşcându-l cu bucăţi de cărămidă şi beton, iar învelişul lor dur, de cupru îi tăie braţele şi dosul palmelor.

Stephen se prăbuşi pe spate, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Simţi tăieturile şi văzu picături de sânge căzând pe acoperişul protejat cu smoală.

De ce am aşteptat? De ce? Aş fi putut să-l împuşc şi să dispar.

De ce?

Sunetul unui elicopter îndreptându-se spre clădire. Alte sirene.

Evacuează, Soldat! Evacuează!

Se uită în jos şi îl văzu pe Jodie ascunzându-se în spatele unei maşini. Stephen aruncă Modelul 40 în cutie, îşi puse rucsacul peste umăr şi coborî pe scara de incendiu în alee.

A doua tragedie.

Percey Clay îşi schimbase hainele şi ieşise pe coridor, rezemată de silueta puternică a lui Roland Bell. Acesta o luă pe după talie.

A doua din trei. Nu era vorba de mecanicul care îşi dădea demisia sau de probleme cu avionul. Era vorba de moartea prietenului ei drag.

O, Brit...

Imaginându-şi-l cu ochii larg deschişi, cu gura căscată într-un ţipăt mut, repezindu-se spre teribilul criminal. Încercând să-l oprească, îngrozit că cineva chiar încerca să-l ucidă, să o ucidă pe Percey. Mai degrabă indignat şi trădat decât speriat. Viaţa ta era atât de exactă, i se adresă ea în gând. Chiar şi riscurile erau calculate. Zborul răsturnat la cincisprezece metri, vrilele la ampenaj, paraşutismul acrobatic. Pentru spectatori, părea imposibil. Dar ştiai ce faci şi dacă te gândeai la posibilitatea de a muri tânăr, credeai că ar fi avut drept cauză o conexiune defectă, o blocare a liniei de alimentare cu combustibil un elev neglijent care ar fi intrat în spaţiul tău de zbor.

Marele scriitor şi pilot Ernest K. Gann spunea că soarta e un vânător. Percey se gândise mereu că se referea la natură sau la circumstanţe – elementele capricioase ale naturii, mecanismele stricate care conspiră să trimită avioanele în mare viteză la pământ. Dar soarta e mai complicată de atât. Soarta e la fel de complicată ca mintea omului. La fel de complicată şi de nefastă.

Tragediile vin câte trei... Şi care avea să fie ultima? Moartea ei? A companiei? A altcuiva?

Ţinându-se de Roland Bell, tremura de furie din cauza tuturor acestor suprapuneri. Amintindu-şi: ea, Ed şi Hale, ameţiţi din cauza somnului insuficient, stând în lumina strălucitoare a reflectoarelor din hangar, în jurul Learjet-ului *Charlie Juliet*, sperând cu disperare că aveau să câştige contractul cu U.S. Medical, tremurând în noaptea umedă pe când încercau să stabilească cum să echipeze mai bine avionul pentru cursă.

Mai târziu, noaptea ceţoasă. Aeroportul părăsit şi întunecat. Ca în scena finală din *Casablanca*.

Auzind scrâşnetul frânelor şi uitându-se pe geam.

Bărbatul târând sacoşele enorme pe pistă, aruncându-le înăuntru şi pornind Beachcraft-ul. Lamentarea inconfundabilă a motorului cu piston pus în mişcare.

Şi-l aminti pe Ed spunând, nevenindu-i să creadă: „Ce face? Aeroportul e închis".

Soarta.

Că se întâmplase ca ei să fie acolo în acea noapte.

Că Phillip Hansen alesese exact acel moment pentru a se descotorosi de probele care îi dăunau.

Că Hansen era genul de om care ar fi ucis pentru a păstra secretul acelui zbor.

Soarta...

Apoi tresări – o bătaie în uşa casei pentru protecţia martorilor.

Erau doi bărbaţi. Bell îi recunoscu. Erau de la Divizia pentru protecţia martorilor din NYPD.

– Suntem aici pentru a vă transporta la adăpostul Shoreham din Long Island, doamnă Clay.

– Nu, nu, spuse ea. E o greşeală. Trebuie să merg la aeroportul Mamaroneck.

– Percey, interveni Roland Bell.

– *Trebuie.*

– Eu nu ştiu nimic în legătură cu asta, doamnă, zise unul din ofiţeri. Am primit ordin să vă ducem la Shoreham şi să fiţi închisă sub protecţie până când marele juriu se va reuni luni.

– Nu, nu, nu. Sunaţi-l pe Lincoln Rhyme. El ştie.

– Păi...

Poliţistul se uită la partenerul său.

– Vă rog, zise ea. Sunaţi-l. O să vă spună.

– De fapt, doamnă Clay, Lincoln Rhyme a fost cel care a ordonat să fiţi mutată. Vă rog să veniţi cu noi. Nu vă neliniştiţi. O să avem grijă de dumneavoastră.

27

– Nu e prea plăcut, îi spuse Thom Ameliei Sachs.

Dincolo de uşa dormitorului se auzi:

– Vreau sticla aia. Acum.

– Ce se întâmplă?

Tânărul cel chipeş se strâmbă.

– O, poate să fie o adevărată năpastă uneori. L-a pus pe unul dintre ofiţerii de pază să-i toarne nişte scotch. Din cauza durerii, a pretextat. A zis că are reţetă pentru băuturi cu malţ. Îţi vine să crezi? O, e insuportabil când bea.

Un strigăt mânios din cameră.

Sachs ştia că singurul motiv pentru care nu azvârlea cu lucruri e acela că nu putea.

Întinse mâna spre clanţă.

– Poate ar trebui să aştepţi puţin, o avertiză Thom.

– Nu putem aştepta.

– *La dracu'!* răcni Rhyme. Vreau nenorocita aia de sticlă!

Ea deschise uşa. Thom şopti:

– Să nu zici că nu te-am avertizat.

Înăuntru, Sachs se opri în pragul uşii. Rhyme arăta îngrozitor. Avea părul răvăşit, pe bărbie îi atârnau bale şi ochii îi erau roşii.

Sticla de Mecallan zăcea pe podea. Probabil că încercase să o prindă cu dinţii şi o răsturnase.

O observă pe Sachs, dar nu zise decât un scurt: „Ridic-o".

– Avem treabă de făcut, Rhyme.

– Ridic-o. Sus. Sticla. Aia.

Ea îl ascultă. Şi o puse pe raft.

El urlă:

– Ştii ce vreau să spun! Vreau să beau!

– Se pare ca ai băut deja suficient.

– Toarnă-mi nişte whiskey în nenorocitul ăsta de pahar. Thom! Vino dracului aici... Laşule!

– Rhyme, se răsti ea, avem probe de cercetat.

– La dracu' cu probele.

– Cât ai băut?

– Dansatorul a intrat în casă, nu? Vulpea în coteţ. Vulpea în coteţ.

– Am un filtru de aspirator plin cu probe, am un glonţ, am mostre de sânge...

– Sânge? Asta da. Şi el are o grămadă de la noi.

Ea se răsti din nou:

– Ar trebui să fii ca un puşti de ziua lui, cu toate probele pe care le am. Nu-ţi mai plânge atâta de milă şi treci la treabă.

Nu-i răspunse. În timp ce îl privea, văzu că ochii lui înceţoşaţi se uitau dincolo de ea, spre uşă. Se întoarse. Era Percey Clay.

Imediat, Rhyme lăsă privirea în jos. Nu mai zise nimic.

Sigur, se gândi Sachs. Nu vrea să se poarte urât în prezenţa noii sale pasiuni.

Aceasta intră în cameră, contemplând dezastrul întruchipat de Lincoln Rhyme.

– Lincoln, ce se petrece aici?

Sellitto o însoţise pe Percey până acolo, bănui Sachs. Intră şi el în cameră.

– Trei morţi, Lon. A mai ucis trei. Vulpea în coteţ.

– Lincoln, pufni Sachs. Opreşte-te. Te faci de râs.

Nu spusese cel mai potrivit lucru. O privire uimită apăru pe chipul lui Rhyme.

– Nu mă fac de râs. Par eu de râs? Crede cineva asta? Par de râs? *Par dracului de râs?*

– Avem...

– Nu, am pus punct! Am terminat. Pecetluit. Pătura peste cap. Ne luăm picioarele la spinare. Vii cu noi, Amelia? Eu zic să vii.

În cele din urmă, se uită la Percey.

– Tu ce cauți aici? Ar trebui să fii în Long Island.

– Vreau să vorbesc cu tine.

La început nu zise nimic, apoi:

– Dă-mi să beau ceva, măcar.

Percey se uită la Sachs, se îndreptă spre raft și turnă două pahare, unul pentru ea și unul pentru Rhyme. Sachs o țintui cu privirea, iar ea observă, însă nu răspunse.

– Uite o doamnă cu clasă, zise Rhyme. I-am ucis partenerul și totuși bea un pahar cu mine. *Tu* n-ai făcut asta, Sachs.

– O, Rhyme, ce nemernic poți fi uneori, răbufni Sachs. Unde-i Mel?

– L-am trimis acasă. Nu mai avea ce să facă... O legăm fedeleș și o trimitem în Long Island, unde va fi în siguranță.

– Cum? întrebă Sachs.

– Facem ce trebuia să facem de la bun început. Mai dă-mi una.

Percey se pregăti. Sachs zise:

– A băut destul.

– N-o asculta, se răsti Rhyme. E supărată pe mine. Nu am făcut ce voia, așa că s-a supărat.

O, mulțumesc, Rhyme. Hai să ne spălăm rufele în public, nu? Își întoarse ochii frumoși și reci spre el. El nici măcar nu observă; se uita la Percey Clay. Care zise:

– Am făcut o înțelegere. Și au apărut doi agenți gata să mă ducă în Long Island. Am crezut că pot să am încredere în tine.

– Dar dacă ai *încredere* în mine, o să mori.

– E un risc, acceptă Percey. Ne-ai spus că exista posibilitatea să pătrundă în casă.

– Sigur, dar n-ai ştiut că asta am şi bănuit.

– Cum...?

Sachs se încruntă şi ascultă. Rhyme continuă:

– Am bănuit că avea să atace casa. Am bănuit că avea să se îmbrace în uniformă de pompier. Am bănuit, la dracu', că avea să folosească un detonator pentru uşa din spate. Pun pariu că era un model 521 sau 522 produs de Accuracy Systems, cu un mecanism de declanşare Instadet. Am dreptate?

– Păi...

– *Am dreptate?*

– Modelul 521, zise Sachs.

– Vezi? Am bănuit tot. Am ştiut cu cinci minute înainte să intre. Doar că, la dracu', n-am reuşit să sun pe nimeni şi să-i previn! Nu am putut... să ridic... rahatul de telefon şi să le spun ce urma să se întâmple. Iar prietenul tău a murit. Din cauza mea.

Lui Sachs i se făcu milă de el şi asta îi dădu un gust amar. Era sfâşiată de durerea lui, dar nu avea idee ce i-ar fi putut spune pentru a-l mângâia.

Bărbia lui era umedă. Thom se apropie cu o batistă, dar el îi făcu semn să plece, dând furios din maxilar. Arătă spre computer:

– O, mi-o luasem în cap. Începusem să mă cred normal. Plimbându-mă ca într-o maşină de curse cu Storm Arrow, aprinzând beculeţe şi schimbând CD-uri... Ce rahat!

Închise ochii şi îşi lăsă capul la loc pe pernă.

Un râs strident, care suprinse pe toată lumea, umplu camera.

Percey Clay îşi mai turnă nişte scotch în pahar. Apoi, puţin şi pentru Rhyme.

– E de rahat, cu siguranţă. Dar numai asta aud de la voi.

Rhyme deschise ochii, privind-o.

Percey râse din nou.

– Nu, o avertiză Rhyme ambiguu.

– O, te rog, bodogăni ea. Nu, ce?

Sachs văzu cum ochii lui Percey se îngustează.

– Ce vrei să spui? începu Percey. Că cineva a murit dintr-o... defecțiune tehnică?

Sachs își dădu seama că Rhyme se aștepta să zică altceva. Era prins cu garda jos. După o clipă, rosti:

– Da. Exact asta spun. Dacă aș fi fost în stare să ridic telefonul...

Ea i-o reteză:

– Și ce? Asta îți dă dreptul să faci scandal? Să nu-ți ții promisiunile? Dădu peste cap băutura și oftă exasperată. O, pentru numele lui Dumnezeu... Ai idee care e meseria mea?

Spre uimirea ei, Sachs văzu că Rhyme se calmase acum. Începu să vorbească, dar Percey îl întrerupse:

– Stau într-un tub de aluminiu, merg cu 800 de kilometri pe oră, la zece kilometri deasupra solului. Afară sunt minus șaizeci de grade și vântul bate cu sute de kilometri pe oră. Să nu mai pomenesc de fulgere, de schimbările rapide ale vântului și de gheață. Dumnezeule, sunt în viață doar *datorită* mașinilor. Un alt râset. Nu-i tot la fel ca la tine?

– Nu înțelegi, zise el cu iuțeală.

– Nu-mi răspunzi la întrebare. Nu-i tot la fel? întrebă ea neobosită. Nu?

– Tu poți să mergi, să ridici telefonul...

– Pot să merg? Sunt la cincisprezece kilometri de sol. Dacă deschid ușa, sângele îmi va exploda în câteva secunde.

Pentru prima oară de când îl știa, se gândi Sachs, Rhyme își întâlnise egalul. Rămăsese fără replică. Percey continuă:

– Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu văd nici cea mai mică diferență între noi doi. Suntem amândoi produsele științei

secolului douăzeci. La naiba, dacă aş avea aripi, aş zbura de una singură. Dar nu am şi nu voi avea niciodată. Ca să facem ce trebuie să facem, amândoi... ne *bazăm* pe tehnică.

– Bine...

Rânji diabolic.

Haide, Rhyme, se gândi Sachs. Încheie discuţia! Cât de mult îşi dorea ca Rhyme să câştige, să o trimită pe femeia asta în Long Island, să termine cu ea odată!

Criminalistul spuse:

– Dar dacă eu dau greş, vor muri oameni.

– Da? Şi ce se întâmplă dacă instalaţia mea de dejivrare o ia razna? Ce se întâmplă dacă mi se strică dispozitivul de amortizare a oscilaţiilor? Dacă zboară un porumbel în tubul Pitot când sunt pe sistemul de aterizare fără vizibilitate? Sunt... moartă. Oprirea motorului, defecţiuni hidraulice, mecanici care uită să înlocuiască disjunctoarele stricate. Sistemele duplex dau greş. În cazul *tău,* există şansa ca oamenii să-şi revină după ce au fost împuşcaţi. Dar avionul meu atinge pământul cu 500 de kilometri pe oră, nu mai rămâne nimic din el.

Rhyme părea că-şi revenise complet acum. Îşi rotea privirea prin cameră ca şi cum ar fi căutat un argument infailibil pentru a o contrazice.

– Uite, zise Percey liniştită, înţeleg că Amelia are nişte probe pe care le-a găsit în casa pentru protecţia martorilor. Propunerea mea este să te apuci să le cercetezi şi să termini cu tot tărăboiul ăsta. Pentru că eu mă îndrept chiar acum spre Mamaroneck să termin de reparat avionul şi, apoi, la noapte, o să-mi pilotez cursa. Acum te întreb pe şleau: Ai de gând să mă laşi să mă duc la aeroport, aşa cum ne-am înţeles? Sau trebuie să-mi sun avocatul?

El era în continuare mut.

Trecu un moment.

Sachs sări în sus când Rhyme strigă pe tonul său de bariton:

– Thom! *Thom!* Vino încoace!

Asistentul se uită suspicios de după uşă.

– Am făcut mizerie aici. Uite, am vărsat paharul. Vrei să strângi puţin? Te rog!

– Îţi baţi joc de noi, Lincoln? întrebă el circumspect.

– Şi Mel Cooper? Vrei să-l suni, Lon? Probabil că m-a luat în serios. Glumeam doar. E un om de ştiinţă al naibii de bun. Doar că fără simţul umorului. Avem nevoie de el înapoi aici.

Amelia Sachs îşi dori să o ia la fugă. Să iasă de acolo, să urce în maşină şi să rupă drumurile din New Jersey ori Nassau County cu 200 de kilometri pe oră. Nu mai suporta să mai stea vreo clipă în aceeaşi cameră cu femeia asta.

– Bine, Percey, zise Rhyme, ia-l pe detectivul Bell cu tine împreună cu o grămadă de poliţişti din echipele lui Bo. Du-te la aeroportul tău. Fă ce trebuie să faci.

– Mulţumesc, Lincoln.

Ea dădu din cap şi îi oferi un zâmbet.

Suficient pentru ca Amelia Sachs să se întrebe dacă o parte a discursului lui Percey Clay nu-i fusese destinat ei, pentru a stabili clar cine era învingătorul de necontestat în această competiţie. Da, Sachs credea că în unele sporturi îi era sortit să piardă. Campioană la tir, poliţistă cu decoraţii, un demon la volan şi un criminalist excelent, Sachs avea totuşi o inimă slabă. Tatăl ei îşi dăduse seama de asta; şi el era un romantic. După ce trecuse printr-o relaţie dezastruoasă în urmă cu câţiva ani, îi spusese: „Ar trebui să se facă armuri şi pentru suflet, Amie. Ar trebui".

La revedere, Rhyme, se gândi ea. *La revedere.*

Iar răspunsul lui la acest adio nerostit? O privire în fugă şi cuvintele severe: „Să ne uităm la probele alea, Sachs. Să nu irosim timpul".

28

Individualizarea este scopul oricărui criminalist.

Este procesul de legare a unei probe de o singură sursă de proveniență, excluzând toate celelalte surse.

Lincoln Rhyme se uita acum la cea mai individualizată probă posibilă: o mostră de sânge din corpul Dansatorului. Un test ADN de polimorfism în lungimea fragmentului de restricție putea să elimine practic orice posibilitate ca sângele să provină de la altcineva.

Această probă nu-i putea spune însă prea multe. CODIS – sistemul computerizat de informații ADN – conținea profilul unor infractori condamnați, dar era o bază de date restrânsă, alcătuită în primul rând din violatori şi un număr limitat de criminali violenți. Rhyme nu fu surprins când căutarea în funcție de ADN-ul Dansatorului se întoarse fără rezultat.

Însă Rhyme simțea o oarecare plăcere că aveau acum o bucățică din criminalul însuşi, pe un tampon închis într-o eprubetă. Pentru cei mai mulți criminaliști, făptuitorul era, de obicei, inaccesibil: stăteau față în față extrem de rar, adesea nu se vedeau deloc decât dacă era un proces. Aşa că se simțea profund incitat să fie în prezența omului care provocase durere atât de multor oameni, inclusiv lui.

– Ce altceva ai mai găsit? o întrebă pe Sachs.

Aspirase camera lui Brit Hale în căutare de urme, dar verificase împreună cu Mel Cooper cu lupa şi nu găsiseră nimic altceva în afară de resturi de la focul de armă şi fragmente de gloanţe, cărămidă şi plastic de la tirurile de afară.

Găsise tuburi de gloanţe de la pistolul semiautomat pe care îl folosise. Arma lui era o Beretta de 7,62 milimetri. Probabil că era veche. Tuburile, toate cele pe care le recuperase Sachs, fuseseră ţinute în soluţii de curăţare pentru a se elimina chiar şi amprentele angajaţilor firmei de muniţii – astfel încât nimeni să nu poată face o legătură între proiectil şi un anume schimb dintr-o uzină Remington, respectiv transportul într-un anumit loc. Iar Dansatorul se pare că le încărcase cu încheieturile degetelor pentru a nu lăsa amprente. Un truc vechi de când lumea.

– Continuă, îi spuse Rhyme lui Sachs.

– Gloanţe de pistol.

Cooper cercetă gloanţele. Trei turtite. Şi unul în stare destul de bună. Două erau acoperite cu sângele negru, cauterizat al lui Brit Hale.

– Scanează-le să vezi dacă au amprente, ordonă Rhyme.

– Le-am scanat, interveni ea.

– Încearcă şi cu laser.

Cooper făcu întocmai.

– Nimic, Lincoln. Tehnicianul se uită la o bucată de bumbac dintr-o pungă de plastic. Întrebă: Ce e aia?

Sachs zise:

– A, am un glonţ din puşca lui.

– Cum?

– A tras de câteva ori în Jodie. Două dintre ele au atins zidul şi au explodat. Ăsta a lovit pământul – un răsad de flori – şi a rămas întreg. Am găsit o gaură într-o muşcată şi...

– Stai. Cooper clipi. Ăsta e unul dintre gloanţele *explozive*?

– Da, doar că n-a explodat.

Puse iute punga pe masă şi se dădu în spate, trăgând-o pe Sachs – cu cinci centimetri mai înaltă decât el – cât mai departe.

– Ce s-a întâmplat?

– Gloanţele explozive sunt foarte instabile. Particulele de praf se pot aprinde chiar acum... Poate exploda în orice clipă. O bucată de şrapnel te poate ucide.

– Ai văzut fragmente din celelalte, Mel, spuse Rhyme. Cum sunt făcute?

– Scârbos, Lincoln, zise tehnicianul neliniştit, cu broboane de sudoare pe chelie. Umplute cu pentrită, pulbere fără fum ca şi primele. Asta le face instabile.

Sachs întrebă:

– De ce n-a explodat?

– Pământul a reprezentat un teren de impact moale. Şi le face singur. Poate că la ăsta controlul calităţii n-a fost la fel de riguros.

– Le face singur? se miră Rhyme. Cum?

Cu ochii fixaţi pe punga de plastic, tehnicianul explică:

– Păi, modalitatea obişnuită e să faci o gaură de la vârf până aproape de bază. Pui înăuntru muniţie şi nişte pudră neagră cu sau fără fum, după care îndeşi un fir de plastic rulat. Apoi îl sigilezi din nou – în cazul lui, cu dop ceramic. La coliziune, muniţia se loveşte de pudră. Asta declanşează explozia pentrinei.

– Plastic rulat? întrebă Rhyme. Cu degetele?

– De obicei.

Rhyme se uită la Sachs şi, pentru o clipă, hăul dintre ei dispăru. Zâmbiră şi strigară în cor:

– Amprente!

Mel Cooper spuse:

– Poate. Dar cum o să aflăm? Trebuie demontat.

– Atunci, zise Sachs, o să-l demontăm.

– Nu, nu, nu, Sachs, zise Rhyme repede. Aşteptăm pe cineva de la genişti.

– Nu avem timp.

Ea se aplecă deasupra pungii şi începu să o desfacă.

– Sachs, ce dracu' vrei să demonstrezi?

– Nu încerc să demonstrez nimic, răspunse ea calm. Încerc să prind criminalul.

Cooper stătea lângă ea, neajutorat.

– Încerci să-l salvezi pe Jerry Banks? Păi, e prea târziu. Renunţă. Continuă-ţi munca.

– Asta *e* munca mea.

– Sachs, nu a fost vina ta! strigă Rhyme. Uită! Morţii cu morţii. Ţi-am spus asta de multe ori.

Ea zise calm:

– O să-mi pun vesta peste el şi o să lucrez din spate. Îşi scoase bluza şi rupse cataramele vestei antiglonţ. O aranjă ca pe un cort peste punga de plastic ce conţinea glonţul.

Cooper îi atrase atenţia:

– Tu eşti protejată de vestă, dar mâinile tale nu vor fi.

– Costumele antiglonţ nu au mănuşi, sublinie ea. Îşi scoase căştile pentru trageri din buzunar şi le puse la urechi. Va trebui să strigi, îi spuse lui Cooper. Ce am de făcut.

Nu, Sachs, nu, se gândi Rhyme.

– Dacă nu-mi spui, o să-l tai pur şi simplu.

Luă un fierăstrău din trusă. Lama pluti deasupra pungii. Se opri.

Rhyme oftă şi îi făcu un semn din cap lui Cooper.

– Spune-i cum să procedeze.

Tehnicianul înghiţi în sec.

– Bine. Desfă-l. Dar ai grijă. Aici, pune-l pe prosop. Nu-l agita. E cel mai rău lucru pe care-l poţi face.

Ea puse jos glonțul, o piesă de metal surprinzător de mică, cu vârful albicios.

– Vezi conul ăla? continuă Cooper. Dacă proiectilul explodează, conul va ieși direct prin vestă și cel puțin doi pereți. Are înveliș de teflon.

– Bine.

Îl întoarse pe o parte, spre perete.

– Sachs, zise Rhyme încet. Folosește forcepsul, nu degetele.

– Nu are nici o importanță dacă explodează, Rhyme. Și trebuie să dețin controlul.

– Te rog.

Ea ezită, apoi luă hemostatul pe care i-l întinse Cooper. Apucă glonțul de bază.

– Cum îl deschid? Îl tai?

– Nu poți să tai plumbul, strigă Cooper. Căldura de la frecare va amorsa pudra neagră. Va trebui să desfaci conul și să scoți bucata de plastic.

Sudoarea îi curgea pe față.

– Bine. Cu cleștele?

Cooper luă niște clești subțiri de pe masa de lucru și veni lângă ea. I-i puse în mâna dreaptă, apoi se retrase.

– Va trebui să apuci și să învârți tare. L-a lipit cu rășină epoxidică. Nu se lipește foarte bine de plumb, așa că ar trebui să iasă singur. Dar să nu strângi prea tare. Dacă se rupe, n-o să-l mai poți scoate niciodată fără să-l tai. Și asta l-ar declanșa.

– Greu, dar nu prea greu, murmură ea.

– Gândește-te la toate mașinile alea la care ai meșterit, Sachs, zise Rhyme.

– Poftim?

– Când încercai să înlocuiești bujiile vechi. Greu de scos, cu mare grijă să nu le spargi învelișul ceramic.

Ea dădu absentă din cap, iar criminalistul nu-şi dădu seama dacă îl auzise. Sachs se aplecă în spatele cortului făcut de vesta sa.

Rhyme o văzu cum închide ochii.

O, Sachs...

Nu văzu nici o mişcare. Auzi doar un zgomot slab. Ea îngheţă pentru o clipă, apoi se uită peste vestă.

– A ieşit. E deschis.

Cooper zise:

– Vezi explozibilul?

Ea se uită înăuntru.

– Da.

Îi întinse o cutie cu ulei de maşină.

– Picură puţin de aici şi înclină-l. Plasticul ar trebui să se desprindă. Nu putem să tragem de el, fiindcă am strica amprentele.

Ea adăugă uleiul, apoi înclină glonţul, cu capătul desfăcut în jos, spre prosop.

Nu se întâmplă nimic.

– La dracu', murmură ea.

– Să nu-l...

Ea îl agită. Tare.

– ... agiţi! strigă Cooper.

– Sachs! gâfâi Rhyme.

Ea agită şi mai tare.

– La dracu'.

– Nu!

Un fir alb, minuscul căzu, apoi câteva particule de pulbere neagră.

– Bine, zise Cooper respirând adânc. E în siguranţă.

Veni lângă ea şi, folosind o sondă ca un ac, puse plasticul pe o lamelă de sticlă. Se îndreptă spre microscop cu mersul precaut al tuturor criminaliştilor din lume – cu spatele ţeapăn,

cu mâna întinsă, ducând mostra fără să i se mişte un fir de păr. Aşează explozibilul pe masă.

– Magna-Brush? întrebă Cooper, referindu-se la pudra fină cenuşie pentru prelevarea amprentelor.

– Nu, zise Rhyme. Foloseşte violet de gențiană. E o amprentă pe plastic. Avem nevoie doar de contrast.

Cooper o udă, apoi puse lamela sub microscop. Imaginea apăru simultan şi pe calculatorul lui Rhyme.

– Da! strigă. Uite-o.

Spiralele şi bifurcațiile erau foarte vizibile.

– L-ai prins, Sachs. Bună treabă!

În timp ce Cooper rotea încet mostra, Rhyme captura progresiv imagini pe calculator – imagini electronice – şi le salva. Apoi le asamblă şi tipări o amprentă îngustă, bidimensională.

Tehnicianul o examină şi oftă.

– Ce e? întrebă Rhyme.

– Tot nu e suficient de mare pentru a face o comparație. Doar 6 milimetri pe 16. Nici un AFIS din lume nu ar putea face ceva.

– Dumnezeule, izbucni Rhyme. Tot efortul ăsta... degeaba!

Un râs brusc.

Al Ameliei Sachs. Se uita pe perete, la hărțile cu probele. LC-1, LC-2...

– Să le unim, zise ea.

– Ce?

– Avem trei amprente parțiale, explică ea. Toate sunt probabil de la degetul arătător. Nu le putem uni?

Cooper se uită la Rhyme.

– N-am auzit niciodată de aşa ceva.

Nici Rhyme nu auzise. O mare parte a muncii de criminalist era să analizeze probe pentru a putea fi prezentate la proces – „criminalistică" *înseamnă* „legat de procedurile legale" –, iar

avocatul acuzării ar fi în al nouălea cer dacă polițiștii s-ar apuca să unească fragmente ale amprentelor criminalului.

Dar prioritatea era să-l *găsească* pe Dansator, nu să construiască dosarul de urmărire penală.

– Sigur, zise Rhyme. Fă-o!

Cooper înșfăcă de pe perete celelalte foi cu amprentele Dansatorului și le puse pe masă în fața lui.

Sachs și tehnicianul se apucară de muncă. Cooper realiză fotocopii ale amprentelor, micșorându-le pe primele două pentru a fi de aceeași mărime. El și Sachs începură să le potrivească apoi ca într-un puzzle. Erau precum niște copii, încercând variante, aranjând din nou, certându-se în joacă. Sachs scoase chiar un stilou și trase câteva linii peste un gol din amprentă.

– Trișezi, glumi Cooper.

– Dar se potrivește, exclamă ea pe un ton triumfător.

În cele din urmă ajunseră la o amprentă unificată. Reprezenta aproximativ trei pătrimi din total, aparținând probabil degetului arătător drept.

Cooper o ridică.

– Am dubiile mele în legătură cu asta, Lincoln.

Dar Rhyme spuse:

– E o operă de artă, Mel. E frumoasă.

– Să nu spui nimănui de la Asociația pentru identificare, că o să ne dea afară!

– Trece-o prin AFIS. Autorizează o căutare prioritară. În toate statele.

– Oooo, zise Cooper. Asta m-ar costa salariul pe un an!

Scană amprenta în calculator.

– E posibil să dureze o jumătate de oră, anunță Cooper, mai degrabă realist decât pesimist.

Dar nu dură deloc atât de mult. Cinci minute mai târziu – timp suficient ca Rhyme să facă speculații legate de cine va fi

mai dornic să îi toarne un pahar, Sachs sau Cooper – ecranul pâlpâi şi apăru o nouă imagine.

Cererea dumneavoastră a găsit ... 1 pereche. 14 puncte de comparaţie. Probabilitatea statistică a identităţii: 97%.

– O, Doamne, murmură Sachs. E al nostru.

– Cine e, Mel? întrebă Rhyme încet, ca şi cum s-ar fi temut ca vorbele să nu împrăştie electronii fragili ai monitorului.

– Nu mai e Dansatorul, zise Cooper. E Stephen Robert Kall. Treizeci şi şase de ani. Domiciliul actual necunoscut. Ultima adresă cunoscută, acum cincisprezece ani, un cod poştal rural din Cumberland, Virginia de Vest.

Ce nume banal! Rhyme se trezi că simte o dezamăgire inexplicabilă. Kall.

– De ce e în baza de date?

Cooper citi:

– Ceea ce i-a spus lui Jodie... A făcut douăzeci de luni de închisoare când avea cincisprezece ani, pentru omucidere. Râse încet. Se pare că Dansatorul nu s-a deranjat să-i spună că victima a fost tatăl său vitreg.

– Tatăl vitreg, zici?

– Ceva urât, spuse Cooper aplecându-se peste ecran. Doamne.

– Ce e? întrebă Sachs.

– Extrase din rapoartele poliţiştilor. Uite ce s-a întâmplat. Se pare că au existat antecedente de certuri domestice. Mama băiatului era pe moarte, avea cancer, iar soţul ei – tatăl vitreg al lui Kall – a lovit-o dintr-un motiv oarecare. A căzut şi şi-a rupt braţul. A răposat câteva luni mai târziu, iar lui Kall i-a intrat în cap că a murit din cauza lui Lou.

Cooper continuă să citească şi părea că tremură cu adevărat.

– Vreţi să aflaţi ce s-a întâmplat?

– Spune.

– La câteva luni după decesul mamei, Stephen şi tatăl lui vitreg erau la vânătoare. Puştiul l-a doborât, l-a dezbrăcat şi l-a legat de un copac în pădure. L-a lăsat acolo câteva zile. Doar ca să-l sperie, a susţinut avocatul lui. Când poliţia l-a găsit, hai să zicem că infecţiile erau foarte urâte. Viermi, mai ales. A mai trăit două zile. Delirând.

– Doamne, şopti Sachs.

– Când l-au găsit, băiatul era acolo, stătea lângă el şi privea, citi Cooper. Suspectul s-a predat fără împotrivire. Părea dezorientat. Tot repeta: „Orice te poate omorî... orice te poate omorî..." A fost dus la Centrul regional pentru boli mintale din Cumberland pentru a fi evaluat.

Profilul psihologic nu-l interesa prea mult pe Rhyme. Avea încredere în tehnicile sale criminalistice de stabilire a profilului mai mult decât în cei care studiază comportamentul uman. Ştia că Dansatorul e sociopat – toţi ucigaşii profesionişti sunt –, iar durerile şi traumele care îl făcuseră să fie ceea ce era nu ajutau prea mult în acel moment. Întrebă:

– Poze?

– Nu are poze ca adolescent.

– Bine. La dracu'. Dar din armată?

– Nu. Însă mai are o condamnare, adăugă Cooper. A încercat să se înroleze la puşcaşii marini, dar nu a fost primit din cauza profilului său psihologic. I-a hărţuit pe ofiţerii responsabili cu recrutarea din Washington timp de câteva luni şi în final a atacat un sergent. A primit o pedeapsă cu suspendare.

Sellitto interveni:

– O să-i introducem numele în FINEST, lista pseudonimelor şi NCIC.

– Pune-l pe Dellray să trimită nişte oameni în Cumberland pentru a porni pe urmele lui, ordonă Rhyme.

– Bine.

Stephen Kall...

După toți acești ani. Era ca și cum vizitezi în cele din urmă un altar despre care ai citit toată viața, dar nu l-ai văzut niciodată.

Se auzi o bătaie neașteptată în ușă. Sachs și Sellitto duseră instinctiv mâinile la pistoale.

Dar vizitatorul era doar unul dintre polițiștii de la parter. Avea un pachet mare. „Poșta."

– Ce e asta? întrebă Rhyme.

– Un ofițer din Illinois. Zice că e de la cazarma de pompieri din Du Page.

– Ce anume e?

Polițistul dădu din umeri.

– *El* a zis că e niște rahat de la niște roți de camion. Da' e o prostie. Cred că glumea.

– Nu, zise Rhyme, chiar asta e. Se uită la Cooper. Răzuiala de pe cauciucuri de la locul prăbușirii.

Polițistul clipi.

– Vă trebuia asta? Trimisă tocmai de la Chicago?

– O așteptam cu sufletul la gură.

– Aha. Viața e ciudată uneori, nu?

Iar Lincoln Rhyme nu putu să nu fie de acord.

Pilotajul profesionist ține doar în parte de zbor.

Pilotajul înseamnă, de asemenea, multe hârțoage.

Spatele dubei care o transporta pe Percey Clay la aeroportul Mamaroneck era ticsit cu teancuri de cărți, hărți și documente: *Manualul pilotului* și *Regulamentul aeroportului* ale NOS; documente FAA și NOTAM – „Notificări pentru piloți" – și reglementări aeronautice, precum și „Hărțile Jepp" ale companiei Jeppesen și *Ghidul aeroportului*. Mii de pagini. Munți de informații. Percey, la fel ca majoritatea piloților, le cunoștea în mare parte pe dinafară. Dar, în același timp, nu ar fi conceput

să piloteze un avion fără să treacă peste materialele originale şi să le studieze, practic, de la zero.

Pe baza acestor informaţii şi cu ajutorul calculatorului, ea completa cele două documente de bază de dinaintea decolării: jurnalul de bord şi planul de zbor. În jurnal trecea manevrele, calcula variaţiile de curs cauzate de vânt şi de diferenţele dintre cursul real şi cel magnetic, determina TEZ – timpul estimat de zbor – şi extrăgea numărul divin: cantitatea de combustibil necesară traseului. Şase oraşe, şase jurnale diferite, zeci de puncte de verificare între ele...

Apoi urma planul de zbor FAA, pe cealaltă parte a jurnalului de bord. Odată aflat în aer, copilotul activa planul intrând în contact cu Staţia pentru servicii aeriene din Mamaroneck care, la rândul ei, lua legătura cu Chicago pentru a anunţa ora estimativă de sosire a lui *Foxtrot Bravo*. Dacă nava nu ajungea la destinaţie la o jumătate de oră după timpul estimat, era declarată întârziată şi se declanşau procedurile de căutare şi salvare.

Era o documentaţie complicată care trebuia calculată perfect. Dacă avionul avea combustibil din plin, se puteau baza pe radionavigaţie şi puteau să petreacă oricât timp doreau între o destinaţie şi alta, la ce altitudini doreau. Problema era însă că acest combustibil nu era doar scump (şi cele două turbopropulsoare Garret ardeau o cantitate uimitoare), ci şi extrem de greu şi costa mult – însemnând cheltuieli suplimentare – doar să fie transportat. La un zbor lung, mai ales cu multiple decolări, aprovizionarea cu kerosen eroda drastic profitul pe care Compania îl obţinea în urma cursei. Regulamentul FAA cerea ca fiecare zbor să aibă suficient combustibil pentru a ajunge la destinaţie, plus o rezervă în cazul curselor de noapte sau al celor mai lungi de 45 de minute.

Cu degetele alergându-i pe tastele calculatorului, Percey Clay completa formularele cu scrisul ei precis. Indiferentă la

multe alte aspecte ale vieții ei, era meticuloasă când venea vorba de zbor. Simplul act de a completa frecvențele ATIS sau variațiile direcției magnetice o umplea de plăcere. Nu se grăbea niciodată, nu aproxima niciodată când era vorba de calcule precise. Astăzi, se cufundase în muncă.

Lângă ea stătea Roland Bell. Era ursuz și posomorât. Băiatul bun dispăruse demult. Îi părea rău de el, la fel cum îi părea rău și de ea; se părea că Brit Hale era primul martor pe care îl pierduse. Simțea un impuls inexplicabil de a-i atinge brațul, de a-i da asigurări, așa cum făcuse și el cu ea. Dar polițistul părea să fie unul dintre acei bărbați care, puși în fața unei pierderi, dispăreau în ei înșiși; orice compătimire l-ar fi iritat. Semăna mult cu ea, se gândi. Bell se uita pe geamul dubei, mâinile lui atingând des patul negru, în carouri al pistolului din toc.

Tocmai când termină ultima fișă de zbor, duba vira și intră în aeroport, unde fură opriți de paznicii înarmați care le examinară buletinele de identitate și apoi le făcură semn să treacă.

Percey le arătă drumul spre hangar, însă observă că luminile biroului erau încă aprinse. Le ceru să oprească, se dădu jos și o luă spre birouri împreună cu Bell și ceilalți ofițeri care mergeau vigilenți și tensionați.

Ron Talbot, murdar de ulei și epuizat, stătea la birou, ștergându-și sudoarea de pe frunte. Fața lui era alarmant de roșie.

– Ron... se repezi ea. Te simți bine?

Se îmbrățișară.

– Brit, zise el dând din cap și respirând greu. L-a omorât și pe Brit. Percey, n-ar trebui să fii aici. Du-te undeva unde ești în siguranță. Lasă baltă zborul. Nu merită.

Ea se dădu în spate.

– Ce s-a întâmplat? Ți-e rău?

– Sunt doar obosit.

Ea îi luă țigara din mână și o stinse.

– Ai lucrat de unul sigur? La *Foxtrot Bravo?*

– Păi...

– Ron?

– Cea mai mare parte. E aproape gata. Tipul de la Northeast a trimis extinctorul şi anularul acum o oră. M-am apucat de treabă. Doar că am obosit puţin.

– Ai dureri în piept?

– Nu, nu chiar.

– Ron, du-te acasă.

– Pot să...

– Ron, se răsti ea. În ultimele două zile am pierdut doi oameni dragi. Nu am de gând să mai pierd unul... Pot să montez eu anularul. E floare la ureche.

Talbot arăta ca şi cum n-ar fi putut să ridice un pai, cu atât mai puţin o cameră de combustie grea.

Percey întrebă:

– Unde e Brad? Copilotul.

– E pe drum. Ajunge într-o oră.

Ea îi sărută fruntea transpirată.

– Du-te acasă. Şi mai lasă ţigările, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ţi-e bine?

El o îmbrăţişă.

– Percey, în legătură cu Brit...

Ea duse degetul la buze, cerându-i să tacă.

– Acasă. Culcă-te. Când o să te trezeşti, voi fi deja la Erie, iar contractul va fi al nostru. Semnat, parafat şi trimis.

El se ridică anevoie în picioare şi stătu o clipă uitându-se pe fereastră la *Foxtrot Bravo.* Pe faţă i se citea o amărăciune cumplită. Era aceeaşi privire pe care ţinea minte că o avuseseră ochii lui lăptoşi când aflase că a picat la examenul medical şi nu mai putea practica meseria de pilot. Talbot se îndreptă spre uşă.

Era timpul să se apuce de treabă. Își suflecă mânecile și îi făcu semn lui Bell să se apropie. El își înclină capul spre ea într-un mod care i se păru fermecător. Aceeași poziție pe care o adopta și Ed când îi vorbea încet. Zise:

– Am nevoie să stau câteva ore în hangar. Poți să-l ții pe nenorocitul ăla la distanță până atunci?

Fără glume și alte vorbe. Roland Bell, omul cu două pistoale, dădu solemn din cap, privirea mutându-i-se cu repeziciune de la o umbră la alta.

Aveau de-a face cu un mister.

Cooper și Sachs examinaseră toate urmele găsite pe anvelopele camioanelor de pompieri din Chicago și ale mașinilor de poliție care fuseseră la locul unde se prăbușise avionul lui Ed Carney. Conțineau noroi, excremente de câine, iarbă, benzină și gunoaie – ceea ce Rhyme se așteptase să găsească. Dar făcură și o descoperire care, simțea el, era importantă.

Numai că nu știa ce poate să însemne.

Singura urmă care indica prezența bombei erau niște fragmente mici dintr-o substanță bej flexibilă. Cromatograful de gaze/spectrometru de masă raportă că era vorba de C_5H_8.

– Izopren, zise Cooper.

– Ce e asta? întrebă Sachs.

– Cauciuc, răspunse Rhyme.

Cooper continuă:

– Apar și acizi grași. Vopsele, talc.

– Vreun agent de întărire? întrebă Rhyme. Argilă? Carbonat de magneziu? Oxid de zinc?

– Nu.

– E cauciuc moale. Ca latexul.

– Și fragmente mici de clei de cauciuc, adăugă Cooper, uitându-se în microscop la o mostră. Bingo! exclamă el.

– Nu mă necăji, Mel, mormăi Rhyme.

– Bucățele de sudură și fragmente mici de plastic încorporate în cauciuc. Un circuit imprimat.

– Parte din ceas? se întrebă Sachs cu voce tare.

– Nu, ceasul era intact, îi aminti Rhyme.

Simțea că dăduseră de ceva. Dacă aceasta era o altă parte a bombei, ar fi putut să le indice sursa explozibilului sau a altui component.

– Trebuie să știm cu siguranță dacă e de la bombă sau de la avion. Sachs, vreau să te duci la aeroport.

– La...

– Mamaroneck. Găsește-o pe Percey și pune-o să-ți dea mostre cu orice conține latex, cauciuc sau circuite imprimate care se află în cala unui avion precum cel pilotat de Carney. Iar tu, Mel, trimite informația la Biroul de evidență a explozibililor; verifică și la armată – poate că există un înveliș de latex rezistent la apă folosit de armată pentru explozibili. Poate că așa îi dăm de urmă.

Cooper începu să scrie cererea la computer, dar Rhyme observă că Sachs nu era mulțumită de treaba pe care o primise.

– Vrei să mă duc să vorbesc cu ea? întrebă ea. Cu Percey?

– Da. Exact asta vreau.

– Bine. Oftă. Bine.

– Și nu te mai lua de ea ca de obicei. Avem nevoie să coopereze cu noi.

Rhyme nu înțelese de ce își trase vesta pe ea atât de repede și ieși pe ușă fără să zică la revedere.

29

La aeroportul Mamaroneck, Amelia Sachs îl zări pe Roland Bell stând vigilent lângă hangar. Alți șase ofițeri păzeau clădirea enormă. Bănui că se aflau și lunetiști în apropiere.

Remarcă movilița unde se ascunsese din calea gloanțelor. Își aminti, iar stomacul i se întoarse pe dos, mirosul de noroi amestecat cu adierea dulceagă de cordită de la propriile împușcături neputincioase. Îl abordă pe Bell:

– Domnule detectiv.

El îi aruncă o privire scurtă.

– Bună. Apoi se întoarse să scaneze aeroportul. Felul lui sociabil, de om din sud, dispăruse. Se schimbase. Sachs își dădu seama că acum aveau ceva în comun. Amândoi trăseseră în Dansatorul pe Coșciug și amândoi îl rataseră.

Amândoi fuseseră, de asemenea, în raza puștii lui și supraviețuiseră, dar Bell cu mai multă glorie decât ea. Costumul lui antiglonț, observă Sachs, purta stigmatul: urmele a două gloanțe din timpul atacului asupra casei pentru protecția martorilor. Își apărase teritoriul.

– Unde e Percey? întrebă polițista.

– Înauntru. Termină de reparat.

– Singură?

– Da. E o figură, nu? N-ai zice că o femeie care nu e atât de, cum să zic, atrăgătoare, are o asemenea chemare. Nu?

Ah. Nu mă provoca.

– Mai e cineva aici? De la Companie?

Arătă cu capul spre birourile Hudson Air. Lumina era aprinsă înăuntru.

– Percey i-a trimis pe toți acasă. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta tipul care o să fie copilot. Cineva de la Operațiuni mai e înăuntru. Trebuie să fie de serviciu când pleacă vreun avion, cred. L-am verificat. E în regulă.

– Deci chiar are de gând sa piloteze? se interesă Sachs.

– Așa se pare.

– Avionul a fost păzit mereu?

– Da. De ieri. Ce faci aici?

– Am nevoie de niște mostre pentru a le analiza.

– Și Rhyme ăla, și el e o figură.

– Ha-ha.

– Lucrați de mult împreună?

– Am cooperat la câteva cazuri, nu vru ea să intre în detalii. M-a salvat de la Ordine Publică.

– Asta da faptă bună. Am auzit că poți să bați un cui de la distanță.

– Pot să ce...?

– Să tragi. De la șold. Ești într-o echipă.

Și iată-mă la locul ultimei mele competiții, se gândi ea cu amărăciune.

– Doar un sport de weekend, murmură ea.

– Am făcut și eu tir, dar chiar și într-o zi bună, cu un pistol cu țeavă lungă, nu pot să trag la mai mult de 40-50 de metri.

Ea aprecie comentariile lui, dar își dădu seama că nu erau decât o încercare de a o consola pentru eșecul de ieri; cuvintele nu însemnau nimic pentru ea.

– Mă duc să vorbesc cu Percey acum.

– Pe aici, doamnă ofițer.

Sachs intră în hangarul uriaș. Se deplasa încet, cercetând fiecare cotlon unde s-ar fi putut ascunde Dansatorul. Sachs se opri în spatele unui rând înalt de cutii; Percey nu o văzu.

Femeia stătea pe o schelă mică, cu mâinile în șold, uitându-se la rețeaua complicată de tuburi și țevi a motorului desfăcut. Își suflecase mânecile, iar palmele îi erau pline de ulei. Dădu din cap, apoi se aplecă în față, în compartiment.

Sachs privea fascinată cum mâinile femeii zburau peste mașinărie ajustând, cercetând, lipind metal pe metal și strângând dispozitivele de fixare cu mișcări precise ale brațelor ei subțiri. Urcă un cilindru roșu mare, un extinctor, bănui Sachs, în doar zece secunde.

Dar o piesă – arăta ca un tub mare de metal – nu voia să se fixeze corect.

Percey se dădu jos de pe schelă, alese o cheie tubulară și se urcă la loc. Slăbi șuruburile, dădu la o parte o altă piesă pentru a-și crea mai mult spațiu de manevră și încercă să împingă inelul la locul lui.

Dar acesta nu vru să se clintească.

Împinse cu umărul. Nu se mișcă din loc. Mai scoase o componentă, punând cu atenție fiecare șurub pe o tavă de plastic de la picioare. Percey se făcu roșie la față încercând să introducă inelul metalic. Respira greu în timp ce se lupta cu piesa. Brusc, îi alunecă, ieșind complet din poziție și împingând-o pe spate de pe schelă. Căzu în mâini și în genunchi. Uneltele și șuruburile pe care le aranjase cu atâta atenție pe tavă se împrăștiară pe podea, sub coada avionului.

– Nu! strigă Percey. Nu!

Sachs se duse spre ea să vadă dacă s-a rănit, dar observă imediat că ieșirea nervoasă nu avea de-a face cu durerea – Percey înșfăcă o cheie mare și o izbi cu furie de podeaua hangarului. Polițista se opri și se retrase în umbra unei cutii mari.

– Nu, nu, nu... țipă Percey, bătând în cimentul neted.

Sachs rămase unde era.

– O, Ed... Azvârli cheia. Nu pot s-o fac singură. Respirând cu greu, se rostogoli ca o minge. Ed, o, Ed... mi-e atât de dor de tine!

Zăcea acolo, chircită ca o frunză fragilă pe podeaua lucioasă, și plângea.

Apoi, brusc, se calmă. Percey se ridică în picioare, inspiră profund și își șterse lacrimile de pe față. Pilotul din ea preluă din nou controlul și ridică șuruburile și uneltele, urcându-se înapoi pe schelă. Se uită o clipă la inelul cu probleme. Examină fitingurile cu atenție, dar nu-și dădu seama unde se îmbucau piesele de metal.

Sachs se duse la ușă, o trânti cu putere și apoi intră iar în hangar, pășind cu zgomot.

Percey se răsuci, o văzu, după care se întoarse la motor. Se șterse de câteva ori pe față cu mâneca și își continuă munca.

Sachs merse până la baza schelei și o privi luptându-se cu inelul.

Nici una din ele nu zise nimic un timp îndelungat.

În cele din urmă, Sachs spuse:

– Încearcă cu un cric.

Percey se uită la ea, dar nu zise nimic.

– Problema e că toleranța e scăzută, continuă Sachs. Nu ai nevoie decât de mușchi. Vechea tehnică de forțare. Asta nu se învață la școlile tehnice.

Percey privi cu atenție brățările de fixare de pe piesele metalice.

– Nu știu.

– Eu știu. Stai de vorbă cu un expert.

Pilotul întrebă:

– Ai montat vreodată o cameră de combustie pe un Lear?

– Nu. Doar bujii pe o Chevy Monza. Trebuie să ridici motorul cu un cric ca să ajungi la ele. De fapt, doar la cele cu opt cilindri în V. Dar cine ar cumpăra o maşină cu patru cilindri? Adică, la ce bun?

Percey se uită din nou la motor.

– Deci? insistă Sachs. Un cric?

– O să îndoi învelişul exterior.

– Nu dacă îl pui acolo. Sachs arătă spre componenta structurală ce lega motorul de suportul care mergea la fuzelaj.

Percey studie fitingul.

– Nu am cric. Nu unul atât de mic încât să se potrivească.

– Am eu. Ţi-l aduc.

Sachs ieşi, se duse la vehiculul de reacţie rapidă şi se întoarse cu un cric. Se urcă pe schelă, cu genunchii protestând la acest efort.

– Încearcă aici. Puse mâna pe baza motorului. E oţel cu profil I.

În timp ce Percey fixa cricul, Sachs admiră sistemul complicat al motorului.

– Câţi cai-putere?

Percey râse.

– Nu măsurăm în cai-putere. Măsurăm tracţiunea în kilograme-forţă. Acestea sunt Garrett TFE 731. Fiecare produce câte 1 600 kilograme-forţă.

– Incredibil, râse Sachs. Măiculiţă! Agăţa inelul în cric, apoi simţi bine cunoscuta rezistenţă când se apucă să învârtă mânerul. Nu am stat niciodată atât de aproape de o turbină, zise ea.

– Nu e o simplă turbină. Nu prea mai există dintr-astea. Doar pe Concorde. Şi la avioanele militare cu reacţie, evident. Acestea sunt turboventilatoare. Ca şi la avioanele de pasageri. Uită-te în faţă – vezi lamele alea? E o elice cu palete fixe.

Simplele reactoare sunt ineficiente la altitudini joase. Astea sunt cu patruzeci la sută mai eficiente în ce privește consumul.

Sachs respira cu greutate în timp ce se căznea să răsucească mânerul cricului. Percey împinse din nou cu umărul în inel. Piesa nu părea mare, dar era foarte grea.

– Te pricepi la mașini, zici? se interesă Percey, gâfâind și ea.

– Tatăl meu. Era înnebunit după ele. Își petrecea după-amiezile demontându-le și asamblându-le la loc. Atunci când nu trebuia să patruleze.

– Să patruleze?

– Era tot polițist.

– Și ai luat și tu microbul mecanicii? întrebă Percey.

– Nu, eu am luat microbul *vitezei*. Și când ai așa ceva, e spre binele tău să iei și microbul suspensiilor, al transmisiei și al motorului, altfel nu ajungi prea departe.

Percey întrebă:

– Ai condus vreodată un avion?

– Condus? Sachs zâmbi la auzul cuvântului. Nu. Dar poate o să mă gândesc la asta, știind că ai așa niște minunății sub capotă.

Mai răsuci puțin, cu mușchii întinși la maximum. Inelul scrâșni încet în timp ce se apropia de fiting.

– Nu știu, zise Percey nesigură.

– Aproape că a intrat!

Cu un zgomot tare, metalic, inelul se încadră perfect în montură. Pe fața îndesată a lui Percey apăru o umbră de zâmbet.

– Le-ai strâns? întrebă Sachs, fixând șuruburile în orificiile din inel și căutând o cheie.

– Da, zise Percey. Legea pe care o folosesc e „Nici Talpa Iadului să nu le mai poată desface".

Sachs strânse șuruburile cu o cheie tubulară.

Zgomotul uneltei îi aminti de vremea când era la liceu, de după-amiezile răcoroase de sâmbătă petrecute împreună cu tatăl ei. Mirosurile de benzină, de aer de toamnă, de carne pregătită în bucătăria casei lor din Brooklyn.

Percey verifică atent ce făcuse Sachs şi spuse:

– Mă ocup eu de restul. Începu să reconecteze firele şi componentele electronice. Sachs era mirată, dar şi fascinată. Percey se opri. Adăugă un „Mulţumesc" în şoaptă. Şi, câteva minute mai târziu: Ce cauţi aici?

– Am mai găsit nişte materiale care credem că provin de la bombă şi Lincoln nu ştie dacă sunt parte din avion sau nu. Bucăţele de latex bej, circuite imprimate. Îţi sună cunoscut?

Percey dădu din umeri.

– Un Lear are mii de garnituri. E posibil să fie din latex, dar habar n-am. Şi circuite imprimate? Probabil că şi ele sunt cu miile. Arătă cu capul spre un colţ unde se aflau un dulap şi o masă de lucru. Plăcuţele sunt făcute la comandă, în funcţie de componente. Dar găseşti cu siguranţă stocuri de garnituri acolo. Ia mostre din ce vrei.

Sachs se duse spre masă şi începu să introducă într-o pungă toate bucăţelele bej de cauciuc pe care le găsi.

Fără să o privească, Percey zise:

– Am crezut că ai venit să mă arestezi. Să mă duci la închisoare.

„Aşa ar trebui", se gândi poliţista. Dar spuse:

– Am venit să adun mostre doar. Apoi, după o clipă: Ce altceva mai trebuie făcut? La avion?

– Doar recalibrarea. Apoi o pornire ca să verific instalaţia electrică. Trebuie să mă uit şi la geam, la cel pe care l-a înlocuit Ron. Nu vrei să rămâi fără geam la 600 de kilometri pe oră. Poţi să-mi dai setul ăla de acolo? Nu, cel metric.

– Am pierdut odată unul la 160 de kilometri pe oră, zise Sachs dându-i uneltele.

– Un ce?

– Un geam. Un criminal pe care îl urmăream a tras. De două ori. M-am ferit la timp. Dar mi-a făcut praf parbrizul... Mi-a luat ceva până să-l prind.

– Iar eu credeam că *eu* duc o viață aventuroasă, comentă Percey.

– Cea mai mare parte e plicticoasă. Te plătesc pentru cele cinci procente de adrenalină.

– Am auzit, zise Percey. Conectă un laptop la componentele motorului. Bătu ceva la tastatură și citi pe ecran. Fără să se uite în jos, spuse: Deci, cum rămâne?

Cu ochii pe monitor, la numerele care defilau, Sachs întrebă:

– La ce te referi?

– Pai, la tensiunea dintre noi. Dintre tine și mine.

– Aproape că mi-ai omorât un prieten.

Percey scutură din cap. Explică pe un ton rezonabil:

– Nu e vorba de asta. Meseria ta implică riscuri. Hotărăști dacă ți le asumi sau nu. Jerry Banks nu era un novice. E vorba de altceva – am simțit înainte ca Jerry să fie împușcat. Când te-am văzut prima dată, în camera lui Lincoln Rhyme.

Sachs nu zise nimic. Scoase cricul din compartimentul motorului și îl puse pe o masă, desfăcându-l absentă.

Trei piese de metal alunecară în jurul motorului și Percey folosi șurubelnița ca pe o baghetă de dirijor. Mâinile ei erau cu adevărat fermecate. În cele din urmă, zise:

– Are legătură cu el, nu?

– Cu cine?

– Știi la cine mă refer. La Lincoln Rhyme.

– Crezi că sunt geloasă? râse Sachs.

– Da, cred.

– E ridicol.

– E mai mult decât o legătură de serviciu între voi. Cred că eşti îndrăgostită de el.

– Sigur că nu sunt. E o prostie.

Percey o privi cu subînţeles şi apoi strânse firul în exces într-o legătură pe care o puse într-un ungher din compartimentul motorului.

– Tot ce ai văzut nu înseamnă decât respect pentru talentul lui, asta e tot. Îndreptă spre ea o mână pătată cu ulei: Haide, Amelia, uită-te la mine. N-aş fi o iubită prea grozavă. Sunt scundă, sunt autoritară, nu arăt bine.

– Eşti... începu Sachs.

Percey o întrerupse:

– Povestea cu răţuşca cea urâtă? Ştiu, pasărea despre care toţi ziceau că e urâtă s-a dovedit a fi o lebădă. Am citit-o de un milion de ori când eram mică. Dar nu m-a transformat niciodată într-o lebădă. Poate doar am învăţat să zbor ca una, zise ea cu un zâmbet rece, dar nu e acelaşi lucru. În plus, continuă Percey, nu sunt absolut deloc interesată de nimeni.

– Îmi pare rău, începu Sachs încet, simţindu-se atrasă în această conversaţie fără voia ei, dar trebuie să spun... de fapt, nu pari că eşti cu adevărat în doliu.

– De ce? Pentru că încerc din răsputeri să-mi salvez compania?

– Nu, e mai mult de atât, replică Sachs cu prudenţă. Nu-i aşa?

Percey cercetă chipul lui Sachs.

– Ed şi cu mine eram incredibil de apropiaţi. Eram soţ şi soţie, prieteni şi parteneri de afaceri... Şi da, avea pe altcineva.

Sachs se uită spre birourile Hudson Air.

– Da, zise Percey. E Lauren. Ai cunoscut-o ieri.

Bruneta care plângea de mama focului.

– Mi-a frânt inima. La dracu', i-a frânt inima şi lui Ed. Mă iubea, dar avea nevoie de amantele lui frumoase. Mereu a fost aşa. Şi ştii ceva? Cred că lor le era şi mai greu. Pentru că se întorcea mereu la mine. Se opri o clipă, încercând să-şi stăpânească lacrimile. Cred că asta e dragostea. Cel la care revii acasă.

– Şi tu?

– Dacă i-am fost fidelă? întrebă Percey. Râse iar sec – râsul cuiva care e foarte conştient de sine, dar căruia nu-i place tot ce înţelege. Nu am avut prea multe prilejuri. Nu prea sunt genul de fată pe care o agăţi pe stradă. Examina o cheie cu un aer absent. Dar, da, după ce am aflat despre Ed şi prietenele lui, în urmă cu câţiva ani, am fost înnebunită. M-a durut foarte tare. M-am întâlnit cu alţi bărbaţi. Ron şi cu mine – Ron Talbot – am fost câteva luni împreună. Zâmbi. M-a cerut chiar în căsătorie. A zis că merit ceva mai bun decât Ed. Şi cred că aşa şi era. Totuşi, chiar cu toate aceste femei din viaţa lui, Ed era bărbatul cu care trebuia să fiu. Asta nu s-a schimbat niciodată.

O clipă, Percey îşi pierdu privirea în gol.

– Ne-am cunoscut în marina militară, eu şi Ed. Amândoi piloţi de luptă. Când m-a cerut... Ştii, felul tradiţional de a cere pe cineva în căsătorie în armată e să spui: „Vrei să fii subordonata mea?" Un fel de glumă. Dar eram amândoi locotenenţi, aşa că Ed a zis: „Hai să fim unul subordonatul celuilalt". Voia să-mi cumpere un inel, dar tatăl meu mă dezmoştenise...

– Serios?

– Da. O adevărată telenovelă, nu intru acum în detalii. Oricum, împreună cu Ed am economisit fiecare bănuţ ca să ne deschidem propria companie de chartere, după ce am terminat serviciul militar. Dar eram amândoi faliţi. Într-o noapte însă, mi-a zis: „Hai să zburăm". Aşa că am împrumutat un Norseman vechi pe care îl ţineau la sol. Un avion straşnic. Motor cu cilindru

rotativ cu răcire cu aer... Puteai face orice cu un asemenea aparat. Eu stăteam în locul din stânga. Făcusem decolarea şi eram la 1 800 de metri. Brusc, m-a sărutat şi a învârtit manşa, ceea ce însemna că prelua comanda. L-am lăsat. A zis: „Ţi-am luat, până la urmă, un diamant, Perce".

– Da? întrebă Sachs.

Percey zâmbi.

– A accelerat deschizând supapa de admisie până la panoul parafoc şi a tras manşa înapoi. Vârful s-a îndreptat direct în sus. Lacrimile curgeau acum cu repeziciune din ochii lui Percey Clay. Pentru o clipă, înainte să schimbe direcţia şi să începem să coborâm, priveam direct cerul nopţii. S-a aplecat şi a zis: „Alege-ţi. Toate stelele serii – poţi să ţi-o alegi pe care vrei". Percey îşi plecă fruntea, trăgându-şi respiraţia. Toate stelele serii...

După o clipă îşi şterse lacrimile cu mâneca, apoi se întoarse la motor.

– Crede-mă, nu ai de ce să fii îngrijorată. Lincoln e un bărbat fermecător, dar Ed era tot ce mi-am dorit vreodată.

– E mai mult decât ştii tu, oftă Sachs. Îi aduci aminte de cineva. Cineva de care a fost îndrăgostit. Ai apărut şi, pentru el, e ca şi când ar fi cu ea din nou.

Percey dădu din umeri.

– Avem unele lucruri în comun. Ne înţelegem reciproc. Şi ce dacă? Asta nu înseamnă nimic. Uită-te bine, Amelia! Rhyme pe tine te iubeşte.

Sachs râse.

– O, nu prea cred!

Percey îi aruncă o altă privire care spunea *Cum zici tu...* şi începu să pună la loc echipamentul în cutii, la fel de meticulos cum lucrase cu uneltele şi cu computerul.

Roland Bell intră în hangar, verificând ferestrele şi cercetând umbrele.

– E linişte? întrebă el.

– Nici urmă de criminal.

– Am de transmis un mesaj. Tipii de la U.S. Medical tocmai au plecat de la Westchester Hospital. Încărcătura va fi aici într-o oră. O maşină cu oamenii mei îi urmează, ca să fie totul în siguranţă. Dar nu te teme că asta îi va speria şi îţi va afecta afacerea – tipii mei sunt aşi. Şoferul nu va şti niciodată că e urmărit.

Percey se uită la ceas.

– Bine. Îi aruncă o privire lui Bell, care se holba nesigur la compartimentul deschis al motorului, ca un şarpe la o mangustă. Ea întrebă: Nu avem nevoie de dădace şi în avion, nu?

Bell oftă din rărunchi.

– După ce s-a întâmplat la casa pentru protecţia martorilor, zise el cu o voce joasă, solemnă, nu te las să-mi scapi din raza vizuală.

Clătină din cap, deja părând că are rău de înălţime, se îndreptă spre uşa din faţă şi dispăru în aerul rece al după-amiezii târzii.

Pe jumătate vârâtă în compartimentul motorului, studiindu-şi lucrarea cu atenţie, Percey spuse cu o voce răsunătoare:

– Dacă mă uit la Rhyme şi mă uit la tine, aş zice jumătate-jumătate. Se întoarse şi se uită în jos la Sachs. Dar ştii, acum mult timp am avut un instructor de zbor.

– Şi?

– Când zburam pe aparate cu mai multe motoare, avea jocul ăsta să încetinească la maximum unul dintre motoare şi să regleze propulsorul, apoi ne spunea să aterizăm. Mulţi instructori opresc alimentarea timp de câteva minute, să vadă cum te descurci. Dar toţi o porneau iarăşi înainte de aterizare. Pe

când instructorul ăsta – îh! Ne punea să aterizăm cu un singur motor. Elevii îl întrebau mereu: „Dar nu e riscant?“ Răspunsul lui era: „Dumnezeu nu lucrează cu certitudini. Uneori trebuie să-ți asumi riscul“.

Percey lăsă în jos capota motorului și o închise cu zgomot.

– Bine, e gata. Avionul ăsta poate acum să zboare.

Trecu mâna peste învelișul lucios, așa cum un cowboy își mângâie calul gata de rodeo.

30

Duminică la ora şase seara îl chemară pe Jodie din dormitorul lui Rhyme de la parter, unde fusese ţinut închis.

Urcă scările fără chef, ţinând strâns în mâini precum o *Biblie* cartea lui caraghioasă *Gata cu dependenţa*. Rhyme îşi aminti titlul. Fusese luni întregi în *Times*, pe lista celor mai bine vândute volume. Fiind într-o dispoziţie sumbră la acea vreme, observase cartea şi se gândise, cinic, la el însuşi, dependent pentru totdeauna.

O echipă de agenţi federali plecaseră din Quantico spre Cumberland, Virginia de Vest, la vechea locuinţă a lui Stephen Kall, pentru a aduna orice dovezi găseau, în speranţa că asta i-ar fi putut duce la domiciliul lui actual. Dar Rhyme văzuse cu câtă grijă curăţase locul crimelor şi nu avea nici un motiv să creadă că ar fi fost mai puţin atent în acoperirea altor urme.

– Ne-ai spus câteva lucruri despre el, i se adresă Rhyme lui Jodie. Câteva lucruri *concrete*, informaţii *consistente*. Vreau să ştiu mai multe.

– Dar...

– Concentrează-te.

Jodie miji ochii. Rhyme bănui că se gândea ce să le spună pentru a-i îmbuna, impresii superficiale. Dar fu surprins când Jodie zise:

– Păi, un lucru ar fi că se teme de tine.

– De noi? întrebă Rhyme.

– Nu. Doar de tine.

– De mine? repetă el uimit. Ştie cine sunt?

– Ştie că te cheamă Lincoln. Şi că vrei să-l prinzi.

– Cum a aflat asta?

– Nu ştiu, zise Jodie, apoi adăugă: Vezi, a dat nişte telefoane de pe mobil. Şi a ascultat mult timp. Mă gândeam că...

– O, drăcie, strigă Dellray. Ascultă telefonul cuiva.

– Sigur! exclamă Rhyme. Probabil pe acela din biroul Hudson Air. Aşa a aflat despre casa pentru protecţia martorilor. De ce nu ne-am gândit la asta?

Dellray zise:

– Trebuie să curăţăm biroul. Da' microfonul poa' să fie într-o cutie de releu în altă parte. O să-l găsim.

Dădu un telefon la serviciul tehnic al FBI.

Rhyme îl îndemnă pe Jodie:

– Continuă. Ce altceva mai ştie despre mine?

– Ştie că eşti detectiv. Nu cred că ştie unde stai sau care ţi-e numele de familie. Dar se teme ca de dracu' de tine.

Dacă trupul lui Rhyme ar fi putut să simtă gâdilătura de emoţie – şi mândrie – acum ar fi simţit-o.

Hai să vedem, Stephen Kall, dacă nu-ţi putem da şi mai multe motive să-ţi fie frică.

– Ne-ai ajutat o dată, Jodie. Vreau să ne ajuţi din nou.

– Aţi înnebunit?

– Taci dracu', se răsti Dellray. Şi ascultă ce ţi se spune, bine? *Bine*?

– Am făcut ce-am zis c-o să fac. Nu mai fac nimic altceva.

Tânguiala chiar întrecea orice măsură. Rhyme se uită la Sellitto. Era nevoie de îndemânare pentru acest lucru.

– E în interesul tău să ne ajuţi, zise Sellitto împăciuitor.

– Să fiu împuşcat în *fund* e interesul meu? Să fiu împuşcat în *cap* e interesul meu? Aha. Înţeleg. Nu vreţi să-mi explicaţi voi asta?

– Sigur, o să-ţi explic, mormăi Sellitto. Dansatorul ştie că l-ai turnat. Nu era necesar să tragă în tine acolo, la casa pentru protecţia martorilor, nu? Am dreptate?

Întotdeauna îi determina pe ticăloşi să vorbească. *Să participe*. Sellitto îi explicase adesea lui Lincoln Rhyme care erau metodele de interogare.

– Da, cred că da.

Sellitto îi făcu lui Jodie semn cu degetul să se apropie.

– Cel mai înţelept lucru pentru el ar fi fost să dispară. Dar şi-a asumat riscul să tragă şi să încerce să-ţi nimerească fundul. Acum, ce aflăm noi de aici?

– Păi...

– Aflăm că n-o să se oprească până n-o să te prindă.

Dellray, bucuros că poate să joace rolul poliţistului bun, pentru diversitate, interveni:

– Şi e genul care nu cred că ai vrea să-ţi bată la uşă la ora trei dimineaţa – săptămâna asta, luna viitoare sau anul viitor. Suntem cu toţii de acord?

– Deci, reluă Sellitto iute, suntem de acord că e în *interesul tău* să ne ajuţi?

– Dar o să fiu, cum se spune, martor protejat?

Sellitto dădu din umeri.

– Da şi nu.

– Cum?

– Dacă ne ajuţi, da. Dacă nu, nu.

Ochii lui Jodie erau roşii şi apoşi. Părea extrem de înspăimântat. În anii de după accident, Rhyme se temuse pentru alţii – pentru Amelia şi Thom şi Lon Sellitto. Dar, în ceea ce-l privea, nu credea că-i fusese vreodată teamă de moarte, în orice caz

nu după accident. Se întrebă cum era oare să trăiești atât de umil. O viață de șoarece.

Prea multe feluri de a muri...

Sellitto, reintrând în rolul lui de polițist bun, îi zâmbi ușor lui Jodie.

– Ai fost acolo când l-a ucis pe acel agent, în subsol, nu?

– Da, am fost acolo.

– Omul ăla ar fi putut să fie viu acum. Și Brit Hale ar fi putut să fie viu. Și mulți alți oameni ar fi putut... *dacă* cineva ne-ar fi ajutat să-l oprim pe nenorocitul ăsta acum câțiva ani. Dar ne poți ajuta tu să-l oprim acum. Poți s-o salvezi pe Percey, poate pe mulți alții. Poți face asta.

Acesta era geniul lui Sellitto în desfășurare. Rhyme l-ar fi hărțuit, l-ar fi amenințat și, în final, l-ar fi mituit pe mărunțel. Dar nu i-ar fi trecut niciodată prin cap să facă apel la urma de decență pe care acest detectiv o vedea în el.

Jodie răsfoi absent paginile cărții, cu un deget murdar. În cele din urmă ridică privirea și – cu o sobrietate surprinzătoare – zise:

– Când îl duceam spre adăpostul meu, în metrou, m-am gândit de câteva ori să-l împing într-o conductă de canalizare. Apa circulă foarte repede prin ele. Să-l ducă direct în Hudson. Sau știu unde au grămezile astea de traverse calea ferată. Puteam să înșfac una și să-i dau în cap cu ea când nu era atent. Chiar m-am gândit la așa ceva. Dar m-am speriat. Ridică volumul. „Capitolul trei. Înfruntă-ți demonii." Mereu am fugit. Nu am zăbovit nici o clipă. M-am gândit că aș putea să mă pun contra lui, dar n-am fost în stare.

– Hei, dar ai acum această șansă, îl încurajă Sellitto.

Frunzări din nou paginile zdrențuite. Oftă.

– Ce trebuie să fac?

Dellray ridică înspre tavan degetul cel mare, alarmant de lung, în semn de aprobare.

– Ajungem imediat şi la asta, zise Rhyme uitându-se prin cameră. Brusc, strigă: Thom! Thom! Vino aici. Am nevoie de tine.

Faţa chipeşă şi exasperată a asistentului apăru de după colţ.

– Daaaa?

– M-a pocnit vanitatea, anunţă Rhyme pe un ton dramatic.

– Poftim?

– M-a pocnit vanitatea. Îmi trebuie o oglindă.

– Vrei o oglindă?

– Una mare. Şi, te rog, piaptănă-mă. Te tot rog şi tu tot uiţi.

Maşina celor de la U.S. Medical and Helthcare trase pe pistă. Dacă cei doi angajaţi îmbrăcaţi în haine albe, cărând organe umane în valoare de un sfert de milion de dolari, se mirară de poliţiştii înarmaţi care înconjurau zona, nu lăsară să se vadă nimic.

Singura dată când clipiră fu atunci când King, ciobănescul german al geniştilor, mirosi lăzile în căutare de explozibil.

– Hm, fii atent la câinele ăsta, zise neliniştit unul din cei doi. Cred că pentru el ficatul e tot ficat, iar inima tot inimă, indiferent.

Dar King se comportă ca un profesionist şi plecă de lângă lăzi fără să deguste ceva. Bărbaţii urcară containerele la bord şi le puseră în blocul refrigerator. Percey se întoarse în carlingă, unde Brad Torgeson, un tânăr pilot cu părul de culoarea nisipului care mai zburase ocazional pentru Hudson Air, efectua manevrele standard de dinaintea decolării.

Deja verificaseră avionul, însoţiţi de Bell, de trei ofiţeri şi de King. În primul rând dansatorul nu avea cum să fi urcat în avion, dar ucigaşul avea acum reputaţia de a apărea din senin; aceasta era cea mai meticuloasă cercetare premergătoare unui zbor din toată istoria aviaţiei.

Uitându-se în spate, în compartimentul pasagerilor, Percey văzu luminile blocului refrigerator. Simți gâdilatul satisfacției pe care o trăia mereu când o mașinărie inertă, construită de oameni, prindea viață. Dovada existenței lui Dumnezeu, pentru Percey Clay, se găsea în bâzâitul servomotoarelor și în flotabilitatea unei aripi subțiri, de metal, în acea clipă când aripa creează o presiune negativă în partea superioară și devii imponderabil.

Continuând verificarea, Percey tresări auzind o respirație grea în spatele ei.

– Uau, zise Brad în timp ce King hotărî că nu are explozibil ascuns în pantaloni și își continuă examinarea.

Rhyme vorbise cu Percey nu cu mult timp în urmă și îi spusese că analizase, împreună cu Amelia Sachs, garniturile și țevile și nu găsiseră latex de tipul celui descoperit la locul prăbușirii avionului, în Chicago. Rhyme venise cu ideea că era posibil să fi folosit cauciuc pentru a sigila explozibilul astfel încât să nu poată fi adulmecat de câini. Așa că le spusese, ei și lui Brad, să stea jos câteva minute, timp în care cei de la Seviciile tehnice aveau să verifice întreg avionul, pe dinăuntru și pe dinafară, cu microfoane hipersensibile, căutând ticăitul unui posibil ceas de bombă.

Curat.

În momentul decolării, pista avea să fie păzită de patrule în uniformă. Fred Dellray luase legătura cu FAA pentru a aranja ca planul zborului să fie secret, astfel încât Dansatorul să nu poată afla unde se îndreaptă – presupunând că știa că Percey urma să piloteze. Agentul contactase și birourile FBI din teritoriu, din fiecare oraș unde aveau să facă escală, și aranjase ca pe pistă să staționeze agenți tactici care să supravegheze descărcarea mărfii.

Acum, cu motoarele pornite, cu Brad în locul din stânga și Roland Bell foindu-se neliniștit într-unul din cele două locuri pentru pasageri, Percey Clay zise către turn:

– Lear Şase Nouă Cinci *Foxtrot Bravo* de la Hudson Air. Gata pentru pistă.

„Recepţie, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Pistă taxi liberă zero nouă dreapta."

– Zero nouă dreapta, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*.

O atingere uşoară pe clapele supapelor de admisie şi avionul cel sprinţar ieşi pe pista de taxi, înaintând prin seara mohorâtă de primăvară timpurie. Percey pilota. Copiloţii au dreptul la comandă în timpul zborului, dar numai pilotul poate dezlipi avionul de pământ.

– Te distrezi, domnule ofiţer? strigă ea în spate, către Bell.

– Nu mai pot de bucurie, zise el, uitându-se ursuz pe geamul rotund. Ştii ceva, se vede drept în jos. Adică, geamurile astea sunt foarte mari. De ce le fac aşa?

Percey râse. Îi strigă:

– În avioanele pentru pasageri, încearcă să te facă să nu-ţi dai seama că zbori. Filme, mâncare, ferestre mici. Dar care-i distracţia? Care-i ideea?

– Eu ţi-aş putea spune vreo două-trei idei, zise el mestecând Wrigley-ul din răsputeri.

Trase draperia.

Percey nu-şi dezlipea privirea de pe pistă, verificând în stânga şi în dreapta, mereu vigilentă. Îi spuse lui Brad:

– Fac eu instructajul acum. Bine?

– Da, doamnă.

– Va fi o decolare lungă cu flapsurile la 12 grade, anunţă Percey. Eu voi avansa clapa supapelor de admisie. Tu vei spune viteza în aer, 80 de noduri, verificare, V 1, rotaţie, V 2, evaluare pozitivă. Voi comanda ridicarea trenului de aterizare, iar tu îl vei ridica. S-a înţeles?

– Viteza în aer, 80, V 1, rotaţie, V 2, pozitiv. Ridicarea trenului de aterizare.

– Bine. Vei monitoriza toate instrumentele şi panoul de afişare. Acum, dacă pe panou apare o lumină roşie sau dacă există vreo problemă la motor înainte de V 1, strigă „Anulare", tare şi clar, iar eu voi hotărî dacă decolăm sau nu. Dacă există o problemă în timpul sau după V 1, vom continua decolarea şi vom trata situaţia drept o urgenţă în timpul zborului. Ne vom continua traiectoria, iar tu vei cere autorizare VFR pentru întoarcere imediată la aeroport. S-a înţeles?

– Da.

– Bine. Să trecem la treabă... Eşti gata, Roland?

– *Eu* sunt gata. Sper că şi tu eşti. Să nu scapi acadeaua.

Percey râse din nou. Menajera lor din Richmond folosea această expresie. Însemna să nu o dai în bară.

Împinse clapele ceva mai aproape de panoul parafoc. Motoarele scrâşniră şi Learjet-ul porni. Continuară cu poziţia de menţinere, acolo unde ucigaşul pusese bomba în avionul lui Ed. Ea se uită pe geam şi văzu doi ofiţeri stând de pază.

„Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* chemă controlorul de la sol prin radio, înaintează şi opreşte înainte de pista cinci stânga."

– *Foxtrot Bravo*. Opresc înainte de zero cinci stânga.

Ea conduse avionul pe pistă.

Lear-ul nu era foarte înalt, însă, de fiecare dată când Percey Clay stătea în locul din stânga, fie că era în aer sau la sol, îl simţea ca şi cum avea un kilometru înălţime. Era un loc în care te simţeai puternic. Toate deciziile îi aparţineau şi erau respectate întocmai. Toată responsabilitatea era pe umerii ei. Ea era căpitanul.

Ochii ei cercetară instrumentele.

– Flapsuri cincisprezece, cincisprezece, verde, zise ea.

Dublând redundanţa, zise şi Brad:

– Flapsuri cincisprezece, cincisprezece, verde.

Controlorul de trafic spuse: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* pe poziție. Liber pentru decolare, pista cinci stânga".

– Cinci stânga, *Foxtrot Bravo.* Liber pentru decolare.

Brad făcu verificarea pentru decolare:

– Presurizare, normală. Selectarea temperaturii pe auto. Transponderul și luminile exterioare pornite. Aprinderea, tubul Pitot și stroboscopul, la tine.

Percey verifică aceste comenzi și spuse:

– Aprinderea, tubul Pitot și stroboscopul pornite.

Întoarse Lear-ul pe pistă, îndreptând roata din față și suprapunând-o cu linia de centru. Se uită la busolă.

– Toți indicatorii de rută verifică zero cinci. Pista cinci S. Pornesc.

Împinse supapele de admisie în față. Începură să gonească pe mijlocul fâșiei de beton. Simți cum el apucă supapele de sub cele ale ei.

– Am pornit. Imediat, Brad zise: Viteza în aer pornită, în timp ce indicatorii de viteză săriră de la locul lor și începură să se miște în sus, douăzeci de noduri, patruzeci de noduri...

Cu supapele aproape de panoul parafoc, avionul țâșni în față. Percey auzi un auuu... de la Roland Bell și își stăpâni un zâmbet.

Cincizeci de noduri, șaizeci de noduri, șaptezeci...

– Optzeci de noduri, strigă Brad, verificare.

– Verificat, răspunse ea după ce se uită la indicatorul de viteză.

– V 1, strigă Brad. Rotește.

Percey luă mâna dreaptă de pe supape și apucă mansa. Tremurătoare până acum, comanda de plastic deveni brusc fermă. Ea se lasă pe spate, rotind Lear-ul în sus până la standardul de șapte grade și jumătate înclinare. Motoarele continuară să

bâzâie lin, iar ea trase şi mai în spate, crescând înclinarea la zece grade.

– Evaluare pozitivă, strigă Brad.

– Măreşte viteza. Flapsurile ridicate. Amortizarea oscilaţiilor pornită.

Se auzi în căşti vocea controlorului de trafic: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* întoarce stânga, direcţia doi opt zero. Contactează controlul decolărilor".

– Doi opt zero, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Mulţumesc, domnule.

„Bună seara."

Trase mai tare din manşă, unsprezece grade, douăsprezece, paisprezece... Lăsă parametrii la nivelul de la decolare, mai sus decât în mod normal, timp de câteva minute. Auzi scrâşnetul turboelicelor din spatele ei, suflul lor.

În această capsulă subţire, argintie, Percey Clay simţi cum zboară spre inima cerului, lăsând în spate greutăţile şi durerea. Lăsând în spatele moartea lui Ed şi a lui Brit, lăsându-l în spate chiar şi pe acel om groaznic, pe Dansatorul pe Coşciug. Toate rănile, toată nesiguranţa, toată urâciunea erau închise departe, sub ea, iar ea era liberă. Părea necinstit să scape de aceste poveri sufocante atât de uşor, dar aşa stăteau lucrurile. Căci acea Percey Clay care stătea în locul din stânga al avionului Lear N695FB nu era Percey Clay, fata al cărei singur farmec era atracţia banilor din tutun ai lui tăticu'. Nu mai era Per-cee Buldogul, Percey Nas Turtit, Percey Faţă de Trol – bruneta stângace şi neatrăgătoare care se lupta la bal cu mănuşile care nu-i veneau bine, la braţ cu vărul ei stânjenit, înconjurată de blonde mlădioase care o salutau cu zâmbete amabile, însă reţineau privelişte pentru o bârfă de după petrecere.

Nu aceea era adevărata Percey Clay.

Aceasta era.

Un alt sunet dinspre Roland Bell. Probabil că trăsese cu ochiul pe după draperia de la geam în timpul înclinării alarmante.

„Mamaroneck Plecări, Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* cu tine la şase sute."

– Bună seara, Cinci *Foxtrot Bravo*. Urcă şi păstrează o mie opt sute.

Şi apoi începură manevrele obişnuite de setare pe frecvenţa VOR care urma să îi ghideze spre Chicago, la fel de drept precum săgeata unui samurai.

La o mie opt sute de metri, avionul trecu prin stratul de nori spre un cer care era la fel de spectaculos ca orice apus pe care îl văzuse vreodată Percey. Deşi nu-i plăcea să iasă prea mult, nu se sătura niciodată de priveliştea cerurilor frumoase. Percey îşi permise să aibă un singur gând sentimental – că ar fi fost bine ca ultima imagine a lui Ed să fie la fel de frumoasă ca aceasta.

La şase mii patru sute de metri, spuse:

– E avionul tău.

Brad răspunse:

– L-am preluat.

– Cafea?

– Mi-ar plăcea.

Ea se îndreptă spre spatele avionului, turnă trei cești, îi duse una lui Brad şi apoi se aşeză lângă Roland Bell, care luă cana cu mâini tremurătoare.

– Cum îți mai e? întrebă ea.

– Nu am rău de înălțime. Doar că... – se încruntă – ... devin nervos ca un... Avea probabil o grămadă de comparații de Tarheel din care să aleagă, dar stilul lui de sudist îl părăsise. Doar nervos, zise el.

– Priveşte, zise ea arătând spre parbrizul carlingii.

El se aplecă în față și se uită pe geam. Îi privi fața aspră cum se umple de surpriză, căci vedeau chiar inima apusului.

Bell fluieră.

– O, da. Ia te uită... Ia spune, decolarea a fost cam ciudată.

– E o pasăre cuminte. Ai auzit vreodată de Brooke Knapp?

– Nu cred.

– O femeie de afaceri din California. A stabilit un record de viteză în jurul lumii cu un Lear 35 A – ca acela în care ne aflăm. I-a luat ceva mai mult de cincizeci de ore. O să dobor recordul într-o bună zi.

– Cu siguranță că da. Era mai calm acum. Cu privirea pe comenzi. Pare foarte complicat.

Ea sorbi din cafea.

– Avem un secret al zborului pe care nu-l divulgăm oamenilor de rând. Un fel de secret al breslei. E mult mai simplu decât crezi.

– Și care e? întrebă el curios. Secretul?

– Păi, privește afară. Vezi luminile alea colorate de pe vârful aripilor?

Nu voia să se uite, dar totuși o făcu.

– Da, le-am văzut.

– Mai e una și pe coadă.

– A, da. Îmi aduc aminte că am zărit-o.

– Tot ce avem de făcut e să ne asigurăm că păstrăm avionul între acele lumini și totul va fi în regulă.

– Între...

Îi luă o clipă să înțeleagă gluma. Îi privi chipul lipsit de expresie pentru o clipă, apoi zâmbi.

– Ai păcălit pe mulți cu asta?

– Câțiva.

Dar gluma nu-l prea amuzase. Avea privirea tot în jos. După o lungă clipă de tăcere, ea zise:

– Brit Hale putea să zică nu, Roland. Cunoştea riscurile.

– Ba nu, răspunse Bell. Nu. A fost de acord cu ce i-am propus noi, fără să ştie prea multe. Ar fi trebuit să mă gândesc mai bine. Ar fi trebuit să-mi dau seama când am văzut cele cinci maşini de pompieri. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ucigaşul ştia unde erau camerele voastre. Aş fi putut să vă pun să staţi la subsol sau în alt loc. Şi aş fi putut să ţintesc mai bine.

Bell părea atât de trist, că lui Percey nu-i veni în minte nimic să-i spună. Îşi puse mâna vânoasă pe braţul lui. Părea slab, dar, de fapt, era musculos.

El râse încet.

– Vrei să ştii ceva?

– Ce?

– E prima oară când te văd că eşti pe jumătate relaxată de când te ştiu.

– Singurul loc unde chiar mă simt ca acasă, spuse ea.

– Mergem cu trei sute de kilometri pe oră la doi kilometri în aer, iar tu te simţi în siguranţă, oftă Bell.

– Nu, mergem cu şase sute de kilometri pe oră, la şase kilometri.

– A. Mulţumesc că m-ai informat.

– E o veche zicală a piloţilor care spune: „Sfântul Petru nu numără orele petrecute în aer, însă dublează orele petrecute pe pământ".

– Ciudat, zise Bell. Şi unchiul meu zicea ceva asemănator. Doar că se referea la pescuit. Aş vota versiunea lui, nu pe-a ta, în orice clipă. Nimic personal.

31

Viermi...

Stephan Kall, transpirat, stătea în toaleta murdară din spatele unui restaurant cubao-chinezesc.

Frecându-şi mâinile pentru a-şi salva sufletul.

Viermi care muşcă, viermi care mănâncă, viermi care mişună...

Spală-i... Spală-i!!!

Soldat...

Domnule, sunt ocupat, domnule.

Sol...

Freacă, freacă, freacă, freacă.

Lincoln Viermele mă caută.

Oriunde se uită Lincoln Viermele, apar viermi.

Plecaţi!!!

Peria se mişca harş-harş, în sus şi în jos, până când îi dădu sângele.

Soldat, sângele ăla înseamnă probe. Nu poţi să...

Plecaţi!!!

Îşi uscă mâinile, apoi înşfăcă dintr-un gest cutia pentru chitară Fender şi rucascul şi intră în restaurant.

Soldat, mănuşile...

Proprietarul se uită îngrijorat la mâinile sale însângerate.

– Viermi, murmură el drept explicație către întreg restaurantul, viermi nenorociți, apoi dădu buzna afară, pe stradă.

Mergând în grabă pe trotuar, se calmă. Se gândi la ce avea de făcut. *Trebuia* să-l ucidă pe Jodie, bineînțeles. *Trebuie să-l ucid trebuie să-l ucid trebuie...* Nu pentru că era un trădător, ci pentru că îi spusese atât de multe lucruri...

Și de ce mama dracului ai făcut asta, Soldat?

... despre el. Și trebuia să-l omoare și pe Lincoln Viermele pentru că... pentru că viermii aveau să ajungă la el dacă nu o făcea.

Trebuie să ucid trebuie trebuie...

Mă asculți, Soldat? Mă asculți?

Doar asta mai avea de făcut.

Apoi avea să plece din acest oraș. Avea să se întoarcă în Virginia de Vest, înapoi între dealuri.

Lincoln, mort.

Jodie, mort.

Trebuie să ucid trebuie trebuie...

Nimic nu-l mai ținea acolo.

Cât despre Soție – se uită la ceas. Puțin după șapte seara. Da, probabil că era deja moartă.

– E antiglonț.

– Împotriva gloanțelor *alea?* întrebă Jodie. Ai zis că explodează!

Dellray îl asigură că era eficientă. Vesta era din Kevlar gros suprapus pe o foaie de oțel. Cântărea optsprezece kilograme, iar Rhyme nu cunoștea nici un polițist din oraș care purtase ori ar fi purtat vreodată o asemenea vestă.

– Dar dacă trage în cap?

– Pe mine mă vrea mult mai mult decât te vrea pe *tine,* zise Rhyme.

– Şi cum o să afle că stau aici?

– Tu cum crezi, ticălosule? răbufni Dellray. O să-i zic eu!

Agentul strânse tare vesta mărunţelului şi îi dădu o jachetă. Făcuse duş – după ce protestase – şi i se dăduse un set de haine curate. Jacheta largă, bleu-marin care acoperea vesta antiglonţ era puţin cam mare, dar de fapt îl făcea să arate musculos. Se văzu în oglindă – spălat şi curat îmbrăcat – şi zâmbi pentru prima oară de când era acolo.

– Bine, zise Sellitto către doi ofiţeri sub acoperire, duceţi-l în oraş.

Ofiţerii îl scoaseră pe uşă.

După ce plecă, Dellray îl privi pe Rhyme care încuviinţă. Agentul cel înalt oftă, îşi deschise mobilul şi sună la Hudson Air Charters, unde aştepta un alt agent să răspundă la telefon. Echipa de tehnicieni federali găsise un racord într-o cutie de releu de lângă aeroport, cuplat la liniile telefonice ale Hudson Air. Însă agenţii nu îl scoseseră; de fapt, la insistenţele lui Rhyme, verificaseră să vadă dacă funcţionează şi înlocuiseră bateriile. Criminalistul se baza pe acel aparat pentru noua lui capcană.

În difuzor, câteva ţârâituri şi un clic.

„Agent Mondale", se auzi o voce gravă. Pe Mondale nu îl chema Mondale şi vorbea conform unui scenariu prestabilit.

– Mondale, zise Dellray pe un ton nevinovat, ca şi cum vorbea cu un vlăstar de neam, născut într-un conac din Connecticut. Aici agent Wilson, suntem la Lincoln acum. (Nu „Rhyme"; Dansatorul îl ştia drept „Lincoln".) Cum e aeroportul?

„Securizat."

– Bine. Ascultă, am o întrebare. Avem un informator care lucrează pentru noi. Joe D'Oforio.

„Cel care..."

– Da.

„Lucraţi cu el?"

– Da, zise Wilson, alias Fred Dellray. E cam ticălos, dar cooperează. Vrem să-l ducem până la vizuina lui şi după aceea înapoi aici.

„Unde *aici?* Vrei să spui înapoi la Lincoln?"

– Da. Vrea să-şi ia lucrurile.

„De ce dracu' faceţi asta?"

– Am făcut o înţelegere. Îl toarnă pe criminal şi, în schimb, Lincoln e de acord să-şi ia nişte lucruri de acasă. Din staţia aia veche de metrou. În orice caz, nu trimitem un convoi. Doar o maşină. De-asta te-am sunat. Avem nevoie de un şofer bun. Ai lucrat cu cineva de care ai fost mulţumit, nu?

„Şofer, vrei să zici?"

– Da, la afacerea Gambino?

„A, da... treaba cu Lemme."

O lungeau. Rhyme era, ca de obicei, impresionat de jocul actoricesc al lui Dellray. Oricine dorea el să fie, era.

Falsul agent Mondale – care merita el însuşi premiul pentru cel mai bun actor în rol secundar – zise: „Îmi aduc aminte. Tony Glidden. Ba nu, Tommy. Tipul blond, nu?"

– Ăsta e. Vreau să-l folosesc. E prin zonă?

„Nu. E în Phillie. Chestia cu maşinile deturnate."

– Phillie. Nasol. Plecăm în douăzeci de minute. Nu putem aştepta mai mult de-atât. Da, atunci o să conduc eu. Dar Tommy ăla. E...

„E al dracului când e la volan! Poate să rătăcească o coadă după două străzi. E grozav tipul."

– Ne-ar fi prins bine acum. Bine, mulţumesc, Mondale.

„Vorbim."

Rhyme clipi, ceea ce era echivalentul unor aplauze. Dellray închise, respirând lung şi încet.

– O să vedem. O să vedem.

Sellitto zise optimist:

– A treia oară când îi întindem o momeală. De data asta trebuie să-l prindem.

Lincoln Rhyme nu credea că asta era o regulă, dar zise:

– Să sperăm.

Stând într-o maşină furată, nu departe de staţia de metrou a lui Jodie, Stephen Kall văzu o berlină oprind.

Jodie şi doi poliţişti în uniformă se dădură jos, cercetând acoperişurile. Jodie fugi înăuntru şi, cinci minute mai târziu, ţâşni înapoi în vehicul cu două legături sub braţ.

Stephen nu zări întăriri sau maşini de escortă. Ce auzise la telefon era adevărat. Intrară în trafic, iar el porni după ei, gândindu-se că nu era un alt loc în lume ca Manhattan-ul, unde să urmăreşti fără să fii văzut. N-ar fi putut să facă aşa ceva în Iowa sau Virginia.

Maşina nemarcată se deplasa repede, dar Stephen era şi el un şofer bun şi se menţinu în trena ei, în timp ce se îndreptau spre centru. Berlina încetini apropiindu-se de Central Park West, apoi trecu pe lângă o casă din anii şaptezeci. În faţa ei se aflau doi bărbaţi în haine civile, dar se vedea de la o poştă că erau poliţişti. Aceştia schimbaseră un semnal – probabil „Liber" – cu şoferul vehiculului nemarcat.

Deci aici e. Aici e casa lui Lincoln Viermele.

Maşina continuă spre nord. Stephen o urmări încă puţin, apoi parcă brusc şi coborî. Se strecură printre copaci ţinând în mână cutia de chitară. Ştia că apartamentul era supravegheat şi se mişcă în linişte.

Precum o căprioară, Soldat.

Da, domnule.

Camuflat de nişte tufe, se târî spre casă până găsi un ascunziş bun pe o cornişă de piatră, sub un liliac în floare. Deschise cutia. Maşina în care era Jodie, acum mergând spre sud, frână

în faţa casei. Exerciţiu standard de pierdere a urmei, recunoscu Stephen – făcuseră o întoarcere bruscă la 180 de grade în trafic şi se întorseseră acolo.

Îi privi pe cei doi poliţişti coborând din berlină, uitându-se în jur şi escortând un Jodie extrem de speriat de-a lungul aleii.

Stephen îndepărtă capacul lunetei şi fixă spatele trădătorului.

Brusc, o maşină neagră trecu pe stradă, iar Jodie tresări. Ochii i se măriră şi se trase de lângă poliţişti, luând-o la goană pe aleea de lângă casă.

Cei care îl escortau se întoarseră, cu mâinile pe arme, uitându-se la vehiculul care îl speriase. Scrutară cele patru fete de origine latină din maşină şi îşi dădură seama că era doar o alarmă falsă. Poliţiştii izbucniră în râs. Unul din ei îl strigă pe Jodie.

Dar pe Stephen nu-l interesa acum pricăjitul. Nu putea să-i prindă şi pe Vierme, şi pe Jodie, iar cel pe care trebuia să-l omoare acum era Lincoln. Simţea gustul. Era o foame, o nevoie la fel de mare precum cea de a-şi freca mâinile.

Să împuşte chipul din fereastră, să omoare viermele.

Trebuie trebuie trebuie trebuie...

Se uită prin lunetă, cercetând ferestrele clădirii. Ei bine, iată-l. Lincoln Viermele.

Un tremur trecu prin tot corpul lui Stephen.

Precum curentul electric pe care îl simţise când piciorul lui îl atinsese pe cel al lui Jodie... doar că de o mie de ori mai puternic. Gâfâi chiar, incitat.

Dintr-un anume motiv, Stephen nu fu deloc surprins să vadă că Viermele era infirm. De fapt, aşa îşi dădu seama că bărbatul chipeş din scaunul sofisticat cu rotile *era* Lincoln. Pentru că Stephen era convins că doar un om ieşit din comun îl putea prinde. Cineva a cărui atenţie nu era distrasă de viaţa de zi cu zi. Cineva a cărui esenţă era mintea sa.

Viermii puteau să se târască toată ziua pe corpul lui Lincoln, iar el nici măcar nu i-ar fi simțit. Puteau să se târască pe pielea lui, și n-ar fi știut. Era imun. Iar Stephen îl urî încă și mai tare pentru invulnerabilitatea sa.

Deci chipul din fereastră în timpul loviturii de la Washington D.C. ... fusese al lui Lincoln.

Sau nu?

Nu te mai gândi la asta! Stop! Viermii o să te atace dacă nu te oprești.

Gloanțele explozive erau în magazie. Încărcă unul, apoi cercetă din nou camera.

Lincoln Viermele vorbea cu o persoană pe care Stephen n-o putea zări. Camera, aflată la primul etaj, părea să fie un laborator. Văzu un ecran de computer și alte instalații.

Stephen își trecu grijuliu cureaua peste umăr și fixă pușca la obraz. Era o seară răcoroasă și umedă. Aerul era greu; avea să susțină glonțul exploziv cu ușurință. Nu era nevoie să corecteze; ținta era la o distanță de doar șaptezeci de metri. Siguranța trasă, *respiră, respiră...*

Ținteşte în cap. Ar fi mai uşor de aici.

Respiră...

Expiră, inspiră, expiră, inspiră.

Se uită prin reticule și le centră pe urechea lui Lincoln Viermele în timp ce acesta se uita la monitor.

Începu să apese pe trăgaci.

Respiră. Ca sexul, ca ejacularea, ca atingerea unei piei ferme...

Mai tare.

Mai tare...

Apoi Stephen văzu.

Foarte vag – o ușoară denivelare pe mâneca lui Lincoln Viermele. Nu o cută. Era o distorsiune.

Luă degetul de pe trăgaci şi studie, pentru o clipă, imaginea prin lunetă. Stephen mări rezoluţia instrumentului Redfield. Se uită la scrisul de pe ecranul computerului. Literele erau inversate.

O oglindă! Ţintea o oglindă!

Era *o altă* capcană!

Stephen închise ochii. Aproape că se dăduse de gol. Piele de găină. Sufocându-se de viermi, înecându-se de viermi. Se uită în jur. Ştia că în parc erau o duzină de ofiţeri de la cercetare şi supraveghere cu microfoane Big Ears, abia aşteptând să localizeze focul de armă. Aveau să tragă în el cu puşti M-16 pe care aveau montate lunete şi l-ar fi prins în foc încrucişat.

Undă verde să-l ucidă. Nici un avertisment de predare.

Cu repeziciune, dar într-o tăcere absolută, demontă luneta cu mâini tremurătoare şi o puse împreună cu puşca în cutia de chitară. Luptându-se cu greaţa, cu pielea de găină.

Soldat...

Domnule, plecaţi.

Soldat, ce naiba...

Domnule, duceţi-vă la dracu', domnule.

Stephen se strecură printre copaci pe o alee şi începu să meargă normal, îndreptându-se spre est.

O, da, acum era mai sigur ca niciodată că înainte de toate trebuia să-l omoare pe Lincoln. Un plan nou. Avea nevoie de o oră, două să se gândească, să mediteze la ce are de făcut.

Ieşi brusc de pe alee şi se opri în tufişuri un timp îndelungat, ascultând, uitându-se în preajmă. Fuseseră atât de îngrijoraţi că avea să devină suspicios dacă observa că parcul era pustiu, încât nu blocaseră intrările.

Asta fusese greşeala lor.

Stephen văzu un grup de bărbaţi cam de vârsta lui – tineri înstăriţi după cum arătau, îmbrăcaţi în pulovere sau în

costumație de jogging. Aveau cutii pentru rachete de tenis și rucsacuri și se îndreptau spre Upper East Side, vorbind tare în timp ce mergeau. Părul lor era lucios de la dușul pe care tocmai îl făcuseră la un club sportiv din zonă.

Stephen așteptă până când trecură, apoi se strecură în spatele lor, ca și cum ar fi făcut parte din grup. Îi zâmbi larg unuia dintre ei. Păşind vioi, balansând vesel cutia pentru chitară, îi urmă spre tunelul care ducea spre East Side.

32

Amurgul îi înconjura.

Percey Clay, din nou pe locul pilotului din Lerjet, zări în față crestele de lumină ale orașului Chicago.

Centrul din Chicago le permise să coboare la 3 600 de metri.

– Începem coborârea, anunță ea, împingând încet supapele de admisie. ATIS.

Brad reglă radioul pe sistemul automat de informații al aeroportului și repetă tare ceea ce-i spusese vocea înregistrată:

– Informații Chicago, Whiskey. Liber. Vânt doi cinci zero la trei. Temperatură patruzeci și nouă de grade. Altimetru treizeci punct unu unu.

Brad fixă altimetrul așa cum îi spuse Percey în microfon.

– Aterizări Chicago, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Spre voi la trei mii șase sute. Ne îndreptăm spre doi opt zero.

„Bună seara, *Foxtrot Bravo*. Coboară și păstrează trei mii. Așteptăm vectori pista douăzeci și șapte dreapta."

– Recepție. Cobor și păstrez trei șase. Vectori, doi șapte dreapta. Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*.

Percey refuză să se uite în jos. Undeva, dedesubt și în față, își găsiseră sfârșitul soțul ei și avionul său. Nu știa dacă i se permisese să aterizeze pe pista 27 dreapta din O'Hare, dar era

probabil; în acest caz, controlul de trafic îl direcționase pe Ed prin exact același spațiu aerian prin care naviga și ea acum.

Poate că îi dăduse telefon chiar de aici...

Nu! Nu te gândi la asta, își ordonă singură. *Pilotează avionul.*

Cu o voce calmă, joasă, zise:

– Brad, va fi o aterizare cu sistem indicator vizual, pe pista douăzeci și șapte dreapta. Monitorizează coborârea și anunță toate altitudinile prescrise. Când intrăm în ultima fază, te rog monitorizează viteza în aer, altitudinea și rata coborârii. Avertizează-mă dacă rata scade la mai mult de 300 de metri pe minut. Relansarea va fi la 92%.

– Recepție.

– Flapsurile la zece grade.

– Flapsuri, zece, zece, verde.

Radioul pârâi: „Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* întoarce stânga, direcție doi patru zero, coboară și rămâi la o mie două sute".

– Cinci *Foxtrot Bravo,* afară din zece patru patru. Traiectorie doi patru zero.

Ea împinse încet supapele de admisie și avionul rămase în poziție stabilă, scrâșnetul motoarelor mai domolindu-se, iar ea putu să audă vâjâitul aerului ca o șoaptă a vântului peste cearșafurile de pe un pat aflat lângă o fereastră deschisă, noaptea.

Percey îi strigă lui Bell:

– Ești pe punctul să aterizezi pentru prima oară cu un Lear. Să văd dacă pot să-l aduc pe pământ fără să-ți tremure cafeaua.

– Nu-ți cer decât să mă aduci pe pământ într-o singură bucată, zise Bell și își fixă centura precum o coardă de bungee jumping.

– Nimic, Rhyme.

Criminalistul închise ochii dezgustat.

– Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– A plecat. A fost acolo, sunt foarte siguri. Dar microfoanele n-au prins nici un sunet.

Rhyme se uită la oglinda mare care fusese pusă în picioare de Thom în mijlocul camerei. Aşteptau ca gloanţele cu explozibil să o spargă. Central Park era împânzit de poliţiştii lui Haumann şi Dellray, în aşteptarea împuşcăturii.

– Unde-i Jodie? se interesă Rhyme.

Dellray pufni:

– Se ascunde pe alee. A văzut o maşină şi s-a speriat.

– Ce maşină? întrebă Rhyme.

Agentul râse.

– Dacă a fost Dansatorul, atunci a luat înfăţişarea a patru grăsane portoricane. Rahatul ăla a zis că nu iese până nu stinge cineva lumina din faţa casei tale.

– Lasă-l. O să se întoarcă atunci când i se face frig.

– Sau ca să-şi ridice banii, îi aminti Sachs.

Rhyme se încruntă. Era foarte dezamăgit că nici această capcană nu funcţionase.

Era oare din vina lui? Sau avea Dansatorul un fel de instinct ciudat? Un al şaselea simţ? Ideea îi repugna omului de ştiinţă Lincoln Rhyme, dar nu putea să o desconsidere complet. La urma urmei, chiar şi cei de la NYPD foloseau, din când în când, medii.

Sachs se îndreptă spre fereastră.

– Nu, îi spuse Rhyme. Încă nu ştim cu siguranţă dacă a plecat. Sellitto trase draperiile fără să se apropie de geam.

Ciudat, era mai înfricoşător să nu ştie exact unde e Dansatorul decât să se gândească la faptul că avea o armă îndreptată spre fereastră, undeva la câţiva metri distanţă.

În acel moment sună telefonul lui Cooper. Acesta răspunse.

– Lincoln, sunt cei de la Biroul pentru evidență a explozibililor. Au verificat. Spun că au ceva care s-ar putea potrivi cu bucățile alea de latex.

– Ce zic?

Cooper îl ascultă pe agent o clipă.

– Nimic legat de tipul acela anume de cauciuc, dar zic că nu e incompatibil cu un material folosit în detonatoarele cu altimetru. E un balon de latex umplut cu aer. Se mărește când avionul urcă, din cauza presiunii joase de la înălțimile mari, și, la o anumită altitudine, ajunge să apese pe un buton aflat pe o parte al peretelui bombei. Contactul e realizat. Bomba explodează.

– Dar bomba asta a fost detonată de un cronometru.

– Ei doar mi-au povestit cum e cu latexul.

Rhyme se uită la pungile de plastic în care erau componentele bombei. Privirea i se opri pe cronometru și se gândi: „De ce e într-o stare atât de bună?"

Pentru că fusese montat în spatele buzei de oțel în consolă.

Însă Dansatorul l-ar fi putut monta oriunde, l-ar fi putut lipi chiar de explozibilul de plastic, ceea ce l-ar fi redus la dimensiuni microscopice. La început, i se păruse o neatenție faptul că lăsase cronometrul intact. Dar acum își punea întrebări.

– Spune-i că avionul a explodat în timp ce *cobora,* interveni Sachs.

Cooper transmise comentariul, apoi așteptă. Tehnicianul raportă:

– Zice că ar putea să fie o variantă de construcție. În timp ce avionul urcă, balonul care se mărește apasă pe un buton care armează bomba; când avionul coboară, balonul se micșorează și închide circuitul. Asta produce detonarea.

Rhyme șopti:

– Cronometrul e o făcătură! L-a montat în spatele bucății de metal ca să nu fie distrus. Iar noi să credem că a fost o bombă cu ceas, nu una cu altimetru. Cât de sus era avionul lui Carney când a explodat?

Sellitto verifică raportul NTSB.

– Tocmai coborâse la o mie cinci sute de metri.

– Deci s-a armat când au trecut de o mie cinci sute în afara aeroportului Mamaroneck și a fost detonată când au coborât sub această altitudine, lângă Chicago, zise Rhyme.

– De ce la coborâre? întrebă detectivul.

– Pentru ca avionul să fie mai departe? sugeră Sachs.

– Da, zise Rhyme. Îi dădea Dansatorului o șansă mai bună să părăsească aeroportul înainte de explozie.

– Dar, spuse Cooper, de ce s-ar fi complicat să ne prostească făcându-ne să credem că a fost un anume tip de bombă, și nu altul?

Rhyme văzu că Sachs își dăduse seama la fel de repede ca și el.

– O, nu! exclamă ea.

Sellitto încă nu înțelesese.

– Ce?

– Pentru că, zise ea, geniștii căutau o bombă *cu ceas* când au verificat avionul lui Percey în seara asta. Au ascultat după un ticăit.

– Ceea ce înseamnă, strigă Rhyme, că Percey și Bell au și ei la bord o bombă cu altimetru.

– Viteza de coborâre 365 de metri pe minut, strigă Brad.

Percey trase încet de manșa Lear-ului, încetinind coborârea.

Apoi auzi.

Un sunet ciudat, ca un ciripit. Nu auzise niciodată așa ceva, nu într-un Lear 35A. Era ca un fel de bâzâit de avertizare,

doar că îndepărtat. Percey cercetă bordul, dar nu văzu nici o lumină roşie. Zgomotul se auzi din nou.

– O mie şase sute de metri, strigă Brad. Ce e cu zgomotul ăla?

Se opri brusc.

Percey dădu din umeri.

O clipă mai târziu auzi o voce răcnind din spate:

– Ia-o în sus! Acum!

Simţi respiraţia fierbinte a lui Roland Bell pe obrazul ei. Era lângă ea, pe vine, fluturându-şi telefonul.

– Ce e?

– Avem o bombă la bord! O bombă de altitudine. Explodează când ajungem la o mie cinci sute de metri.

– Dar suntem deasupra...

– Ştiu! În sus! Sus!

Percey strigă:

– Reglează puterea, nouăzeci şi opt la sută. Anunţă altitudinea.

Fără să ezite o clipă, Brad împinse supapele în faţă. Percey roti avionul Lear la zece grade. Bell veni în faţă şi ateriză cu zgomot pe podea.

Brad zise:

– O mie cinci sute optzeci, o mie cinci sute nouăzeci... şase sute, şase sute zece... o mie şapte sute. O mie opt sute.

Percey Clay nu declarase niciodată vreo urgenţă în toţi anii ei de zbor. O dată declarase „pan-pan" – indicând o situaţie de urgenţă – când un stol nefericit de pelicani se hotărâseră să se sinucidă în motorul ei numărul doi şi blocaseră tubul Pitot. Dar acum, pentru prima oară în cariera sa, rosti:

– May-day, may-day, Lear Şase Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*.

„Spune, *Foxtrot Bravo*."

– Către Aterizări Chicago. Avem raportată o bombă la bord. Avem imediat nevoie de spațiu liber la trei mii de metri și de un culoar pentru a sta deasupra unei zone nepopulate.

„Recepție, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*, zise calm controlorul de trafic aerian. Menține traiectoria curentă de doi patru zero. Liber la trei mii de metri. Redirecționăm toate avioanele din jur... Schimbă codul de emisie-recepție pe șapte zero zero și semnal sonor."

Brad se uită neliniștit la Percey în timp ce schimba setările transponderului – pe codul care trimitea automat un semnal de avertizare către toate radarele din zonă cum că *Foxtrot Bravo* avea probleme. „Semnal sonor" însemna să trimită un semnal pentru a le indica celor de la Traficul Aerian și celorlalte avioane care impuls luminos de ecou era al Lear-ului.

Îl auzi pe Bell zicând în telefon:

– Singura persoană care s-a apropiat de avion, în afară de mine și de Percey, a fost managerul, Ron Talbot – și n-am nimic personal cu el, dar băieții mei l-au urmărit ca niște vulturi cât timp a stat acolo și a lucrat, nu l-au lăsat singur nici o clipă. A, și tipul ăla care a adus niște piese pentru motor. De la Northeast Aircraft Distributors din Greenwich. Dar l-am verificat bine. I-am luat chiar numărul de acasă și am sunat-o pe nevastă-sa. Bell ascultă un moment, apoi închise.

– Ne sună ei înapoi.

Percey se uită la Brad și la Bell, apoi se întoarse la comenzi.

– Combustibil? îl întrebă pe copilot. Cât timp?

– Suntem sub estimări. Vânturile din față au fost bune. Calculă. O sută cinci minute.

Îi mulțumi lui Dumnezeu sau sorții, sau propriei intuiții, pentru că hotărâse să nu facă plinul la Chicago, ci să ia suficient combustibil încât să le ajungă până la Saint Louis, plus cerințele FAA pentru un surplus de 45 de minute de zbor.

Telefonul lui Bell ciripi din nou.

Ascultă, oftă, apoi i adresă lui Percey:

– Cei de la firma Northeast au furnizat un extinctor?

– Rahat, acolo a pus-o? întrebă ea cu amărăciune.

– Aşa se pare. Camionul care aducea marfa a avut o pană după ce a plecat de la depozit spre tine. Şoferul a fost ocupat timp de douăzeci de minute. Un poliţist din Connecticut tocmai a găsit ceva ce pare a fi spumă de dioxid de carbon, chiar în tufişurile de lângă locul incidentului.

– La dracu'! Percey se uită involuntar către motor. Eu singură l-am instalat.

Bell întrebă:

– Rhyme vrea să ştie despre căldură. Nu ar detona bomba?

– Unele părţi sunt fierbinţi, altele nu. Lângă extinctor nu e aşa de cald.

Bell îi spuse asta lui Rhyme, apoi zise:

– O să te sune direct.

O clipă mai târziu, Percey auzi semnalul unei legături telefonice.

Era Lincoln Rhyme.

„Percey, mă auzi?"

– Tare şi clar. Nemernicul ăla ne-a făcut una în viteză, nu?

„Aşa se pare. Cât timp puteţi zbura?"

– O oră şi patruzeci şi cinci de minute. Aproximativ.

„Bine, bine, zise criminalistul. O pauză. Da... Poţi să ajungi la motor din interior?"

– Nu.

O altă pauză. „Poţi, cumva, să deconectezi tot motorul? Să-l desfaci sau ceva de genul ăsta? Să-i dai drumul să cadă?"

– Nu din interior.

„Există vreo posibilitate să realimentezi în aer?"

– Să realimentez? Nu cu avionul ăsta.

Rhyme întrebă: „Poți să zbori suficient de sus ca să înghețI mecanismul?"

Era uimită cât de repede îi funcționa creierul. Acestea erau lucruri la care ea nu s-ar fi gândit.

– Poate. Dar chiar şi la o coborâre de urgență – vorbesc aici de picaj – tot ar lua opt, zece minute pentru a ajunge jos. Nu cred că vreo parte din bombă ar sta înghețată atâta timp. Iar vibrațiile Mach probabil că ne-ar sfâşia.

Rhyme continuă: „Bine, dar dacă trimitem în fața voastră un avion care să întindă în spate nişte paraşute?"

Primul ei gând fu că nu avea să-şi abandoneze niciodată nava. Dar răspunsul realist – cel pe care îl dădu – fu că, date fiind viteza minimă pentru portanță a unui aparat Lear 35A şi configurația uşii, a aripilor şi a motoarelor, nu era posibil ca cineva să sară din avion fără să fie lovit şi ucis.

Rhyme tăcu din nou pentru o clipă. Brad înghiți în sec şi îşi şterse mâinile de pantalonii săi călcați la dungă.

– Măiculiță!

Roland Bell se legăna în față şi în spate.

„Fără speranță", se gândi ea, uitându-se în jos la amurgul albastru, cețos.

– Lincoln? întrebă Percey. Eşti acolo?

Îi auzi glasul. Striga pe cineva din laborator – sau dormitor. Cerea cu o voce iritată: „Nu harta *aia*. Ştii la care mă refer. De ce mi-ar trebui asta? Nu, nu..."

Tăcere.

O, Ed, se gândi Percey. *Viețile noastre au urmat mereu cursuri paralele. Poate că aşa va fi şi cu morțile noastre.* Dar era foarte îngrijorată pentru Roland Bell. Gândul că nişte copii aveau să rămână orfani era de nesuportat.

Apoi îl auzi pe Rhyme întrebând: „Cu combustibilul pe care îl mai ai, cât de departe poți să ajungi?"

– Cu cele mai eficiente setări ale motorului...

Se uită la Brad care apăsa deja pe cifre.

Acesta zise:

– Dacă avem ceva altitudine, să zicem, o mie trei sute de kilometri.

„Am o idee, spuse Rhyme. Poți să ajungi la Denver?"

33

– Altitudinea aeroportului e de o mie cinci sute şaptezeci de metri, o informă Brad, citind în *Ghidul aeronautic al aeroportului internaţional Denver*. Şi lângă Chicago am fost la aceeaşi altitudine şi nu a explodat.

– Care e distanţa? întrebă Percey.

– De unde suntem acum, o mie patru sute cincizeci de kilometri.

Percey se gândi doar câteva secunde şi încuviinţă.

– Bine. Dă-mi o traiectorie automată, doar ceva cu ce să ne jucăm până ce primim VOR. Apoi, în radio: O să încercăm, Lincoln. Vom fi cu combustibilul la limită. Avem treabă acum. Te sun eu.

„Aşteptăm."

Brad se uită pe hartă şi apoi pe jurnalul de bord.

– Întoarce stânga direcţie doi şase şase.

– Doi, şase, şase, repetă ea, apoi făcu legătura cu Controlul Traficului Aerian.

– Centrul Chicago, Nouă Cinci *Foxtrot Bravo*. Ne îndreptăm spre aeroportul internaţional Denver. Se pare că... avem o bombă cu altimetru la bord. Trebuie să ajungem pe pământ la o mie cinci sute de metri sau mai mult. Cerem VOR urgent pentru a ne arăta direcţia spre Denver.

„Recepție, *Foxtrot Bravo*. Veți primi într-un minut."

Brad ceru:

– Confirmați condițiile meteo pe traseu, Centrul Chicago.

„Front de presiune înaltă în Denver chiar acum. Vânturile din față variază de la cincisprezece la patruzeci de noduri la trei mii, în creștere la șaptezeci de noduri la șapte mii.

– Au, murmură Brad și se întoarse la calculele sale. După o clipă, spuse: Epuizarea combustibilului la aproximativ nouăzeci de kilometri de Denver.

Bell întrebă:

– Putem să aterizăm pe pistă?

– Într-o minge de flăcări, da, putem, zise Percey.

Turnul de Control întrebă: „*Foxtrot Bravo,* ești pregătit să notezi frecvențele VOR?"

În timp ce Brad prelua informația, Percey se întinse și își lipi capul de spătarul scaunului. Gestul i se păru familiar și își aminti că îl văzuse pe Lincoln făcând același lucru în patul lui sofisticat. Se gândi la predica pe care i-o ținuse acestuia. Vorbise serios, bineînțeles, dar nu-și dăduse complet seama cât de multă dreptate avea. În ce măsură depindeau de niște bucățele fragile de metal și plastic.

Și poate că acum erau pe cale să moară din cauza lor.

Soarta e un vânător...

Nouăzeci de kilometri. Ce puteau să facă?

De ce nu era mintea ei la fel de sclipitoare ca a lui Rhyme? Nu exista oare nici o modalitate de a economisi combustibil?

Zborul la altitudine mare era mai economic.

La fel și zborul mai lent. Puteau să se debaraseze de ceva din avion?

Încărcătura? Transportul pentru U.S. Medical cântărea exact 215 kilograme. Asta le-ar mai fi adus câțiva kilometri în plus.

Dar chiar dacă se gândi la asta, își dădu seama că nu avea s-o facă niciodată. Dacă exista vreo șansă să salveze cursa, să salveze Compania, s-ar fi agățat de ea.

Haide, Lincoln Rhyme, dă-mi o idee. Dă-mi... Imaginându-și camera lui, pe ea stând lângă el, își aminti de șoimul – mascul – plutind la fereastră.

– Brad, zise ea brusc, ce rată de planare avem?

– A unui Lear 35? Nu știu.

Percey pilotase un hidroavion Schweizer 2-32. Primul prototip a fost construit în 1962 și de atunci el a impus standardul pentru planare. Viteza de coborâre era miraculoasă, de 35 de metri pe minut. Cântărea aproximativ 5 800 de kilograme. Lear-ul pe care îl pilota avea 6 300 de kilograme. Cu toate acestea, avionul avea să planeze, orice avion planează. Își aminti de incidentul unui Air Canada 767 din urmă cu câțiva ani – piloții încă vorbeau despre el. Jumbo jetul rămăsese fără combustibil din cauza unor erori umane și de calculator, combinate. Ambele motoare luaseră foc la 12 500 de metri și avionul devenise un planor de 143 de tone. Aterizase forțat fără să moară nimeni.

– Hai să ne gândim. Care ar fi viteza de coborâre în ralanti?

– Cred că putem să o păstrăm la trei sute șaptezeci.

Ceea ce însemna o cădere verticală de aproximativ 50 de kilometri pe oră.

– Acum. Calculează dacă am consuma combustibil ca să ajungem la șaisprezece mii de metri, când am rămâne la zero?

– Șaisprezece mii? întrebă Brad, oarecum surprins.

– Exact.

Bătu cifrele.

– Viteza maximă de urcare e de o mie trei sute metri pe minut; am consuma foarte mult, dar după o mie, eficiența crește. Am putea să...

– Să folosim doar un motor?

– Sigur. Am putea face asta.

Mai tastă nişte numere.

– Cu scenariul ăsta, am rămâne fără combustibil la o sută treizeci de kilometri de ţintă. Dar, bineînţeles, am avea altitudine.

Percey Clay, care avusese doar zece la matematică şi fizică şi putea să estimeze fără calculator, văzu numerele cu ochii minţii. Combustia oprită la 16 000 de metri, viteza de coborâre de 37... Putea să acopere cam 130 de kilometri înainte să atingă solul. Poate mai mult dacă vânturile din faţă erau blânde.

Brad, cu ajutorul calculatorului şi al degetelor sale rapide, veni cu aceeaşi concluzie.

– Am fi aproape.

Dumnezeu nu lucrează cu certitudini.

Ea spuse:

– Centrul Chicago. Lear *Foxtrot Bravo* cere culoar de zbor la şaisprezece mii de metri.

Uneori, îţi asumi riscuri.

„Nu te-am auzit, *Foxtrot Bravo.*"

– Trebuie să urcăm. La şaisprezece mii de metri.

Vocea controlorului de trafic interveni: „*Foxtrot Bravo,* eşti un Lear trei cinci, corect?"

„Exact."

„Plafonul maxim de zbor e treisprezece mii."

– Corect, dar trebuie să mergem mai sus.

„A fost verificată etanşeitatea în ultima vreme?"

Etanşeitatea la presiune. Uşile şi ferestrele. Ceea ce împiedică avionul să explodeze.

– Sunt în regulă, zise ea, uitând să menţioneze că *Foxtrot Bravo* fusese găurit de gloanţe şi cârpit la loc chiar în acea după-amiază.

Turnul de Control răspunse: „Recepționat, liber la șaisprezece mii de metri, *Foxtrot Bravo.*"

Percey ordonă:

– Puterea la optzeci și opt la sută. Anunță rata de urcare și altitudinea la douăsprezece mii, cincisprezece mii și șaisprezece mii de metri.

– Recepționat, zise scurt Brad.

Ea roti avionul și începură ascensiunea.

Navigau în sus.

Toate stelele serii...

Zece minute mai târziu, Brad anunță:

– Șaisprezece mii.

Redresă avionul. Percey avu impresia că aude avionul scrâșnind din încheieturi. Își aminti cum era la altitudini înalte. Dacă geamul pe care Ron îl înlocuise sau orice garnitură de etanșeitate exploda – asta dacă nu spulbera și aeronava cu totul – hipoxia i-ar fi ucis în cinci secunde. Chiar dacă purtau măști, diferența de presiune le-ar fi făcut sângele să le fiarbă în vine.

– Crește presiunea în cabină la trei mii de metri.

– Presiunea la trei mii, confirmă el.

Măsura mai elibera din presiunea teribilă de pe fuzelajul fragil.

– O idee bună, zise Brad. Cum de ți-a venit?

Dibăcie de maimuță...

– Nu știu, răspunse ea. Să oprim motorul doi. Supapele de admisie închise, autosupapele deconectate.

– Închise, deconectate, repetă Brad.

– Pompa de combustibil închisă, aprinderea închisă.

– Pompe închise, aprindere închisă.

Simți o clătinare ușoară în timp ce motorul din dreapta își încetă funcționarea. Percey compensă virajul unghiular cu o ușoară ajustare a servocompensatorului. Nu durase prea

mult. Pentru că motoarele erau montate în spatele fuzelajului, şi nu pe aripi, oprirea unuia nu afecta prea mult stabilitatea avionului.

Brad întrebă:

– Ce facem acum?

– Eu o să beau o ceaşcă de cafea, zise Percey, strecurându-se de la locul ei ca o pisică. Hei, Roland, mai vrei una?

Timp de patruzeci de minute îngrozitoare, în camera lui Rhyme domni tăcerea. Nu mai sună nici un telefon. Nu mai sosi nici un fax. Nici o voce de la computer nu mai anunţă „Aţi primit un mesaj".

În cele din urmă, sună telefonul lui Dellray. Încuviinţa din cap în timp ce vorbea, însă Rhyme îşi dădu seama că veştile nu erau bune. Poliţistul închise telefonul.

– Cumberland?

Dellray confirmă.

– Dar a rămas de poveste. Kall n-a mai fost acolo de ani de zile, însă localnicii încă mai vorbesc despre băiatul care şi-a legat tatăl vitreg şi l-a lăsat să-l mănânce viermii. E un fel de legendă locală. Nu mai are rude în zonă. Şi nimeni nu ştie nimic. Sau nu vrea să spună.

Apoi sună telefonul lui Sellitto. Detectivul îl deschise şi rosti:

– Da?

Un indiciu, se rugă Rhyme, *te rog, să fie un indiciu.* Se uită la faţa buhăită şi nemişcată a poliţistului. Acesta închise telefonul.

– Era Roland Bell, zise el. Voia doar să ştim. Tocmai au rămas fără combustibil.

34

Trei alarme de avertizare porniră simultan.

Nivel scăzut de combustibil, presiunea uleiului coborâtă, temperatură joasă a motorului. Percey încercă să ajusteze uşor poziția avionului ca să vadă dacă mai putea recupera vreun pic de combustibil, însă rezervoarele erau uscate complet.

Cu un uşor clănțănit, motorul numărul unu se opri din tuşit şi tăcu.

Iar carlinga se cufundă complet în întuneric. Beznă ca într-un dulap.

O, nu...

Nu vedea nici o comandă, nici o manetă sau buton. Singurul lucru care o împiedica să alunece în vertijul zborului fără vizibilitate era fâşia de lumină slabă a Denver-ului – în depărtare, în fața lor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Brad.

– Dumnezeule, am uitat generatoarele.

Generatoarele sunt alimentate de motoare. Dacă acestea nu merg, nu există electricitate.

– Acționează eoliana de urgență, ordonă ea.

Brad bâjbâi în întuneric după comandă şi o găsi. Trase maneta şi turbina ieşi sub avion. Era o mică elice conectată la un generator. Curentul de aer învârtea elicea care pornea

generatorul. Furniza electricitate pentru comenzi şi lumini. Dar nu şi pentru flapsuri, pentru trenul de aterizare sau pentru frâna aerodinamică.

O clipă mai târziu, se aprinseră o parte din lumini.

Percey privea ţintă indicatorul pentru viteza verticală. Arăta o rată decentă de 1 000 de metri pe minut. Mult mai repede decât planificaseră. Cădeau cu aproximativ 80 de kilometri pe oră.

De ce? se întrebă ea. De ce erau calculele atât de departe de cifra aceasta?

Din cauza aerului rarefiat de aici! Calculase viteza de coborâre într-o atmosferă mai densă. Iar acum, că-şi dăduse seama, îşi aminti că şi aerul din jurul Denver-ului era mai rarefiat. Nu pilotase niciodată un hidroavion la mai mult de 1 500 de metri altitudine.

Trase de manşă pentru a opri coborârea. Scăzu la 640 pe minut. Dar scăzu şi viteza transversală, rapid. La acei parametri atmosferici, viteza minimă pentru portanţă era în jur de 300 de noduri. Vibraţiile manşei deveniră perceptibile. Nu era posibilă redresarea dintr-o planare fără motoare funcţionale, într-un asemenea avion.

Colţul coşciugului...

În sus cu manşa. Cădeau mai repede, dar crescu viteza în aer. Practică acest joc pe aproape optzeci de kilometri. Controlul Traficului Aerian le spunea unde sunt cele mai puternice vânturi frontale, iar Percey încerca să determine combinaţia perfectă între altitudine şi culoar – vânturi care erau suficient de puternice încât să asigure o plutire optimă a Lear-ului, dar nu atât de rapide ca să încetinească prea mult viteza la sol.

În cele din urmă, Percey – cu dureri musculare de la controlul avionului prin forţa fizică – îşi şterse sudoarea de pe frunte şi zise:

– Fă legătura, Brad.

– Centrul Denver, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo,* cu voi la cinci mii şapte sute de metri. Suntem la treizeci şi trei de kilometri de aeroport. Viteza în aer, patru sute de kilometri. Nu mai avem combustibil şi cerem direcţionare pe cea mai lungă pistă liberă în conformitate cu direcţia prezentă de doi cinci zero.

„Recepţionat, *Foxtrot Bravo.* Te aşteptam. Altimetru treizeci punct nouă cinci. Întoarce stânga direcţie doi opt zero. Te direcţionăm pe pista doi opt stânga. Aveţi la dispoziţie trei mii trei sute de metri."

– Recepţionat, Centrul Denver.

Ceva o sâcâia. Acelaşi nod în gât. Ca atunci când îşi amintise de furgoneta neagră.

Ce era, oare? Doar o superstiţie?

Tragediile vin câte trei...

Brad zise:

– Treizeci de kilometri până la aterizare. Patru mii opt sute de metri.

„*Foxtrot Bravo,* ia legătura cu Aterizări Denver. Controlorul le dădu frecvenţa radio, apoi adăugă: Sunt la curent cu situaţia voastră. Noroc. Vă ţinem pumnii."

– Noapte bună, Denver. Mulţumim.

Brad schimbă radioul pe noua frecvenţă.

Ce nu e în regulă? se întrebă ea. *E ceva la ce nu m-am gândit.*

– Aterizări Denver, aici Lear Nouă Cinci *Foxtrot Bravo.* Cu voi la 3900 de metri, la 20 de kilometri de pistă.

„Recepţionat, *Foxtrot Bravo.* Vino pe direcţie 2–5–0. Am înţeles că nu mai aveţi combustibil, corect?"

– Suntem cel mai mare planor pe care l-aţi văzut vreodată, Denver.

„Aveţi flapsuri şi trenuri de aterizare?"

– Fără flapsuri. Vom coborî trenul de aterizare manual.

„Recepționat. Vreți camioane?"

Adică ambulanțe.

– Credem că avem o bombă la bord. Vrem tot ce aveți.

„Recepționat."

Apoi, înfiorându-se de groază, își dădu seama: presiunea aerului!

– Aterizări Denver, zise ea, ce indică barometrul?

„Avem 786,4, *Foxtrot Bravo.*"

Crescuse cu 0,25 milimetri coloană de mercur în ultimul minut."

– E în creștere?

„Afirmativ, *Foxtrot Bravo*. Se apropie un front mare de presiune înaltă."

Nu! Asta avea să crească presiunea ambientală din jurul bombei, ceea ce urma să micșoreze balonul, ca și cum ar fi fost mai jos decât erau de fapt.

– Rahat, murmură ea.

Brad o privi întrebător. Ea îi spuse:

– Cât era presiunea la Mamaroneck?

El se uită în jurnal.

– 751,8.

– Calculează la ce corespunde o altitudine de 1 500 de metri la presiunea aia comparativ cu 787,4.

– Dar asta e foarte sus!

– Păi, într-acolo ne îndreptăm.

El se holbă la ea.

– Dar bomba...

Percey dădu din cap.

– Calculează.

Tânărul bătu numerele cu o mână sigură.

Oftă, prima lui manifestare vizibilă de emoție.

– 1 500 de metri la Mamaroneck înseamnă 1450 aici.

Ea îl chemă din nou în față pe Bell.

– Uite care e situația. Un front de presiune se îndreaptă spre noi. Când vom ajunge pe pistă, e posibil ca din cauza presiunii bomba să recepționeze altitudinea ca fiind sub 1500. Poate să explodeze când vom fi între 15 și 30 de metri de sol.

– Bine, încuviință calm. Bine.

– Nu avem flapsuri, așa că vom ateriza repede, cu aproape 300 de kilometri pe oră. Dacă explodează, vom pierde controlul și ne vom prăbuși. N-o să fie foarte mult foc, pentru că rezervoarele sunt goale. Și, în funcție de ce vom avea în față, dacă suntem suficient de jos, e posibil să derapăm o porțiune înainte de a începe să ne rostogolim. Nu prea e nimic de făcut decât să ținem centurile de siguranță strânse bine și capul jos.

– Bine, aprobă el, cu ochii pe geam.

Ea îl privi.

– Pot să te întreb ceva, Roland?

– Bineînțeles.

– Nu e prima oară când zbori cu avionul, nu?

El oftă.

– Atunci când trăiești cea mai mare parte a vieții în Carolina de Nord, nu ai prea mult prilejul să călătorești. Cât despre venitul la New York, trenurile Amtrak sunt foarte confortabile. Se opri. Adevărul e că n-am fost niciodată mai sus decât m-a urcat liftul.

– Nu toate zborurile sunt ca ăsta, spuse ea.

El o strânse de umăr și șopti:

– Să nu-ți scape acadeaua.

Se reîntoarse în scaun.

– Bine, zise Percey verificând informațiile despre aeroportul internațional Denver din *Ghidul pilotului.*

– Brad, va fi o aterizare pe timp de noapte pe pista 28 stânga. Eu voi comanda avionul. Tu vei acționa cutia de viteze manual

şi vei anunța rata de coborâre, distanța față de pistă, altitudinea – să-mi dai altitudinea reală la nivelul solului, nu la nivelul mării – şi viteza în aer. Încercă să se gândească dacă mai era ceva. Nu aveau motoare, nu aveau flapsuri, nu aveau frâne aerodinamice. Nu mai era nimic altceva de spus; era cel mai scurt instructaj înainte de aterizare din întreaga ei carieră. Adăugă: Încă un lucru. Când ne oprim, să ieşi din avion cât de repede poți.

– Şaisprezece kilometri de pistă, anunță el. Viteza 200 de noduri. Altitudinea 2 700 de metri. Trebuie să încetinim coborârea.

Ea trase uşor de manşă, iar viteza scăzu considerabil. Vibratorul manşei tremura din nou. Dacă se opreau acum, mureau.

Îşi continuară zborul.

Paisprezece kilometri... Doisprezece...

Transpirația curgea pe ea ca o ploaie. Îşi şterse fața. Băşici pe pielea fină dintre degetele mari şi arătătoare.

Unsprezece... Nouă...

– Opt kilometri până la contactul cu solul, 1 400 de metri. Viteza în aer 210 noduri.

– Coboară trenul de aterizare, comandă Percey.

Brad învârti volanul care cobora manual masivul tren de aterizare. Îl ajuta gravitația, dar era, cu toate astea, un efort extrem. Ținea însă privirea lipită de comenzi şi declama, calm ca un contabil care citeşte un bilanț: „Şase kilometri până la aterizare, 1 200 de metri..."

Ea se luptă cu oscilațiile puternice provocate de altitudinea mai joasă şi vânturile aspre.

– Trenul de aterizare coborât, strigă Brad gâfâind, trei verde!

Viteza în aer scăzu la 180 de noduri. Era prea mare. Mult prea mare. Fără să poată frâna, aveau să ardă într-o clipă chiar şi pe cea mai lungă pistă posibilă.

– Aterizări Denver, ce indică barometrul?

„786,9", zise controlorul de trafic, extrem de calm.

Creştea. Din ce în ce mai mult.

Inspiră profund. După setările bombei, pista era la ceva mai puțin de 1 500 de metri deasupra nivelului mării. Cât de precis fusese Dansatorul pe Coşciug când făcuse detonatorul?

– Trenul de aterizare opune rezistență la înaintare. Viteza de coborâre e de opt sute.

Ceea ce însemna o viteză verticală de aproape 60 de kilometri pe oră.

– Coborâm prea repede, Percey, strigă Brad. O să ne prăbuşim în fața luminilor de intrare. Cu 100 de metri mai puțin. Poate dublu.

Controlorul observase şi el acest lucru: *„Foxtrot Bravo,* trebuie să iei altitudine. Eşti prea jos".

Înapoi la comenzi. Viteza scăzu. Avertisment de oprire. Apăsă iar.

– Patru kilometri până la momentul de contact, altitudine 580 de metri.

„Prea jos, *Foxtrot Bravo!"* avertiză din nou controlorul de trafic.

Ea se uită dincolo de botul argintiu. Erau toate luminile – luminile intermitente care le făceau semn să înainteze, punctele albastre ale pistei de taxi, roşul-portocaliu al pistei de aterizare... Şi lumini pe care Percey nu le mai văzuse vreodată la o aterizare. Albe şi roşii. Toate ale vehiculelor de intervenție.

Lumini peste tot.

Toate stelele serii...

– Suntem prea jos, strigă Brad. Impactul va fi la 180 de metri înaintea pistei!

Cu mâinile transpirând, aplecată în față, Percey se gândi din nou la Lincoln Rhyme, legat de scaunul lui, el însuşi aplecat în față, examinând ceva pe ecranul calculatorului.

„Prea jos, *Foxtrot Bravo*, repetă controlorul de trafic. Mut vehiculele de intervenție în fața pistei."

– Nu confirm, zise Percey cu încăpățânare.

Brad strigă:

– Altitudine, 400 de metri. Doi kilometri și jumătate până la contactul cu solul.

Am treizeci de secunde? Ce să fac?

Ed? Spune-mi! Brit? Cineva...

Haide, dibăcie de maimuță... Ce mama dracului fac?

Se uită afară, pe geamul carlingii. În lumina lunii zărea suburbii, orașe și ferme și, la stânga, întinderi mari de deșert.

Colorado e un stat deșertic... Bineînțeles!

Brusc, viră avionul la stânga.

Brad, fără să aibă idee ce face, anunță:

– Rata de coborâre 975, altitudinea 300 de metri, 270, 260...

Virajul unui avion fără motor duce la creșterea altitudinii.

Turnul de control spuse: „*Foxtrot Bravo,* nu vira. Repet, nu vira! Nu ai suficientă altitudine".

Redresă avionul deasupra peticului de deșert.

Brad râse tare.

– Altitudine stabilă... Altitudinea crește, suntem la 270 de metri, 300 de metri, 360. Patru sute de metri... Nu înțeleg.

– Un curent de aer cald, zise ea. Deșertul absoarbe căldura în timpul zilei și o eliberează toată noaptea.

Turnul de control își dăduse și el seama. „Bine, *Foxtrot Bravo*. Bine. Tocmai ai făcut rost de 270 de metri. Vino dreapta 2–9–0... Bine, acum stânga 2–8–0. Bine. Pe culoar. Ascultă, *Foxtrot Bravo*. Dacă vrei să stingem luminile de aterizare, spune."

– Mulțumesc pentru propunere, Denver, dar cred că o să-l aduc la sol la 300 de metri dincolo de numere.

„Și asta e în regulă, doamnă."

Acum aveau o altă problemă. Puteau să ajungă pe pistă, dar viteza în aer era prea mare. Flapsurile sunt cele care reduc viteza minimă de portanță a unui avion, astfel încât să poată ateriza mai lin. Viteza normală de portanță a avionului Lear 35A era de 170 de kilometri pe oră. Fără flapsuri, se apropia de 300. La o asemenea viteză, chiar şi o pistă lungă de trei kilometri dispare într-o secundă.

Aşa că Percey făcu o glisadă.

Aceasta este o manevră simplă pentru avioanele particulare, folosită în aterizare când există vânturi de travers. Virezi la stânga şi apeşi pedala de direcție. Încetineşte avionul considerabil. Percey nu ştia dacă folosise cineva vreodată această metodă cu un jet de şapte tone, dar nu avea idee ce altceva ar fi putut face.

– Am nevoie de ajutorul tău aici, îl strigă ea pe Brad, gâfâind din cauza efortului şi a durerii din mâinile umflate. Acesta apucă manşa şi apăsă şi el pe pedală. Efectul fu că avionul încetini, deşi se lăsă brusc pe aripa din stânga.

Avea s-o îndrepte chiar înainte de contactul cu pista. Aşa spera.

– Viteza în aer? strigă ea.

– 150 de noduri.

– Pare bine.

– Suntem la 180 de metri de pistă, altitudine 85 de metri, strigă Brad. Lumini de aterizare, ora 12.

– Indicele de coborâre? întrebă ea.

– 790.

Prea repede. Aterizarea la acest indice de coborâre putea distruge aparatul de rulare. Şi putea, la fel de bine, să declanşeze bomba.

Luminile de aterizare erau chiar în fața ei, ghidându-i...

Jos, jos, jos...

În timp ce se apropiau în mare viteză de eşafodajul de lumini, Percey ţipă:

– Avionul meu!

Brad dădu drumul manşei.

Percey redresă avionul din glisaj şi îi îndreptă botul. Aparatul îmbrăţişă aerul în toată splendoarea, oprindu-şi coborârea precipitată chiar deasupra numerelor de la sfârşitul pistei.

De fapt, îmbrăţişă aerul atât de bine că nu mai vru să aterizeze.

În aerul mai dens al atmosferei relativ joase, avionul aflat în viteză – mai uşor fără combustibil – refuză contactul cu solul.

Ea se uita la galbenul-verzui al vehiculelor de intervenţie împrăştiate pe marginea pistei.

Era la 300 de metri dincolo de numere, şi încă la 9 metri deasupra betonului.

Apoi la 600 de metri. Apoi la 900.

La dracu', atinge odată pământul.

Percey împinse maneta în faţă. Avionul coborî dramatic, iar ea se propti în manşă. Pasărea de argint tremură, apoi se aşeză blând pe beton. Era cea mai lină aterizare pe care o făcuse vreodată.

– Frânare completă!

Ea şi Brad apăsară pe pedale şi auziră scârţâitul încheieturilor, vibraţiile puternice. Fumul umplu cabina.

Trecuseră bine de jumătatea pistei şi încă goneau cu 160 de kilometri pe oră.

Iarba, se gândi ea, *voi intra pe iarbă dacă trebuie. Voi distruge aparatul de rulare, dar voi salva măcar încărcătura.*

O sută zece, nouăzeci...

– Semnal de incendiu, roata dreaptă, strigă Brad. Apoi: Semnal de incendiu, roata din faţă!

La dracu', îmi zise ea şi apăsă pe frâne cu toată greutatea.

Lear-ul începu să derapeze şi să se zgâlţâie. Se redresă cu roata din faţă. Şi mai mult fum umplea cabina.

Nouăzeci de kilometri pe oră, optzeci, şaptezeci...

– Uşa, strigă ea la Bell.

Într-o clipă, detectivul se ridică şi împinse uşa în afară; se transformă într-o scară.

Maşinile de pompieri se îndreptau spre avion.

Cu un geamăt sălbatic al frânelor ce fumegau, Lear N695FB se opri la trei metri de capătul pistei.

Prima voce care se auzi în cabină fu a lui Bell:

– Bine, Percey, afară acum! Repede.

– Trebuie să...

– Eu preiau comanda acum! strigă detectivul. Dacă trebuie să te târăsc afară, o s-o fac. Mişcă-te acum!

Bell îi împinse, pe ea şi pe Brad, pe uşă, apoi sări pe beton el însuşi şi îi îndepărtă de avion. Strigă către pompieri:

– E o bombă la bord, poate să explodeze în orice clipă. În motor. Nu vă apropiaţi.

Avea în mână un pistol şi cerceta mulţimea de pompieri care înconjura avionul. Cândva, Percey ar fi zis că e paranoic. Dar nu şi acum.

Se opriră la treizeci de metri de avion. Lângă ei trase camionul geniştilor de la poliţia din Denver. Bell le făcu semn cu mâna.

Un poliţist înalt, cu alură de cowboy, coborî din vehicul şi se îndreptă spre Bell. Îşi arătară legitimaţiile, iar Bell îi explică despre ce bombă era vorba şi unde credeau că se afla.

– Deci, zise poliţistul din Denver, nu sunteţi siguri că e la bord.

– Nu. Nu sută la sută.

Dar tocmai când Percey admira aparatul *Foxtrot Bravo* – învelişul lui frumos, argintiu, stropit cu spumă şi scânteind sub

lumina intensă – se auzi o bubuitură asurzitoare. Toți, în afară de Bell și de Percey, se trântiră la pământ în timp ce partea din spate a avionului se dezintegra într-o strălucire enormă de flăcări portocalii, aruncând bucățele de metal în aer.

– O, zise Percey ducând mâna la gură.

Nu mai era combustibil în rezervor, bineînțeles, dar interiorul avionului – scaunele, cablurile, covorul, îmbinările de plastic și prețioasa încărcătură – ardea năvalnic. Mașinile de pompieri așteptară, prudent, câteva secunde, apoi se îndreptară spre avion, împroșcând în van mai multă spumă pe cadavrul metalic.

V

DANS MACABRU

M-am uitat în sus şi am zărit un punct în cădere ce deveni o inimă cu susul în jos – o pasăre plonjând. Vântul îi şuiera prin clopoţei, scoţând un sunet neasemănător cu nimic de pe pământ, în timp ce coborî o jumătate de milă prin aerul limpede de toamnă. În ultima clipă, se întoarse paralel cu linia de zbor a potârnichii şi o înhăţă din spate, cu zgomotul înfundat pe care-l face glonţul de calibru mare când pătrunde în carne.

Iubitorul de şoimi, Stephen Bodio

35

Era trecut de trei dimineața, observă Rhyme. Percey Clay se întorcea pe Coasta de Est într-un avion al FBI-ului şi doar în câteva ore avea să se îndrepte spre sala de judecată pentru a compărea în fața marelui juriu.

Şi încă nu avea idee unde era Dansatorul pe Coşciug, ce plănuia, ce identitate îşi luase acum.

Telefonul lui Sellitto sună. Ascultă. Se încruntă.

– Dumnezeule! Dansatorul tocmai a mai omorât pe cineva. Au găsit un alt cadavru – neidentificabil – într-un tunel din Central Park. Lângă Fifth Avenue.

– Complet neidentificabil?

– Aşa se pare. I-a luat mâinile, dinții, maxilarul şi hainele. Un bărbat alb. Tânăr. În jur de treizeci de ani... Detectivul ascultă din nou. Nu e vagabond, transmise el. E curat, în formă bună. Atletic. Haumann crede că un tânăr înstărit din East Side.

– Bine, zise Rhyme. Aduceți-l aici. Vreau să îl cercetez chiar eu.

– Cadavrul?

– Exact.

– Bine.

– Deci Dansatorul are o nouă identitate, mormăi Rhyme supărat. Care dracu' o fi? Cum are de gând să ne atace de data asta?

Rhyme oftă și se uită pe geam. Îi spuse lui Dellray:

– În ce casă pentru protecția martorilor ai de gând s-o duci?

– Mă tot gândesc la asta, zise agentul cel înalt. Mi se pare...

– Într-a noastră, zise o voce nouă.

Se uitară spre bărbatul masiv din pragul ușii.

– Casa *noastră* pentru protecția martorilor, zise Reggie Eliopolos. O luăm în custodie.

– Doar dacă... începu Rhyme.

Procurorul flutură hârtia prea repede ca Rhyme s-o poată citi, dar știau cu toții că ordinul de luare în custodie pentru protecție era legitim.

– Nu e o idee bună, zise Rhyme.

– E oricum mai bună decât ideea ta de a-l lăsa pe ultimul martor să fie omorât cu orice chip!

Sachs vru să intervină, supărată, dar Rhyme clătină din cap.

– Credeți-mă, zise Rhyme, Dansatorul o să-și dea seama că o să-i luați în custodie. Probabil că *deja* și-a dat seama. De fapt, adăugă el pe un ton rău prevestitor, probabil că pe asta se și bazează.

– Ar trebui să ne ghicească gândurile, atunci.

Rhyme înclină din cap.

– Așa mai vii de-acasă.

Eliopolos chicoti. Se uită prin cameră și îl zări pe Jodie.

– Ești Joseph D'Oforio?

Bărbatul mărunțel se holbă la el.

– Eu... da.

– Vii și tu.

– Hei, stai puțin, mi-au spus c-o să-mi dea banii și o să pot să...

– Asta nu are nici o legătură cu recompensa. Dacă ți se cuvine, o s-o primești. Vrem doar să ne asigurăm c-o să fii întreg până la proces.

– Proces! Nimeni nu mi-a spus c-o să fiu martor!

– Păi, zise Eliopolos, eşti martor. Arătă din cap spre Rhyme. Poate că *el* e pornit să-i facă de petrecanie unui ucigaş plătit. *Noi* încercăm să-l punem sub învinuire pe cel care l-a angajat. Asta fac oamenii legii.

– Nu am de gând să depun mărturie.

– Atunci o să faci puşcărie pentru sfidare. La comun. Şi pun pariu că ştii ce sigur e acolo.

Mărunţelul încercă să pară mânios, dar era prea înspăimântat. Faţa i se încreţi.

– Dumnezeule!

– N-o să le puteţi oferi suficientă protecţie, îi spuse Rhyme lui Eliopolos. Noi ştim cu cine avem de-a face. Lăsaţi-ne pe noi să-i protejăm.

– A, Rhyme? se întoarse Eliopolos spre el. Din cauza incidentului cu avionul, te acuz de intervenţie într-o anchetă judiciară.

– Pe naiba îl acuzi, zise Sellitto.

– Da, chiar aşa, îi răspunse bărbatul cel rotund. Putea să se ducă de râpă tot cazul pentru că a lăsat-o să piloteze. O să prezint luni mandatul. Şi am de gând să supraveghez punerea sub urmărire chiar eu. El...

Rhyme rosti încet:

– A fost aici, ştiai?

Procurorul îşi întrerupse tirada:

– Cine?

Cu toate că ştia prea bine.

– A fost chiar dincolo de fereastra aia, acum nici măcar o oră, cu o armă cu lunetă, încărcată cu gloanţe explozive, îndreptată chiar spre camera asta. Privirea lui Rhyme fixă podeaua. Probabil chiar în locul în care te afli tu acum.

Eliopolos nu s-ar fi tras în spate pentru nimic în lume. Dar se uită spre fereastră, să se asigure că jaluzelele erau trase.

– De ce...?

Rhyme termină el propoziția:

– Nu a tras? Pentru că i-a venit o idee mai bună.

– Care?

– A, zise Rhyme, asta e o întrebare de un milion de dolari. Tot ce știm e că a mai omorât pe cineva – un tânăr în Central Park – și l-a dezbrăcat. L-a aranjat să nu poată fi identificat și i-a preluat identitatea. Nu am nici o îndoială că știe că bomba n-a ucis-o pe Percey și că e pe cale să-și termine treaba. Iar pe tine te va considera participant la conspirație.

– Nici măcar nu știe că exist.

– Dacă asta îți convine ție să crezi...

– Dumnezeule, Reggie, băiatule, zise Dellray. Înțelege cum stă treaba!

– Nu-mi spune așa.

Sachs interveni și ea:

– N-ai priceput? Nu ai urmărit niciodată un asemenea om!

Cu ochii la ea, Eliopolos i se adresă lui Sellitto:

– Bănuiesc că voi faceți altfel lucrurile pe plan local. La nivel federal, oamenii noștri își cunosc locul.

Rhyme pufni.

– Ești un prost dacă îl consideri un fel de gangster sau vreun fost mafiot. Nimeni nu se poate ascunde de el. Singura soluție e să-l oprim.

– Da, Rhyme, ăsta a fost strigătul tău de război de la bun început. Află că nu mai avem de gând să sacrificăm ofițeri pentru că ți s-a sculat ție să prinzi un tip care ți-a omorât doi tehnicieni acum cinci ani. Presupunând că ți s-ar putea scula...

Eliopolos era un bărbat masiv, așa că fu surprins să se trezească trântit la podea cu atâta ușurință, respirând din greu și uitându-se la fața stacojie a lui Sellitto și la pumnul lui ridicat.

– Dacă faci asta, Ofițer, șuieră procurorul, vei fi deferit justiției într-o jumătate de oră.

– Lon, zise Rhyme, dă-i drumul, dă-i drumul...

Detectivul se calmă, îl privi și se îndepărtă de el. Eliopolos se ridică în picioare.

Insulta, de fapt, nu conta. Nici măcar nu se gândea la Eliopolos. Și nici la Dansator. Fiindcă se uitase din întâmplare la Amelia Sachs, la golul din privirea ei, la disperarea ei. Și își dădu seama ce simțea: disperarea de a-și pierde prada. Eliopolos îi fura șansa de a-l prinde pe Dansator. La fel ca și pentru Lincoln Rhyme, ucigașul devenise centrul negru al existenței sale.

Totul din cauza unei singure greșeli – incidentul de la aeroport, faptul că ea se ascunsese. Un lucru mărunt, neînsemnat pentru toată lumea în afară de ea. Dar cum e zicala? Nebunul aruncă o piatră în baltă și zece cuminți n-o pot scoate. Și ce era viața lui Rhyme acum dacă nu rezultatul unei bucăți de lemn sfărâmând o bucată de os? Viața lui Sachs rămăsese înțepenită în acel unic moment de lașitate, cum îl considera ea. Dar, spre deosebire de Rhyme, pentru Sachs exista – credea el – șansa de a îndrepta lucrurile.

O, Sachs, ce mult mă doare să fac asta, dar nu am încotro.

Îi spuse lui Eliopolos:

– Bine, dar trebuie să faci ceva în schimb.

– Că, dacă nu, ce? rânji Eliopolos.

– Că, dacă nu, nu-ți voi spune unde se află Percey, zise Rhyme simplu. Noi suntem singurii care știm.

Fața lui Eliopolos, care își pierduse roșeața de la partida de wrestling, se uită rece la Rhyme:

– Ce vrei?

Rhyme inspiră profund.

– Dansatorul pare că e interesat să transforme în ținte oamenii care sunt pe urma lui. Dacă vreți s-o luați sub protecție

pe Percey, atunci vreau să fie protejat şi criminalistul-şef al investigaţiei.

– Tu? întrebă omul legii.

– Nu, Amelia Sachs, replică Rhyme.

– Rhyme, nu, zise ea încruntându-se.

Încăpăţânata Amelia Sachs... Iar eu o trimit chiar pe câmpul de luptă.

Îi făcu semn cu capul să se apropie.

– Eu vreau să stau aici, zise ea. Vreau să-l găsesc.

El îi şopti:

– O, stai liniştită în această privinţă, Sachs. O să te găsească el pe tine. Vom încerca să-i ghicim noua identitate, eu şi cu Mel. Dar dacă pleacă în Long Island, vreau să fii acolo. Vreau să fii cu Percey. Eşti singura care îl înţelege, de fapt, tu şi cu mine. Iar eu nu am de gând să trag cu pistolul în viitorul apropiat.

– Ar putea să se întoarcă aici...

– Nu cred. Există posibilitatea ca acesta să fie primul peşte care să-i scape, iar lui nu-i place asta deloc. Va veni după Percey. E disperat, ştiu.

Ea se gândi o clipă, apoi încuviinţă.

– Bine, zise Eliopolos, o să vii cu noi. Ne aşteaptă o dubă.

Rhyme interveni:

– Sachs?

Ea se opri.

Eliopolos spuse:

– Ar trebui să plecăm.

– Cobor într-un minut.

– Suntem presaţi de timp, Ofiţer.

– Am zis un minut.

Câştigă cu dibăcie duelul de priviri, iar Eliopolos şi însoţitorul său îl escortară pe Jodie pe scări.

– Stați, strigă mărunțelul din hol.

Se întoarse, înșfăcă rapid cartea și coborî din nou scările.

– Sachs...

Se gândi să spună ceva de genul să lase eroismele, ceva despre Jerry Banks, despre faptul că era prea dură cu ea însăși.

Despre morții cu morții...

Dar știa că orice avertisment sau încurajare ar fi sunat aiurea.

Așa că se hotărî să zică:

– Să tragi prima.

Ea își puse mâna dreaptă pe mâna lui stângă. El închise ochii și încercă din răsputeri să simtă atingerea pielii ei pe a lui. Și crezu că o simți, fie și numai în inelarul drept.

Ridică privirea. Amelia spuse:

– Iar tu să ai o gardă de corp prin apropiere, da?

Arătă cu capul spre Dellray și Sellitto.

În clipa următoare apăru în pragul ușii un medic de la ambulanță, uitându-se prin cameră, la Rhyme, la instalații, la frumoasa polițistă, încercând să-și închipuie de ce Dumnezeu făcea ceea ce i se spusese să facă.

– Cineva a comandat un cadavru? întrebă el nesigur.

– Aici! strigă Rhyme. Acum! Avem nevoie de el acum!

Duba intră pe o poartă și apoi pe o alee. Drumul părea să se întindă pe kilometri întregi.

– Dacă asta e aleea, murmură Roland Bell, abia aștept să văd casa.

El și Amelia Sachs îl încadrau pe Jodie, care enervase la nesfârșit pe toată lumea pentru că se tot foise nervos, frecându-se de ei cu vesta lui antiglonț masivă în timp ce studia umbrele, ușile întunecate și mașinile ce treceau pe autostrada spre Long Island. În spate stăteau doi ofițeri 32-E, înarmați cu automate. Percey Clay se afla pe locul din față. Când îi luaseră, pe

ea şi pe Bell, de la terminalul Marine din LaGuardia în drum spre Suffolk County, Sachs fusese şocată pe înfăţişarea femeii.

Nu era vorba de oboseală – deşi în mod evident era obosită. Şi nici de teamă. Nu, pe Sachs o tulbura completa resemnare a lui Percey. Ca ofiţer de proximitate, văzuse multe tragedii pe străzi. Ea fusese cea care le aducea veştile proaste oamenilor, dar nu văzuse niciodată pe cineva atât de resemnat ca Percey Clay.

Percey vorbea la telefon cu Ron Talbot. Sachs deduse din conversaţie că cei de la U.S. Medical nici măcar nu aşteptaseră să se răcească cenuşa avionului şi deja reziliaseră contractul. Când închise, privi o clipă peisajul care fugea.

– Compania de asigurări nu intenţionează să plătească pentru transport. Zic că mi-am asumat un risc cunoscut. Deci, asta e. Adăugă sec: Suntem faliţi.

Pe geam treceau pini, stejari, petice de nisip. Sachs, o fată de la oraş, venise în ţinuturile Nassau şi Suffolk în adolescenţă, nu pentru plaje şi magazinele de cumpărături, ci ca să apese pe ambreiajul maşinii ei Charger şi să ajungă cu vehiculul maroniu la o sută de kilometri în 5,9 secunde, în cursele ilegale care făcuseră faimos Long Island-ul. Aprecia pomii, iarna şi vacile, dar se bucura cel mai mult de natură când trecea în viteză pe lângă ea cu 180 de kilometri pe oră.

Jodie îşi încrucişă şi apoi descrucişă braţele, foindu-se pe locul din mijloc, jucându-se cu centura de siguranţă, ciocnindu-se din nou de Sachs.

– Scuze, mormăi el.

Îi venea să-l strângă de gât.

Casa nu era pe măsura aleii.

Era o clădire lungă, în subpantă, o combinaţie de buşteni şi panouri de lemn. Era o casă construită prost, mărită de-a

lungul timpului cu o grămadă de bani federali şi nici un strop de imaginaţie.

Noaptea era noroasă, cu petice dense de ceaţă, dar Sachs putu deslusi că întreaga casă era înconjurată de copaci. Terenul din jurul ei fusese curăţat pe două sute de metri. Un ascunziş bun pentru locuitorii casei şi o zonă deschisă care permitea observarea posibililor atacatori. O dungă cenuşie în depărtare sugera reapariţia pădurii. În spatele casei era un lac mare şi liniştit.

Reggie Eliopolos ieşi din dubă şi le făcu semn tuturor să iasă. Îi conduse spre intrarea principală a clădirii, unde îi încredinţă unui poliţist care părea vesel, deşi nu zâmbea niciodată.

– Bine aţi venit, zise el. Sunt comandantul de poliţie David Franks. Vreau să vă spun câte ceva despre casa-voastră-departe-de-casă. Cea mai securizată enclavă de protecţie a martorilor din ţară. Avem senzori de greutate şi de mişcare încastraţi pe tot perimetrul. Nu poate fi spartă fără să se declanşeze tot felul de alarme. Computerul e programat să sesizeze mişcarea umană, corelată cu greutatea, aşa că alarma nu porneşte dacă se întâmplă să intre în perimetru o căprioară sau un câine. Dacă cineva – fiinţă umană – calcă pe unde nu trebuie, tot locul se luminează ca Times Square de Anul Nou. Dacă cineva încearcă să intre călare în perimetru? Ne-am gândit la asta. Computerul sesizează o anomalie de greutate corelată cu distanţa dintre copitele animalului şi alarma porneşte. Şi orice mişcare, de orice fel – raton sau veveriţă – pune în funcţiune camerele cu infraroşu. A, şi suntem acoperiţi de radarul de la Aeroportul Regional Hampton, aşa că orice atac aerian este depistat foarte repede. Dacă se întâmplă ceva, veţi auzi o sirenă şi poate veţi vedea şi luminile. Nu trebuie decât să staţi unde sunteţi. Să nu ieşiţi din casă.

– Cum e paza? întrebă Sachs.

– Avem patru polițiști înăuntru. Doi afară, la punctul de pază de la intrare, doi în spate, lângă lac. Iar dacă apăsați butonul de alarmă de acolo, în douăzeci de minute va veni aici un elicopter Huey plin cu băieți de la SWAT.

Fața lui Jodie părea să spună că douăzeci de minute însemnau foarte mult. Sachs era de acord cu el.

Eliopolos se uită la ceas și spuse:

– La ora șase va veni aici o dubă blindată să vă ducă la tribunal. Îmi pare rău, dar nu veți apuca să dormiți prea mult. Se uită la Percey. Dar dacă ar fi fost așa cum am dorit eu, ați fi stat aici toată noaptea, în siguranță.

Nimeni nu-și luă la revedere de la el când ieși pe ușă.

Franks continuă:

– Mai trebuie menționate câteva lucruri. Să nu vă uitați pe geam. Nu ieșiți din casă fără a fi însoțiți. Telefonul ăla de acolo – arătă spre un aparat bej din colțul camerei – e securizat. E singurul pe care puteți să-l folosiți. Închideți-vă telefoanele mobile și nu le utilizați în nici un caz. Deci, asta-i tot. Întrebări?

Percey interveni:

– Da, aveți ceva de băut?

Franks deschise dulapul de lângă el și scoase o sticlă de votcă și una de bourbon.

– Ne place ca oaspeții noștri să se simtă bine.

Puse sticlele pe masă, apoi se duse la ușă, trăgându-și jacheta pe el.

– Eu mă duc acasă. Noapte bună, Tom, îi spuse polițistului de la ușă, după care salută din cap cvartetul ce stătea împrăștiat în cabana de vânătoare din lemn lăcuit, cu două sticle de băutură la mijloc și o duzină de capete de cerb și de elan holbându-se de sus la ei.

Telefonul sună și tresăriră cu toții. După al treilea apel, unul dintre polițiști răspunse:

– Alo?

Se uită la cele două femei.

– Amelia Sachs?

Ea dădu din cap şi luă receptorul.

Era Rhyme. „Sachs, cât e de sigur?"

– Destul de sigur, zise ea. Tehnologie de vârf. Aţi avut ceva noroc cu cadavrul?

„Deocamdată nimic. Au fost raportaţi patru bărbaţi dispăruţi în Manhattan în ultimele patru ore. Îi verificăm pe toţi. Jodie e acolo?"

– Da.

„Întrebă-l dacă Dansatorul i-a spus ceva de asumarea unei identităţi."

Ea transmise întrebarea.

Jodie se gândi.

– Da, îmi aduc aminte că a zis ceva la un moment dat... adică, nu ceva anume. A zis că, dacă vrei să omori pe cineva, trebuie să te infiltrezi, să evaluezi, să delegi, apoi să elimini. Sau ceva de genul ăsta. Nu ţin minte exact. Voia să zică să pui pe altcineva să facă ceva şi apoi, când toată lumea e cu atenţia în altă parte, el îşi va face apariţia. Cred că a zis ceva de genul curier sau lustragiu.

Arma ta letală e înşelătoria...

După ce ea îi transmise informaţiile, Rhyme zise: „Credem că băiatul e un tânăr om de afaceri. Ar putea să fie avocat. Întreabă-l pe Jodie dacă a pomenit vreodată că va încerca să intre în tribunal când se va întruni marele juriu".

Jodie nu-şi amintea.

Sachs îi comunică răspunsul lui Rhyme.

„Bine, mulţumesc." Îl auzi spunându-i ceva lui Mel Cooper. „Revin mai târziu, Sachs."

După ce închise, Percey îi întrebă:

– Vreți să beți ceva înainte de culcare?

Sachs nu se putu hotărî. Amintirea scotch-ului care precedase eșecul din patul lui Lincoln Rhyme îi făcu pielea ca de găină. Dar, dintr-un impuls, zise:

– Sigur.

Roland Bell hotărî că poate lua și el o pauză de o jumătate de oră.

Jodie optă la rândul lui să ia o gură de whiskey pe post de medicament, apoi se duse la culcare cu cartea sub braț, uitându-se la un cap de elan cu fascinația băiatului de oraș.

Afară, în aerul dens de primăvară, greierii cântau, iar broaștele-bou orăcăiau ciudat, neliniștitor.

Uitându-se pe geam în negura primilor zori, Jodie văzu exploziile de culoare ale proiectoarelor radiind prin ceață. Umbrele dansau într-o parte – ceața mișcându-se printre copaci.

Se îndepărtă de fereastră, merse la ușă și se uită pe hol.

Doi polițiști păzeau coridorul, stând într-o cămăruță special amenajată, la o distanță de șase metri. Păreau plictisiți și erau doar pe jumătate atenți.

Ascultă și nu auzi decât pocnetele și ticăiturile unei case vechi la sfârșit de noapte.

Jodie se întoarse în pat și se așeză pe salteaua lăsată. Își luă cartea *Gata cu dependența* zdrențuită și pătată.

Să trecem la treabă.

Deschise volumul, cotorul pârâi, iar el dezlipi o bucățică de bandă adezivă din partea de jos. Un cuțit lung alunecă pe pat. Arăta a metal negru, deși era făcut dintr-un polimer impregnat cu ceramică pe care un detector de metale nu l-ar fi înregistrat. Era pătat și ponosit, dar cu lama brici pe o parte, cealaltă fiind zimțată ca un bisturiu chirurgical. Mânerul era învelit. El singur îl concepuse și îl făcuse. Ca majoritatea armelor serioase, nu

era lucios, nu era frumos şi nu era bun decât la un singur lucru: la ucis. Iar asta o făcea foarte, foarte bine.

Nu ezită nici o clipă când luă arma – sau când atinse mânerele uşilor şi ale ferestrelor – pentru că era proprietarul unor amprente noi. Pielea de pe vârfurile degetelor fusese arsă chimic cu o lună în urmă de către un chirurg din Berna, Elveţia, şi un nou set de amprente fuseseră impregnate în ţesutul cicatrizat cu un laser folosit în microchirurgie. Propriile amprente aveau să se regenereze, dar peste câteva luni.

Stând pe marginea patului, cu ochii închişi, îşi imagină sufrageria şi făcu o plimbare prin ea cu ochii minţii, amintindu-şi locul fiecărei uşi, al fiecărei ferestre, fiecare piesă de mobilier, picturile urâte de pe pereţi, coarnele de elan de deasupra şemineului, scrumierele, armele şi potenţialele arme. Jodie avea o memorie atât de bună, încât ar fi putut să meargă prin cameră legat la ochi, fără să atingă vreun scaun ori vreo masă.

Pierdut în meditaţie, se opri în gând lângă telefonul din colţ şi zăbovi o clipă, cercetând sistemul de comunicaţii al casei. Cunoştea foarte bine cum funcţionează (îşi petrecea mare parte a timpului liber citind manuale despre sistemele de comunicaţii şi de securitate) şi ştia că, dacă ar fi tăiat firul, căderea de tensiune avea să trimită un semnal către tabloul poliţiştilor de alături şi probabil şi unui poliţist de afară. Aşa că trebuia să-l lase intact.

Nu o problemă, doar un factor.

Continuă plimbarea imaginară. Examină camerele video din sufragerie – despre care poliţistul „uitase" să le spună. Aveau o configuraţie în stea pe care un specialist în sisteme de securitate cu un buget corespunzător o foloseşte pentru o locuinţă guvernamentală pentru protecţia martorilor. Cunoştea şi acest sistem şi, mai ales, ştia că are un defect important de design – nu trebuia decât să apeşi tare pe mijlocul lentilelor.

Asta dădea peste cap toată optica; imaginea din monitorul de securitate se înnegrea, dar nu se declanşa nici o alarmă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă era tăiat cablul coaxial.

Apoi se gândi la iluminat... Putea să oprească şase – ba nu, cinci – din cele opt lumini pe care le văzuse în casă, dar nu mai mult de atât. Nu până ce poliţiştii nu erau morţi. Observă locul unde se găsea fiecare bec şi întrerupător, apoi merse mai departe, continuându-şi plimbarea fantomatică. Camera cu televizor, bucătăria, dormitoarele. Se gândi la distanţe, unghiuri de vedere din afară.

Nu o problemă...

Observă poziţia fiecăreia dintre victime. Se gândi la posibilitatea de a fi fost mutate în ultimele cincisprezece minute.

... doar un factor.

Deschise acum ochii. Dădu din cap, vârî cuţitul în buzunar şi se duse la uşă.

Se strecură fără zgomot în bucătărie, fură o lingură perforată de pe un raft de deasupra chiuvetei. Se duse la frigider şi îşi turnă un pahar de lapte. Apoi se duse în sufragerie şi se plimbă de la raft la raft, prefăcându-se că vrea să citească ceva. Trecând pe lângă fiecare cameră video de supraveghere, lovi lentilele cu lingura. Apoi puse lingura şi laptele pe masă şi se îndreptă spre camera de securitate.

– Hei, verifică monitoarele, murmură unul dintre poliţişti, răsucind un buton pe ecranul din faţa lui.

– Da? întrebă celălalt, nu foarte interesat.

Jodie trecu pe lângă primul poliţist care ridică privirea şi apucă să-l întrebe: „Hei, domnule, ce faceţi aici?" când, cu o lovitură şfichiuitoare, Jodie îi despică gâtul în formă de V, sângele catifelat ţâşnind în sus, într-un arc. Ochii partenerului său se dilatară şi acesta înşfăcă pistolul, dar Jodie i-l smulse din mână şi îl înjunghie cu o lovitură în gât şi una în piept. Căzu pe

podea şi se zbătu o clipă. Era o moarte zgomotoasă – aşa cum Jodie ştiuse că avea să fie. Dar nu putea să-l înjunghie mai mult; avea nevoie de uniformă şi trebuia să-l ucidă fără să-i curgă prea mult sânge.

În timp ce poliţistul zăcea pe podea, zbătându-se între viaţă şi moarte, îşi ridică ochii spre Jodie, care se dezbrăca de propriile haine îmbibate în sânge. Privirea i se opri pe bicepşii lui Jodie. Şi pe tatuaj.

În timp ce Jodie se aplecă şi începu să-l dezbrace, observă privirea bărbatului şi zise:

– Se numeşte „Dans Macabru". Vezi? Moartea dansează cu următoarea victimă. În spatele lor e coşciugul. Îţi place?

Întrebă asta cu o curiozitate adevărată, deşi nu se aştepta să primească vreun răspuns. Şi nici nu primi vreunul.

36

Mel Cooper, cu mănuşi din latex, examina cadavrul tânărului găsit în Central Park.

– Aş putea încerca plantarele, sugeră el descurajat.

Ampentele de la picioare sunt la fel de unice ca şi cele de la mâini, dar au o importanţă minoră dacă nu există mostre ale suspectului; plantarele nu sunt catalogate în baza de date AFIS.

– Nu te mai deranja, mormăi Rhyme.

Cine dracu' e ăsta? se întrebă Rhyme, uitându-se la corpul ciopârţit din faţa lui. El e cheia următoarei mişcări a Dansatorului. O, acesta era cea mai rea senzaţie din lume: o mâncărime într-un loc în care nu ajungi. Să ai o dovadă în faţă, *să ştii* că e cheia cazului şi totuşi să nu fii în stare să o descifrezi.

Rhyme îşi mută privirea pe harta cu probele de pe perete. Cadavrul era precum fibrele verzi găsite în hangar – important, simţea Rhyme, dar cu un înţeles ascuns.

– Altceva? îl întrebă Rhyme pe medicul de gardă de la morgă. El le adusese cadavrul. Era tânăr, cu un început de chelie şi cu broboane de sudoare la ceafă. Doctorul zise:

– E gay, sau, mai bine zis, a fost gay când era mai tânăr. A avut contact sexual anal, dar nu în ultimii ani.

Rhyme continuă:

– Dar cicatricea asta? Operaţie?

– E o incizie precisă. Dar nu cunosc nici un motiv pentru care să se fi operat acolo. Poate vreun blocaj intestinal. Dar, chiar şi aşa, nu am auzit niciodată de o intervenţie în partea aceasta a abdomenului.

Rhyme regretă că Sachs nu era acolo. Voia să facă schimb de idei cu ea. Ea s-ar fi gândit la ceva ce lui îi scăpase.

Cine să fie? îşi stoarse Rhyme creierii. Identificarea e un proces complex. Stabilise odată identitatea unei persoane pe baza unui singur dinte. Dar procedura lua timp – de obicei săptămâni sau luni.

– Verifică grupa sanguină şi profilul ADN, zise Rhyme.

– Deja am făcut-o, zise medicul. Deja am trimis mostrele la centru.

Dacă era HIV pozitiv, asta îi putea ajuta să-l identifice în vreun spital sau clinică. Dar fără alt indiciu, testele de sânge nu prea le erau de ajutor.

Amprente...

Aş da orice pentru o amprentă clară, se gândi Rhyme. Poate...

– Stai, râse Rhyme. Penisul.

– Ce? pufni Sellitto.

Dellray ridică din sprâncene.

– Nu are mâini. Dar pe ce parte a corpului a pus cu siguranţă mâna?

– Penisul, strigă Cooper. Dacă a urinat în ultimele ore, probabil că putem face rost de o amprentă.

– Cine vrea să facă onorurile?

– Nici o muncă nu e ruşinoasă, zise tehnicianul şi îşi mai trase o pereche de mănuşi de latex. Se puse pe treabă cu un card Kromekote. Prelevă două amprente excelente – a degetului mare de pe vârful penisului şi a arătătorului de la bază.

– Perfect, Mel.

– Să nu-i spui prietenei mele, zise el ruşinat.

Trecu amprentele prin baza de date AFIS.

Pe ecran apăru mesajul: *Aşteptaţi, vă rog... Aşteptaţi, vă rog...*

Dă, Doamne să fie înregistrat, se gândi Rhyme disperat. *Dă, Doamne să fie înregistrat.*

Dar când sosiră rezultatele, Sellitto şi Dellray, mai aproape de calculatorul lui Cooper, rămaseră holbându-se la ecran, nevenindu-le să creadă.

– Ce dracu'?! exclamă detectivul.

– Ce? strigă Rhyme. Cine e?

– E Kall.

– Ce?

– E Stephen Kall, repetă Cooper. Coincide în douăzeci de puncte. Nu există nici un dubiu. Cooper găsi amprenta pe care o reconstituiseră mai devreme şi cu care descoperiseră identitatea Dansatorului. O puse pe masă lângă Kromekote. E identică.

Cum? se întreba Rhyme. Cum dracu'?

– Şi ce dacă amprentele lui Kall sunt pe penisul tipului? zise Sellitto. Dacă Kall suflă în flaut?

– Avem markerele genetice din sângele lui Kall, da? De la turnul de apă.

– Da, zise Cooper.

– Compară-le, strigă Rhyme. Vreau un profil al markerelor cadavrului. Şi-l vreau acum.

Poezia nu dispăruse din el.

„Dansatorul pe Coşciug"... *Îmi place,* se gândi. Mult mai mult decât „Jodie" – numele pe care şi-l asumase pentru această treabă deoarece suna atât de puţin ameninţător. Un nume caraghios, un diminutiv...

Dansatorul...

Numele erau importante, știa. Citise filozofie. Actul de a da nume – de a desemna – aparține doar oamenilor. Dansatorul vorbea acum în gând cu răposatul, dezmembratul Stephen Kall: *Despre mine ai auzit. Eu sunt cel care își numește victimele „cadavre". Pe când tu le spui Soții. Soți, Prieteni, oricum îți place.*

Odată ce am fost angajat, ele sunt cadavre. Doar atât.

Îmbrăcat în uniformă de polițist, o porni pe holul întunecos, lăsând în urmă corpurile celor doi ofițeri. Nu putuse să evite complet sângele, bineînțeles, dar pe întuneric nu se vedea că pe bleumarinul uniformei erau pete roșii.

La drum pentru a găsi Cadavrul al treilea.

Soția, dacă vrei tu, Stephen. Ce ființă ambiguă și nervoasă erai. Cu mâinile tale frecate și penisul confuz. Soțul, Soția, Prietenul...

Infiltrează-te, Evaluează, Deleagă, Elimină...

A, Stephen... Aș fi putut să te învăț că nu există decât o singură regulă în breaslă: Să stai cu un pas înaintea tuturor.

Avea acum două pistoale, dar nu intenționa să le folosească deocamdată. Nu voia să acționeze prematur. Dacă se poticnea acum, nu avea să mai întâlnească o ocazie de a ucide pe Percey Clay înainte de înfățișarea la tribunal.

Merse încet pe un palier unde erau încă doi polițiști, unul citind un ziar, altul uitându-se la televizor.

Primul se uită la Dansator, îi văzu uniforma și se întoarse la ziar. Apoi ridică din nou privirea.

– Stai, zise polițistul, dându-și brusc seama că nu-i cunoștea fața.

Însă Dansatorul nu așteptă.

Răspunse cu o lovitură șfichiuitoare în ambele artere carotide. Bărbatul alunecă în față și muri pe pagina 6 din *Daily News,* atât de tăcut încât partenerul său nu se întoarse de la

ecranul televizorului, unde o blondă purtând prea multe bijuterii de aur povestea cum își cunoscuse prietenul cu ajutorul unui mediu.

– Să stau? De ce? întrebă cel de-al doilea polițist, fără să-și dezlipească privirea de pe ecran.

Acesta muri cu ceva mai mult zgomot decât partenerul său, dar nu păru că observase cineva. Dansatorul trase cadavrele și le băgă sub masă.

Ajuns la ușa din spate, se asigură că nu sunt senzori în toc, apoi se strecură afară. Cei doi polițiști din față erau atenți, dar privirile lor nu erau ațintite asupra casei. Unul din ei se uită repede la Dansator, îl salută din cap, apoi se întoarse cu spatele. Pe cer apăruse lumina zorilor, dar era încă suficient de întuneric pentru a nu fi recunoscut. Amândoi muriră pe neauzite.

Cât despre cei doi, de la punctul de supraveghere ce dădea spre lac, Dansatorul veni prin spatele lor. Străpunse inima unuia cu o lovitură în spate și apoi, cu o lovitură șfichiuitoare, despică gâtul celui de-al doilea. Întins pe pământ, primul polițist scoase un scâncet în timp ce muri. Dar, din nou, nimeni nu păru că observă; sunetul, conchise Dansatorul, semăna foarte mult cu strigătul unui cufundac mic care se trezește în zorii de un roz frumos și gri.

Rhyme și Sellitto erau adânciți în munca birocratică în momentul când sosi faxul cu profilul ADN. Testul fusese versiunea rapidă, testul de reacție în lanț a polimerazei, dar era concludent; cu o probabilitate de șase mii la unu, trupul din fața lor îi aparținea lui Stephen Kall.

– Cineva l-a omorât? murmură Sellitto. Cămașa lui era așa de șifonată, încât părea o mostră de material mărită cu lupa de cinci sute de ori. De ce?

Dar „de ce" nu era o întrebare pentru un criminalist.

Probele... Probele constituiau singura preocupare a lui Rhyme.

Se uită la hărțile de la locul crimelor, cercetând toate indiciile. Fibrele, gloanțele, geamul spart...

Analizează! Gândește!

Cunoști procedura. Ai făcut-o de un milion de ori.

Identifici faptele. Le cuantifici și le categorizezi. Îți formulezi ipotezele. Și tragi concluziile. Apoi testezi...

Ipoteze, se gândi Rhyme.

Era o ipoteză care fusese prezentă încă de la începutul cazului. Își bazaseră toată investigația pe ideea că Dansatorul pe Coșciug *era* Kall. Dar dacă nu era? Dacă era doar un pion, iar Dansatorul îl folosise în tot acest timp drept armă?

Înșelătoria...

Dacă așa stăteau lucrurile, atunci trebuiau să fie unele probe care nu se potriveau. Ceva care îl indica pe adevăratul Dansator.

Studie hărțile cu atenție.

Dar nu era nimic care să nu poată fi explicat în afară de fibra verde. Iar asta nu le spunea nimic.

– Nu avem nimic din hainele lui Kall, nu?

– Nu, era gol-goluț când l-am găsit, zise doctorul.

– Avem un obiect cu care a venit în contact?

Sellitto dădu din umeri.

– Păi, Jodie.

Rhyme întrebă:

– Și-a schimbat hainele aici, nu-i așa?

– Da, confirmă Sellitto.

– Aduceți-le încoace, hainele lui Jodie. Vreau să le cercetez.

– Câh, zise Dellray. Sunt extrem de dezgustătoare.

Cooper le găsi și le aduse. Le perie deasupra unor ziare. Puse mostrele pe lamele și le observă la microscop.

– Ce avem? se interesă Rhyme, uitându-se pe monitor la o imagine identică cu aceea văzută de Cooper la microscop.

– Ce e chestia aia albă? întrebă Cooper. Granulele alea. Sunt foarte multe. Le-am găsit în tivul pantalonilor.

Rhyme simți că îi ia foc fața. Parțial din cauza tensiunii lui fluctuante, parțial din cauza durerii care îl chinuia din când în când. Dar mai ales din cauza vânătorii incitante.

– O, Dumnezeule, șopti el.

– Ce e, Lincoln?

– E oolit, anunță el.

– Ce dracu' e asta? întrebă Sellitto.

– Calcar. Un nisip purtat de vânt. Se găsește în Bahamas.

– Bahamas? repetă Cooper încruntat. Tocmai am auzit ceva despre Bahamas. Se uită prin laborator. Nu-mi aduc aminte.

Dar Rhyme își aducea. Privirea lui era fixată pe tablă, unde era prins cu un ac raportul analistului FBI despre nisipul pe care Amelia Sachs îl găsise cu o săptămână înainte în mașina lui Tony Panelli, agentul care dispăruse în centrul orașului.

Citi:

Substanța supusă analizei nu este nisip din punct de vedere tehnic. Este coral sfărâmat dintr-un recif și conține spiculi, secțiuni parțiale de viermi marini, scoici gasteropode și foraminifere. Cea mai probabilă sursă e nordul Caraibelor: Cuba, Bahamas.

Agentul lui Dellray, se gândi Rhyme... Un om care știa unde se află cea mai securizată casă pentru protecția martorilor din Manhattan. Care ar fi spus adresa oricui l-ar fi torturat.

Astfel încât Dansatorul să poată aștepta acolo, să-l aștepte pe Stephen Kall, să închege o relație cu el și apoi să aranjeze să fie capturat și să se apropie de victime.

– Medicamentele! strigă Rhyme.

– Ce? întrebă Sellitto.

– Oare unde mi-a fost mintea? Traficanții nu vând doctorii de la farmacie! E prea complicat. Doar droguri de stradă!

Cooper încuviință.

– Jodie nu le îndoia cu lapte praf, ci le arunca. Punea în schimb pastile placebo ca să ne facă să credem că e drogat.

– Jodie e Dansatorul, răcni Rhyme. La telefon! Sunați imediat la casa pentru protecția martorilor!

Sellitto ridică telefonul și formă.

Era oare prea târziu?

O, Amelia, ce-am făcut? Te-am omorât?

Cerul devenise roz metalic.

O sirenă sună în depărtare.

Șoimul călător – masculul, își aminti el – era treaz, gata să pornească la vânătoare.

Lon Sellitto se uită la ei disperat.

– Nu răspunde nimeni, zise el.

37

Vorbiseră o vreme, toți trei, în camera lui Percey.

Vorbiseră despre avioane și mașini și munca de polițist.

Apoi Bell se dusese la culcare, iar Percey și Sachs vorbiseră despre bărbați.

În cele din urmă, Percey se întinsese pe pat și închisese ochii. Sachs luase paharul de bourbon din mâna femeii adormite și stinsese lumina. Se hotărâse să încerce și ea să doarmă.

Se opri acum pe coridor să privească cerul întunecat al zorilor – cu tente de roz și portocaliu – când își dădu seama că telefonul din holul principal suna de multă vreme.

De ce nu răspundea nimeni?

Continua să meargă pe coridor.

Nu-i văzu pe cei doi polițiști. Nișa lor părea mai întunecată decât înainte. Majoritatea luminilor fuseseră stinse. Un loc sumbru, se gândi ea. Înfricoșător. Mirosind a pin și a igrasie. Încă ceva? Un alt miros care îi era cunoscut. Ce?

Ceva de la locul crimelor. În epuizarea ei, nu reuși să-și dea seama.

Telefonul continua să sune.

Trecu pe lângă camera lui Roland Bell. Ușa era întredeschisă, iar ea se uită înăuntru. Stătea într-un fotoliu orientat spre fereastră, cu draperia trasă, cu capul plecat în față.

Nu răspunse.

Dormea buştean. Aşa cum ar fi vrut şi *ea* să doarmă. Închise uşa încet şi continuă să meargă pe coridor, spre camera ei.

Se gândi la Rhyme. Spera că şi el doarme. Asistase la unul dintre atacurile lui de disreflexie. Fusese îngrozitor şi nu dorea ca el să mai treacă prin aşa ceva.

Telefonul tăcu chiar în mijlocul unui ţârâit. Se uită înspre locul de unde se auzise, întrebându-se dacă nu cumva era pentru ea. Nu-l auzi pe cel care răspunsese. Aşteptă o clipă, dar nu o strigă nimeni.

Tăcere. Apoi o bătaie, un râcâit slab. Din nou tăcere.

Intră în camera ei. Era întuneric. Începu să bâjbâie după întrerupător când îşi dădu seama că asupra ei erau aţintiţi doi ochi în care se reflecta o rază argintie de afară.

Cu mâna dreaptă pe Glock, se ridică pe vârfuri pentru a aprinde lumina. Cerbul se uita la ea cu ochii lui lucioşi şi falşi.

– Animale moarte, murmură ea. Ce idee minunată pentru o casă de protecţie...

Îşi scoase bluza şi costumul antiglonţ masiv. Nu la fel de masiv ca acela al lui Jodie, desigur. Ce figură era. Micul... cum îi zicea Dellray? Schelet. Un pierde-vară numai piele şi os. Ce jigodie!

Băgă mâna pe sub maiou şi începu să se scarpine tare. Sânii, spatele care era sub sutien, lateral.

Ooooo, ce bine e!

Epuizată, desigur, dar oare putea să doarmă?

Patul arăta al naibii de îmbietor.

Îşi trase bluza la loc, închise nasturii şi se aşeză pe cuvertură. Închise ochii. Auzise oare paşi?

Unul dintre poliţişti face cafea, presupuse ea.

Să doarmă? Respiră adânc...

Fără somn.

Deschise ochii şi se uită la tavanul asemănător cu o pânză de păianjen. Oare cum avea să-i atace? Ce armă avea să folosească?

Arma sa letală e înşelătoria...

Uitându-se printr-o crăpătură a draperiei, văzu cât de frumoase erau zorile, de un cenuşiu strălucitor. Ceaţa estompa culoarea copacilor din depărtare.

Undeva, în casă, se auzi un zgomot înăbuşit. Sunet de paşi.

Sachs puse picioarele pe podea şi se ridică. Poate ar fi trebuit să renunţe şi să-şi facă nişte cafea. *O să dorm mâine.*

Simţi brusc nevoia să discute cu Rhyme, să vadă dacă a găsit ceva. Îl şi auzea spunând: *Dacă aş fi găsit ceva, te-aş fi sunat eu, nu? Am zis că te sun eu.*

Nu, nu voia să-l trezească, dar se îndoia că doarme. Scoase telefonul mobil din buzunar şi îl porni înainte să-şi amintească avertismentul lui Franks de a folosi doar linia securizată din sufragerie.

În timp ce se pregătea să-l închidă, acesta sună tare.

Ea se înfioră – nu din cauza sunetului strident, ci la gândul că Dansatorul aflase cumva numărul ei de telefon şi dorea să aibă confirmarea că e în casă. O clipă, se întrebă dacă nu cumva îi pusese explozibil în aparat.

La dracu', Rhyme, uite ce înspăimântată sunt!

Nu răspunde, îşi zise.

Dar instinctul îi spuse să o facă; în vreme de criminaliştii se fereau de instincte, poliţiştii de cartier, poliţiştii de *stradă,* ascultau mereu aceste voci interioare. Scoase antena telefonului.

– Alo?

„Mulţumesc lui Dumnezeu..." Tonul panicat al lui Lincoln Rhyme o îngrozi.

– Bună, Rhyme. Ce...

„Ascultă-mă cu atenţie. Eşti singură?"

– Da. Ce s-a întâmplat?

„Jodie e Dansatorul."

– Ce?

„Stephen Kall a fost diversiunea. Jodie l-a omorât. Corpul lui e cel găsit în parc. Unde e Percey?"

– În camera ei, în capătul holului. Dar cum...

„Nu avem timp. O să omoare chiar acum. Dacă polițiștii mai sunt încă în viață, spune-le să ia poziție defensivă într-una dintre camere. Dacă sunt morți, găsește-i pe Percey și pe Bell și ieșiți din casă. Dellray i-a chemat pe cei de la SWAT, dar nu vor ajunge decât în douăzeci, treizeci de minute."

– Dar sunt opt polițiști. E imposibil să-i fi eliminat pe toți...

„Sachs, zise el ferm, amintește-ți cine e. Mișcă-te! Sună-mă când ești în siguranță."

Bell! se gândi ea brusc, amintindu-și de poziția nemișcată a detectivului, cu capul aplecat în față.

Se repezi la ușă, o deschise, își scoase pistolul. În față se vedeau holul și sufrageria. Întunecate. Doar lumina slabă a zorilor se strecura în camere. Ascultă. Un sunet de pași. Un clinchet metalic. Dar de unde veneau zgomotele?

Sachs se întoarse către camera lui Bell și păși cât putu de încet.

O prinse chiar înainte să intre.

Când silueta apăru din pragul ușii, ea se lăsă pe vine și îndreptă Glock-ul spre el. Bărbatul mormăi și îi doborî pistolul din mână. Fără să se gândească, ea îl împinse în față și îl trânti de perete.

Bâjbâi după briceag.

Roland Bell gâfâi:

– Stai. Hei, acum...

Sachs dădu drumul cămășii.

– Tu ești!

– M-ai speriat de moarte. Ce...?

– Eşti teafăr! zise ea.

– Am aţipit un minut doar. Ce se întâmplă?

– Jodie e Dansatorul. Rhyme tocmai a sunat.

– Ce? Cum?

– Nu ştiu. Se uită în jur, tremurând de panică. Unde sunt poliţiştii?

Holul era pustiu.

Apoi recunoscu mirosul care o intrigase. Era sânge! Precum cuprul fierbinte. Şi îşi dădu seama că toţi poliţiştii erau morţi. Sachs se aplecă să-şi recupereze arma care zăcea pe podea. Se încruntă, uitându-se la el. Acolo unde ar fi trebuit să fie magazia, era gol. Ridică pistolul.

– Nu!

– Ce? întrebă Bell.

– Magauia. A dispărut. Duse mâna la centură. Şi celelalte două încărcătoare dispăruseră.

Bell îşi scoase armele – Glock şi Browning. Nu aveau magazii. Şi pistoalele lui erau goale.

– În maşină! se bâlbâi ea. Pun pariu că a făcut asta în maşină. A stat între noi. S-a foit tot timpul. S-a tot ciocnit de noi.

Bell zise:

– Am văzut un toc cu un pistol în sufragerie. Şi câteva puşti de vânătoare.

Sachs îşi aminti. Arătă:

– Acolo. Abia puteau să-l desluşească în lumina neclară a zorilor. Bell se uită în jur şi se repezi la el, în timp ce Sachs o luă la goană spre camera lui Percey şi se uită înăuntru. Femeia dormea pe pat.

Sachs reveni pe coridor, îşi ţinu cuţitul pregătit şi se aplecă, atentă. Bell se întoarse o clipă mai târziu.

– A fost acolo. Toate puştile au dispărut. Şi nu e nici un fel de muniţie.

– Să o luăm pe Percey şi să ieşim de aici.

Nişte paşi nu prea departe. Ţăcănitul siguranţei ridicate a unei puşti.

Îl înşfăcă pe Bell de guler şi îl trânti la pământ.

Împuşcătura fu asurzitoare, iar glonţul zbură chiar deasupra lor. Ea simţi mirosul ars al propriului păr. Jodie probabil că avea acum un întreg arsenal – toate armele poliţiştilor –, dar folosea puşca de vânătoare.

Se repeziră la uşa lui Percey. Se deschise chiar când ajunseră acolo, iar ea ieşi afară, zicând:

– Dumnezeule, ce...

Roland Bell o împinse cu tot corpul înapoi în cameră. Sachs se împiedică de ei. Trânti uşa, o încuie, se repezi la geam şi îl deschise.

– Săriţi, săriţi, săriţi...

Bell ridică în braţe o Percey Clay împietrită de uimire şi o duse la fereastră în timp ce mai multe gloanţe puternice, pentru vânătoarea de cerbi, găuriră uşa în jurul yalei.

Nimeni nu se întoarse să se uite câte de bine ochise Dansatorul. Se aruncară pe geam şi fugiră, fugiră şi iar fugiră prin iarba înrourată.

38

Sachs se opri lângă lac. Ceața, în nuanțe de roșu și roz, plutea în fâșii fantomatice deasupra apei nemișcate, cenușii.

– Nu vă opriți, strigă ea către Bell și Percey. Între copacii ăia.

Arăta spre cel mai apropiat ascunziș – o fâșie lată de copaci la capătul unui câmp aflat de partea cealaltă a lacului. Se găsea la mai mult de o sută de metri distanță, dar era cea mai apropiată ascunzătoare.

Sachs se uită înapoi spre cabană. Nu se vedea nici urmă de Jodie. Se lăsă pe vine deasupra trupului unuia dintre polițiști. Tocul era, bineînțeles, gol, la fel și cartușiera. Își imaginase că Jodie luase toate armele, dar sperase că uitase un lucru.

E om, la urma urmei, Rhyme...

Și, întorcând corpul rece, găsi ceea ce căuta. Ridicând manșetele pantalonilor polițistului, scoase arma de rezervă din tocul de la gleznă. Un pistol caraghios. Un revolver Colt micuț, cu cinci gloanțe și țeavă de cincizeci de milimetri.

Se uită spre cabană exact când apăru în fereastră chipul lui Jodie. Acesta ridică pușca de vânătoare. Sachs ținti și trase. Geamul se sparse la câțiva milimetri de fața lui, iar el se clătină în spate.

Sachs o luă la fugă în jurul lacului, după Bell şi Percey. Alergau repede, mişcându-se lateral, prin iarba înrourată.

Erau la aproape o sută de metri de casă când auziră prima împuşcătură. Sunetul se rostogoli, ecoul lui pierzându-se printre copaci. Glonţul se opri în noroiul de lângă piciorul lui Percey.

– Jos, strigă Sachs. Acolo. Arătă spre o scobitură în pământ.

Se rostogoliră la nivelul solului exact când trase din nou. Dacă Bell ar fi fost în picioare, glonţul l-ar fi lovit fix între umeri.

Mai aveau încă cincisprezece metri până la cel mai apropiat pâlc de copaci care le-ar fi oferit protecţie. Dar să încerce să se îndrepte într-acolo acum ar fi fost sinucidere curată. Aparent, Jodie era un ţintaş la fel de bun cum fusese şi Stephen Kall.

Sachs ridică iute capul.

Nu văzu nimic, dar auzi o explozie. O clipă mai târziu, glonţul vâjâi pe lângă ea. Simţi aceeaşi groază care o făcuse neputincioasă şi la aeroport. Îşi lipi faţa de iarba rece primăvăratică, lunecoasă de la rouă şi de la sudoarea ei. Mâinile îi tremurau.

Bell înălţă rapid capul, apoi îl lăsă imediat în jos.

O altă împuşcătură. Noroiul ţâşni la câţiva milimetri de faţa lui.

– Cred că l-am văzut, zise tărăgănat detectivul. Sunt nişte tufişuri în dreapta casei. Pe dealul ăla.

Sachs inspiră de trei ori, apoi se rostogoli un metru şi jumătate la dreapta, ridică repede capul şi-l lăsă iar în jos.

Jodie hotărî să nu tragă de data asta şi ea putu să se uite mai bine. Bell avea dreptate: ucigaşul era pe o parte a dealului, trăgând în ei cu puşca pentru vânătoarea de cerbi; văzuse lucirea slabă a lunetei. Nu-i putea nimeri dacă stăteau la pământ. Dar nu trebuia decât să urce pe deal. Din vârf, putea să tragă în groapa în care se ascundeau acum – un câmp de tir perfect.

Trecură cinci minute fără nici o împuşcătură. Urca dealul, dar cu prudenţă – ştia că Sachs e înarmată şi văzuse că

e o trăgătoare bună. Puteau să rămână oare în expectativă? Când avea să ajungă elicopterul SWAT?

Sachs închise ochii strâns, mirosi noroiul, iarba.

Se gândi la Lincoln Rhyme.

Tu îl cunoşti mai bine ca oricine, Sachs...

Nu cunoşti niciodată cu adevărat un criminal până ce nu mergi pe unde a mers el, până nu cureţi după faptele lui...

Dar, Rhyme, se gândi ea, *ăsta nu e Stephen Kall. Pe Jodie, ucigaşul, nu-l cunosc. Nu am investigat locurile unde a ucis* el. *Nu în mintea* lui *m-am uitat...*

Căută un itinerar care i-ar fi putut duce în siguranţă între copaci, dar nu era nimic. Dacă se mişcau un metru şi jumătate în vreo direcţie, i-ar fi nimerit din plin.

Da, dar avea să-i nimerească din plin oricum, dintr-o clipă în alta, odată ajuns în vârful dealului.

Dintr-odată, îi veni o idee. Că locul crimelor pe care le investigase erau, de fapt, ale Dansatorului. Poate că nu el trăsese glonţul care-l ucisese pe Brit Hale sau nu pusese bomba care aruncase în aer avionul lui Ed Carney şi nu el mânuise cuţitul care-l omorâse pe John Innelman în subsolul clădirii de birouri.

Dar Jodie *era* un criminal.

Intră în mintea lui, Sachs, îl auzea pe Lincoln Rhyme spunându-i.

Arma lui – arma mea *letală e înşelătoria.*

– Amândoi, strigă Sachs, privind în jur. Acolo.

Arătă spre un mic şanţ.

Bell se uită la ea. Ea văzu ce mult dorea şi el să-l prindă pe Dansator. Dar privirea sa îl anunţă că ucigaşul era prada ei şi doar a ei. Fără discuţie. Rhyme îi dăduse această şansă şi nimic din lume nu putea să o oprească de la ce avea de gând să facă.

Detectivul încuviinţă solemn şi o trase pe Percey după el în micul şanţ.

Sachs verifică pistolul. Încă patru gloanțe.

Din belșug.

Mai mult decât suficient...

Dacă nu mă înșel.

Și oare mă înșel? se întrebă, cu fața lipită de pământul ud, parfumat. Hotărî că, nu, nu se înșela... Un atac frontal nu era în stilul Dansatorului. *Înșelătorie.*

Și exact asta o să-i dau.

– Nu vă ridicați. Indiferent ce se întâmplă, nu vă ridicați.

Se propti în mâini și genunchi și se uită. Gata să acționeze, pregătindu-se. Respiră încet.

– Ținta e la o sută de metri, Amelia, șopti Bell. Cu o țeavă atât de scurtă?

Ea îl ignoră.

– Amelia, zise Percey. Privirea femeii-pilot se intersectă cu a ei pentru o clipă și amândouă zâmbiră. Capul jos, îi ordonă Sachs, iar Percey se supuse, cuibărindu-se în iarbă.

Amelia Sachs se ridică.

Nu se lăsă pe vine, nu se întoarse într-o parte pentru a fi o țintă mai îngustă. Luă pur și simplu poziția obișnuită, cu pistolul ținut cu ambele mâini în față. Orientată spre casă, spre lac, spre silueta culcată la jumătatea dealului care avea luneta îndreptată chiar asupra ei. Pistolul scurt era la fel de ușor ca un pahar de scotch.

Ținti în lucirea lentilei lunetei, la o distanță de mărimea unui teren de fotbal.

Sudoarea și ceața amestecându-i-se pe față.

Respiră, respiră.

Nu te grăbi.

Așteaptă...

O pulsație îi trecu prin spate, brațe și mâini. Se forță să alunge panica.

Respiră...

Ascultă, ascultă.

Respiră...

Acum!

Se învârti şi se lăsă în genunchi, exact în clipa în care arma ce ieşea din crângul din spatele ei, la cincizeci de metri depărtare, trase. Glonţul despică aerul chiar pe deasupra capului ei.

Sachs se trezi uitându-se la chipul uimit al lui Jodie, cu puşca de vânătoare încă lipită de obraz. Îşi dădu seama că nu o păcălise, la urma urmei. Că îi ghicise tactica. Că trăsese câteva gloanţe dinspre lac, şi apoi îl târâse pe unul dintre poliţişti în susul dealului şi îl proptise acolo cu o puşcă de vânătoare pentru a-i obliga să stea culcaţi la pământ în timp ce el o luase la fugă pe alee şi se postase în spatele lor.

Înşelătorie...

O clipă, nici unul dintre ei nu se mişcă.

Aerul era nemişcat. Nu mai pluteau petice de ceaţă, pomii şi iarba nu se mai îndoiau în bătaia vântului.

Pe chipul lui Sachs trecu în fugă un zâmbet în timp ce ridică pistolul cu ambele mâini.

Înnebunit, el scoase cartuşul din puşca de vânătoare şi băgă altul. Când ridică din nou puşca la obraz, Sachs trase. Două gloanţe.

Amândouă focurile, perfecte. Îl văzu cum se clatină pe spate, arma plutind prin aer precum bagheta unei majorete.

– Rămâi lângă ea, Detectiv! îi strigă Sachs lui Bell şi se repezi spre Jodie.

Îl găsi în iarbă, întins pe spate.

Un glonţ îi sfărâmase umărul drept. Celălalt lovise lentila lunetei şi nişte schije de metal şi cioburi intraseră în ochiul drept al bărbatului. Toată faţa îi era plină de sânge.

Ea ridică pistolul cel micuț, puse degetul pe trăgaci și îi lipi țeava de tâmplă. Căută să vadă dacă are arme. Nu descoperi decât un Glock și un cuțit lung în buzunar. Nu mai găsi altceva.

– Liber, strigă.

Cum stătea acolo, scoțând cătușele, Dansatorul tuși, scuipă și își șterse sângele de pe ochiul sănătos. Apoi își înălță capul și privi peste câmp. O zări pe Percey Clay ridicându-se încet din iarbă, uitându-se la cel care o atacase.

Jodie păru că se cutremură la vederea ei. Tuși încă o dată, apoi gemu adânc. O făcu pe Sachs să tresară când îi împinse piciorul cu brațul neatins. Era rănit grav – poate mortal – și nu avea prea multă putere. Era un gest curios, așa cum împingi un pechinez enervant din cale.

Ea se dădu în spate, cu pistolul îndreptat spre pieptul lui.

Amelia Sachs nu mai prezenta nici un interes pentru Dansatorul pe Coșciug. Și nici rănile lui sau durerea îngrozitoare pe care probabil că o simțea din cauza lor. Avea doar un lucru în minte. Cu un efort supraomenesc, se rostogoli pe burtă și, gemând și înfigându-și mâinile în noroi, începu să se miște spre Percey Clay, spre femeia pe care fusese angajat să o ucidă.

Bell veni lângă Sachs. Îi dădu Glock-ul și îndreptară amândoi armele spre Dansator. L-ar fi putut opri cu ușurință – sau l-ar fi putut ucide. Dar rămăseseră în transă, privindu-l pe bărbatul atât de disperat, de absorbit de ce făcea încât nu părea să-și dea seama că avea fața și umărul distruse.

Mai înaintă câțiva centimetri, oprindu-se doar pentru a se agăța de o piatră ascuțită, de mărimea unui grapefruit. Și își continuă drumul spre pradă. Fără să scoată un cuvânt, îmbibat în sânge și sudoare, cu masca agoniei pe chip. Chiar și Percey, care avea toate motivele din lume să îl urască, să ia pistolul din mâna lui Sachs și să pună capăt vieții criminalului chiar

aici, chiar şi ea era hipnotizată, privind efortul lui zadarnic de a termina ce începuse.

– Ajunge, zise Sachs în cele din urmă.

Se aplecă, luă piatra şi o aruncă.

– Nu, îngăimă el. Nu...

Ea îi puse cătuşele.

Dansatorul pe Coşciug scoase un geamăt îngrozitor – care ar fi putut să fie din cauza durerii, dar părea mai curând să aibă la origine pierderea şi eşecul de nesuportat – şi îşi lăsă capul pe pământ.

Zăcea nemişcat. Cei trei stăteau în jurul lui şi priveau cum iarba şi nevinovatul şofran se îmbibă de sânge. Curând, strigătul îndurerat al greierilor se pierdu în bâzâitul elicopterului ce zbura deasupra copacilor. Sachs observă că Percey Clay îşi mută imediat atenţia de la bărbatul care îi provocase atâta durere; acum pilotul privea în extaz cum aparatul greoi pluteşte prin aerul înceţoşat şi aterizează graţios pe iarbă.

– Nu-i conform legii, Lincoln. Nu pot s-o fac.

Lon Sellitto era insistent.

Dar la fel era şi Lincoln Rhyme.

– Lasă-mă o jumătate de oră cu el.

– Nu prea le convine. Ceea ce însemna, de fapt. Şi-au ieşit din fire când le-am sugerat. Eşti civil.

Era aproape ora zece, luni dimineaţă. Apariţia lui Percey în faţa marelui juriu fusese amânată până a doua zi. Scafandrii de la marina militară găsiseră sacoşele pe care Philip Hansen le aruncase în apele adânci ale Strâmtorii Long Island. Fuseseră trimise pentru analiză unei echipe FBI PERT în Clădirea Federală din centru. Eliopolos amânase înfăţişarea pentru a putea să prezinte cât mai multe probe posibil împotriva lui Hansen.

– De ce sunt îngrijoraţi? întrebă Rhyme enervat. Doar nu prea am cum să mă apuc să-l bat.

Se gândi să negocieze mai jos, la douăzeci de minute. Dar acesta era un semn de slăbiciune. Iar Lincoln Rhyme nu credea în afişarea slăbiciunilor. Aşa că zise:

– *Eu* l-am prins. Merit şansa de a sta de vorbă cu el.

Şi nu mai adăugă nimic.

Blaine, fosta lui soţie, îi spusese într-un moment de percepţie care nu o caracteriza că ochii lui, negri ca noaptea, erau

mai convingători decât cuvintele sale. Aşa că îl fixă cu privirea pe Sellitto până când detectivul oftă, apoi se uită la Dellray.

– Haide, dă-i puţin timp, zise agentul. Ce-o să fie? Adu-l pe frumuşel aici. Şi dacă încearcă să fugă, la dracu', n-o să-mi dea decât un motiv bun să exersez trasul la ţintă pe el.

Sellitto spuse:

– Bine. O să dau telefonul. Doar să nu strici cazul.

Criminalistul abia dacă-i auzi cuvintele. Îşi întoarse privirea spre uşă, ca şi cum Dansatorul pe Coşciug urma să se materializeze ca prin minune.

Şi nu ar fi fost surprins dacă s-ar fi întâmplat.

– Care e numele tău adevărat? Joe sau Jodie?

– Ce contează? M-aţi prins. Poţi să-mi spui cum vrei.

– Ce-ar fi să-mi spui numele de familie? zise Rhyme.

– Ce-ar fi să-mi spui cum m-aţi botezat? Dansatorul. Îmi place.

Mărunţelul îl examină pe Rhyme cu ochiul sănătos. Dacă avea dureri din cauza rănilor sau dacă era ameţit din cauza medicamentaţiei nu o arăta. Braţul stâng era legat, însă tot purta cătuşe groase legate de centură. Picioarele erau şi ele legate cu lanţuri.

– Cum vrei tu, zise Rhyme binevoitor.

Şi continuă să-l studieze ca şi cum ar fi fost un spor neobişnuit de polen, cules de la locul crimei.

Dansatorul zâmbi. Din cauza nervilor faciali atinşi şi a bandajelor, expresia era grotescă. Din când în când, trupul îi era cuprins de frisoane şi degetele îi tremurau, umărul rupt se ridica şi se lăsa involuntar. Rhyme avea un sentiment ciudat – că el era cel sănătos, iar prizonierul, handicapat.

În ţara orbilor, chioru-i împărat.

Dansatorul îi zâmbi.

– Mori să ştii, nu? îl întrebă pe Rhyme.

– Ce să ştiu?

– Să ştii tot... De asta m-ai adus aici. Ai avut noroc – să mă prinzi, vreau să zic –, dar nu ai nici o idee cum am făcut-o.

Rhyme plescăi.

– O, dar ştiu exact cum ai făcut-o.

– Ştii?

– Te-am chemat aici doar ca să stau de vorbă cu tine, replică Rhyme. Asta e tot. Să vorbesc cu omul care aproape mi-a ghicit gândurile.

– Aproape. Dansatorul râse. Un alt zâmbet contorsionat. Era într-adevăr ciudat. Bine, atunci spune-mi.

Rhyme trase din pai. Era suc de fructe. Îl uimise pe Thom când îi spusese să arunce scotch-ul şi să îl înlocuiască cu punch Hawaii. Rhyme zise acum pe un ton amabil:

– Bine. Ai fost angajat să-i ucizi pe Ed Carney, Brit Hale şi Percey Clay. Bănuiesc că ai fost plătit foarte bine. O sumă cu şase cifre.

– Şapte, rosti Dansatorul cu mândrie.

Rhyme ridică din sprâncene.

– Bănoasă meserie!

– Dacă eşti bun.

– Ai depozitat banii în Bahamas. Ai aflat numele lui Stephen Kall de undeva – nu ştiu exact de unde. Probabil vreo reţea de mercenari – Dansatorul încuviinţă – şi l-ai angajat ca intermediar. Anonim, poate prin e-mail, poate prin fax, folosind referinţe în care avea încredere. Bineînţeles, nu v-aţi întâlnit niciodată faţă în faţă. Şi bănuiesc că l-ai pus la încercare.

– Evident. O lovitură în afara Washington-ului. Am fost angajat să-l omor pe asistentul unui congresman care fura secrete din dosarele Comitetului pentru Forţele Armate. Era o treabă uşoară, aşa că l-am angajat la rândul meu pe Stephen. Mi-a

oferit prilejul să-l testez. I-am supravegheat fiecare pas. Am verificat rana din corp eu însumi. Foarte profesionist. Cred că m-a văzut că-l urmăream şi a început să mă caute pentru a elimina martorul. Şi asta era bine.

Rhyme continuă:

– I-ai dat bani şi cheia de la hangarul lui Phillip Hansen – unde a aşteptat pentru a monta bomba în avionul lui Carney. Ştiai că e bun, dar nu erai sigur că e suficient de bun ca să-i omoare pe toţi. Probabil, te-ai gândit că va omorî unul în cel mai bun caz, dar era suficient ca să provoace diversiune încât tu să te poţi apropia de ceilalţi doi.

Dansatorul încuviinţă, impresionat fără să vrea.

– Faptul că l-a omorât pe Brit Hale m-a surprins. O, da. Şi m-a surprins chiar şi mai mult că a reuşit să scape şi să monteze o a doua bombă în avionul lui Percey Clay.

– Ţi-ai dat seama că tu însuţi va trebui să ucizi cel puţin una din victime, aşa că săptămâna trecută ai devenit Jodie şi ai început să strigi peste tot că ai droguri pentru ca oamenii străzii să afle despre tine. Ai răpit agentul din faţa clădirii federale, ai aflat în ce casă pentru protecţia martorilor urmau să fie duşi. Ai aşteptat acolo de unde era logic că va ataca Stephen şi l-ai lăsat să te răpească. Ai lăsat o grămadă de indicii în ascunzătoarea de la metrou ca să te asiguri că te vom găsi... şi te vom folosi pentru a ajunge la Kall. Te-am crezut cu toţii. Bineînţeles – Stephen habar nu avea că *tu* îl angajaseşi. Tot ce ştia e că îl trădaseşi şi voia să te ucidă. O acoperire perfectă pentru tine. Dar riscantă.

– Păi, ce e viaţa fără riscuri? întrebă Dansatorul în glumă. Asta o face să fie interesantă, nu crezi? În plus, cât am stat împreună, am construit câteva... să le spunem contramăsuri ca să ezite să mă împuşte. Homosexualitatea latentă ajută *întotdeauna*.

– Dar, adăugă Rhyme, vexat că îi fusese întreruptă povestea, când Kall era în parc, te-ai strecurat de pe aleea unde te

ascundeai, l-ai găsit şi l-ai ucis... Te-ai debarasat de mâinile, dinţii şi hainele lui – şi de puşti – în ţevile de canalizare. Şi când ai fost invitat în Long Island... Vulpea în coteţ. Rhyme adaugă volubil: Asta e schema... Scheletul. Dar cred că spune povestea.

Ochiul sănătos al omului se închise pentru o clipă, apoi se deschise din nou. Roşu şi umed, uitându-se fix la Rhyme. Încuviinţă încet, probabil admirativ.

– Ce anume a fost? întrebă Dansatorul în cele din urmă. Ce anume m-a dat de gol?

– Nisipul, răspunse Rhyme. Din Bahamas.

El încuviinţă, strâmbându-se de durere.

– Mi-am scuturat buzunarele. Am aspirat totul.

– În tiv. Plus drogurile. Resturile şi laptele praf.

– Da. Sigur. După o clipă, Dansatorul zise: Avea dreptate să-i fie frică de tine. La Stephen mă refer. Ochiul încă îl cerceta pe Rhyme. Ca un doctor căutând o tumoare. Adăugă: Bietul om. Ce creatură tristă. Cine crezi că l-a abuzat? Tatăl vitreg sau băieţii de la şcoala de corecţie? Sau şi unii, şi alţii?

– N-am de unde să ştiu, spuse Rhyme.

Şoimul mascul ateriză pe pervazul ferestrei şi îşi strânse aripile.

– Stephen s-a speriat, medită Dansatorul. Şi când te sperii, se termină totul. Credea că viermele e pe urmele lui. Lincoln Viermele. L-am auzit şoptind asta de mai multe ori. Îl înspăimântai.

– În schimb, tu nu eşti înspăimântat.

– Nu, zise Dansatorul. Eu nu mă sperii. Încuviinţă brusc, de parcă observase ceva în cele din urmă, ceva ce îl sâcâia. Hei, mă asculţi cu atenţie, nu-i aşa? Încerci să-mi ghiceşti accentul?

Rhyme era atent.

– Dar vezi, se schimbă. Munte... Connecticut... Câmpiile din sud şi mlaştina din sud... Mizzura. Kayntuckeh. De ce mă interoghezi? Eşti de la criminalistică. M-aţi prins. E vremea să

ne spunem noapte bună. Sfârșitul poveștii. Știi ceva, îmi place șahul. La nebunie. Tu joci, Lincoln?

Îi plăcuse cândva. El și Claire Trilling jucaseră destul de mult. Thom se ținea de capul lui să joace pe calculator și îi cumpărase un program bun de șah și îl instalase. Dar Rhyme nu-l deschisese niciodată.

– Nu am mai jucat de mult timp.

– Va trebui să jucăm o partidă de șah într-o zi. O să fii un adversar bun... Vrei să afli o greșeală pe care o fac unii jucători?

– Care?

Rhyme îi recepta privirea fierbinte. Brusc, nu se mai simți în largul lui.

– Devin curioși în ceea ce îi privește pe adversari. Încearcă să afle lucruri despre viața lor personală. Lucruri care nu sunt *utile*. De unde vin, unde s-au născut, ce frați au.

– Da?

– Asta poate să le aducă o satisfacție. Dar îi zăpăcește. Poate să fie periculos. Vezi, jocul nu se desfășoară decât pe tablă. Un zâmbet în colțul gurii. Nu poți să accepți că nu știi nimic despre mine, nu?

Nu, se gândi Rhyme, *nu pot.*

Dansatorul continuă:

– Ei bine, ce vrei să știi mai exact? O adresă? Unde am terminat liceul? Ce-ai zice de un indiciu. „Rosebud." Ce zici de asta? Mă surprinzi, Lincoln. Ești criminalist – cel mai bun pe care l-am văzut. Și iată-te acum în mijlocul unui soi de călătorie sentimentală patetică. Ei bine, cine sunt? Călărețul fără cap. Beelzebub. Sunt Regina Mab. Sunt „ei" din „Fii atent la ei; sunt pe urmele tale". Nu sunt proverbialul „cel mai negru coșmar" pentru că coșmarurile nu sunt reale, iar eu sunt mai real decât vreți să admiteți. Sunt un maestru. Sunt un om de afaceri. N-o

să-mi afli numele, gradul ori numărul de identificare. Nu joc conform convenției de la Geneva.

Rhyme nu putu spune nimic.

Se auzi un ciocănit în ușă.

Mașina sosise.

– Puteți să-mi scoateți lanțurile de la picioare? îi întrebă Dansatorul cu o voce patetică pe cei doi ofițeri, ochiul lui sănătos clipind și lăcrimând. O, vă rog. Mă doare atât de tare! Și mi-e *atât* de greu să merg!

Unul din polițiști se uită la el compătimitor, apoi la Rhyme, care zise aspru:

– Dacă le slăbiți câtuși de puțin, o să vă pierdeți slujba și nu veți mai lucra niciodată în acest oraș.

Ofițerul se holbă la Rhyme pentru o clipă, apoi îi făcu semn din cap partenerului său. Dansatorul râse:

– Nu e o problemă, spuse el, cu privirea ațintită asupra lui Rhyme. Doar un factor.

Polițiștii îl apucară de brațul sănătos și îl ridicară în picioare. Părea și mai mărunțel în comparație cu cei doi ofițeri înalți care îl conduseră spre ușă. Se uită înapoi.

– Lincoln?

– Da?

– O să-ți lipsesc. Fără mine, o să plictisești. Singurul lui ochi ardea în cel al lui Rhyme. Fără mine, vei muri.

O oră mai târziu, pașii greoi anunțară sosirea lui Lon Sellitto. Era însoțit de Sachs și Dellray.

Rhyme își dădu imediat seama că erau probleme. O clipă, se întrebă dacă nu cumva Dansatorul evadase.

Dar era vorba de asta.

Sachs oftă.

Sellitto se uită la Dellray. Fața slabă a agentului se strâmbă.

– Bine, spuneți-mi, răbufni Rhyme.

Sachs îi transmise vestea.

– Sacoşele. Cei de la PERT le-au cercetat.

– Ghici ce era înăuntru, îl îndemnă Sellitto.

Rhyme oftă, epiuzat, fără să aibă chef de şarade.

– Detonatoare, plutoniu şi cadavrul lui Jimmy Hoffa.

Sachs zise:

– O grămadă de foi din Paginile Aurii din Westchester County şi două kilograme de pietre.

– *Ce?*

– Nu-i nimic acolo, Lincoln. Punct.

– Eşti sigură că nu erau numere de telefon, documente de afaceri criptate?

– Biroul de criptologie s-a uitat bine peste ele, zise Dellray. Nişte Pagini Aurii nenorocite. Iar pietrele nu înseamnă nimic. Le-a pus doar ca să se scufunde.

– O să-l elibereze pe Hansen fund-gras, mormăi Sellitto posac. Fac hârtiile chiar acum. Nici măcar nu-l mai prezintă în faţa tribunalului. Toţi oamenii ăia au murit de pomană.

– Spune-i şi restul, adăugă Sachs.

– Eliopolos vine aici, zise Sellitto. Are hârtia.

– Mandat? întrebă Rhyme scurt. Pentru ce?

– Aşa cum a zis. Să te aresteze.

Reginald Eliopolos apăru în pragul uşii, urmat de doi agenţi solizi.

Rhyme fusese convins că procurorul era de vârstă mijlocie. Dar în lumina zilei părea că are abia treizeci de ani. Agenţii erau şi ei tineri, îmbrăcaţi la fel de bine ca el, însă lui Rhyme îi aminteau de nişte docheri plictisiţi.

Pentru ce avea exact nevoie de ei? Pentru un om care zăcea într-un pat?

– Da, Lincoln, cred că nu m-ai crezut când am zis că vor exista repercusiuni. Ha-ha. Nu m-ai crezut.

– Despre ce mama dracului tot dai înainte, Riggie? întrebă Sellitto. L-am prins.

– Ha-ha... Ha-ha.. Îţi spun imediat despre ce – ridică mâinile şi făcu ghilimele imaginare în aer – mama dracului vorbesc. Cazul împotriva lui Hansen e kaput. Nici urmă de probe în sacoşe.

– Asta nu e vina noastră, zise Sachs. Am ţinut martorul în viaţă. Şi l-am prins pe ucigaşul plătit de Hansen.

– Aha, spuse Rhyme, dar e ceva mai mult de-atât, nu, Riggie?

Procurorul se uită la el rece.

Rhyme continuă:

– Vedeți, Jodie – adică Dansatorul – este singura lor șansă acum pentru a-i intenta proces lui Hansen. Sau cel puțin așa crede el. Însă Dansatorul nu și-ar trăda niciodată clientul.

– Serios? Păi, atunci nu-l cunoști pe cât de bine susții. Tocmai am avut o discuție lungă cu el. E mai mult decât doritor să-l implice pe Hansen. Doar că acum refuză să mai coopereze. Mulțumită ție.

– Mie? întrebă Rhyme.

– A zis că l-ai amenințat. În timpul acelei întrevederi neautorizate pe care ați avut-o acum câteva ore. Ha-ha. Vor cădea capete din cauza *asta*. Poți fi sigur.

– O, pentru numele lui Dumnezeu, izbucni Rhyme, râzând amarnic. Nu înțelegi ce face? Să ghicesc... i-ai spus că o să mă arestezi, da? Și a fost de acord să depună mărturie dacă o faci.

Privirea din ochii lui Eliopolos îi spuse lui Rhyme că exact așa stăteau lucrurile.

– Nu înțelegi?

Dar Eliopolos nu înțelegea o boabă.

Rhyme zise:

– Nu crezi că i-ar plăcea să stau la pușcărie, poate la cincisprezece, douăzeci de metri de el?

– Rhyme, interveni Sachs, încruntându-se îngrijorată.

– Despre ce vorbești? întrebă procurorul.

– Vrea să mă *omoare,* Reggie. Asta e ideea. Sunt singurul om care l-a oprit vreodată. Nu poate să se întoarcă la muncă pur și simplu, știind că eu sunt aici.

– Dar n-o să se ducă nicăieri. Niciodată.

Ha-ha.

Rhyme zise:

– După ce voi muri, va retracta. Nu va mai depune mărturie împotriva lui Hansen. Și cu ce o să-l mai constrângeți?

O să-l amenințați cu o injecție letală? Nu-i va păsa. Nu se teme de nimic. De absolut nimic.

Oare ce îl sâcâia? se întrebă Rhyme. Ceva părea în neregulă aici. Foarte în neregulă.

Hotărî că era vorba de foile din Pagini Aurii...

Pagini din cartea de telefoane și pietre.

Rhyme era pierdut în gânduri, uitându-se la harta cu probele de pe perete. Auzi un zornăit și ridică privirea. Unul dintre agenții care îl însoțeau pe Eliopolos scosese cătușele și se îndrepta spre Clinitron. Rhyme râse în sinea lui. Mai degrabă i-ar lega lanțuri de picioare. Ca să nu fugă.

– Haide, Reggie, îl rugă Sellitto.

Fibra verde, pagini din cartea de telefoane și pietre.

Își aminti ceva ce îi spusese Dansatorul. Așezat în scaunul vechi în care stătea acum Eliopolos.

Un milion de dolari...

Rhyme își dădu vag seama că agentul încerca să se gândească cum să ia pe sus un om cu dizabilități. Și își mai dădu vag seama că Sachs făcuse un pas în față, încercând să se gândească cum să-l supună pe *agent*. Brusc, strigă *Stai!* cu o voce poruncitoare care îi făcu pe toți cei din cameră să înțepenească.

Fibra verde...

Se holbă la hartă.

Oamenii din cameră vorbeau cu el. Agentul era tot cu ochii pe mâinile lui Rhyme, fluturând cătușele care zdrăngăneau. Dar Rhyme îl ignoră. Îi spuse lui Eliopolos:

– Dă-mi o jumătate de oră.

– Și de ce ți-aș da?

– Hai, care e problema? Doar n-o să fug, nu? Și, înainte ca procurorul să fie de acord sau nu, Rhyme striga deja: Thom! *Thom,* vreau să dau un telefon. Ai de gând să mă ajuți sau nu? Nu știu unde poate să dispară uneori. Lon, vrei tu să dai telefonul?

Percey Clay tocmai se întorsese de la înmormântarea soțului, când Lon Sellitto dădu de ea. Îmbrăcată în negru, stătea în scaunul din răchită de lângă patul lui Rhyme. Lângă ea era Roland Bell, într-un costum cafeniu care cădea urât – din cauza mărimii celor două pistoale pe care le avea la el. Își dădu părul rar peste cap.

Eliopolos plecase, deși cei doi însoțitori rămăseseră afară, păzind holul. Ei chiar păreau să creadă că, profitând de o clipă de neatenție, Thom va încerca să-l împingă pe Rhyme afară, și vor evada în scaunul Storm Arrow, cu o viteză de un kilometru și jumătate pe oră.

Rochia o strângea pe Percey la gât și în talie, iar Rhyme puse pariu că era singura ei ținută elegantă. Începu să ridice un picior pentru a-l pune peste celălalt, își dădu seama că postura nu se potrivea cu hainele și se reașeză formal, cu genunchii apropiați.

Ea îl privi cu o curiozitate plină de nerăbdare și Rhyme își dădu seama că nici unul – din Sellitto și Sachs care o aduseseră – nu-i dăduse vestea.

„Laşii", se gândi el morocănos.

– Percey... Nu vor prezenta cazul împotriva lui Hansen în fața tribunalului.

Un moment, păru ușurată. Apoi înțelese implicațiile.

– Nu! strigă ea.

– Zborul pe care l-a făcut Hansen? Ca să scape de sacoșe? Sacoșele erau false. Nu era nimic în ele.

Ea păli.

– Îl eliberează?

– Nu pot să stabilească nici o legătură între Hansen și Dansator. Și până s-o facem noi, va fi eliberat.

Ea își duse mâinile la față.

– Totul a fost degeaba, atunci? Ed... şi Brit? Au murit degeaba.

El o întrebă:

– Ce se va întâmpla acum cu firma ta?

Percey nu se aştepta la această întrebare. Nu era sigură că auzise bine.

– Scuze?

– Compania ta? Ce se va întâmpla acum cu Hudson Air?

– Probabil că o vom vinde. Avem o ofertă de la o altă companie. Ei pot să preia datoria. Noi nu putem. Sau poate că vom lichida.

Era pentru prima oară când auzea resemnare în vocea ei. O ţigancă învinsă.

– Ce altă companie?

– Sincer, nu-mi amintesc. Ron a tot vorbit cu ei.

– Ron Talbot, nu?

– Da.

– El cunoaşte situaţia financiară a companiei?

– Sigur că da. La fel de bine ca şi avocaţii şi contabilii. Mai bine decât mine.

– Ai putea să-l suni şi să-l rogi să vină până aici cât de repede poate?

– Cred că da. A fost la cimitir. Probabil că e acasă acum. Îl sun eu.

– Şi, Sachs? zise el întorcându-se spre ea, am încă un loc al crimei pentru tine. Vreau să-l cercetezi cât de repede poţi.

Rhyme se uită la bărbatul masiv care intră pe uşă, îmbrăcat într-un costum albastru-închis. Era lucios şi avea croiala şi culoarea unei uniforme. Rhyme bănui că îl purta atunci când pilota.

Percey făcu prezentările.

– Deci l-ați prins pe ticălos, mormăi Talbot. Credeți că va ajunge pe scaun?

– Eu doar adun gunoiul, zise Rhyme, mulțumit cum era de obicei când găsea o replică melodramatică. Ce face procurorul cu el depinde de acesta. Ți-a spus Percey că avem necazuri cu probele care îl incriminează pe Hansen?

– Da, mi-a spus ceva. Dovezile pe care le-a aruncat erau false? De ce ar fi făcut asta?

– Cred că pot să răspund la întrebare, dar am nevoie de mai multe informații. Percey mi-a spus că tu cunoști destul de bine compania. Ești asociat, nu?

Talbot încuviință, scoase un pachet de țigări, văzu că nu mai fuma nimeni și îl puse la loc în buzunar. Avea chiar mai multe riduri decât Sellitto și arăta ca și cum trecuse multă vreme de când putuse să-și încheie jacheta în jurul burții proeminente.

– Hai să o luăm așa, zise Rhyme. Dacă Hansen nu a vrut să-i omoare pe Ed și pe Percey pentru că au fost martori?

– Dar atunci, de ce? pufni Percey.

Talbot întrebă:

– Vrei să zici că avea un alt motiv? Cum ar fi?

Rhyme nu răspunse direct.

– Percey mi-a spus că, de ceva vreme, firma nu merge bine.

Talbot dădu din umeri.

– Au fost câțiva ani grei. Dereglementare, mulți transportatori mici. Concurența celor de la UPC și FedEx. Plus Poșta. Adaosul comercial a scăzut.

– Dar, cu toate astea, aveați un – cum îi spune, Fred? Te-ai ocupat parcă de ceva infracțiuni economice, nu? Banii care intră. Care-i cuvântul?

Dellray râse.

– Venituri, Lincoln.

– Aveați venituri bunicele.

Talbot încuviință:

– Da, fluxul de numerar nu a fost niciodată o problemă. Doar că ieşirile sunt mai mari decât intrările.

– Ce părere ai despre teoria conform căreia Dansatorul a fost angajat să-i omoare pe Percey şi pe Ed astfel încât Compania să poată fi cumpărată la un preţ mic?

– Ce Companie? A noastră? întrebă Percey, încruntându-se.

– De ce ar fi făcut Hansen una ca asta? zise Talbot respirând greu din nou.

Percey adăugă:

– Şi de ce să nu vină la noi cu un cec gras? Nici măcar nu a încercat să ne abordeze.

– De fapt, nu am pronunțat numele lui Hansen, sublinie Rhyme. Întrebarea pe care am pus-o mai înainte era: dacă nu *Hansen* e cel care a vrut să îi omoare pe Ed şi pe Percey? Dacă e altcineva?

– Cine? întrebă Percey.

– Nu sunt sigur. E doar... e doar fibra aia verde.

– Fibră verde?

Talbot urmări privirea lui Rhyme înspre harta cu probele.

– Toată lumea pare să fi uitat de ea. În afară de mine..

– Omul ăsta nu uită niciodată nimic. Nu-i aşa, Lincoln?

– Nu foarte des, Fred. Fibra aceea. Sachs, partenera mea...

– Ştiu cine e, zise Talbot, dând din cap înspre ea.

– A găsit-o în hangarul dat spre închiriere de Hansen. Era în nişte urme găsite lângă fereastra unde Stephen Kall a aşteptat înainte să monteze bomba în avionul lui Ed Carney. A găsit de asemenea bucățele de cupru, nişte fibre albe şi lipici de scrisori. Ceea ce ne spune că cineva a lăsat undeva o cheie a hangarului într-un plic, pentru Kall. Dar apoi am început să mă întreb – de ce avea Kall nevoie de o cheie pentru a intra într-un hangar gol. Era profesionist. Ar fi putut să spargă hangarul cu

ochii închişi. Singura explicaţie pentru cheie era să pară că Hansen a lăsat-o. Să îl implice.

– Dar deturnarea, zise Talbot, când i-a ucis pe acei soldaţi şi le-a furat armele. Toată lumea ştie că e un criminal.

– A, probabil că aşa şi e, fu de acord Rhyme. Dar nu el a zburat cu avionul deasupra strâmtorii Long Island şi nu el s-a jucat de-a aruncatul bombelor cu cărţile alea de telefon. Altcineva a făcut-o.

Percey se foi neliniştită.

Rhyme continuă:

– Cineva care nu s-a gândit niciodată că vom găsi sacoşele.

– Cine? întrebă Talbot.

– Sachs?

Aceasta scoase trei plicuri mari cu probe dintr-o geantă de pânză şi le puse pe masă. În două dintre ele erau documente contabile. Cel de-al treilea conţinea un teanc de plicuri albe.

– Astea sunt din biroul tău, Talbot.

Bărbatul râse încet.

– Nu cred că puteţi să le luaţi fără mandat.

Percey Clay se încruntă.

– Le-am dat eu voie. Sunt încă şefa Companiei, Ron. Dar ce vrei să spui, Lincoln?

Rhyme regretă că nu-i împărtăşise suspiciunea înainte de asta; avea să încaseze un şoc teribil. Dar nu putea risca să-i arate cărţile din mână lui Talbot. Îşi acoperise foarte bine urmele până acum.

Rhyme se uită la Mel Cooper, care zise:

– Fibra verde pe care am găsit-o cu particulele de cheie provenea de la un registru contabil. Fibrele albe, de la un plic. Nu e nici o îndoială că se potrivesc.

Rhyme continuă:

– Şi toate din biroul tău, Talbot.

– Ce vrei să spui, Lincoln? gâfâi Percey.

Rhyme îi spuse lui Talbot:

– Toată lumea de la aeroport știa că Hansen se află sub cercetare. Te-ai gândit să folosești acest lucru. Așa că ai așteptat până într-o seară când Percey, Ed și Brit Hale au lucrat până târziu. Ai furat avionul lui Hansen și ai aruncat din el sacoșele false. L-ai angajat pe Dansator. Bănuiesc că ai aflat de el în drumurile tale prin Africa sau Orientul Îndepărtat. Am dat câteva telefoane. Ai lucrat pentru aviația militară din Botswana și pentru guvernul birman, consiliindu-i în achiziționarea de avioane militare la mâna a doua. Dansatorul mi-a spus că a primit un milion pentru lovitură. Rhyme clătină din cap. Asta ar fi trebuit să-mi dea imediat de gândit. Hansen ar fi putut să aranjeze ca toți trei martorii să fie uciși pentru câteva sute de mii. E clar că, în zilele noastre, asasinatul profesionist e o piață concurențială. Milionul mi-a spus că acela care a ordonat lovitura era un amator. Și că avea o grămadă de bani la dispoziție.

Percey Clay scoase un strigăt și se repezi la el. Talbot se trase în spate.

– Cum ai putut? țipă ea. De ce?

Dellray zise:

– Băieții mei de la infracțiuni economice îți verifică registrele chiar acum. Și credem că vom găsi o groază de bani care nu sunt unde ar trebui să fie.

Rhyme continuă:

– Hudson Air e mult mai profitabilă decât credeai tu, Percey. Doar că o mare parte din bani se ducea în buzunarul lui Talbot. Știa că va fi prins într-o bună zi și trebuia să vă îndepărteze, pe tine și pe Ed, și să cumpere el compania.

– Opțiunea de a achiziționa acțiuni, zise ea. Ca asociat, avea dreptul să cumpere totul la preț redus dacă muream.

– E o porcărie. Tipul a tras și în mine, amintiți-vă.

– Dar tu nu l-ai angajat pe Kall. Tu l-ai angajat pe Jodie – Dansatorul pe Coşciug –, iar el a angajat un intermediar, pe Kall. Care habar n-avea cine eşti.

– Cum ai putut? repetă Percey cu o voce goală. De ce? *De ce?*

Talbot răbufni:

– Pentru că te iubeam!

– Ce? gâfâi Percey.

Talbot continuă:

– Ai râs când ţi-am spus că vreau să mă însor cu tine.

– Ron, nu. Eu...

– Iar tu te-ai întors la el. Pufni. Ed Carney, chipeşul pilot de aparate militare. Cel mai bun... Te trata ca pe un rahat, iar tu tot îl iubeai. Apoi... Faţa îi era roşie de furie. Apoi... apoi am pierdut ultimul lucru care îmi rămăsese – nu mai puteam să zbor. Vă priveam cum zburaţi sute de ore pe lună, pe când eu nu puteam decât să stau la birou şi să învârt hârtii. Vă aveaţi unul pe altul, aveaţi pilotajul... Habar nu ai cum e să pierzi tot ce iubeşti. Pur şi simplu habar nu ai!

Sachs şi Sellitto îl văzură că e tensionat. Anticipaseră că va încerca ceva, dar nu ghiciseră forţa lui Talbot. În timp ce Sachs păşi în faţă, scoţându-şi arma, Talbot o împinse şi o trânti pe masa cu probe, răsturnând microscoape şi instrumente, lipindu-l pe Mel Cooper de perete. Talbot îi smulse Glock-ul din mână.

Îl îndreptă spre Bell, Sellitto şi Dellray.

– Bine, acum aruncaţi armele pe podea. Acum!

– Hai, omule, zise Dellray dându-şi ochii peste cap. Ce ai de gând să faci? Să sari pe geam? N-ai unde să ajungi.

Îndreptă pistolul spre faţa lui Dellray:

– Nu am de gând să spun de două ori.

Avea o privire disperată. Îi aducea aminte lui Rhyme de un urs încolțit. Agentul și polițiștii aruncară armele pe podea. Bell le azvârli pe amândouă.

– Unde duce ușa aia? Arată spre perete. Îi văzuse pe însoțitorii lui Eliopolos afară și știa că nu poate scăpa pe acolo.

– E un dulap, zise Rhyme repede.

O deschise și zări liftul.

– Să te ia dracu', șopti Talbot, îndreptând pistolul spre Rhyme.

– Nu, strigă Sachs.

Talbot întoarse pistolul spre ea.

– Ron, strigă Percey, gândește-te. Te rog...

Sachs, rușinată, dar teafără, se ridică în picioare, uitându-se la pistoalele care zăceau pe podea la trei metri distanță.

Nu, Sachs, se gândi Rhyme. *Nu!*

Supraviețuise celui mai calm ucigaș profesionist din țară, iar acum era pe cale să fie împușcată de un amator panicat.

Talbot își muta privirea de la Dellray și Sellitto la lift, încercând să ghicească unde e butonul.

Nu, Sachs, să nu faci asta.

Rhyme încercă să o facă să se uite la el, dar privirea ei cântărea distanțele și unghiurile. Nu ar fi avut timp să reacționeze.

Sellitto zise:

– Hai să vorbim, Talbot. Haide, lasă pistolul jos.

Te rog, Sachs, să nu faci asta... O să te vadă. Va trage în cap – așa fac mereu amatorii – și vei muri. Dumnezeule...

Ea se încordă, cu ochii pe Sig-Sauer-ul lui Dellray.

Nu...

În clipa în care Talbot își îndreptă iar privirea spre lift, Sachs sări la podea și înșfăcă arma lui Dellray, rostogolindu-se. Dar Talbot o văzu. Înainte ca polițista să poată ridica automatul,

el îndreptă Glock-ul spre fața ei, strângând din ochi când începu să apese pe trăgaci, cuprins de panică.

– Nu! strigă Rhyme.

Împușcătura fu asurzitoare. Ferestrele zdrăngăniră, iar șoimii își luară zborul spre cer.

Sellitto încercă să ajungă la armă. Ușa fu trântită de perete și ofițerii lui Eliopolos dădură buzna, cu pistoalele scoase.

Ron Talbot, cu o gaură roșie, mică în tâmplă, stătu perfect drept o secundă, apoi se prăbuși în spirală.

– O, măiculiță, zise Mel Cooper, înțepenit cu o pungă de probe în mână, uitându-se la micuțul lui .38 Smith & Wesson din mâna sigură a lui Roland Bell, ieșit de după cotul tehnicianului. Detectivul se strecurase în spatele lui Cooper și îi scosese arma din tocul îngust de la spatele centurii. Bell trăsese de la șold – de fapt, *din* șoldul lui Cooper.

Sachs se ridică în picioare și luă Glock-ul din mâna lui Talbot. Îi căută pulsul și clătină din cap.

Bocetul umplu camera în timp ce Percey Clay căzu în genunchi deasupra trupului și, suspinând, lovi cu pumnul în umărul solid al lui Talbot, iar și iar. O clipă îndelungată nu se mișcă nimeni. Apoi, Amelia Sachs și Roland Bell se duseră spre ea. Se opriră și Sachs se trase în spate, lăsându-l pe detectivul înalt să o ia de după umeri pe micuța femeie și să o ridice de lângă trupul prietenului și dușmanului ei.

Un tunet, o ploaie de primăvară târziu, noaptea.

Fereastra era larg deschisă – nu fereastra unde erau şoimii, bineînţeles; lui Rhyme nu îi plăcea să fie deranjaţi – şi camera se umpluse de aerul răcoros al serii.

Amelia Sachs deschise dopul şi turnă nişte chardonnay Cakebird în paharul lui Rhyme şi în al ei.

Se uită la el şi râse uşor.

– Nu pot să cred.

Pe computerul de lângă Clinitron rula un program de şah.

– Tu nu joci jocuri, zise ea. Adică, nu te-am văzut *niciodată* jucând.

– Stai puţin, îi spuse el.

Pe ecran: *Nu am înţeles ce ai spus. Te rog, încearcă din nou.*

Cu o voce clară, rosti:

– Turn la C4. Şah-mat.

O pauză. Calculatorul zise: *Felicitări.* Urmat de o versiune digitală a marşului *Washington Post* de Sousa.

– Nu e pentru distracţie, spuse el urâcios. Îmi ţine mintea ascuţită. E nava mea *Nautilus.* Vrei să joci şi tu într-o zi, Sachs?

– Eu nu joc şah, zise ea după ce luă o gură din vinul rafinat. Dacă vreun cal afurisit îmi atacă regele, prefer să-i trag un glonţ decât să mă gândesc cum să fiu mai deşteaptă decât el. Cât au găsit?

– Bani? Ascunşi de Talbot? Peste cinci milioane.

După ce auditorii verificaseră un al doilea set de registre, descoperiseră că Hudson Air era o companie extrem de profitabilă. Pierderea avionului şi a contractului cu U.S. Medical era usturătoare, însă rămâneau suficienţi bani pentru a ţine compania, aşa cum îi spusese Percey, „sus".

– Unde e Dansatorul?

– În DS.

Detenţia Specială era o dependinţă mică din clădirea tribunalului. Rhyme nu văzuse niciodată locul – puţini poliţişti îl văzuseră –, dar în treizeci şi cinci de ani nu evadase nimeni de acolo.

– I-au prins ghearele foarte bine, spusese Percey Clay când Rhyme o anunţase.

Se gândea la ghearele şoimului de vânătoare.

Rhyme – dat fiind interesul lui special pentru acest caz – insistase să fie informat despre şederea Dansatorului în DS. Auzise de la poliţişti că întrebase despre ferestrele clădirii, la ce etaj erau, în ce parte a oraşului se aflau.

– Oare simt mirosul unui service auto în apropiere? întrebase enigmatic.

Când auzise asta, Rhyme îl sunase imediat pe Lon Sellitto şi îl rugase să-i ceară şefului centrului de detenţie dublarea pazei.

Amelia Sachs luă încă o înghiţitură revigorantă de vin şi, jucând totul pe o carte, se hotărî să-i vorbească.

Inspiră adânc, apoi zise:

– Rhyme, ar trebui să faci mutarea. Încă o înghiţitură. Nu eram sigură că o să-ţi spun.

– Scuze?

– E potrivită pentru tine. Poate să iasă foarte bine.

Rareori aveau probleme să se privească drept în ochi unul pe altul. Dar, cu ape tulburi la orizont, Sachs se uită în podea.

Ce *însemna* asta?

Când ridică privirea şi văzu că nu înţelesese nimic din spusele ei, zise:

– Știu ce simți pentru ea. Iar ea nu recunoaște, dar știu și ce simte ea pentru tine.

– *Cine?*

– Știi cine. Percey. Te gândești că e văduvă, că nu va dori pe cineva în viața ei chiar acum. Dar... ai auzit ce a spus Talbot – Carney avea o iubită. O femeie de la birou. Percey știa. Au rămas împreună pentru că erau prieteni. Și datorită companiei.

– Niciodată...

– Fă mutarea, Rhyme. Haide. Vorbesc serios. Te gândești că nu va merge niciodată. Dar ei nu-i pasă de situația ta. La dracu', gândește-te la ce a spus alaltăieri. Avea dreptate – chiar semănați.

Există momente când nu vrei decât să ridici mâinile și să le lași apoi în poală, în semn de frustrare. Rhyme se hotărî să își cuibărească însă capul în perna luxoasă.

– Sachs, de unde Dumnezeu ți-a venit ideea asta?

– Hai, te rog! E atât de evident! Văd cum ești de când a apărut. Cum o privești. Cât de obsedat erai să o salvezi. Știu ce se petrece.

– Și ce anume se petrece?

– Seamănă cu Claire Trilling, femeia care te-a părăsit acum câțiva ani. De asta o dorești.

O... Dădu din cap. Deci despre asta era vorba.

Zâmbi. Zise:

– Sigur, Sachs. M-am tot gândit la Claire în ultimele zile. Te-am mințit când am zis că nu m-am gândit.

– De fiecare dată când ai pomenit de ea, se vedea că ești încă îndrăgostit. Știu că după accident nu te-a mai văzut. Mi-am imaginat că e un capitol încă deschis pentru tine. Cum eram eu cu Nick după ce m-a părăsit. Ai cunoscut-o pe Percey și ți-a adus încă o dată aminte de Claire. Ți-ai dat seama că poți fi din nou împreună cu cineva. Cu ea, vreau să zic... Nu... nu cu mine. Hei, dar asta-i viața.

– Sachs, începu el, nu pe Percey ar trebui să fii geloasă. Nu ea te-a dat jos din pat noaptea trecută.

– Nu?

– Nu ea, ci Dansatorul.

Își turnă iar vin în pahar. Îl agită și se uită la lichidul palid.

– Nu înțeleg.

– Noaptea trecută? Oftă. A trebuit să trag linie între noi, Sachs. Sunt deja prea aproape de tine, spre propriul meu bine. Dacă o să continuăm să lucrăm împreună, trebuie să țin bariera ridicată. Nu înțelegi? Nu pot să fiu apropiat de tine, nu *atât* de apropiat, și în același timp să te trimit în calea pericolului. Nu pot permite să se întâmple din nou.

– *Din nou?*

Se încruntă, apoi fața i se ilumină.

Ah, asta-i Amelia mea, se gândi el. Un criminalist de excepție. Un bun trăgător. Și e iute precum o vulpe.

– O, nu, Lincoln. Claire era...

El dădu din cap.

– Era tehnicianul pe care l-am trimis să cerceteze locul crimei în Wall Street, după lovitura Dansatorului de acum cinci ani. Ea a fost cea care a vârât mâna în coșul de gunoi și a scos hârtia care a declanșat bomba.

Și acesta era motivul pentru care era atât de obsedat de el. De aceea dorise, și asta nu-l caracteriza, să stea de vorbă cu criminalul. Voia să-l prindă pe cel care i-a ucis iubita. Voia să știe totul despre el.

Era răzbunare, răzbunare pură. Când Lon Sellitto – care știa despre Claire – se întrebase dacă nu era cumva mai bine ca Percey și Hale să părăsească orașul, se întrebase, de fapt, dacă nu cumva sentimentele personale ale lui Rhyme nu aveau să intervină în desfășurarea cazului.

Ba da, interveneau. Dar Lincoln Rhyme, în ciuda stazei copleșitoare din viața sa actuală, era un vânător, la fel ca șoimii

de pe pervazul ferestrei sale. Toți criminaliștii sunt așa. Și când simțea mirosul prăzii, nu putea fi oprit.

– Deci, asta e, Sachs. Nu are nici o legătură cu Percey. Și, indiferent cât de mult mi-aș dori să-ți petreci noaptea aici – să-ți petreci fiecare noapte aici – nu pot risca să te iubesc mai mult decât te iubesc.

Era atât de uimitor – zăpăcitor de-a dreptul – ca Lincoln Rhyme să aibă o asemenea conversație. După accident, ajunsese să creadă că grinda de stejar care îi plesnise coloana vertebrală îi distrusese de fapt cel mai mult inima, omorând toate senzațiile din ea. Și capacitatea lui de a iubi și a fi iubit erau la fel de strivite precum fibra subțire a coloanei. Dar noaptea trecută, cu Sachs lângă el, își dăduse seama cât de mult se înșelase.

– Înțelegi, nu, Amelia? șopti Rhyme.

– Doar pe numele de familie, zise ea zâmbind, apropiindu-se de pat.

Se aplecă și îl sărută pe gură. El se lăsă mai tare pe pernă pentru o clipă, apoi îi întoarse sărutul.

– Nu, nu, persistă el.

Dar o mai sărută o dată.

Geanta ei căzu pe podea. Jacheta și ceasul ajunseră pe noptieră. Urmate de ultima modă în materie de accesorii – pistolul ei Glock 9.

Se sărutară din nou.

– Sachs... e prea riscant!

– Dumnezeu nu lucrează cu certitudini, spuse ea, și privirile li se contopiră. Apoi, ea se ridică și traversă camera spre întrerupător.

– Stai, zise el.

Ea se opri și întoarse capul. Părul roșu îi căzu peste față, acoperindu-i un ochi.

În microfonul agățat de tăblia patului, Rhyme ordonă:

– Lumini stinse.

În cameră se făcu întuneric.

Detectivul Lincoln Rhyme, unul dintre cei mai buni criminaliști din NYPD, este pe urmele Dansatorului pe Coșciug, un ucigaș cu o inteligență ieșită din comun. Rhyme, rămas cvadriplegic în urma unui accident, își folosește mintea strălucită pentru a-l găsi pe acest ucigaș care a fost plătit să elimine trei martori înaintea unui proces important. Brațele și picioarele lui Rhyme sunt reprezentate de frumoasa polițistă Amanda Sachs. Singurul indiciu pe care îl au despre ucigaș este tatuajul de pe brat ce înfățișează Moartea dansând cu o femeie în fața unui coșciug.

ISBN 978-606-8255-92-7

editura rao

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

9 786068 255927
www.rao.ro
www.raobooks.com